A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

SARAH MORGAN

Gyere haza karácsonyra!

Sarah Morgan

Gyere haza karácsonyra!

VINTON

2020

„Az élet olyan, hogy az események
sohasem vágnak, nem is vághatnak egybe
várakozásunkkal.”

CHARLOTTE BRONTË: *VILLETTE*
(Fordította: Róna Ilona)

1

Suzanne

Vannak jó és rossz évfordulók. Ez a mostani a rosszabbik fajtából való, ami már abból is látszik, hogy egy rémálommal kezdődött.

Mint ilyenkor mindig, most is azt álmodta, hogy el van temetve, és mozdulni sem tud a nehéz súly alatt. A szája, az orra és a füle tele volt hóval, az egész testére óriási nyomás nehezedett. Vajon mennyire került mélyre? Merre van a felfelé? Lesz egyáltalán valaki, aki a keresésére indul?

Próbált sikítani, de a torkán nem jött ki semmi, semmi…

– Suzanne!

A pánikon és a sötétségen is áthatolt a hang.

– Ez csak álom, kedves.

Érezte, hogy valami hozzáér a vállához, és ez egy csapásra kirángatta jéghideg kriptájából, vissza a valóságba. A torkához kapott, és levegőért küszködve felült.

– Nincs semmi baj – mondta a hang. – Minden rendben lesz.

– Ál… álmodtam – hebegte az asszony. – Ugyanazt, mint mindig. – És olyan valóságosnak tűnt az álom, hogy úgy érezte, az összegyűrt ágynemű helyett jég és hó veszi körül.

– Igen, tudom. – Stewart gyöngéden dörzsölni kezdte a hátát. – Kiabáltál álmodban.

Suzanne csak most vette észre, milyen sápadt a férje, és mennyire aggodalmas arcot vág.

Mindkettejüknek kész forgatókönyvük volt az ilyen helyzetekre, de már jó ideje nem volt szükségük rá.

– Annyira valóságosnak tűnt. Mintha tényleg visszakerültem volna *oda*.

Stewart felkapcsolta a lámpát. Lágy, meleg fény árasztotta el a szobát, megvilágította a legsötétebb sarkokat is, és eltüntette a rémálom utózöngéit.

– Biztonságban vagy.

Suzanne, aki nemrég a vastag hótakaró alatt feküdt eltemetve, körülnézett.

A szobában természetesen nem látott havat, sem lavinát. Csak a Glensay Lodge-beli hálószobájuk kényelmes berendezését, a kandallóban pislákoló parazsat és a függöny résein át a végtelenül hosszú téli éjszakák sötétjét. A függönyt Suzanne maga varrta abból az értékes, skót kockás gyapjúszövetből, melyet az első skóciai látogatása során fedezett fel egy

üzletben. Stewart anyja azt állította, hogy ez a családjuk ősi *tartán*ja, de Suzanne nem azért vette meg, hanem mert a sűrű szövése miatt benn tartotta a meleget, és lakályosabbá tette a helyiséget. Ugyancsak ő varrta azt a patchwork takarót, mely az ágy végét fedte.

Az ablak melletti kis asztalon egy üveg *single malt* whisky állt, a helyi lepárlóüzemből, mellette Stewart üres pohara.

Ott volt Suzanne kedvenc fotelja, melynek párnái gyűröttek voltak már a sok használattól. A könyve, egy regény, amely nem igazán kötötte le, kinyitva hevert rajta az ugyancsak félbehagyott kötése társaságában. Tegnap újabb fonalszállítmány érkezett, és az asszonyt fellelkesítette a sokféle szín. A lila és a kék számtalan árnyalata, a sötét rózsaszínek, melyek a völgyben nyaranta virágzó erikát idézték, a lágy krémszín és társai. Mind-mind alkalmasak voltak rá, hogy feldobják a téli szürkeséget. Ha csak rájuk gondolt, máris jobb lett a kedve. Ha melegebb volt az idő, Suzanne gyakran sétált a környéken kora reggel, és a virágzó erikákban gyönyörködött, miközben a nap feloszlatta a ködöt.

És ott volt Stewart. A kedves tekintetű, végtelen türelmű Stewart. Aki már több mint harminc éve mellette állt, jóban-rosszban.

A Skót-felföldön voltak, sok ezer kilométernyire a Rainier-hegy jeges csúcsaitól. És mégis, az álom ott lebegett körülötte, mint egy jeges köd, és megdermesztette a gondolatait.

– Évek óta nem álmodtam már ezt. – Suzanne homlokán kiütközött a verejték, testére rátapadt a hálóing. Elvette a pohár vizet, amelyet Stewart nyújtott feléje.

A hűs ital megnyugtatta és felüdítette kiszáradt torkát, de a keze annyira remegett, hogy kilötyögtetett egy keveset a takaróra.

– Hogy lehetnek huszonöt év után még mindig rémálmaim? – Az asszony nem akart mást, csak felejteni, de a teste nem engedte.

Stewart elvette tőle a poharat, letette az éjjeliszekrényre, és magához ölelte Suzanne-t.

– A karácsonyt megelőző időszak mindig elég fárasztó – suttogta.

A felesége a vállára hajtotta a fejét, és hagyta, hogy a férfi testéből áradó meleg megvigasztalja. Nem volt sehol a hó és a jég, itt csak hús és vér volt.

Élet.

– Szeretem az évnek ezt az időszakát, mert a lányok ilyenkor hazajönnek. – Suzanne összefonta a karját a melle előtt, és azt kívánta, bárcsak abbamaradna a reszketés. – Tavaly egyszer sem álmodtam ezt.

– Talán Hannah telefonja váltotta ki.

– Nem hiszem. Semmi olyasmit nem mondott, amitől rosszat álmodhatnék, sőt. Idén hazajön az ünnepekre, és ez csodálatos. Kinek lennének ettől rémálmai?

Elege volt belőle, hogy a rémálmai okát kutassa. Szegény Hannah, biztosan megvan neki a maga baja.

Stewartnak igaza van: bármilyen szép is az évnek ez az időszaka, könnyűnek azért nem nevezhető.

– Jó ideje már, hogy Hannah, Beth és Posy egyszerre voltak itthon.

– Igen, Hannah tavaly nem tudott eljönni. De annál jobban örülök, hogy idén mégis jön.

– Ennek következtében viszont csak még magasabbra teszed a lécet, még többet vársz el magadtól. – Stewart hangja fáradtan csengett. – Ne hajtsd túl magad, Suzanne. A lányoknak eleve nehéz ez az időszak, neked pedig megint rosszul fog esni, hogy nem örülnek úgy, ahogy szerinted kellene.

– Nem fog rosszulesni. – Mindketten tudták, hogy ez nem igaz. Az asszonynak fájt, ha Hannah bezárkózott érzelmileg, és eltávolodott a családtól. – Szeretném, ha boldog lenne, ennyi az egész.

– Hannah-t egyetlen ember teheti boldoggá: ő maga.

– Ettől még segíthetek neki. Az anyja vagyok. – Suzanne elkapta a férje pillantását, és eltökélten megismételte: – Igenis, az anyja vagyok.

– Tudom. És az a véleményem, hogy nagyon jó anya vagy, kedvesem. Szerencsés, akinek ilyen anya jut.

Szerencsés? A lányok, szegénykék, egyáltalán nem voltak szerencsések, ami azt illeti. Suzanne rettegett attól, hogy a Hannah gyerekkorában történtek kihatással lesznek az egész életére, és tönkreteszik. De aztán rájött, hogy ő is tehet ezellen.

Meg is tett mindent, ami emberileg lehetséges, hogy kiigazítsa a múltat, és szebbé alakítsa a jövőt. A legjobbat akarta a lányainak, de túl nagy teher nehezedett rá. Időnként úgy érezte, agyonnyomja a bűntudat. A túlélők bűntudata.

– Attól félek, nem tettem meg mindent.

– Biztosra veszem, hogy ilyen gondolatok minden szülő fejében megfordulnak.

Suzanne letette a lábát a földre, és megkönnyebbült, amikor felállt. Hogy képes felkelni, járni, lélegezni. Hogy láthatja a napkeltét. Körözött a vállával, ami nehezen mozdult, és sajgott is egy kicsit, ahogy megmozgatta. A nyáron

betöltötte az ötvennyolcat, és pillanatnyilag minden egyes évet érzett is a csontjaiban. Vajon igazi a fájdalom, vagy csak az álom, az emlék utóhatása?

– Szörnyű volt az álmom. Megint ott voltam.

A hó alatt, a jéghideg sírban.

Stewart szintén felállt.

– Majdcsak elhalványul. – A köntöse után nyúlt. – Nem kérdezem meg, akarsz-e róla beszélni, mivel sosem akarsz.

Ezúttal sem volt ez másként.

Suzanne nem akadályozhatta meg a rémálmokat, de arról gondoskodhatott, hogy a sötétség ne árnyékolja be az ébren töltött óráit. Ő így nyerte vissza az irányítást önmaga fölött.

– Nem akarsz visszafeküdni?

– Te is tudod, hogy sosem alszunk vissza ilyenkor. Meg aztán egy óra múlva úgyis csörögne a vekker. – A férfi haja elállt az egyik oldalon, a szeme pedig fáradtságról árulkodott. – Egy húszfős csoport jelentkezett be a kalandközpontba, szóval rengeteg lesz a dolgom. Nem olyan nagy baj, ha hamarabb felkelek.

– Van tapasztalatuk?

– Nincs. „Szabadtéri sportok” témahét van a suliban, és ez a záróesemény.

Suzanne-t elfogta az aggodalom. A legszívesebben azt kérte volna Stewarttól, hogy ne menjen el, de akkor megadta volna magát a félelemnek. És eltiltotta volna a férjét kedvenc elfoglaltságától, márpedig olyat sosem tett volna.

– Légy óvatos!

– Tudod, hogy mindig az vagyok. – A férfi az ajtóhoz lépett. – Kérsz kávét?

– Persze. – Suzanne a világért sem maradt volna ágyban. – Gyorsan lezuhanyozom, aztán elkezdem a tervezgetést.

– Milyen tervezgetést?

– Ilyet is csak egy férfi kérdezhet. Gondolod, hogy a karácsony csak úgy magától lesz szép? – Suzanne belebújt a köntösébe, és megszorította a derekán az övet. Tapasztalatból tudta, hogy a munka a legjobb módja a sötét árnyak féken tartásának. – Hiszen már csak néhány hét van szentestéig. Szeretnék mindent előre elkészíteni, amit csak lehet, hogy minél több időt tölthessek az unokáimmal. Azt hiszem, vennem kellene nekik pár benti játékot is, hátha rossz időnk lesz. Nem akarom, hogy unatkozzanak. Manhattanben annyi érdekes dolgot lehet csinálni.

– Ha unatkoznak, segíthetnek az állatok körül. Megetethetik a tyúkokat Posyval, terelhetnek birkát, és lovagolhatnak Zoknin.

Zokni Posy pónija volt, aki tizennyolc éves lévén a szénában gazdag, jól megérdemelt nyugdíjas éveit töltötte a birtokhoz tartozó réteken.

– Beth ideges, ha lovagolnak.

Stewart a fejét csóválta.

– Beth mindig ideges. Túlságosan félti a lányokat, te is tudod. Pedig a gyerekek nincsenek cukorból.

– Mondod te, aki a legaggódóbb apa voltál a világon. Főleg, ha Bethről volt szó.

– Hát igen. Ellentétben Posyval, Beth mindig is olyan törékeny volt.

– Apuka pici lánya. És mindketten tudjuk, miért lett belőle túlságosan aggodalmas anya.

– Nem mondom, hogy nem értem meg, miért lett ilyen. De attól még a gyerekeknek kell egy kis szabadság, hogy felfedezhessék a világot. Hogy hibákat követhessenek el, hogy élhessék a saját életüket.

– Könnyű mondani. – Suzanne tudta, hogy ő is túlságosan féltette a lányait. – De megpróbálom rávenni Betht, hogy engedje lovagolni a gyerekeket. Ha pedig rossz lesz az idő, segíthetnek a konyhában. Süthetünk együtt sütit.

– Van egy javaslatom. – Stewart felvette a tegnap esti üres whiskyspoharát. – Miért nem kezeled lazán az idei karácsonyt? Görcsös tervezgetés helyett, amitől rendszerint becsavarodsz, kivételesen elengedhetnéd kicsit magad.

Suzanne-nek tátva maradt a szája.

– Azt hiszed, az étel magától terem az asztalon? Gondolod, hogy tényleg a Mikulás hozza az ajándékokat, méghozzá gyönyörű díszcsomagolásban?

De a javaslat annyira jellemző volt Stewartra, hogy igazából nem is bosszankodott, sőt nevetett egy jót. Egy kívülálló számára esetleg úgy tűnhetett, hogy reménytelenül régimódi az élete, ő azonban pontosan ilyennek szerette.

– Elárulom neked, hogy a kellemes és kapkodásmentes karácsony titka a pontos tervezés. Azt szeretném, ha most különlegesen szép lenne az ünnep.

Az ablakhoz lépett, széthúzta a függönyt, és a hűs üvegnek támasztotta a fejét. A hálószoba ablakából egyenesen rálátott a hosszú, keskeny völgyre. A hó fehéren csillogott a holdfényben, a befagyott tó felszíne is ragyogott. Mögötte a behavazott erdő emelkedett, azon túl pedig a hegyek, melyek nyugodt, méltóságteljes szépségükkel az egész tájon uralkodtak.

Bár tisztában volt a hegyvidék veszélyeivel, Suzanne-t továbbra is

vonzotta a látvány. Nem tudott volna olyan helyen élni, ahol nincsenek hegyek. Télen azonban már eszébe sem jutott sziklát mászni. A hideg évszakban csak kisebb túrákra vállalkozott Stewarttal, és csak tavasszal meg nyáron, amikor a hó már elolvadt, indult komolyabb expedíciókra.

– Talán önzés volt tőlünk, hogy ide költöztünk. Városban is letelepedhettünk volna.

– Nem. Kérlek, ne is gyere ezzel. – A férje hangja komolyan, határozottan csengett. – Az álom miatt vagy ilyen, lefogadom. Azért beszélsz butaságokat.

Ez valószínűleg igaz volt, Suzanne nem tudott rá mit mondani. Valójában szívesen élt itt, a köd, a hegyek, a tavak és a mondák birodalmában.

– Aggódom Hannah miatt – jegyezte meg, és elfordult. – Azért, amit az idelátogatása kiválthat belőle.

– Én inkább amiatt aggódom, hogy belőlünk mit fog kiváltani a jelenléte. Még most is emlékszem a legutóbbi látogatására. – A férfi letette a poharat, és a hajába túrt. – El kell engedned őt, Suzy. Tudom, hogy nehéz feladni, de nem gyógyíthatsz meg mindenkit. – A fény ellágyította szigorú vonásait, és fiatalabbnak láttatta a koránál.

Mivel a munkája fitten tartotta, gyakran még ötvennek sem nézték, pedig valójában hatvan volt. Egyedül ezüstösen csillogó fürtjei árulkodtak a valódi koráról. Persze Suzanne-nek is ezüstös lett volna már a haja, ha nem dönt a hajfestés mellett.

Akkor szerettek egymásba, amikor mindketten hegyi vezetőként dolgoztak, és egyetlen hatalmas kalandnak tűnt az élet. Akkoriban semmi nem érdekelte őket, csak a következő kihívás. A következő hegycsúcs. Attól fogva mindig együtt voltak, és többnyire igen kényelmes ritmusban folyt az életük. Ám az évnek ebben az időszakában rendszerint kizökkentek a megszokott kerékvágásból.

A múlt mindig jelen lesz, gondolta az asszony. Az emlékek elhalványulnak, árnyékká válnak, mégis mindig ott leselkednek a háttérben.

– Szeretném a lehető legszebben feldíszíteni a házat. Hannah olyan sokat dolgozik…

– Te is. Tudod, az élet nem csak a gyerekek körül forog, Suzanne. Sikeres üzletasszony vagy, és ilyenkor a kávézóban is elég nagy a forgalom.

– Na, tessék! Most eszembe juttattad, hogy még meg kell kötnöm negyven darab harisnyát, hogy legyen miben adományokat gyűjteni a hegyimentőknek. Kösz, hogy még emiatt is stresszelhetek egy kicsit.

Stewart vigyorogva felvette a ruháit a fotelból, ahová előző este tette őket.

– Megnézném a fiúkat a harisnyáidban! Még fényképet is készítenék róluk, hogy feltehessem a Facebook-oldalunkra.

Suzanne vágott egy grimaszt.

– A harisnyák nem azért vannak, hogy felvegyék őket, te szamár! Hanem hogy telepakoljuk ajándékokkal, és aztán elárverezzük valamennyit. És még mielőtt csúfolódni kezdesz, emlékeztetnélek, hogy a tavalyi árverés bevételéből vettétek azt a készüléket, amelyik lavina után megtalálja az embereket a hó alatt, és még arra az újfajta hordágyra is futotta belőle, amit mostanában használtok.

– Igen, tudom.

– Akkor miért…?

– Mert imádlak cukkolni. Szeretem figyelni az arcod, miközben egyre dühösebb leszel. Először duzzogva lebiggyeszted az ajkad, aztán megjelennek azok az édes kis ráncok… Au! – Stewart lehajolt, ahogy egy kispárna átrepült a szobán. – Ez most komoly? Hány éves vagy tulajdonképpen?

– Elég idős ahhoz, hogy jól célozzak.

A férfi az ágyra dobta a párnát, visszaejtette a ruháját a fotelba, aztán rávetette magát Suzanne-re, aki elterült a matracon.

– De Stewart!

– Mi az?

– Rengeteg dolgunk van.

– Az már igaz. – Stewart fölébe hajolt, és az utolsó dolog, amit Suzanne a csók előtt látott, a férje nevető szeme volt.

Amikor másodszor is felkeltek, a szobában már a felkelő nap sápadt fénye derengett.

– Tessék, most el fogok késni – jelentette ki Stewart, és becsörtetett a fürdőszobába. – Ennek is te vagy az oka!

– Na ne mondd! Miért is?

De a férfi már a zuhany alatt volt, és amikor zubogni kezdett a víz, irtó hamisan dudorászott.

Suzanne egy darabig csak feküdt az ágyban, boldogan és elégedetten. Az álmát már rég elfelejtette.

Arra gondolt, hogy hamarosan el kellene kezdenie a harisnyák készítését.

A kötés nagyon jó feszültségoldónak bizonyult, kár, hogy évekbe telt, mire rájött erre. Valamikor a harmincas éveiben kezdett kötni, elsősorban azért, hogy a lányok iránti szeretetét kifejezésre juttassa. Puha és meleg

ruhadarabokat ajándékozott nekik, amiket felvehettek. Valahányszor a kötőtűhöz és a fonalhoz nyúlt, nem csupán egy pulóvert készített, hanem egyszersmind összekovácsolt egy családot: fogta a legkülönfélébb fonalakat, és egységes egésszé formálta őket.

Stewart kijött a fürdőszobából, és a törölközővel szárazra dörzsölte a haját.

– Szeretnéd, ha hazafelé jövet hoznék egy karácsonyfát?

– Posy megígérte, hogy majd hoz. De nem most, várjunk vele még néhány napot. Nem akarom, hogy már karácsony előtt lehulljanak a levelei. Egyáltalán, hány fát díszítsünk az idén? Kell egy a nappaliba, egy az előszobába, egy a tévészobába. És állíthatnánk egy kisebbet Hannah szobájába is.

– Biztos, hogy a cipőgardróbba nem akarsz egyet? Vagy a lenti fürdőszobába?

Suzanne hidegen mérte végig a férjét.

– Van itt még egy csomó párna, amivel megdobhatlak.

De az évődés is hozzájárult ahhoz, hogy feledni tudta a rémálmát. És Stewartnak pontosan ez volt a célja – Suzanne pedig csak még jobban szerette ezért.

– Oda akartam kilyukadni, hogy nem kell minden fát kivágni, nem árt, ha az erdőben is marad pár. – A férfi a fotel karfájára dobta a vizes törölközőt, aztán látva Suzanne arckifejezését, inkább mégis megfogta, és bevitte a fürdőszobába. – Minden évben majd megfeszülsz abbéli igyekezetedben, hogy a házat a Mikulás mesebirodalmává változtasd. – Gyorsan magára kapkodta a ruháit, sok réteget egymás fölé, ahogy azt a munkája és az időjárás megkövetelte. – Túl nagyok az elvárásaid, Suzanne. Te magad is nehezen tudsz megfelelni nekik.

– Nézd, nem tagadom, hogy kicsit feszült a hangulat, ha a lányok mind együtt vannak…

– Már nem lányok, hanem felnőtt nők, és az, hogy „kicsit feszült”, erős szépítése a valós helyzetnek.

– Hátha idén másképp lesz. – Suzanne lehúzta a lepedőt az ágyról. – Beth és Jason olyan boldogok. És alig várom, hogy elhozzák az unokáinkat. Mindenhová harisnyákat akasztok, teli ajándékokkal, és sütök egy csomó finomságot. És igyekszem mindennel elkészülni, mire Hannah ideér, hogy sok időt tölthessek vele. Szeretném, ha elmesélné, mi történt vele mostanában. – A melléhez szorította a takarót, és nagyot sóhajtott. – Ó, ha végre megismerne valakit…

– Akkor mi lenne? Elfogyasztaná a szerencsétlent reggelire? – Stewart megrázta a fejét. – Könyörgök, ne faggasd a kapcsolatairól! A szerelmi élete az ő dolga. Meg az is, ha számára a munka fontosabb a magánéletnél.

– Ne mondd ezt! – Suzanne nem szeretett erre gondolni. Ő abban hitt, hogy Hannah azért facér, mert még nem találkozott az igazival. Ha megtalálja, akkor neki is lesz családja. Biztos hátországa. Hiszen arra mindenkinek szüksége van, nem igaz?

Suzanne legalábbis erre vágyott, amióta az eszét tudta. Hatéves kora óta saját családról álmodott. Élete első éveit olyan anya mellett élte le, aki az alkohol mámorában tudomást sem vett az ő létezéséről. Később, miután az anyja szervezete feladta a harcot, a kis Suzanne nevelőotthonba került. Minden iskolai fogalmazása arról szólt, milyen lehet egy szerető családhoz tartozni. Álmában mindig voltak szülei és testvérei. Csak kiskamasz korában jött rá, hogy a vágya nem egyhamar válik valóra.

Végül az egyik gyermekotthonban megismerte Cherylt. Ő lett Suzanne soha meg nem született nővére, akire mindig vágyott. Szívének minden szeretetével Cheryl felé fordult. Elválaszthatatlanok lettek, annyira ragaszkodtak egymáshoz, hogy sokan azt hitték, vérrokonok.

Ez a barátság és ez a szeretet töltötte ki a Suzanne lelkében tátongó hiányt, egyfajta ragasztóként ez tartotta össze élete kis cserepeit. Attól kezdve nem érezte magát sem elveszettnek, sem magányosnak. Attól kezdve nem imádkozott érte, hogy bárcsak örökbe fogadnák, mert ez azt jelentette volna, hogy el kell hagynia a nevelőotthont és Cherylt.

Egy szobában aludtak, megosztoztak a ruhatárukon, közös vicceik, közös álmaik és reményeik voltak.

Cheryl emléke a mai napig élénken élt a szívében, és időnként annyira elhatalmasodott rajta a vágy, hogy hallja barátnője nevetését, hogy csaknem a telefon után nyúlt. Huszonöt év telt el, mióta utoljára beszéltek, de a vágy, hogy felvegye vele a kapcsolatot, azóta sem múlt el.

Stewart hangja rántotta vissza a valóságba.

– Suzanne! Mire gondolsz?

Nem mondhatta meg a férjének az igazat, a férfi ugyanis nem kedvelte különösebben Cherylt, úgy vélte, rossz hatással van rá. Pedig ha Cheryl nincs, sosem találkoztak volna ők ketten. Ha a barátnője nem beszéli rá, Suzanne-nek magától soha nem jutott volna eszébe, hogy túravezető legyen.

– Hannah-ra.

– Figyelj, ha csak egyszer is feszegetni kezded a szerelmi életét, bármibe

lefogadom, hogy az első géppel hazarepül, és akkor odalesz a szép családi karácsony.

– Nem szólok egy szót sem. Még csak kérdezősködni sem fogok. Beth úgyis elmond róla mindent. Olyan jó, hogy mind a ketten New Yorkban élnek! Hannah-nak jót tesz, hogy mellette van a húga. És Beth olyan boldog feleség és anya! Hátha őt látva Hannah is könnyebben rászánja magát a családalapításra.

Hamarosan újra együtt lesz az egész család…

Ennek a karácsonynak tökéletesnek kell lennie.

Suzanne megfogadta, hogy így lesz.

2

Beth

Kezdett belebolondulni az anyaságba.

Éppen azon mesterkedett, hogy kivarázsolja a lányait a kedvenc játéküzletükből, amikor megcsörrent a telefonja. Egy pillanatra elfogta a lelkifurdalás. Mintha rajtakapták volna valami tiltott dolgon.

Megígérte Jasonnek, hogy nem vesz több játékot a gyerekeknek, de nehezére esett megtagadni a lányok kérését. Jason alábecsülte a makacsságukat. Senki és semmi nem képes úgy aláásni az anyai eltökéltséget, mint egy könyörgő gyerekhang. *Kérlek, anya, szépen kérlek…*

Számára különösen nehéz volt, hogy nemet mondjon, mert jó anya akart lenni, és rettegett attól, hogy esetleg nem az. Mint kiderült, óriási szakadék tátongott a szándék és a megvalósítás között.

Kivette a telefont a táskájából, és közben elhúzta Rubyt a sokadik túlméretezett tűzoltókocsi mellől, amelynek szirénája is volt, meg villogó fényekkel is rendelkezett. Minden bizonnyal egy gyermektelen, szingli férfi találmánya, gondolta Beth.

Nem ismerte fel a számot, ennek ellenére fogadta a hívást, hiszen ki kell használni minden lehetőséget, ha az ember felnőttekkel beszélgethet. Mióta a gyerekei megszülettek, összezsugorodott a világa, és Bethnek néha az az érzése támadt, hogy ő maga is összetöpörödött a világgal együtt.

Odáig jutott, hogy bárkivel hajlandó volt összebarátkozni, aki másról is tudott beszélgetni, mint a gyerekek evési és alvási szokásairól, valamint viselkedési problémáiról. Múlt héten előfordult, hogy igen hosszan elcsevegett valakivel, aki gépjármű-biztosítást akart rásózni, holott neki nincs is saját autója. Végül az ügynök volt az, aki feladta, és bontotta a vonalat, ami valószínűleg először fordult elő az üzleti hívások történetében.

– Halló! – szólalt meg, miközben azon töprengett, vajon mitől olyan ragadós a telefonja.

Melly kedvenc cukorkájától? Amikor Beth terhes volt, szentül megfogadta, hogy soha nem ad édességet a gyerekeinek, de ez a fogadalom is, meg még sok más is hamar semmivé vált az anyaság valóságában.

– A tűzoltókocsit akarom, mami!

Beth saját igényei mostanában egészen hátul álltak a listán.

Mindig is tudta, hogy anya akar lenni. Arról viszont fogalma sem volt,

mekkora áldozatot kell hoznia ezért.

Elfordult, hogy jól hallhassa a hívó felet.

– Beth McBride? – A hang frissen, fiatalosan, üzletiesen csengett. Nyilvánvalóan egy olyan hölgy beszél, aki mihamarabb ki akarja húzni ezt a hívást a teendői listájáról.

Valamikor régen Beth is ilyen nő volt. Manhattan dicsfényében sütkérezett reggeltől estig. Kivirágzott a nagyvárosi nyüzsgésben, boldogan vette fel a hektikus ritmust. Olyan érzés volt rátalálni erre a fajta életre, mint felvenni egy ruhát, mely tökéletesen illik rá. Beth nem is akarta levenni soha többé. Sőt legszívesebben vásárolt volna magának még egyet, arra az esetre, ha véletlenül tönkreteszi az elsőt.

Aztán egy szép napon arra ébredt, hogy a ruha többé nem az övé. Őrülten hiányzott, és irigyelte a többieket, akiknek még megvolt. Időnként szerette volna lecibálni róluk.

– Igen, én vagyok Beth McBride.

Sok éve nem hívta így senki. Mostanában már Bethany Butler volt a neve.

– Üdvözlöm, Beth, itt Kelly Porter a KP munkaerő-közvetítőtől.

Beth valószínűleg elejtette volna a telefont, ha nem olyan ragadós a készülék.

Mielőtt családot alapított, Beth egy kozmetikai cég PR-részlegén dolgozott. Legalul kezdte, de gyorsan haladt a ranglétrán, és Kelly már legalább két állást szerzett neki.

– Üdv, Kelly! Örülök, hogy hallom a hangját. – Beth hátrasimította a haját, és kihúzta magát, bár ez természetesen nem videóhívás volt.

De hát elvégre ő Beth McBride, akit épp megkeresett egy fejvadászcég!

– Van itt egy állás az ön számára, ami érdekelheti.

Betht minden érdekelte, ami nem nyafogott, nem kente a falra az ételt, és nem csinált a pelenkájába. Viszont sejtelme sem volt róla, miért hívta fel Kelly. Jasonnel beszéltek ugyan párszor arról, hogy ha nagyobbak lesznek a gyerekek, ő visszamegy dolgozni, és most, hogy már Ruby is iskola-előkészítőbe járt, eljött az ideje, hogy tisztázzák a részleteket, Beth azonban újabban túlságosan fáradt volt ahhoz is, hogy előhozza a témát.

És akkor még szó sem esett arról, hogy furdalta a lelkiismeret, amiért ott akarja hagyni a lányokat.

– Hallgatom.

– Úgy tudom, mostanában volt egy kis törés a pályaívében. – Kelly hangján érződött, hogy az ilyen sajnálatos eseményeket a sárgalázzal és a

típusszal veszi egy kalap alá.

– Igen, néhány évig a családomra összpontosítottam.

Beth egy fejrázással jelezte Mellynek, hogy gyorsan tegye le a hercegnőruhát. Van már neki egy szekrényre való hercegnőruhája, Jason biztosan megharagudna rá, ha venne neki még egyet, ráadásul néhány héttel karácsony előtt.

– Hallott már a Glow PR-ról? – Kelly egyetlen kérdést sem tett fel Beth családjáról. – Fiatal, dinamikus csapat, épp most igyekeznek betörni a piacra. Olyasvalakit keresnek, mint maga.

Merthogy én milyen vagyok? – ütött szöget Beth fejébe a kérdés. Anya, szakácsnő, sofőr, házvezetőnő, játékmester és személyi asszisztens. Aki képes eltávolítani a spagettiszószt a falról, és kívülről tudja Ruby összes mesekönyvét, anélkül hogy akár levenné őket a polcról.

Előtte egy tükör volt a falon, melyet annyi rózsaszínnel és csillámmal díszítettek, hogy a legigényesebb hercegnő is megnyalta volna a láttára mind a tíz ujját. De még ha a tükör minden igényt kielégített is, Beth nem gondolta, hogy ez a benne látszó tükörképre is igaz.

Sötétbarna haja volt, és minden egyes próbálkozás, amikor világosítani próbálta, arról győzte meg, hogy vannak emberek, akiknek egyszerűen muszáj barnáknak lenniük. A szeme alatt jókora sötét karikák éktelenkedtek, mintha az anyatermészet ezzel is alá akarná húzni, mennyire fáradt.

Beth pár éve még azt hitte, mindent tud a kozmetikumokról és a tökéletes sminkről, és csak mostanában jött rá, hogy a leghatékonyabb szépítőszer nem egy arckrém vagy egy szemkörnyékápoló, hanem a zavartalanul átaludt éjszaka. Sajnos azonban azt nem lehetett tégelyben megvásárolni.

– Mami! – rángatta meg a kabátját Ruby. – Játszhatok a telefonoddal?

A kisebbik lányának ugyanis mindig az kellett, ami az övé volt. Beth megrázta a fejét, és a tűzoltókocsira mutatott, abban a reményben, hogy elterelheti Ruby figyelmét. Ruby tűzoltó akart lenni, bár Beth szerint egyértelműen a kereskedelemben lenne később a helye. Már most, négyévesen is határozott tehetséget mutatott abban, hogy vásárlásra beszéljen rá másokat.

– Ms. McBride?

– Igen, itt vagyok. – Beth valójában azt akarta mondani, hogy: *Pillanatnyilag háziasszony vagyok, és anya, úgyhogy sajnálom, de nem érdekel az állás.*

Csakhogy ennek pontosan az ellenkezője volt igaz.

– A cégnek az Ötödik sugárúton van a székhelye, és komoly képviselői hálózatuk van a keleti és a nyugati parton egyaránt.

A keleti és a nyugati parton is jelen vannak…

Beth fantáziája elszabadult. Először a nyugati part ragadta meg a képzeletét. Ma egy játékbolt, holnap Beverly Hills. Hollywood! Pezsgő! A hosszú értekezletek és üzleti vacsorák világa, amikor értelmes felnőttekkel beszélgethet. A csillogó partik világa. Olyan világ, amelyben díszkíséret nélkül mehet vécére az ember.

– Mami! Vedd meg nekem azt a tűzoltókocsit!

Beth lélekben még mindig Beverly Hillsen sütkérezett.

– Meséljen még a cégről! – kérte Kellyt.

– Gyorsan növekednek, és most akarják bővíteni a csapatukat. Szívesen beszélnének magával is.

– Velem? – Beth a nyelvébe harapott. Ezt nem lett volna szabad ilyen csodálkozva kérdeznie.

Önbizalmat kellett volna sugároznia, de kiderült számára, hogy az önbizalom nem egy megújuló erőforrás. A gyerekei apró, ragacsos ujjacskáikkal apránként megfosztották tőle.

– Van gyakorlata – mondta Kelly. – Vannak médiakapcsolatai, és igen kreatív.

Sajnos ez mind múlt idő, gondolta Beth.

– Jó ideje nem gyakorlom a szakmámat – felelte óvatosan.

Egészen pontosan hét éve.

– Corinna Ladbrooke név szerint magát kérte.

– Corinna? – A régi főnöke nevének említése felkavarta Betht. – Ő is ott dolgozik?

– A Glow az ő cége. Saját vállalkozást alapított. Kérem, tudassa velem, mikor van ideje, és megszervezem a beszélgetést.

Corinna őt akarja? Igen, valóban együtt dolgoztak jó ideig, de Beth azóta nem hallott Corinna felől, hogy Melly születésekor kilépett a cégtől.

Corinna azóta fel sem hívta. Nem érdekelték a gyerekek. Neki nem volt egy sem, nem is akart, és ha valaki az ismeretségi köréből mégis a családalapítás mellett döntött, arról egyszerűen nem vett tudomást.

Ruby nyafogni kezdett, és Beth lehajolt, hogy felvegye, miközben ösztönösen meggyőződött róla, hogy a lánya most is szorosan magához öleli Bugsyt. Ruby ugyanis nagyon ragaszkodott a plüssállatához, és Bethnek ezért mindig ügyelnie kellett rá, hogy el ne veszítsék.

Vajon ha visszamegy dolgozni, lesz ideje az ilyesmire? Lesz elég ideje a gyerekeire?

Tudta magáról, hogy túlságosan aggodalmaskodó. Mindig attól rettegett, hogy valami szörnyűség történik velük.

– Megnézem a naptáramat, és visszahívom, Kelly – ígérte, mintha roppant elfoglalt lenne, holott a mai programja az volt, hogy elvigye a lányokat balettre, rajzfoglalkozásra és mandarin kínai nyelvórára.

– Várom a hívását – felelte Kelly, és letette. Beth egy darabig csak állt, még mindig a fantázia birodalmában kalandozva, miközben teljesen elzsibbadt a karja.

Miért van az, hogy minél tovább tartod a karodban a gyereket, annál nehezebb? Amikor már nem bírta tovább, letette Rubyt a földre.

– Itt az ideje, hogy hazamenjünk.

– Vedd meg a tűzoltókocsit! – nyafogott Ruby, és a hangja élesebb volt bármelyik tűzoltósziréná nál. – Megígérted!

Melly lázasan áttúrta a jelmezeket.

– Ha nem lehetek hercegnő, szuperhős akarok lenni!

Én is, gondolta vágyakozva Beth.

Egy igazán jó anya állhatatos maradt volna, és szépen elmagyarázza a gyerekeinek, hogy nem lehet mindig mindent megvenni, amit szeretnénk. A gyerekek ezután behúzott nyakkal hagyták volna el az üzletet, ellenben megértettek volna valamit a pénz értékéről és arról, hogy a késleltetett öröm dupla öröm, és különben is, a jutalom nem jár mindig, pontosan ez adja az igazi értékét.

Beth azonban sajnos nem volt ilyen. Ő engedett, és megvette a lányoknak a tűzoltókocsit meg a jelmezt. Így aztán két boldog gyerekkel és egy rakás szatyorral lépett ki az utcára, továbbá azzal a kellemetlen érzéssel, hogy már megint felsült anyaként.

December volt, Manhattan a téli szépségének minden pompáját felvonultatta. A szikrázó díszkivilágítás, a csillogó, ünnepi kirakatok sora és a fagyos levegő olyan atmoszférát teremtett, mely a világ minden részéből idecsalta a kíváncsiakat. A járdák megteltek, a város lakóihoz ugyanis turisták is csatlakoztak, akik képtelenek voltak ellenállni a lehetőségnek, hogy megnézhetik az Ötödik sugárutat az adventi időszakban.

Beth szerette Manhattant. Miután befejezte a tanulmányait, egy londoni PR-ügynökségnek dolgozott, és amikor áthelyezték a cég New York-i irodájába, úgy érezte, megcsinálta a szerencséjét. Mintha már pusztán az,

hogy Manhattanben élhet, maga lenne a főnyeremény. Amikor először odautazott, egyszerre volt boldog és rémült. Gyors léptekkel masírozott végig a híres utcákon: az Ötödik sugárúton, a Negyvenkettedik utcán, a Broadwayen, és próbált úgy kinézni, mintha oda tartozna. Nagy szerencse, hogy a költözése előtt Londonban élt, különben megőrjítette volna az óriási ellentét, amely a harsány nagyvárosi lét és a Skót-felföld csendje között feszült.

Munkába menet mindennap végigsétált az Ötödik sugárúton, és úgy érezte magát, mint egy film főszereplője. Ez az érzés kárpótolta a honvágyért és minden egyébért, amit elveszített. Mit számított, hogy csak egy olyan pici szobát engedhetett meg magának, hogy jóformán az ágya mindkét oldalán meg tudta érinteni a falat! Hiszen New Yorkban volt, a világ legizgalmasabb városában.

A lakása most már nagyobb volt, hiszen Jason jól keresett, de ettől eltekintve nem sok minden változott.

Ruby kezét fogva gyorsan felhívta a férjét, hogy beszámoljon neki arról, milyen telefonhívást kapott, de Jason titkárnője azt mondta, hogy a férfi értekezleten van.

Bethnek csak most jutott eszébe, hogy Jason ma fontos prezentációt tart, és ráadásul elég mozgalmas hete lesz. Vajon tud-e időt szakítani rá, hogy vigyázzon a gyerekekre, míg ő találkozik Corinnával és az új csapatával?

– Mami! – Ruby teljes súlyával rácsimpaszkodott a kezére, úgy, hogy Beth válla is belesajdult. – Fáradt vagyok!

Én is, gondolta Beth.

– Ha gyorsabban megyünk, hamarabb hazaérünk. Szorítsd magadhoz Bugsyt! Hiszen nem akarod elveszíteni, ugye? És gyere beljebb, túl közel vagyunk az úttesthez.

Beth nagyon félt a balesetektől, és az a tény, hogy kisebbik lánya rendkívül vállalkozószellemű, félelmet nem ismerő gyerek volt, nem sokat segített a helyzetén. Melly a világ minden kincséért sem mozdult volna el az anyja mellől, de Ruby mindenáron látni akarta a világot. És ez őrült fárasztó tudott lenni hosszú távon.

Beth nagyon szeretett volna a Glow PR-nak dolgozni. Szeretett volna ismét úgy végigmenni az Ötödik sugárúton, hogy közben nem kell valami szörnyű balesettől tartania. Elvégre nem ő az első anya a világon, aki szülés után visszamegy dolgozni. Biztosan megvan a módja, hogyan lehet ezt tető alá hozni.

Jason édesanyja, Alison nem lakott messze tőlük, és Beth remélte, hogy mint eddig mindig, az asszony most is segíteni fog a lányok felügyeletében. Melly és Ruby imádták Jason anyját, és Beth is nagyon szerette az anyósát, aki minden szempontból rácáfolt a „gonosz anyós”-viccekre.

Ahelyett hogy megkeserítette volna az életét, mert ő ellopta tőle az egyetlen fiát, úgy üdvözölte Betht a családban, mintha hirtelen egy lánya is született volna a fia mellé.

Szóval Beth biztosan számíthat az anyósára. Így már csak annyi feladata maradt, hogy megszerezze az állást.

De vajon meg tudja-e győzni Corinnát úgy, hogy hét éve nem dolgozott?

Beth nem érezte eléggé felkészültnek magát a munka világába való visszatéréshez. Nem volt biztos benne, hogy képes-e kreatív ötleteivel elvarázsolni a leendő feletteseit.

Talán fel kellene hívnia a nővérét. Hannah megértené, miért vágyik vissza az irodába. Hannah vállalati tanácsadóként dolgozott, és látszólag azzal telt az élete, hogy első osztályon röpködött ide-oda a világban, és iszonyú sok pénzért átszervezett cégeket, amelyek képtelenek voltak önmagukat átszervezni.

Másnap együtt vacsoráztak volna, és Beth így is, úgy is meg akart bizonyosodni róla, hogy áll-e még a vacsora.

Hannah a szokásos, tárgyilagos hangján szólt bele a telefonba:

– Remélem, tényleg sürgős. Épp felszállok egy gépre. Majd felhívlak, ha leszálltunk… Persze csak ha lesz elég idő a következő értekezletemig.

Pedig akár ezt is mondhatta volna: *Szia, Beth! De jó hallani a hangod! Hogy vagy? És mi van a gyerekekkel?*

Beth mindig is szeretett volna közelebb kerülni a nővéréhez, de ez valamiért mégsem sikerült, és sejtelme sem volt, mi lehet az oka. Ami azt illeti, az elmúlt időszakban nemhogy közeledtek volna, inkább egyre távolabb kerültek egymástól. A rendszeres találkozóik egyre véletlenszerűbbek lettek. Vajon azért, mert Beth mostanában csak a gyerekeiről tudott beszélgetni? Lehet, hogy a nővére unalmasnak találja őt?

– Nincs semmi baj. – Beth erősen fogta a folyton ficánkoló Ruby kezét. Olyan volt, mintha egy halat akart volna megmarkolni, mégsem merte elengedni, hiszen akkor Ruby bármelyik pillanatban egy arra haladó taxi kerekei alá kerülhetett volna. – Nem olyan sürgős. Majd holnap, a vacsoránál megbeszéljük.

– Ó, igaz is, már hívni akartalak… Nem, köszönöm, nem kérek pezsgőt,

dolgozom. Csak egy ásványvizet hozzon, kérem. – Ezt már a légiutas-kísérőnek mondta Hannah, Beth pedig próbálta elfojtani a rátörő sárga irigységet. Szeretett volna ő is abban a helyzetben lenni, hogy visszautasítson egy pohár pezsgőt.

Nem, köszönöm, szeretném megőrizni a józanságomat, hiszen fontos dolgokat fogok mondani az értekezleten, olyasmiket, amikre sokan kíváncsiak…

– Csak nem akarod megint lemondani a találkozót?

– Beth, én dolgozó nő vagyok, értsd meg!

– Igen, tudom, nem kell emlékeztetned. – Beth viszont nem volt dolgozó nő, ő csak egy kisebbrendűségi érzéstől szenvedő anya és háziasszony, akinek a komplexusai többek között a sikeres nővére miatt nőttek ilyen szép nagyra. Próbált nem gondolni a bárányombra, amely tegnap óta érlelődött a fűszeres pácban a hűtőben, és az extravagáns desszertre, amelyet tervezett.

Hannah a város legjobb éttermeiben étkezik, biztos, hogy hasra fog esni a húga Pavlovája előtt? Kemény habbá vert tojásfehérjével még senki sem váltotta meg a világot, ugyebár. Vajon miért vágyik ilyen kétségbeesetten a nővére elismerésére?

– Ezúttal hová repülsz?

– San Franciscóba. Valami közbejött az utolsó pillanatban. Most éppen egy e-mailt írok, utána akartam dobni neked egy sms-t, hogy mégsem tudok menni.

Hannah-nál mindig az utolsó pillanatban jött közbe valami.

– Mikor jössz vissza?

– Péntek este. Aztán vasárnap megyek tovább Frankfurtba. Halasszuk el a találkozót, kérlek!

– Ez már maga a halasztás – emlékeztette Beth. – Sőt hogy egészen pontosak legyünk, egy halasztás halasztásának a halasztása.

Papírzörgés jelezte, hogy Hannah a beszélgetés alatt is dolgozik.

– Majd találunk másik időpontot. Te is tudod, mennyire szeretnék végre találkozni veled.

Ha őszinte akart lenni, Beth egyáltalán nem volt biztos ebben.

Úgy érezte, egyedül ő akarja ezeket a találkozókat. Csöppet sem volt meggyőződve róla, hogy ha ő felhagyna a telefonálgatással, Hannah magától is jelentkezne. Beth persze sosem adta volna fel. Mert még ha Hannah időnként megőrjítette is, tisztában volt vele, milyen fontos a család. És őszintén ragaszkodott is a családja megmaradt tagjaihoz, noha időnként úgy

érezte, ehhez tíz körömmel kell kapaszkodnia a nővérébe.

– Megbántottalak valamivel? Mert mostanában mintha keresnéd a kifogásokat, hogy ne kelljen eljönnöd hozzánk.

Hirtelen csend lett.

– Beth, értekezletem van. Miért olyan nehéz ezt megérteni? Ebben egyáltalán nincs semmi személyes…

Bethnek azonban az a szörnyű érzése támadt, hogy ez nagyon is személyes. Ahogy Corinnának, Hannah-nak sem voltak gyerekei, de itt ennél jóval többről volt szó. Beth élt a gyanúperrel, hogy a nővére nem kedveli Rubyt és Mellyt, és ez a gondolat elég fájdalmasan érintette.

– Folyton visszautasítasz, mintha neked nem is lenne olyan fontos a találkozás.

Corinna a főnöke volt, neki nem kellett kedvelnie Beth gyerekeit. Hannah azonban mégiscsak a lányok nagynénje…

– Mindkettőnknek sok a dolga. Nehezen találunk olyan időpontot, amikor mindketten ráérünk.

– Egy városban lakunk, de sosem látlak. Fogalmam sincs, mi van veled, mi történik az életedben mostanában. Találkozgatsz valakivel?

Beth tudta, hogy az anyja ki fogja faggatni ebben a témában, így aztán kötelességének tartotta tájékozódni. Meg aztán élt benne egyfajta romantikus érdeklődés. Ha Hannah-nak lenne valakije, talán gyakrabban találkozhatnának. Eljárhatnának négyesben vacsorázni, meg ilyesmi.

De ebből nyilván nem lesz semmi…

– Manhattanben lakunk, az ég szerelmére! És annyi minden történik nap mint nap. Egy csomó emberrel találkozom.

Beth feladta, hogy bármit is kihúzzon a testvéréből.

– Hiányzol a lányaimnak. Te vagy az egyetlen rokonom, aki itt lakik, és szeretik, ha meglátogatsz minket. – Beth úgy döntött, teszteli az elméletét. – Gyere át jövő hétvégén!

– Úgy érted, hozzátok? A ti lakásotokba?

Beth biztosra vette, hogy nem csak képzeli a nővére hangjából kicsendülő páni félelmet.

– Persze. Jöhetsz már ebédre, de az is jó, ha csak vacsorára érsz ide. Nálunk is alhatsz.

– Nem valószínű, hogy lesz rá időm. Mint tudod, általában hétvégén is dolgozom. Az lenne a legjobb, ha elmennénk vacsorázni. Csak mi ketten.

Étterembe. A városban. Egy nyugodt, gyerekektől mentes estén…

Beth fél karral felkapta Rubyt, és érezte, hogy elönti a szeretet és a védelmezőösztön. Ruby és Melly az ő lányai. Az élete körülöttük forog, számára ők jelentenek mindent. A nővérének, ha másért nem is, legalább ezért illett volna szeretnie őket.

Jellemző módon a kislányok egyfajta tündérnek látták Hannah-t, és nagyon ragaszkodtak hozzá akkor is, ha ritkán látták.

Amikor Hannah legutóbb náluk járt, Ruby megpróbált az ölébe mászni, mire Beth nővére valósággal ledermedt. Olyan arcot vágott, hogy Beth nem lepődött volna meg, ha sikítozni kezd: *Szedjétek már le rólam!*

Végül Beth könyörült meg a kislányon, és gyorsan el is terelte a figyelmét, de a közjáték megviselte. Feszült volt egész este, és neheztelt a nővérére. Jason később azzal vigasztalta, hogy Hannah már csak ilyen. Felnőtt ember, ne várja tőle, hogy megváltozik.

– Rendben. Akkor menjünk kettesben vacsorázni. Mondtam már, hogy túl sokat dolgozol?

– Úgy beszélsz, mint Suzanne.

– Úgy érted, mint anya? – Beth lehámozta Ruby ujjacskáit a fülbevalójáról. – Miért nem hívod anyának?

– Mert jobb szeretem Suzanne-nek hívni. – Hannah hangja most már kifejezetten ridegen csengett. – Sajnálom, hogy le kellett mondanom a találkozót, de hamarosan karácsony, és akkor úgyis sokat lehetünk együtt.

– Hogyhogy? – Beth annyira meglepődött, hogy kis híján leejtette a kisebbik lányát. – Hazajössz karácsonyra?

– Ha Skóciát érted a haza alatt, akkor természetesen. – Hannah hangja kicsit távolabbról szólt, mintha befogta volna a kagylót. – *A füstölt lazacot kérem, és a marhasültet.*

Beth máskor belekötött volna a nővérébe, hogy minek kér ilyen drága ételeket, amikor úgyis csak két-három falatot fog enni mindkét fogásból, de túlságosan lefoglalta a hír, hogy a nővére hazautazik karácsonyra.

– Tavaly nem jöttél.

– Sok dolgom volt. – Hannah hallgatott egy darabig. – És te is tudod, milyen szokott lenni otthon a karácsony. Ez az év egyetlen olyan időszaka, amikor mindhárman otthon vagyunk, és ezért óriási elvárások nehezednek mindenkire. Suzanne halálra dolgozza magát, mert azt akarja, hogy minden tökéletes legyen, Posy pedig engem hibáztat, ha ez mégsem sikerül.

Fura volt, hogy Hannah ilyen nyíltan beszél minderről. Beth el is csodálkozott. De még mielőtt felelhetett volna valamit, a nővére már témát is

váltott:

– Van valami konkrét dolog, aminek a lányok örülnének karácsonykor?

A lányok… A gyerekek… Hannah valamiért mindig egy kalap alá vette őket, mintha egységes egész lennének. Beth tisztában volt vele, hogy Hannah nem maga vásárolja az ajándékait, hanem kiadja a feladatot az asszisztensének. Nyilván őrült drága, mutatós ajándékot választ, aminek Melly és Ruby örülnek ugyan, de amivel egy hét múlva már garantáltan nem játszanak. És Bethnek folyamatosan az volt az érzése, hogy a nővére kompenzál.

De aztán a lábához csapódott a szatyorban lapuló vadonatúj tűzoltókocsi, és Beth rájött, hogy senkit nem kritizálhat azért, mert az illető valamit kompenzálni akar.

– Ne vegyél semmit, ami hangot ad ki, illetve, ami felébreszthet minket éjjel. Ja, és nagyjából ugyanannyiba kerüljön a két ajándék.

Beth ugyanis fejben listát vezetett, annyira ügyelt rá, hogy soha egyik lányát se részesítse előnyben a másikkal szemben.

Szörnyű lehet, ha egy gyerek azt érzi, hogy a szülők a testvérét jobban szeretik, mint őt.

– Ezt igazán nem kell mondanod nekem.

Hirtelen olyan volt, mintha mégiscsak létezne köztük egy kapocs. Egy láthatatlan kötelék a múltból, amely mindörökre összekötötte a sorsukat. Beth szerette volna megerősíteni és szorosabbra fűzni ezt a köteléket, de az élénk forgalom és a hangzavar megnehezítette, hogy bizalmasabb hangot üssön meg. És akkor ott voltak még a gyerekek is, akik előtt nem lehetett rendesen beszélgetni, mert semmi sem kerülte el a figyelmüket.

– Hannah, nem lehetne esetleg…

– Mostanában mi érdekli őket?

Hannah ezzel az egyszerű kérdéssel már meg is szakította a kapcsolatot, és visszaevezett a nyugodt és biztonságos vizekre, ahol már nem lehetett elérni hozzá.

Beth szíve elszorult. Határozottan úgy érezte, mintha elvettek volna tőle valamit.

– Melly balerina vagy hercegnő szeretne lenni, Ruby pedig tűzoltónak készül.

– Hercegnő? – Beth kihallotta a rosszallást a nővére hangjából.

– Nézd, én próbálok mindenféle játékot a kezükbe adni, és ezerszer is elmondtam Mellynek, hogy bármi lehet belőle, akár a NASA mérnökeként is

dolgozhat, ő valamiért mégis egy kastélyra és egy hercegre vágyik, meg olyan ruhákra, amilyeneket a Cukortündér visel *A diótörő*ben. – Erőt vett magán, és nem tette hozzá, hogy: *Várj csak, egyszer neked is lesz gyereked, és akkor majd megtudod, miről beszélek!*

Mert bár az anyjuk nagyon remélte, hogy Hannah beleszeret valakibe, és családot alapít, bárki, akinek szemernyi realitásérzéke volt, tudta, hogy ez nem fog megtörténni soha.

3

Hannah

Gyereke lesz…

Hannah lehunyta a szemét, és próbált úrrá lenni a páni félelmen, ami a hatalmába kerítette.

Végtére is még mindig maradt egy szemernyi esély, hogy mégsem állapotos. Még csak öt napja késett a menstruációja, és annak más oka is lehet, nem csak a terhesség. Például a stressz. Ó, igen, mostanában határozottan sok a stressz az életében!

Visszadugta a telefonját a táskájába, és igyekezett elnyomni a bűntudatot, amit a lemondott vacsora miatt érzett. Képtelen lett volna egy teljes estét a húga kaotikus lakásában tölteni, ahol minden a gyerekek körül forgott.

Alighanem megbolondult, hogy haza akar menni karácsonyra. Tavaly az utolsó pillanatban szállt az inába a bátorsága, és adta elő, hogy az ünnepek alatt is muszáj dolgoznia. Aztán kikapcsolta a telefonját, bezárkózott a lakásába, és néhány üveg jó borral meg egy rakás remek könyvvel tompította a fájdalmát. Mire az utolsó regényt is kiolvasta, véget ért a karácsony.

Idén azonban nem játszhatja el ugyanezt.

Pedig rettegett a karácsonyi összezártságtól és az ezzel egybekötött elvárásoktól.

A családja érzelemmentes, karrierista nőnek hiszi, akinek nincs ideje a férfiakra.

Érdekes beszélgetés vár rá, ha mégis terhes…

Vennie kellene egy tesztet. Akkor bizonyosságot szerezhetne. De Hannah egyelőre több vigaszt talált a halovány reményben, hogy talán mégsem fog a feje tetejére állni a jól felépített kis élete.

– Minden rendben, Hannah?

A nő kinyitotta a szemét. Adam állt az első osztályú kabin ajtajában, épp az utazótáskáját tette vissza a helyére.

– Persze. – Hannah már eltette a táskáját, a laptopját pedig az ölében egyensúlyozta. Minden pillanatban fel volt készülve a legrosszabbra, és úgy igyekezett tenni ezellen, hogy mindent ezerszeresen megtervezett és ellenőrzött.

– Biztos? – A férfi hangja feszülten csengett. Leült Hannah mellé, de annyira hosszú volt a lába, hogy bármilyen nagy volt is a hely, kinyújtani már

nem tudta. – Nincs semmi baj?

Hannah jobban szeretett egyedül utazni. Ha lett volna légi utasok részére egy *Kérem, ne zavarjanak!* feliratú tábla, minden bizonnyal a nyakába akasztotta volna.

Ma azonban nem egyedül utazott, hanem Adammel. Aki a kollégája volt, és néhány hónapja a szeretője is. Meg a gyereke apja – ez nyilván számára is legalább olyan sokk lesz, mint amilyennek ő érezte.

– Most beszéltem Bethszel.

Még mindig furdalta a lelkiismeret. A húgának igaza volt: egy örökkévalóság óta nem látta a gyerekeket. Mellyt és Rubyt, akik bár bűbájosak voltak, de Hannah mellettük mindig alkalmatlannak és értéktelennek érezte magát. Hogy olvashatott volna nekik olyan mesét, amelynek az a vége, hogy *„és aztán boldogan éltek, míg meg nem haltak”? Hiszen ez hazugság! Ahogy a Mikulás is az, meg a Fogtündér. Valójában semmi garancia nincs sem a boldogságra, sem a szeretetre.*

Egyszer megpróbálta elmagyarázni Bethnek, hogyan érez, de a húga kinevette.

Persze hogy nem minden csupa öröm és boldogság az életben, de a lányok ráérnek később is rájönni erre. Most még kicsik, szeretném megvédeni őket a kegyetlen valóságtól, ha nem baj.

Hannah ezt nagyon is bajnak érezte. Úgy gondolta, egészségesebb, ha az ember tisztában van a realitásokkal. Ha nem várunk túl sokat, nem fáj majd annyira, amennyiben kiderül, hogy a legalaposabb tervezés sem ment meg a kellemetlenségektől.

Két évvel ezelőtt Hannah egy hóvihar miatt kénytelen volt Bethéknél tölteni az éjszakát, és valamikor az éj folyamán Ruby bemászott az ágyába. Odasimult hozzá, és Hannah a pizsamán keresztül is érezte a teste melegét, a csiklandozó hajtincseket a nyakánál. A lélegzete is elakadt, annyira emlékeztetett ez a helyzet arra a szörnyű éjszakára, amikor kiskorukban a kisebbik húga, Posy mászott ugyanígy az ágyába.

Beth pedig sajnos nem értette meg őt, sem akkor, sem most, és Hannah még inkább egyedül érezte magát.

Hogy a súlyos és fájdalmas emlékektől megszabaduljon, a reggelit sem várta meg, nagyon korán távozott, fittyet hányva a rossz időjárásra. És attól kezdve görcsösen ügyelt rá, hogy soha többé ne kerüljön ilyen helyzetbe. Egészen mostanáig…

Ujjával benyúlt a pulóvere nyaka alá, bár egyáltalán nem volt szűk.

Tudta, nem lesz könnyű túlélnie a családi karácsonyt, de még ő sem tudott volna olyan ürügyet kitalálni, hogy az idei látogatást is megússza. A McBride családban karácsonykor mindig összegyűlt az egész família. Ez volt a családi hagyomány. Hannah megbékélt ezzel, és tudta, hogy ugyanúgy túl kell élnie, mint egy betegséget. Csak számolnia kell egy elkerülhetetlen komplikációval.

– Dühös volt, amiért lemondtad? – Adam aggódó pillantást vetett rá, Hannah pedig erre gyorsan elfordult.

A férfinak jó szeme volt, észrevett egy csomó dolgot, ami a többiek figyelmét elkerülte. Ez volt az egyik oka annak, hogy kiváló munkaerőnek tartották. Ráadásul Adamből rendíthetetlen nyugalom áradt, és az a fajta ellenállhatatlan vonzerő, ami még Hannah-t is a legelső nap levette a lábáról. Ami egyébként roppant váratlanul érte. Nem sűrűn veszítette el a fejét, rendszerint sikerült kordában tartania az érzéseit. A tény, hogy a teste nem mindig engedelmeskedik, valóságos sokk volt számára.

– Nem. Viszont megbántódott.

Adam kivette a mobilját a zakózsebéből, és átnyújtotta a légiutas-kísérőnek.

– Miért nem mondod meg neki az igazat? Azt, hogy nehezedre esik együtt lenni a gyerekekkel.

A sors iróniája… Most már meg kell tanulnia, hogyan bírja ki a gyerekek társaságát, hiszen gyereket vár.

Hannah még most sem értette igazán, hogyan érte el Adam, hogy beszéljen neki a családjáról, de tény, hogy a férfi előtt könnyű volt megnyílnia.

Persze neki sem mondott el mindent. De sokkal többet, mint bárki másnak.

– Ez azért nem ilyen egyszerű. – Hannah észrevette, hogy a folyosó túloldalán ülő fiatal párnak van egy kisbabája. Még fel sem szálltak, és a gyerek máris nagyon nyugtalan volt. Hannah csak remélni tudta, hogy nem fog egész úton visítani. A gyereksírástól mindig megfájdult a hasa.

– Mutass be neki, és én beszélek vele helyetted.

– Hogy mi? – Hannah riadtan pillantott Adamre.

– Szeretném megismerni a húgodat.

– Hogyhogy?

– Mert így van rendjén akkor, ha valaki olyan kapcsolatban van, mint te meg én.

– Miért, milyen kapcsolatban vagyunk?

– Szerelmi kapcsolatban – felelte könnyedén Adam, mintha bizony nem a szerelem lenne a legijesztőbb dolog, ami az emberrel történhet. – Én

legalábbis szeretlek, az biztos. Persze lehet, hogy ezt figyelmen kívül akarod hagyni.

– Figyelmen kívül fogjuk hagyni.

Legalábbis egyelőre. Hannah minimum olyan szigorúan ellenőrizte az érzéseit, mint a határidőnaplóját. Megtanulta kordában tartani az érzelmeket. Ha valamit szívből gyűlölt, hát az az érzelmi zűrzavar volt.

– Akár meg is sértődhetnék, hogy így lebecsülöd a szívből jövő szerelmi vallomásomat.

– Hiszen be voltál rúgva, Kirkman.

– Nem igaz. Tökéletesen birtokában voltam a szellemi képességeimnek.

– Hát hogyne. Csak előtte megittál több pohár whiskyt.

– Valóban így történt, de csak azért, hogy összeszedjem a bátorságomat, és végre meg merjem vallani neked, mit érzek. – A férfi rántott egyet a vállán. – Tudod, ha egy pasi olyan régóta szingli, mint én, nagy dolog szerelmet vallani.

Hannah nem engedélyezte magának, hogy komolyan vegye a vallomást.

Az ő számára a szerelem, a szeretet az orosz rulett egyik válfaja volt. Márpedig ilyen játékokba ő nem szállt be. Számára az érzelmi biztonság volt a legfontosabb a világon.

Arra most gondolni sem szeretett, mennyire megbonyolíthat mindent, ha tényleg gyereke lesz.

– Félsz, hogy lenyúlom a vagyonodat? – Adam vigyorogva hajolt közelebb. – Ne aggódj, majd kötünk házassági szerződést. De figyelmeztetlek, hogy válás esetén igényt tartok majd a könyveidre. Idővel feltehetőleg megtanulok majd nélküled élni, ez csak gyógyszerezés kérdése, a könyvtáradról ellenben nem tudok és nem is akarok lemondani. El tudod képzelni, milyen izgató, hogy ott van a polcodon Dickens *Szép remények* című regényének első kiadása?

Hannah alig tudott odafigyelni arra, amit Adam mondott. Csak az járt a fejében, hogy terhességi tesztet kellene végeznie.

– Nem lesz szükség házassági szerződésre.

– Szerintem sem, mert a szerelmünk a sírig fog tartani. Ezek aztán a szép remények, nem gondolod? – A férfi rákacsintott, de Hannah el sem mosolyodott.

A szerelem túl állhatatlan, megbízhatatlan és ellenőrizhetetlen. Ja, és még véletlenül sem kikényszeríthető. Márpedig Hannah jobb szerette biztos alapokra építeni az életét.

Adam visszautasította a felkínált pezsgőt, és inkább egy whiskyt kért. Amikor Hannah másodszor is megmondta a légiutas-kísérőnek, hogy nem kér semmiféle alkoholt, a férfi meglepetten vonta fel a szemöldökét.

– Mióta nem szereted a francia pezsgőt?

Mióta terhes vagyok.

– Szeretném tisztességesen befejezni a prezentációmat.

– Szerintem csukott szemmel és félálomban is be tudnád fejezni azt a prezentációt. Nem értem, miért vagy ilyen ideges. Mi lett azzal a lánnyal, aki az irodában mezítláb táncolt a pizzásdoboz körül?

Hannah lerúgta a cipőjét.

– Nem felejthetnénk el azt a kínos közjátékot?

– Nem. Még fényképes bizonyítékokkal is rendelkezem arra az esetre, ha letagadnád. Azt tervezem, hogy a húgaidnak is megmutatom őket, hadd lássák, mennyire nem ismernek. – Adam elővette a telefonját, és átvizsgálta a fotóit. – Nézd csak! Ez a kedvencem.

Hannah alig ismert magára. A haja, amit a munkahelyén mindig szigorúan összefogva viselt, a képen szabadon omlott a vállára, és tényleg mezítláb volt, miközben táncolt. A legmeglepőbbnek mégis az arckifejezését találta. Hogy engedhette így el magát? Hogy mutathatott meg ilyen sokat Adamnek?

– Add csak ide! – A mobil után nyúlt, de Adam feltartotta a készüléket, így nem érhette el.

– Eszemben sincs. Nem engedem, hogy megsemmisítsd életem legemlékezetesebb éjszakájának emlékeit.

– Azért olyan emlékezetes, mert lerúgtam a cipőmet, úgy táncoltam?

– Nem. A pizza az oka. Isteni volt a pizza, amit akkor ettünk. Voltak más közös estéink is, másféle pizzákkal, de ez az egy… ez feledhetetlen volt. Biztosan az olajbogyó miatt. – Adam vigyorogva hajolt előre és csókolta meg Hannah-t. – Szeretem, ha nevetsz. Az irodában mindig olyan komoly vagy.

– Úgy általában véve is komoly vagyok.

Adam hátradőlt az ülésen.

– Ezt ki mondta?

– Az apám.

Ne legyél már olyan átkozottul komoly, Hannah! Tedd le azt a könyvet öt percre, és élvezd kicsit az életet!

Néha még mostanában is elfogta a lelkifurdalás, ha egy könyvért nyúlt, és képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy valami hasznosabbal is tölthetné az idejét.

– Van egy nagy újságom apád számára: az, hogy téved.

Adam óvatosan, apránként férkőzött be a fal mögé, amelyet Hannah a saját védelme érdekében emelt maga köré, éspedig olyan ügyesen, hogy a lány időnként el is felejtette, mennyire védtelen.

Olyan munkája volt, hogy gyakran késő estig bent kellett maradnia az irodában. Adam egyszer egy nagy doboz pizzával jelent meg az ajtóban. Hannah csodálkozva bámult rá.

– Nem eszem pizzát – mondta.

– Mindent el kell kezdeni egyszer, McBride.

Az este úgy végződött, hogy leültek a padlóra, és megették a pizzát, csak úgy, a dobozból. Kettecskén, mivelhogy mindenki más rég hazament már az irodából.

Mielőtt Adamet megismerte volna, Hannah sosem evett pizzát dobozból. Soha nem húzta le a cipőjét az irodában, és soha nem telepedett le a padlóra. Abban sem volt biztos, hogy korábban akár egyszer is el tudta-e engedni magát a munkahelyén. Mindenesetre hamar elkezdett úgy gondolni a késő esti közös munkára, mint a nap fénypontjára. Örült, ha délután pluszfeladatot sóztak a nyakába, mert ez azt jelentette, hogy benn maradhatott – kettesben, Adammel.

És a közös munka mindig együtt járt a vacsorával és a beszélgetésekkel. A város csillogó fényeitől körülvett csendes irodában valahogy könnyebb volt kimondani bizonyos dolgokat. Olyasmiket is, amikről Hannah különben soha nem beszélt.

Adam egy ilyen estén osztotta meg vele, hogy az egyik nagynénje unszolására meg kellett tanulnia az összes klasszikus társastáncot. És ragaszkodott hozzá, hogy Hannah-nak is megmutathassa, hogy megy ez.

– *Tangózni mindenkinek tudnia kell, McBride!*

– *Én akkor sem táncolok, Kirkman.*

Így indult a vita, aztán mégis az lett a vége, hogy Hannah mezítláb táncikálta körbe a pizzásdobozt. Ami tényleg nevetséges. A lány végül akkorát kacagott, hogy majd megfulladt.

És az ilyen esték során szép lassan egyre közelebb kerültünk egymáshoz, gondolta Hannah, miközben nézte, ahogy a férfi belekortyol a whiskyjébe. Nem hirtelen, hanem apránként, ahogy a dagály közeledik. Kezdetben még a parton áll az ember, teljesen szárazon, aztán szép lassan emelkedik a vízszint, míg a hullámok össze nem csapnak a fejünk fölött. És akkor megfulladunk.

Hannah hátán a hideg futkosott. Ha a félelemtől szárnya nőne az

embernek, ő már rég elröpült volna. Vannak, akik egy sötét sikátortól félnek, vannak, akik egy vicsorgó kutyától, és olyanok is vannak, akik – mint ő – a közelségtől.

Adam talán tényleg azt hiszi, hogy szereti, de mi van, ha kiderül, hogy nem elég, amit ő nyújthat neki?

Csattanás és halk szitkozódás riasztotta fel gondolataiból. Egy nő a közelben meddő harcot folytatott a bőröndjével, melyet hiába próbált beszuszakolni az ülése feletti rekeszbe.

Adam azonnal felpattant, és a magasságának hála, sikerült a helyére csúsztatni a koffert.

Hannah látta, hogyan pihen meg a nő szeme Adam arcélén, majd a széles vállán. Könnyedén elmosolyodott, láthatóan készen állt egy kis flörtre, ám ekkor észrevette Hannah-t, és az arckifejezése érdeklődőből csalódottra változott. Hannah szinte hallani vélte, ahogy felsóhajt: *Miért van az, hogy az összes jó pasi foglalt?*

– Mikor fogsz Bethnek beszámolni kettőnkről? – kérdezte Adam, miután visszaült. – Nem mintha nem szeretnék a mocskos kis titkod lenni, mégis talán egyszerűbb lenne, ha megemlítenél neki. Akár el is mehetnék veled a családi vacsorára. Egész jól elboldogulok a gyerekekkel.

Hannah csak remélni tudta, hogy a férfi ugyanezt fogja mondani akkor is, ha bevallja neki, hogy terhes.

Adam előrenyújtotta hosszú lábát.

– Már vagy fél éve jóformán együtt élünk. Nem titkolhatsz el előlük örökké.

Fél éve? Ó, te jó ég!

– Egyáltalán nem titkollak.

Adam előtt a leghosszabb kapcsolata két hónapig tartott. Nyolc nyavalyás hétig. Hannah ugyanis csak abba szeretett energiát tenni, amiben jó volt. És a szerelmi kapcsolatok terén nem jeleskedett.

Adam volt az első kivétel. Vele olyan könnyűnek tűnt minden.

Hannah annyira vonzódott hozzá, hogy kezdetben teljesen összezavarodott. Már nem is emlékezett rá, ki tette meg az első lépést, csak azt tudta, hogy először a férfi lakásában voltak együtt, de a hálószobáig már nem jutottak el. Másodszor nála szeretkeztek – ezúttal a nappali padlóján. Hannah abból indult ki, hogy a mohó vágy egyszer alábbhagy, de ez mostanáig nem történt meg. Voltak napok, amikor még beszélgetésre sem vesztegették az időt. Úgy tűnt, mintha minden, amit a nap folyamán magukba fojtanak, egyszerre

kirobbanna belőlük, amint bezárják maguk mögött az ajtót. A múlt héten kétszer is a folyosón szeretkeztek, állva, a fal mellett, felkapcsolt villanynál.

A lány időnként eltöprengett, vajon miért vágyik mindig ilyen sürgetően, ilyen kétségbeesetten Adamre. Talán mert a lelke mélyén biztos benne, hogy a kis kalandjuk hamarosan véget ér?

Hannah tisztában volt vele, hogy minden jónak vége szakad egyszer. De ők fél év elteltével még mindig itt voltak…

Testhelyzetet váltott ültében.

Ha terhes, azt tudnia kellene, nem? Meg kellene éreznie, hiszen a nők általában megérzik. Például úgy, hogy rosszul vannak.

Ő nem volt rosszul.

Amikor a repülőgép motorja felbőgött, Adam kiitta a poharát.

– Ha idén karácsonykor hazamész a családodhoz, azt hiszem, el kellene kísérnem téged.

– Hogy fokozd a zűrzavart?

– Nem. Hogy megvédjelek. – A férfi most már nem mosolygott. – Nem szeretem, ha ilyen vagy. Vissza akarom kapni a régi Hannah-t. Az én Hannah-mat.

Az én Hannah-mat.

A lány tisztában volt vele, hogy a családja csodálkozva nézne arra a Hannah-ra, akit Adam a sajátjának érez. Néha az volt a benyomása, hogy ő sem ismeri azt a nőt.

– Kedves tőled, hogy felajánlod, de hidd el, jobb, ha nem jössz velem. – Hannah nagyon is el tudta volna képzelni Suzanne reakcióját Adam felbukkanására. Mire kicsomagolnak, lefoglalna egy esküvői időpontot a templomban, sőt még a kalapot is megvenné a reménybeli menyegzőre.

Miután a gép elérte az utazómagasságot, a fejük fölött kialudtak az öv becsatolására figyelmeztető jelzések, és Adam kicsit kényelmesebben el tudott helyezkedni az ülésben.

– Ha ennyire stresszes számodra a karácsony, akkor egyáltalán miért akarsz hazautazni?

– Mert nem akarok csalódást okozni Suzanne-nek.

– Suzanne-nek? Hogyhogy nem anyának hívod?

– Mert ő valójában nem az anyám. Az igazi anyám meghalt.

Látta a döbbenetet a férfi szemében, és ő sem értette saját magát. Miért pont itt, ezen a nyilvános helyen kellett előrukkolnia egy ilyen nagyon is személyes vallomással? Sosem beszélt a vér szerinti szüleiről, de Adamben

volt valami, amitől mindig megoldódott a nyelve. Amitől egyszerre kedve támadt elmondani minden titkát.

– Ezt sajnálattal hallom. Őszinte részvétem – hangzott a halk választ.

– Már nagyon rég volt. Nyolcéves koromban veszítettem el.

– Olyan kicsi voltál? A pokolba is, Hannah… Miért nem beszéltél nekem erről soha? – Adam a kezét nyújtotta, és Hannah némi habozás után megfogta a jobbját.

A férfi erős ujjai vigasztalóan és védelmezően körbezárták az övéit, ám Hannah mégis lassan fojtogatónak érezte a közelséget.

Szeretlek, Hannah!

– Mert ez nem olyan téma, ami csak úgy szóba kerül egy hétköznapi beszélgetésben. Mindkét vér szerinti szülőm meghalt egy tragikus balesetben.

– Autóval ütköztek?

– Nem. Lavina sodorta el őket. Hegymászók voltak.

Adam meglepetten nézett rá.

– Szóval akkor nem is voltál mindig városi lány?

Nem, de Hannah úgy érezte, mintha világéletében az lett volna.

– Akkor kicsoda Suzanne? – Adam hangja már sokkal tárgyilagosabban csengett, mintha megérezte volna, hogy Hannah nem akar szánalmat.

– Ő fogadott örökbe minket a férjével, Stewarttal. Suzanne amerikai, Stewart skót. A baleset után Skóciába vittek minket, hogy Stewart családjának közelében élhessünk. – Hannah szíve a torkában dobogott. – Nem dolgozhatnánk inkább?

A férfi egy pillanatig habozott, de aztán kinyitotta a laptopját.

– Miért is ne? De akár a félbehagyott sakkpartinkat is befejezhetjük.

– Leütöttem a lovadat.

– Emlékszem – vigyorodott el a férfi. – De még mindig adhatok mattot a királyodnak. Igazán adhatnál egy esélyt. A legutóbbi két partit te nyerted, és ezzel jókora csapást mértél az önbecsülésemre.

Hannah mindig is úgy gondolt Adamre, mint akinek rendíthetetlen az önbizalma.

– Szerintem inkább be kellene fejeznünk a munkánkat.

– Félsz, hogy veszíteni fogsz? – Adam közelebb hajolt, és könnyedén megcsókolta. – Láttam ugyanis a prezentációdat, és leesett az állam. Egészen biztosan nyerni fogunk.

Hannah kicsit megkönnyebbülve hajolt oda és nézte meg a férfi laptopjának képernyőjén megjelenő táblázatot.

– Ez itt nem jó – mutatott rá az egyik számra. – Át kellene írnod. Nem kaptad meg az e-mailemet?

– Azt, amit hajnali háromkor küldtél? De igen, reggel észrevettem, és el is olvastam, de tudod, nem mindenki olyan villámgyors, mint te vagy. Cselekedni még nem volt időm. – Adam gyorsan kijavította a számot. – Néha azért neked is aludnod kellene, nem gondolod?

– Szeretek dolgozni. – Valójában Hannah leginkább a számokat szerette. A bevitt adatokat, a számítógépes kódokat. A számokban sosem csalódott, azok mindig úgy viselkedtek, ahogy várta tőlük. A számok nem fogták marokra a szívét, és nem szorították ki belőle az utolsó csepp vért is. – Le akartam zárni ezt a projektet.

– Ami nem sikerült a szokásos, tizennyolc órás munkanapod alatt?

– Amúgy sem tudtam aludni. Tele volt a fejem mindenfélével. – És nem csak azzal, hogy rég meg kellett volna jönnie a menstruációjának.

Sokat gondolkodott a két telefonhíváson is, amelyek az elmúlt egy hónapban futottak be a rögzítőjére.

Az évek során sok ilyen megkeresést kapott már mindenféle íróktól, újságíróktól, különösen decemberben, ahogy a tragédia évfordulója közeledett. Hannah-nak nem volt ismerős a hívó neve, és természetesen semmilyen módon nem reagált az üzenetekre. Mégsem tudta elfelejteni őket. Összeszorult a gyomra, és levegőt is alig kapott, valahányszor eszébe jutottak.

Felmerült benne, hogy megkérdezi Betht, őt nem hívta-e fel valaki, de rájött, hogy akkor beszélni fognak a balesetről, márpedig azt nem akarta.

Ez az egy közös volt benne és Suzanne-ben: mindketten igyekeztek elfeledni a múltat.

Adam elmentette a fájlt, amelyet kijavított, és megkérdezte:

– Suzanne és Stewart a rokonaitok voltak?

– A szüleink barátai. Mindhármunkat örökbe fogadtak. – Ami miatt Hannah-t csak még jobban nyomasztotta, hogy nem tud olyan lenni, amilyennek lennie kellene.

– Ezért érzed úgy, hogy ott kellene lenned karácsonykor. Mert úgy véled, tartozol nekik. – Ez nem kérdés volt, hanem állítás, és Hannah nem is próbált vitába szállni vele. Igenis sokkal tartozik az örökbe fogadó szüleinek, és tisztában volt vele, hogy élete végéig sem tudja kiegyenlíteni a számlát.

– Nagyjából ez a helyzet, igen.

– Vigyél magaddal, ha hazamész!

– Nem lehet. A családom a Skót-felföldön él, mondhatni az isten háta mögött. El sem tudlak ott képzelni, a gyenge wifi és az akadozó térerő birodalmában. – A lány Adam tükörfényes cipőjére szegezte a tekintetét. – Utálnád az egészet.

– Nem hinném. Már csak azért sem, mert imádom a jó skót whiskyt. Mondd csak, nincs ott valahol egy főzde a családod lakóhelye közelében?

Hannah felsóhajtott.

– De igen, történetesen van egy.

– Na látod! Máris van miért odamennem. Különben meg szeretem a szép kilátást is. Néhány romantikus séta a ködlepte völgyben pont jó lesz arra, hogy kiszellőztessem a fejemet.

– Séta a ködlepte völgyben? Azt hiszem, a kelleténél többször nézted meg *A rettenthetetlen*t. Tudod, tél van, és ilyenkor a völgyet legalább harminccentis hótakaró borítja. Ha ne adj' isten, még a köd is leszáll, akkor séta közben garantáltan eltévedsz, és halálra fagysz.

Adam elvigyorodott.

– Nem véletlenül döntöttem úgy, hogy Manhattanbe költözöm. De különben teljesen komolyan gondoltam, hogy szívesen veled tartok. Fontold meg a dolgot. Ha együtt mennénk, akár dolgozhatunk is közben. Hiszed vagy sem, az internet hiányát majdcsak túlélem valahogy. Ki tudja, utólag talán úgy fogom érezni, hogy az volt a legszebb karácsonyi ajándék.

Hannah a fejét csóválta. Az egy dolog, hogy mesél a családjának Adamről. A bemutatás már egészen más tészta. A többiek egyből pezsgőt bontanának.

Ő pedig elveszne a teljesíthetetlen elvárások tengerében.

– Jobb, ha inkább elrepülsz a Karib-tengerre, ahogy tervezted. Hidd el, ezerszer szebb lesz ott a karácsony, mint a Skót-felföldön. Az is lehet, hogy a hó elzár minket a külvilágtól. – Már a puszta gondolatra is légszomja lett. Olyan volt, mintha csapdába került volna. Mintha beborította volna a…

Hallani vélte Suzanne sírós hangját.

Mindketten elmentek, Hannah… Meghaltak, nincsenek többé.

Talán ki kellett volna találnia egy üzleti utat a világ valamelyik távoli zugába, és akkor idén is megúszhatta volna a családi karácsonyt. Ha például meglátogatja egy sydney-i ügyfelét, akkor a komplett ünnepet a levegőben tölthetné.

Tavaly az utolsó pillanatban futamodott meg. És persze Posy egy szavát sem hitte el, amikor előadta a szánalmas mentegetőzését. *Ki az ördög akarja pont karácsonykor átszervezni a cégét, Hannah? Még a Mikulás is megvárja*

a pénzügyi mérleg készítésével az új évet!

Korábban Posy rajongott érte, és mindenhová követte, mint az árnyék. Bemászott az ágyába is, el sem tudta volna kergetni. Beleült az ölébe, a kezébe csimpaszkodott, mint valami puha és sérülékeny kis kúszónövény. Nem engedte el egy pillanatra sem.

Hannah torka elszorult, ahogy erre gondolt.

Azóta sajnos eltávolodtak egymástól, és akkor még finoman fogalmazott. Ráadásul Hannah érezte, hogy az egész az ő hibája.

Az, ahogyan a kisebbik húgával való kapcsolata alakult, csak még inkább megerősítette abban a meggyőződésében, hogy csapnivaló anya lenne belőle.

Már csak azt nem tudta, mi lesz, ha tényleg terhes.

4

Posy

Posy McBride a Skót-felföld egy távoli völgyében állt, egy lavinamező határán, és majd megfagyott a jeges szélben. Kegyetlen idő volt, csontig hatolt a hideg, minden egyes kilégzés apró felhőket képezett a levegőben.

Sziklaméretű hókupacok hevertek szanaszét a környéken, mely mágnesként vonzotta a túrázókat és hegymászókat a világ minden tájáról. A Skót-felföldnek ez a része a meredek sziklafalairól, nehéz útvonalairól és a lavinaveszélyről volt nevezetes.

A kutya, amelyik Posy mellett ült, remegett a visszafojtott várakozástól és örömtől.

– Keresd! – adta ki a parancsot Posy, mire az eb kirohant a lavinamezőre, ahol orrát a hóba fúrva futkosott fel és alá.

A hegyimentők csapatának többi tagja sorfalat képezett, és miközben lassan haladtak előre, módszeresen és alaposan, szondákkal vizsgálták át a lezúdult hórengeteget.

– Rajta! Mutasd meg, hogy te vagy a bajnok! – dünnyögte Posy, miközben határozott léptekkel követte a kutyát. Az aranyló foltot, amely egyre távolabbra küzdötte magát a fehér tengerben, ahogy az emberszagot kereste.

Rory, a csapat képzési vezetője a rádióval a kezében lépett oda hozzá.

– Phil párszor elesett a havon. A szaga valószínűleg össze fogja zavarni Bonnie-t.

– Nem fogja. Arra van kiképezve, hogy azt az egy szagot kövesse, amit mutattunk neki. Látod, nem hagyja eltéríteni magát. Egyenesen Luke felé tart. Én megmondtam, hogy őstehetség!

Bonnie ebben a pillanatban csaholni kezdett, majd visszairamodott Posyhoz.

– Mutasd! – Posy követte az állatot ahhoz a helyhez, amelyik felkeltette Bonnie érdeklődését.

Rory lassabb tempóban követte őket botladozva, és közben félhangosan szitkozódott.

– Fogadtam Luke-kal egy tízesben, hogy nem találja meg.

– Akkor fizetni fogsz. És kicsit sem sajnállak miatta. Bízhattál volna bennünk jobban.

Posy megveregette a kutya nyakát, amely épp előásott egy pulóvert a hó

alól.

– Nagyon ügyes vagy, Bonnie! Valóságos csodakutya! Jó kislány! Nagyon jó kislány…

Bár ez szerencsére csak egy gyakorlat volt, nagy felhajtást csapott, alaposan megszeretgette a kutyát, és a kedvenc játékát adta oda neki jutalmul. Csak aztán pillantott le vigyorogva a félig még mindig földbe ásott férfira.

– Hahó! Hogy s mint vagy ma?

Luke visszamosolygott rá, pedig nagyon fázott, és elég kényelmetlen pózban feküdt. A kabátja, az álla, és még a szempillája is csupa hó volt.

– Hát, nem is tudom… Lehet, hogy újraélesztésre lesz szükségem. Tudod, úgy rendesen, szájból szájba lélegeztetéssel.

– Te kis mázlista! – Posy megsimogatta Bonnie puha bundáját. Imádott együtt dolgozni a kutyával, melynek képességei lenyűgözték. Az állatok annyival többet tudnak az embernél! – Te vagy a legjobb mentőkutya az egész világon.

Az „áldozat” megköszörülte a torkát.

– Már elnézést, de én még mindig itt fekszem ebben a nyavalyás lyukban. Nem akarsz kihúzni belőle? Mindig mindenkivel ilyen kíméletlen vagy, akit elsodor a lavina?

– Ne légy már ilyen puhány! Ki tudsz te onnan mászni magad is.

– Puhány? – Luke sértődötten tápászkodott fel, és vágott egy grimaszt, amikor a hó a nyakába ment. – Mondhatom, szép kis randit hoztál össze, Posy McBride! Amikor azt mondtad, hogy a testemet akarod, nem egészen erre gondoltam.

– Tényleg?

– Tényleg. – A férfi kivett egy marék havat a dzsekije nyakrészéből. – Szó szerint azt kérdezted, a rendelkezésedre tudom-e bocsátani a testemet szombaton. Én meg igent mondtam, mert mindig is szerettem, ha egy nő tudja, mit akar. Azt hittem, vacsorázni megyünk, utána meg moziba. Vagy eltöltünk egy romantikus estét a Glensay Innben, majd sétálunk egyet. Csinálunk egy kis hangulatot, mielőtt ledobjuk a ruháinkat…

Kimászott a lyukból, Posy harsány kacagása közepette.

– Úgy nézel ki, mint egy jeti.

– Szívet melengető az aggódó gondoskodásod, ami nagyon jól jön, tekintve, hogy majdnem kihűltem.

Posy mosolya még szélesebbre vált.

– Gondolod?

– Ez történik minden olyan esetben, ha az ember hosszabb ideig fekszik mozdulatlanul a hó alatt, arra várva, hogy egy kutya megtalálja. – Luke leveregette a havat a kabátja ujjáról. – Olyan helyekre is beszivárgott a hó, ahová nem is sejtettem, hogy beszivároghat. Nem kaphatnék valami melengető itókát?

– New York-i akcentussal valahogy nem az igazi ez a mondat.

– Megismétlem olyan kiejtéssel, amilyet csak akarsz, ha kapok egy korty whiskyt.

– A kihűlés és az alkohol nem túl jó kombináció.

Posy sokkal jobban élvezte a kis szóváltásukat, mint illett volna.

Luke ideérkezése érezhetően csökkentette a nyugtalanságát, ami pedig mostanában állandó társa volt. Mintha a férfi idehozott volna egy darabkát a külvilágból, és ezzel csillapította volna a kalandvágyát.

Bonnie a farkát csóválta.

– Örülhetsz, hogy Bonnie ilyen tehetséges, mert ha nem lenne csodakutya, sokkal tovább kellett volna itt heverészned.

– Szóval örüljek, hogy átnedvesedtem és átfagytam?

– Ha ez igazi lavina lett volna, térden állva csókolnád meg Bonnie szőrös kis tappancsait, sőt ki tudja, lehet, hogy még örök szerelmedről is biztosítod.

A férfi topogni kezdett, hogy a csizmáján lévő hótól is megszabaduljon.

– Ha ez igazi lavina lett volna, akkor lenne nálam egy lapát, egy adóvevő és egy szonda is… Mondd csak, létezik olyan ember, akit egynél többször is rá tudsz venni erre?

– Persze. Van egy csomó tesztszemélyünk, akik rendszeresen segítenek nekünk a gyakorlatozások során.

– És még mind életben vannak?

– Többségük igen. Lavinagyakorlatot viszonylag ritkán csinálunk. Általában csak a nedves fűbe temetjük el az áldozatot.

– Na, elég ebből! A végén még belehalok a bánatba, hogy sosem lehet részem ebben az élményben.

Luke magas volt, karcsú és izmos, az a fajta férfi, akiről lerí, hogy kint a természetben tölti élete nagy részét.

Posyt meglepte, mennyire vonzódik hozzá.

Pedig roppant óvatos volt a kapcsolatait illetően. Egy ilyen kis helyen, mint ahol ő él, nem egyszerű szakítani, hiszen esély sincs rá, hogy az ember elkerülje a volt partnert. Posyval egyszer már megtörtént, és nem sietett megismételni az élményt.

– Minden rendben? – kiáltott oda nekik Rory.

Posy odafordult felé.

– Azt hiszem, az áldozat kihűlt! – felelte vidáman.

– Áldozat? Egyáltalán nem érzem magam annak. – Luke felvonta a szemöldökét, majd lehajolt, hogy megsimogassa Bonnie-t. – Te vagy az egyetlen nő az életemben, aki igazán számít! Ha igazi lavinából szabadítottál volna ki, feleségül is vennélek.

– Mr. és Mrs. Golden Retriever. Sok boldogságot! – csúfolódott Posy, és váratlanul érte, amikor a felegyenesedő Luke a gallérjába tömött egy csomó havat.

Jéghideg víz csordogált befelé a nyakába, mire felvisított.

– Ez most komoly? Hogy lehetsz ilyen gyerekes?

– Gyerekes vagyok, az igaz, de valamit csak tennem kellett, hogy letöröljem azt az öntelt vigyort az ajkadról. Most már te is fázol, szóval kvittek vagyunk. Akár meg is melegíthetjük egymást. Egy közös forró zuhany után leülhetünk a kandallóban ropogó tűz elé, és elszopogathatunk egy üveg vörösbort.

Nem lett volna különösebben nehéz megvalósítani, ugyanis egy házban laktak.

A McBride család földjén állt egy nagy pajta, melyhez szénapadlás is tartozott. Posy szülei meglátták az épületben a lehetőséget, és átalakították: két lakrészt építettek ki benne. Posy fent lakott az egykori szénapadláson, egy tetőablakokkal teli loftlakásban, melynek minden helyiségéből megcsodálhatta a csillagokat. A földszinti lakást pedig turistáknak adták ki.

Az épület maga nagyjából egy kilométernyire volt a birtok főépületétől, a Glensay Lodge-tól, és fenyő- meg nyírfaerdők vették körül. Sétatávolságra esett tőle egy tó, melyet egy patak vize táplált, és amelyben csak úgy nyüzsögtek a pisztrángok.

A magány persze nem való mindenkinek. Nyaranta jobbára párok vették ki a lakást, akik romantikus hetet akartak eltölteni a Skót-felföld vadonjában. A hely ideális szállás volt, ha valaki biciklizéssel, madármegfigyeléssel, túrázással, esetleg úszással akarta tölteni a szabadságát, de a legkomolyabb vonzerejét a hegyek közelsége jelentette. Telente a lakást többnyire hegymászóknak adták ki.

A rövid távú lakáskiadás több munkát jelentett Posynak, hiszen minden bérlő távozását követően ki kellett takarítania az apartmant, le kellett cserélnie az ágyneműt, és így tovább. Nem csoda, ha megörült neki, amikor

Luke Whittaker négy hónapra kivette a pajtát, ráadásul kilátásba helyezte, hogy talán tovább is marad.

Luke hegymászó volt, és író. Csendre és nyugodt környezetre vágyott, hogy befejezhesse a könyvét, valamint olyan helyre, ahol mászhat is. És itt mindkettőt megtalálta.

Ha Posy egy-egy gyakorlat után későn jött haza, mindig azt látta, hogy Luke-nál ég a villany, szóval levonhatta a következtetést, hogy a férfi bagoly típus. Az is gyorsan kiderült róla, hogy ért az állatokhoz. Bonnie most is pillanatok alatt a hátára fordult, és elragadtatottan nyöszörgött, ahogy a hasát kezdte vakargatni.

Luke felnézett Posyra.

– Gondolom, Bonnie kiállta a próbát.

– Ó, igen. Nagyon gyorsan megtalálta a szagodat.

A férfi felegyenesedett.

– Azt akarod mondani, hogy bűzlöm?

– Adj hálát érte az égnek. Ezért talált meg. Az ember szagát keresi, erre van idomítva. Ha félsz, izzadsz, és erősebb a testszagod.

– Félig a hó alatt voltam. Biztosíthatlak, hogy egy csöppnyi izzadság sem szivárgott a fagyott pórusaimból.

– Tévedsz. Bonnie megérzi a félelem szagát. – Posy imádta felbosszantani a férfit. – És talán azt is érezte, ahogy a hóban reszketsz. Különben nagyon köszönöm a segítségedet. Mind hálásak vagyunk neked, amiért vállaltad az áldozat szerepét.

– A kutyád született mentőkutyának tűnik.

– Az is. Az apportírozás a kedvenc játéka, ami sokat segít, mert azok a kutyák a legjobbak, akikben erős az ösztön, hogy visszahozzanak valamit. A szaglása meg… nos, az egyenesen páratlan.

Elindultak a hómezőn át vissza az ösvényhez, mely mellett Posy a kocsiját hagyta. Mióta megálltak ott, újabb réteg porhó esett, és mindkettejük arca érzéketlenné vált a hidegtől.

– Sok eltévedt túrázót és bajba került hegymászót mentettetek meg?

– Igen. Sőt néha a rendőrség is a segítségünket kéri. A múltkor például egy idős, demens bácsit talált meg Bonnie, aki valahogy ki tudta nyitni az ajtót, és elkószált. A család teljesen magánkívül volt, nagyon megkönnyebbültek, amikor meglett a nagypapa.

– Várjunk csak egy kicsit! – torpant meg Luke. – Én azt hittem, hogy a nyomkövető keresőkutya és a mentőkutya az két különböző dolog.

– Többnyire tényleg különböző. Ritkaság, ha egy kutya mindkettőt tudja.

– És Bonnie tudja?

– Mit mondjak… Bonnie igazi szupersztár.

Továbbsétáltak.

– És az idős úr, akit megtaláltatok… Nem volt semmi baja?

– Leszámítva, hogy majdnem kihűlt szegény, nem. Bonnie egy sövény mögött akadt rá. Pár napra kórházba vitték, de már jól van. Bonnie-val meg is látogattuk.

– Van olyan dolog, amire Bonnie nem képes?

– Éppenséggel képes rá, de például a helikopteres repüléseket nem szereti. Pedig abból van bőven. – Posy vágott egy grimaszt.

A kutya beugrott a kocsi hátsó ülésére, és lelkesen csóválta a farkát, miközben Posy csizmát váltott, és levette a védőruháját.

Aztán kezet nyújtott a férfinak.

– Még egyszer köszönöm a segítséget. És további szép napot kívánok!

Luke hitetlenkedve bámult rá.

– Én az egész testemet a rendelkezésedre bocsátottam, és csak a kezedet kapom cserébe? Legalább meghívhatnál abba a kellemes kis kávézóba, amit az édesanyáddal együtt vezetsz.

– Most nem lehet. – Posy beült a volán mögé. – De ha akarod, este hazaviszek neked egy szelet csokitortát.

– Akkor vacsorázz velem! Meghívlak a Glensay Innbe. Pattogó tűz a kandallóban, finom helyi sör, ízletes étel és remek társaság… Na, mit szólsz?

A pletykát, ami utána jön, kifelejtetted a felsorolásból.

– Mondhatni, születésem óta itt élek, Luke, szóval nem kell nekem a saját falum előnyeit ecsetelned. Értsd meg, dolgom van ma este.

– Posy McBride, neked mindig dolgod van. Ha éppen nem elveszett lelkeket keresgélsz, vagy jégfalakra kalauzolsz fel hegymászókat, akkor a kávézót vezeted, birkákat őrzöl, esetleg tojásokat gyűjtesz be. Mellesleg az itteni tojások a legfinomabbak, amiket valaha ettem.

– Itt minden ízletesebb. A levegő miatt van. De most mennem kell. – Posy tudta, hogy az anyjának rengeteg a dolga. – Nálunk ez a főszezon, és anya egyedül van az üzletben, mert Vicky gyengélkedik.

A férfi csípőre tette a kezét.

– Nagyon kedves vagy anyádhoz.

Posy elcsodálkozott a kijelentésen.

– Miért ne lennék? Hiszen az anyám.

– Mindig is közel álltatok egymáshoz?

Posy legkorábbi emléke az volt, hogy Suzanne álomba ringatja. Emlékezett a melegségre, amely belőle áradt, az ölelése nyújtotta biztonságra és kényelemre.

– Hát persze.

– És egyszer, a távoli jövőben te fogod tőle átvenni a kávézót?

– Az a terv, igen.

A férfi figyelmesen végigmérte.

– És te? Mit szólsz ehhez a tervhez? Egyetértesz vele? Sosem akartál mást csinálni? Például utazni?

Posy számára olyan volt ez a kérdés, mintha Luke egy régi, de még eleven sebben kezdett volna vájkálni.

Most mit mondjon? Ismerje el, hogy éjjelente gyakran töprengett ezen, de napközben, mialatt vállvetve dolgozott az anyjával, mindig elvetette a gondolatot, hiszen Suzanne annyi mindent tett érte? Hogy magyarázhatná meg ezt a fájdalmas felelősségtudatot, ami ide köti? Olyan volt ez az érzés, mint egy horgony. Bizonyos szempontból biztonságot adott, és Posy hálás volt ezért, de néha mégis eszébe jutott, milyen jó lenne felhúzni azt a vasmacskát, és elvitorlázni másféle vizekre. A világ tele van gyönyörű hegyekkel, amelyek mind csak őrá várnak. Ahogy a kalandok is…

Napközben mosolyogva szolgálta ki a vendégeket, főzött, kapucsínót készített, de este, ha visszavonult a lakrészébe, hegycsúcsokat tanulmányozott, jég- és sziklafalakat, útvonalakat tervezett, és számtalan videót nézett meg az interneten – annyit, hogy a végén már esküdni mert volna, ő maga mászta meg ezeket a pompás csúcsokat.

– Ez az otthonom. Itt a családom, ideköt a munkám – szögezte le élesen. – Isten veled, Luke, mára búcsúzom. Mindent köszönök. – *Főleg azt, hogy eszembe juttattál egy csomó dolgot, amire nagyon nem akartam gondolni.* – Rick majd visszavisz Glensay Lodge-ba. – Posy beindította a motort. – Mondd csak, nem kellene írnod véletlenül?

– De igen, csak ahhoz előbb muszáj kiolvasztanom a kezemet.

– Mielőtt eljöttem ma reggel, tettem egy újabb adag fát a kályha mellé. Remélem, a tűzgyújtás semmiféle nehézséget nem jelent számodra. – Ez nem komoly kérdés volt, inkább csak kötekedés.

Luke Whittaker ugyanis könyvet írt arról, hogyan kell túlélni a vadonban. De még ha Posy nem ismerte volna a könyvét, akkor is tudta volna róla, hogy ez az ember a legszélsőségesebb körülményekkel is megbirkózik. És képes

akár két fahasábbal tüzet csiholni, méghozzá gyorsabban, mint ahogy mások egyáltalán kimondják azt a szót, hogy tűz.

– Igazán átjöhetnél, és felszíthatnád a tüzemet.

– Ez a legócskább szöveg, amit mostanában hallottam. Remélem, tűzrakásban jobb vagy, mint csajozásban, mert ha nem, akkor komolyan fennáll a veszélye, hogy halálra fagysz.

Azzal Posy a gázra lépett, de még látta, hogy Luke szélesen elvigyorodik.

A tél a Skót-felföldön gyakran volt szürke és borongós, de ma gyönyörű időre ébredtek, ragyogott az ég, és sütött a nap. A táj fehérbe burkolódzott, a hó olyan selymesen simult rá, mint cukormáz a karácsonyi süteményre. A nap fénye megtört a hóréteg felszínén, mely úgy csillogott, mintha milliónyi kristályt szórtak volna szét rajta.

Miért akarná elhagyni ezt a gyönyörű helyet, ahol ráadásul annyi ember ismeri és szereti őt? Nem volt valami nagy áldozat itt élni. Az ilyesmi döntés kérdése, és kész. Posy mindössze négyéves volt, amikor Suzanne és Stewart úgy döntöttek, hogy az amerikai Washington állambeli otthonukból ide költöznek, hogy Stewart családjának a közelében élhessenek.

A testvéreivel ellentétben Posy nem emlékezett semmire ebből az időszakból.

Elhaladt a templom mellett, és odaintett Celia Monroe-nak, aki a szomszédos orvosi rendelőből lépett ki.

Posy hirtelen ötlettől vezérelve megállt a könyvtár előtt, és kivette a hátsó ülésen heverő táskát. Hetek óta halogatta már ezt a kellemetlen feladatot, de egyszer muszáj volt rászánnia magát.

– Le fog hordani a sárga földig, mintha egy taknyos kölyök volnék – dünnyögte, mire Bonnie együttérzően megcsóválta a farkát.

Posy megacélozta a szívét, és belépett a könyvtárba, melyet már többször is a bezárás veszélye fenyegetett, de a helyiek olyan elkeseredetten védték, mint sok száz évvel ezelőtt a klánok a földjüket.

A pult mögött álló idős hölgy felszisszent, amikor belépett.

– Neked aztán van bőr a képeden, Posy McBride, hogy ilyenkor állítasz be! Már egy jó hónappal ezelőtt vissza kellett volna hoznod a könyveket.

Posy előrehajolt, és engesztelően arcon csókolta.

– Fenn ragadtam egy hegy tetején, és életeket mentettem, Mrs. Dannon.

– Ugyan már! Mindig csak a kifogások! Már iskoláskorodban is ilyen voltál. Sosem volt kész a házi feladatod, és mindig meg tudtad magyarázni, miért.

Eugenia Dannon Posy angoltanárnője volt, és elég sokat küszködött vele. A kis Posy ugyanis soha nem a táblát nézte, hanem a hegyeket bámulta az ablakon át.

– Már egy csomó késedelmi díjjal tartozom, ugye?

Az asszony csak legyintett.

– Ha minden alkalommal megbírságolnálak, amikor túl későn hozod vissza a könyveidet, már rég tönkrementél volna.

– Imádom magát, Mrs. Dannon, és tudom, hogy a szíve mélyén maga is szeret egy kicsit.

– Még csak az kellene! Na de most szedd a lábad, és menj haza, segíts anyádnak!

Szedd a lábad? Tényleg mondanak még ilyet manapság egy felnőtt nőnek?

Posy elvigyorodott. Bizony, Glensayben még mindig élnek ezek a régi szófordulatok.

– Ugorjon be, ha a kávézó felé jár! Félreteszem magának a legnagyobb csokis brownie-nkat. – Posy már félúton volt az ajtó felé, amikor a könyvtárosnő utánaszólt:

– Mondd csak, elolvastad valamelyik könyvet?

– Mi az, hogy valamelyiket? Mindet. Az első oldaltól az utolsóig!

Ez nem volt igaz, Mrs. Dannon is jól tudta. Posy bármibe le merte volna fogadni, hogy a könyvtárba járók legalább fele soha nem olvassa el a kikölcsönzött műveket. Csak azért kölcsönöznek rendszeresen, nehogy Eugenia Dannon elveszítse a munkáját. Az idős hölgy férje ugyanis két éve meghalt, és Eugeniának legalább akkora szüksége volt a pénzre, mint a társaságra, amit a könyvtár látogatói jelentettek számára. Így aztán a falu lakóin valóságos olvasási mánia lett úrrá az utóbbi időben.

Ha a statisztikusok elemezték volna a helyi adatokat, és összevetették volna más települések adataival, igencsak meglepte volna őket Glensay lakóinak csillapíthatatlan tudásszomja.

Posy ugyanakkor biztosan tudta, hogy Ted Morton például ajtókitámasztónak használja a Shakespeare-összest, nehogy szeles napokon bevágódjon a konyhaajtaja.

A lány még akkor is mosolygott, amikor belépett a könyvtárral szomszédos kis üzletbe. Glensayben csak egyetlen vegyesbolt volt, ahol viszont minden fontosat meg lehetett vásárolni.

– Üdv, Posy! – mosolygott rá egy fiatal lány a pult mögül. – Képzeld, tegnap járt itt a bérlőd. Dezodort és borotvapengét vett.

– Értem. – Posy fogkrémet és szappant választott, majd mindkettőt kitette a pultra. Időnként eltöprengett rajta, vajon Amy és az anyukája listát vezetnek-e a falu lakóinak vásárlásairól, hogy aztán összeállítsák az emberek profilját. – Remélem, segít megnyírni a birkákat.

– Tényleg?

– Nem. Csak vicceltem. – Amyvel valamikor együtt jártak suliba, és Amy már akkor sem értette Posy vicceit. Szóval komikusként nincs nagy jövőm, szögezte le magában a lány. – Ne is törődj velem.

– Ami engem illet, nekem tetszenek a szakállas férfiak. – Amy beütötte a szappan és a fogkrém árát a pénztárgépbe. – De a bérlőd szakáll nélkül is őrülten szexi. Szerencsés vagy, hogy együtt élsz vele.

– Nem élünk együtt, Amy. Másik lakásban lakik, tudod? Egy lépcsősor és két ajtó választ el minket egymástól. – Fontosnak érezte, hogy ezt tisztázzák, már csak Amy pletykára hajlamos természete miatt is.

– Akkor is. Rém romantikus lehet.

Nem volt az. De még ha az lett volna, akkor sem kötötte volna Amy orrára.

Posy a zsebébe gyömöszölte a fogkrémet és a szappant, méghozzá sebesen, mert szerette volna megtartani magának a magánéletét.

– Köszönöm, Amy. Szép napot!

Kilépve az üzletből egy pillanatra megállt, hogy megnézze a hirdetőtáblára kitűzött hirdetéseket. Ezek mindig bepillantást engedtek a falu lakóinak életébe. Elveszett és megtalált háziállatokról szóltak, de meghirdettek eladásra egy traktort, volt ott felhívás énekelni szeretőknek arról, hogy a falu kórusa tagfelvételt tart. Posy szeretett énekelni, és szívesen belépett volna a kórusba, ha egyszer valaki nem mondja azt neki, hogy a hangja olyan, mint egy macskáé, amit éppen nyúznak. A családja támogatta abban, hogy egyéb módokat találjon a jókedve kinyilvánítására, így Posy mostanában jobbára csak a fürdőszobában meg a kutyájának énekelt. Bonnie mellesleg boldogan vonyított vele.

Amikor a távolban feltűnt egy minibusz, Posy visszasietett a kocsijához. A község öregjei, akik máshogy már nem tudtak volna eljutni a vegyesboltig, az ingyenes minibuszjáratot használták. Posy, ha lehet, próbálta elkerülni a találkozást, mert már azzal elment volna fél nap, hogy egyenként üdvözli őket.

Öt perccel később megérkezett a kávézó kellemes melegébe. Levette a kabátját, és a pulthoz sietett, ahol az édesanyja már javában beszélgetett két falubeli nővel. A hangszórókból lágy, karácsonyi zene szólt, és a

fényfüzérek, melyeket Posy az apjával az ablak köré rögzített, úgy pislákoltak, mint az igazi csillagok. A csupasz falat részben helyi művészek művei ékesítették. Posy rendszeresen cserélte a képeket. Ebben a hónapban téli témájúakat választott.

A festmények mellett árultak cserépedényeket is, exkluzív kötött holmikat, helyi méhészektől származó mézet és kézműves termékeket, amelyeket Posy anyja válogatott össze igen jó ízléssel.

– Bocs a késésért.

– Nincs semmi baj. – Suzanne arca kipirult a konyha melegétől, és legalább tíz évvel látszott fiatalabbnak az ötvennyolc événél. – Hogy ment?

– Csodásan. Bonnie megint brillírozott.

Posy már épp belefogott volna, hogy elmesélje, mi történt, de aztán mégis inkább hallgatott. Tudta, hogy az anyja nem kíváncsi a részletekre. Volt egy ki nem mondott egyezség a családtagok között, miszerint nem beszélnek soha olyasmiről, ami hóval vagy lavinával kapcsolatos.

Az apja említette, hogy Suzanne valamelyik éjjel megint rémálomból ébredt.

Posy szerette volna megszüntetni ezeket a rémálmokat, de nem tudta, hogyan. Nem értette, miképp lehetnek valakinek rémálmai valamitől, ami huszonöt éve történt, legyen az akármekkora szörnyűség.

Az irodába sietett, és vágott egy grimaszt, amikor a kis íróasztalon észrevette az irathegyet. A kupac garantáltan nőtt azóta, hogy utoljára itt járt. Mindig is felesleges időpocsékolásnak tartotta a papírmunkát. Persze tisztában volt vele, hogy valakinek át kellene néznie a bejövő postát, nehogy valami fontos elkerülje a figyelmüket. De ez a valaki nem ő lesz, az biztos.

Gyorsan ledobta magáról a kabátot és a pulóvereket, míg végül láthatóvá vált a Craft Café logójával ellátott kék póló. Aztán levette a csizmáját meg a vízálló nadrágját is, és farmert, valamint tornacipőt öltött.

Ha egész nap talpal, biztosan nem fog magas sarkúban páváskodni.

Áthúzott a fején egy tiszta köténytt, megkötötte a derekánál, majd kilépett a fahéjillatú kávézó melegébe.

Az anyjának megvolt az a csodálatos képessége, hogy mindenütt kellemes, hívogató hangulatot teremtett maga körül. A Craft Cafében mindenki biztonságban érezhette magát, nemcsak a Skót-felföldön végigsöprő hideg szelektől, hanem az élet viharaitól is. A valóságnak odakint kellett várnia, míg csak a vendégek készen nem álltak a befogadására.

– Elkészítem ezt a rendelést, aztán mesélhetsz Bonnie-ról. Két kapucsínó

és egy csokoládés brownie megfelezve, két külön tányéron. – Suzanne elszántan a kávégép felé fordult, de Posy félretolta.

– Majd én.

– Hagyd csak. Inkább nézd át a leveleket, és intézd el a papírmunkát.

Posy kétségbeesetten kereste a kifogásokat.

– De te ahhoz sokkal jobban értesz – motyogta, mivel jobb nem jutott eszébe.

– Pont ezért kellene neked csinálnod – mutatott rá Suzanne. – Hogy ezt is megtanuld. Ez a kávézó egyszer a tiéd lesz, és ha vezetni akarod, értened kell mindenhez.

Ó, micsoda boldogság! Egy életen át ülhet az íróasztal előtt, és bontogathatja a leveleket!

– Addig még rengeteg idő van. Remélhetőleg csak sok-sok év múlva mész nyugdíjba. – *Kérlek, soha ne vonulj nyugdíjba! Soha!* – Ma reggel elvittem az egyik gyümölcsös pitédet a fiúknak, és az utolsó morzsáig befalták. Kis híján a kezemet is megették pitéstül. Mintha még soha életükben nem ettek volna süteményt.

Gondolatban félresöpörte a kávézó átvételének kérdését, és megőrölte a kávébabot, az őrleménnyel telepakolta a szűrőt, majd beállította a főzési időt. A friss kávé illata hamarosan elárasztotta a helyiséget, és Posynak nagyon észnél kellett lennie, nehogy ő maga igya meg az első csésze kávét. Ha a hóból és hidegből érkezik az ember, nincs jobb lélekmelegítő, mint egy csésze finom, forró fekete, gondolta.

Tejet melegített és habosított, majd miután elkészült a kapucsínó, ügyesen levélmintát „rajzolt” a tetejére, művészi késztetéseit kielégítendő.

– Ülj csak le, Jean! – kiáltotta oda a vendégnek. – Mindjárt odaviszem az asztalotokhoz.

A kávézó kezdett megtelni. Beszélgetés moraja töltötte be a teret, és a közösség, az együvé tartozás érzése vibrált a levegőben. Nyáron a hely mindig turistáktól nyüzsgött, akik meg akarták ismerni az „igazi Skóciát”. Ez a többség számára a skót szoknyát és a vajaskekszet jelentette. Pedig az igazi Skóciát akkor láthatták volna, ha télen jönnek ide. Mert ez a falu olyan közösség volt, mely minden tagját támogatta. Itt az emberek még tényleg odafigyeltek egymásra.

Mivel Glensay volt az úgymond utolsó falu a völgyben, gyakran előfordult, hogy a hó napokra elvágta a külvilágtól. Évtizedekig a Glensay Inn volt az egyetlen hely a faluban, ahol enni lehetett. A kávézó ötlete

Stewart szüleiben merült fel. Tőlük Suzanne vette át az üzletet, majd kibővítette a kínálatot a művészeti és kézműves termékekkel. Itt adták el a kötött holmikat is, amelyeket Suzanne és barátnői készítettek, valamint a hideg téli napokon a kávézó szolgált közösségi térként, egyfajta találkozóhelyként a helyiek számára.

Suzanne olyan kávézót működtetett, melynek hírét a vendégek messzire vitték a nagyvilágban. Ennek köszönhetően volt olyan sok külföldi látogatójuk, de azért a Craft Café szívét-lelkét a helyiek adták. Hetente három este Suzanne különféle klubokat működtetett – kiváló módja volt ez annak, hogy tartalommal töltse meg a hosszú estéket. Hétfőn ült össze a könyvklub, szerdán a festőklub, pénteken pedig a kötőcsoport.

Posy időnként eltöprengett rajta, mi lesz ezekkel, ha egyszer ő veszi át a kávézót. Ő, aki a könyvtárbéli látogatásai ellenére sosem olvasott, mert nem volt ideje rá. Az egyetlen dolog, amit valaha lefestett, a tyúkól volt, és sosem fogott még kötőtűt a kezébe.

Legfeljebb túraklubot működtethetett volna, de nem sok értelme lett volna egy efféle foglalkozást odabenn megtartani.

Bűntudatosan az anyjára pillantott, és felfigyelt az asszonyon lévő, ezüstös csillogású, világoskék pulóverre.

– Milyen szép a pulcsid! Új?

– Tegnap este készült el. Persze jobb lenne, ha az egyik pólónkat viselném, de úgy voltam vele, hogy végtére is én vagyok a főnök, azt veszek fel, amit akarok.

– Teljesen igazad van. Nagyon jól áll.

– Csinálok párat eladásra is. Tegnap érkezett egy nagy csomag fonal. Már alig várom, hogy belekezdhessek a munkába, de előbb még a karácsonyi harisnyákat is meg kellene kötnöm. Igaz is, nem akarod, hogy megtanítsam, hogyan kell?

– Nem, kösz. Félek a tűtől, és ez a kötőtűre is vonatkozik.

Két asztalt leszámítva mindenütt ültek. Posy pedig tisztában volt vele, hogy délután ötkor, ha bezárnak, a lába jobban fog fájni, mintha megmászott volna egy jégfalat.

A kapucsínós csészéket egy tálcára tette, és rakott melléjük egy csodásan ragadós szelet brownie-t is, melyhez rögtön egészségügyi figyelmeztetést is mellékelhetett volna: *Vigyázat! Túl sok csokoládét tartalmaz!* Posynak minden akaraterejére szüksége volt, nehogy ő maga egye meg a süteményt.

– Parancsoljanak, hölgyeim!

Jean elvette az egyik csészét.

– Ha jól tudom, ma reggel kint gyakorlatoztatok a fiúkkal.

– Igen. Kanadai vendégeink is voltak, az ottani hegyimentőktől, akik együtt tréningeztek velünk. – Posy a hóna alá csapta az üres tálcát. – És elmondhatom, nem hoztunk szégyent sem Skóciára, sem a falu lakóira.

– A bérlőd tényleg hajlandó volt eljátszani a pórul járt hegymászó szerepét?

– Ó, igen. És Bonnie fél perc alatt megtalálta. – Posy meg sem kérdezte, honnan tudja mindezeket Jean. A nő a hegyimentők vezetőjének felesége volt. De még ha nem az lett volna, valószínűleg akkor is gyorsan a fülébe jut a hír. Pontosan ez volt az oka annak, hogy Posy nem akart kapcsolatot senkivel a faluban. Egyszer már megkockáztatta ugyanis, és nem lett jó vége. Azóta szerencsére újra beszélőviszonyban voltak Callummel, de évekig csak ellenségesen bámulták egymást, ha találkoztak, ami egy Glensay méretű településen bizony gyakran megesett.

– Én is elég hamar megtaláltam volna – kuncogott Moira, a másik asszony. – Vannak pasik, akiket szívesen elásnék jó mélyre a hó alá, de ő biztosan nem tartozik közéjük. Őt a puszta kezemmel is kiásnám, ha kell.

Posy mosolyogva szedte le a szomszédos üres asztalt.

– Moira Dodds, szégyelld magad! Mondd csak, neked mindig ilyen mocskos volt a fantáziád?

Moira azonban nem válaszolt a költői kérdésre, hanem miközben desszertvillájával igazságosan két egyenlő részre vágta a brownie-t, Suzanne-hez fordult.

– A lányaid mind hazajönnek idén karácsonyra?

– Igen. – Suzanne reggel sütött egy narancsos mandulatortát, és épp kiírta a sütemény árát egy táblácskára. – Nagyon örülök neki, hogy idén Hannah is eljön.

Tényleg nagyszerű, hogy a nővérének bokros teendői közepette akad néhány napja, amikor időt tud szakítani a családjára… Posy összeszorította a fogát, de észbe kapott, és lazított az állkapcsán. Nem csikorgathatja a fogát, valahányszor Hannah az eszébe jut, mert akkor csak folyadék formájában szürcsölheti fel a karácsonyi ebédet, ugyanis nem marad foga.

Jean valósággal ragyogott.

– Te is biztosan nagyon várod már, Posy, hogy viszontlásd a nővéredet!

Noha nem kis erőfeszítésébe került, a lány visszamosolygott rá. Pedig biztos volt benne, hogy néhány nap után alig várja már, hogy kivihesse

Hannah-t a reptérre.

Beth egy csomó ajándékkal érkezik majd, és készségesen próbál segíteni mindenkinek. Hannah ellenben csak érzelmi zűrzavart hoz magával.

Posy még jól emlékezett az elmúlt karácsonyokra.

Előfordult, hogy Hannah kizárólag a karácsonyi vacsora idején hagyta el a szobáját. Hogy megegye azt, ami mások többnapi fáradságos munkájával készült.

Aztán volt olyan is, hogy szinte reggeltől estig a kávézóban volt, no nem azért, hogy segítsen, mint Beth, hanem hogy a wifit használja, ami a házban elég megbízhatatlanul működött.

Posy nem is értette igazán, mivel foglalkozik az idősebbik nővére. A beszélgetések, amelyeket Hannah folytatott, akkor sem lettek volna érthetetlenebbek, ha idegen nyelven zajlanak. Posy semmit sem tudott a közgazdaságtanról, az értékesítési stratégiákról vagy az ötéves projekttervekről, a nővére ellenben igen, és egy csomóan készek voltak nagy pénzeket fizetni a szakértelméért.

Posy mindig is ijesztőnek találta egy kicsit Hannah nagy eszét, de a legfőbb baja az volt vele, hogy a nővére folyamatosan megbántotta. Posy ugyanis születetten kedves és szívélyes volt, Hannah ellenben mindig is távolságtartóan viszonyult hozzá.

Jean és Moira figyelme visszafordult a süti és a beszélgetésük felé, a lány pedig visszatért a konyhába, hogy segítsen Duncannek, a szakácsnak az ebéd elkészítésében.

– Currys paszternákkrémleves és hagymás burgonyaleves lesz a mai ajánlat – bökött a nagy, fekete táblára Duncan, mire Posy biccentett.

Mindennap kétféle levest főztek, és naponta változott a kínálat, hogy a törzsvendégeknek ne kelljen mindig ugyanazt enniük.

Posy szeretett zöldséget aprítani. Ha az ember ki akarja élni az agresszióját, nincs is jobb annál, mint szétvágni valamit egy nagy késsel.

Vigyen el az ördög, Hannah! – gondolta, miközben nekiesett egy nagy fej hagymának. *Csak azért sem hagyom, hogy ma is kihozz a sodromból! Összeszedem magam, és megőrzöm a nyugalmamat! Nem leszek olyan mimóza, mint egyébként.*

A paszternák ugyanarra a sorsra jutott, mint a hagyma, csakúgy, ahogy később a krumpli is.

Duncan vigyorogva pillantott rá.

– Ígérd meg, hogy szólsz, ha dühös leszel rám egyszer, és nem nyúlsz

rögtön a kés után!

– A szavamat adom. – Kamaszkorában Posy volt Duncan bébiszittere, ezért aztán mindig rém öregnek érezte magát, valahányszor együtt dolgozott a fiúval a konyhában. Hiába, telik az idő, ő sem lesz fiatalabb. Ha így megy tovább, előbb-utóbb arra eszmél, hogy a többi szépkorúval együtt ő is minibusszal jár a kisboltba.

Nagyot sóhajtva dobta be a zöldségeket a megfelelő fazékba.

Sokkal jobban szeretett sziklafalra mászni, mint főzni, de a túravezetés elég bizonytalan elfoglaltság volt. Hol volt munka, hol nem. A kávézóban kisegíteni meg nemcsak biztos bevételt jelentett, hanem azt is, hogy segít az anyjának. Elvégre ez egy családi vállalkozás, és Posynak mindene volt a család. Meleg takaró a hideg napokon, biztonsági háló, mely megfog, mielőtt lezuhannál, támogató közösség, amelyben megbízhatsz.

A befűszerezett zöldségek már javában párolódtak, amikor Suzanne benézett a konyhába.

– Kiírtam a mai leveseket a kinti táblára – jelentette, miközben megkavarta mindkét óriásfazekat. – Különben igazán meghívhattad volna szegény Luke-ot egy tányér meleg ételre. Ez a legkevesebb, amit megérdemel.

– Nem értem, miért mondod róla, hogy szegény – feleselt Posy. – Semmi sajnálatra méltó nincs benne. Van kandallója, meg egy teli hűtője, ráadásul mindene megvan hozzá, hogy felmelegíthessen magának egy saját levest. – Neki ellenben olyan zavarosak voltak a férfival kapcsolatos érzései, hogy most egy kis szünetre volt szüksége, nem újabb találkozásra.

Még szerencse, hogy Luke csak átmenetileg van itt. Szóval nem kell aggódnia, ha esetleg lesz köztük valami. Nem számíthat kínos hetekre-hónapokra a szakítást követően, nem fognak lépten-nyomon összetalálkozni.

Zöldfűszereket aprított, majd paradicsomot kockázott fel, miközben az anyja Duncannek segített a pórés-sonkás lepény elkészítésében.

– A jelek szerint egész jól megértitek egymást Luke-kal – jegyezte meg Suzanne, miközben kinyújtotta a tésztát.

Posy ezalatt rászórta a zöldfűszereket a paradicsomsalátára. Pontosan tudta, mire kíváncsi az anyja, de volt egy dolog, amiben tökéletesen egy húron pendült a nővérével, Hannah-val: ő sem akarta Suzanne-nel kitárgyalni a szerelmi életét.

– Rendes pénzt fizet a pajta földszintjéért – felelte óvatosan. – Még szép, hogy igyekszem jóban lenni vele.

Emellett határozottan kedvelte a férfit, de erről mélyen hallgatott.

Vegyük csak a ma reggelt! Mégis hányan lennének hajlandóak hosszú percekig feküdni a hó alatt, arra várva, hogy egy kutya megtalálja őket? Különben is, Luke a hegyek szerelmese, és már ez is elég lett volna ahhoz, hogy Posy érdekesnek találja.

Ráadásul éppen könyvet írt a híres észak-amerikai hegymászócélpontokról.

Posy még sosem mászott Észak-Amerikában.

Amikor egyszer a szokásos heti takarítást végezte a pajtában, megkérte Luke-ot, hogy meséljen neki a Rainier-hegyről.

– A Rainierről? Miért érdekel?

Posy nem válaszolt. Nem állt készen rá, hogy beszéljen erről egy idegennel.

– Benne lesz a könyvedben?

– Persze. – Luke kinyitotta a laptopját, és lenyomott néhány billentyűt. Egy fotó jelent meg a képernyőn, egy hósapkás hegy látképe.

Posy természetesen látta már ezt a fotót, vagy egy másik hasonlót, de a tény, hogy Luke maga készítette a képet, valahogy valóságosabbá tette a dolgot.

Közelebb lépett, és megnézte a hegyoldalon fehérlő gleccsert. A fejében vagy száz kérdés kavargott, de persze tisztában volt vele, hogy a férfi nem tudná megválaszolni egyiket sem.

– Megmásztad? – kérdezte, és a hangja még önmaga számára is idegenül csengett.

– Sokszor.

– Őrület! Megmásztál egy vulkánt… Ez azért nagy dolog. Még akkor is, ha jelenleg alszik.

– Mi úgy mondjuk, hogy potenciálisan aktív. – Luke észrevette a lány meglepett pillantását, és magyarázóan hozzátette: – A tanulmányaim befejezése után az Egyesült Államok Geológiai Szolgálatának dolgoztam. Akkoriban Seattle környékén laktam, és ha kinéztem az ablakon, ráláttam a Rainier-hegyre.

Posy majdnem elmondta, miért érdekli annyira a Rainier, de aztán valamiért mégsem szólt. Nem akarta megkockáztatni, hogy a férfi faggatni kezdje Suzanne-t a témáról.

– Melyik oldalról mentél fel?

– Mindegyik hágót megmásztam már, és minden évszakban jártam ott. Nyáron különösen szép, a réteken rengeteg a virág. Télen meg nemritkán derékig ér a hó. Te még sosem másztál az USA-ban?

– Nem, csak itthon Skóciában, meg az Alpokban.

– Egyszer eljöhetnél Amerikába.

Egyszer el is megyek, fogadkozott Posy, holott nem volt benne biztos, vajon készen áll-e már a Rainier-hegy megmászására. Talán nem is fog soha. És ha odautazna, az nagyon felkavarná az anyját.

Posy ezen a beszélgetésen morfondírozott, miközben a salátákat elkészítette.

– Hannah tegnap este küldött egy e-mailt – újságolta Suzanne. – Elküldte azon élelmiszerek listáját, amiket mostanában nem fogyaszt.

Posy próbált a salátára összpontosítani.

– Küldd át a levelet, hogy átnézhessem a listáját. Legutóbb, amikor itt járt, mit is akart enni? Fürjtojást vagy mit… Végül egy edinburgh-i kereskedésből rendeltem meg online. És ha belegondolok, mennyibe került! Ha előre tudom, inkább beszerzek pár fürjet. Előbb-utóbb biztosan tojnának.

– Hallottam, hogy nem könnyű fürjet tartani. Nagyon érzékenyek a stresszre.

– Akkor jobb, ha nem találkoznak Hannah-val. – Posy elkapta az anyja feddő pillantását, így aztán gyorsan témát váltott. – De ha már tollas kis barátainkról beszélünk… Képzeld, Martha nem tojik.

– December van – világosította fel Suzanne, és kidíszítette a pite tetejét egy kés hegyével. – Egyre kevesebb a fény.

– Nem hinném, hogy amiatt van. Figyelek rá, hogy elegendő mesterséges fényt kapjon. – Lehet, hogy Martha tudja, hogy Hannah hazaérkezik. Talán nem látja értelmét a tojásrakásnak, ha egyszer Hannah úgyis csak a tojásfehérjét eszi meg. – Azt hiszem, felhívom Garetht. Ha a ház tele lesz vendégekkel, rengeteg tojásra lesz szükségünk. Normális tojásra – tette hozzá. Normális embereknek…

Az anyja megtörölte a kezét.

– Olyan jó lenne, ha te meg Hannah egy kicsit közelebb állnátok egymáshoz!

– Annak én is örülnék. – Ez igaz volt. – De mit csináljak, ha olyan átkozottul messze lakik.

Persze ez csak részben magyarázta meg a problémát.

Ha az idősebbik nővére egy laptop lett volna, Posy elindított volna rajta egy víruskereső programot, mert Hannah viselkedése arra vallott, hogy valamiféle kártevő szoftver garázdálkodik rajta.

Posy erősnek gondolta magát, és rossz érzés volt szembesülnie azzal, hogy

a nővére közömbössége még mindig nagyon sok fájdalmat tud okozni neki.

Még szerencse, hogy nem egyedül kell boldogulnia Hannah-val. Itt lesz Beth, Jason, és persze itt lesznek a lányok is.

Posy és Beth mindig is jól kijöttek egymással. És Beth élete nem olyan drámai, mint Hannah-é.

5

Beth

A lányok már ágyban voltak, Beth pedig éppen a fürdőszobában pakolta össze a játékokat, amikor Jason hazaérkezett. Ez volt Beth kedvenc napszakja: amikor már túl volt a káoszon, és egy kellemes, nyugodt este elébe nézett. Előfordult, hogy ilyenkor töltött magának egy pohár bort, vagy elolvasott néhány oldalt egy női magazinból, mielőtt megmelegítette volna a férje vacsoráját.

Most túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy olvasni kezdjen, de tisztában volt vele, hogy egy kis időt adnia kell Jasonnek, mielőtt lerohanja a nagy újsággal. Legalább annyi időt, míg le tudja tenni a kabátját.

Miközben lehajolt az egyik használt törölközőért, hallotta, hogy a férje telefonál.

– Megvan a megbízás. Egészen odavoltak az ötleteinktől. Holnap beszélek Steve-vel, és átküldöm a pontos számokat. A londoni iroda még nincs nyitva, de holnap az lesz az első, hogy odatelefonálok. És hatra bent leszek az irodában.

Beth lekapcsolta a villanyt a fürdőszobában. Ha Jason hatra az irodában akar lenni, az azt jelenti, hogy holnap ötkor kelnek. Tehát amennyiben Ruby felébred az éjjel, és bejön hozzájuk, ami azért még elég gyakran előfordul, akkor ő nem sokat alszik ma sem.

Próbált nem gondolni a nővérére, aki épp egy vödör pezsgő társaságában röpköd az első osztályon, és a szennyesbe dobta a törölközőt. Aztán bement a nappaliba, ahol Jason telefonált.

Csak egy lámpa égett, lágy fénye még melegebbnek mutatta az uralkodó színeket. Beth már elpakolt mindent, ami a gyerekekre emlékeztetett. Az összes játékot, tütüt és tiarát, amelyek egy órával ezelőtt még elborították a nappalit. A színes női magazinok, amelyeket annyira szeretett, szép szabályosan összerakva várakoztak az asztalon. Egy liliomokkal teli váza kölcsönzött némi hűvös eleganciát a helyiségnek, bár a hatást kissé rontotta, hogy a kanapé alól néhány színes legókocka kandikált elő.

Beth szerette a virágokat. Szerette a törékenységüket, a nőiességüket. Szerette azt a képességüket, ahogy a puszta létükkel megváltoztatják egy helyiség hangulatát. Mindig is a boldogságra és Jasonre gondolt, ha egy szép csokrot meglátott. A kapcsolatuk hajnalán Jason minden héten virágot vett

neki. Mióta a lányok megszülettek, és szűkösebbek lettek az anyagi lehetőségeik, ezek az alkalmak megritkultak, de Beth annál jobban értékelte, ha kapott egy-egy csokrot.

Ilyenkor, mint most, a lakás kifejezetten gyerekmentes zónának tűnt. Olyan helynek, ahol kizárólag felnőttek élnek, akik még véletlenül sem a balerinás vagy a tűzoltós szerepjátékról beszélgetnek, hanem az aktuális hírekről, a legutóbbi utazásukról vagy a manhattani éttermekről. Egy szépen kitakarított lakás azt az érzést keltette Bethben, hogy mindent kézben tart, még akkor is, ha tudta, erről szó sincs. A gyerekek rendszerint pillanatok alatt olyan zűrzavart idéztek elő, hogy az asszonynak többnyire az volt az érzése: süllyedő hajóból meri ki a vizet egy lyukas vödörrel.

Jason befejezte a beszélgetést, és rámosolygott, aminek következtében egyszerre szexivé vált az eddig oly komoly arckifejezése.

Méretre szabott öltönyt viselt fekete inggel, melynek legfelső gombját kigombolta. Beth észrevette, hogy elég hosszú a haja, hamarosan újra esedékes lesz egy látogatás a fodrásznál.

Gyakran tréfálkoztak azzal, hogy kreatív igazgatóként Jasonnek elsőként önmagát kell megpróbálnia eladni.

Ez egy ilyen üzletág, szívem. Ha a terméket el akarom adni, nekem is piacképesen kell kinéznem.

Akkor ismerkedtek meg, amikor Jason cége készítette annak a kozmetikai vállalatnak a reklámkampányát, ahol Beth éppen dolgozott.

Jason csillaga azóta is emelkedőben volt, Bethé ellenben zuhanni kezdett, és úgy összetört, hogy néha még mindig belebotlott a darabjaiba.

Most olyan szemmel nézett rá, mintha csak egy üzletember lenne, nem pedig a férje.

Hát ilyennek látják a kollégái a munkahelyén. Ilyen egy dinamikus kreatív igazgató, aki egy manhattani multimédiás ügynökséget vezet…

Jasonnek jól ment a sora a cégnél. A főnöke kedvelte, és újabb előléptetés előtt állt, ami természetesen nem kis fizetésemelést jelentett számára.

Beth szívesen lemondott volna a pluszpénzről, ha cserébe a férje kicsivel többet van otthon. Nemcsak mert szerette volna, ha többet van együtt a család, hanem mert mostanában az volt az érzése, hogy ők ketten mint pár már megszűntek létezni. És úgy gondolta, hogy erről mindenképpen beszélniük kell.

Egész délután azon töprengett, hogyan vezesse be ezt a beszélgetést, végül úgy döntött, egyenes lesz, és nem köntörfalaz.

Jason magához húzta és megcsókolta.

– Milyen napod volt?

Beth a nyaka köré fonta a karját.

Tetszett neki, hogy a férje csak néhány centiméterrel magasabb nála. Úgy érezte, tökéletesen összeillenek.

– Hannah lemondta a vacsorát. Közbejött egy üzleti út.

– Ez azt jelenti, hogy holnap nem kell egész nap kapkodnom az irodában, hogy este korábban hazajöhessek? – A férfi elengedte Betht, és levette a zakóját. – Most mi van? Bosszús vagy emiatt? Hiszen tudod, milyen a nővéred, jól ismered. Valójában nincs semmi meglepő abban, hogy lemondta, igaz?

Tényleg nem volt meglepő, viszont Bethnek ettől még rosszulesett.

Épp el akarta mondani, mit is érez pontosan, amikor a lányok izgatott kiáltozására lett figyelmes, majd apró lábak dobbanását hallotta, a gyerekek ugyanis kiszöktek a szobájukból, hogy üdvözöljék az apjukat.

– Papa, papa! – Annyira örültek, hogy Beth nem mert dühös lenni. Pedig tisztában volt vele, hogy neki kell majd később lenyugtatnia és visszafektetnie őket. Az pedig annyit jelent, hogy egy órával később kezdheti el a beszélgetést, amelyre annyira várt.

– Sziasztok! – rikkantotta a férfi, és felkapta Rubyt, majd olyan magasra emelte, hogy a kislány felvisított örömében. – Hogy van az én kicsi kincsem?

– Jól! Képzeld, papa, a mami vett nekem egy vadonatúj tűzoltókocsit!

– Tényleg? Még egyet? Akkor most már egész tűzoltóállomásod van. – Jason Bethre pillantott, mire az asszony fülig pirult.

– Az a jó. – Ruby erősen belekapaszkodott az apja nyakába. – Ha megnövök, tűzoltó leszek.

– Igen, tudom. Biztos vagyok benne, hogy *csodás* tűzoltó leszel! Egy tűz sem mer fellobbanni, ahol te ott vagy, meglátod.

– Játsszunk tűzoltósat? Kimenekítselek egy égő házból?

– Most nem lehet, már késő van, aludnod kell. Majd holnap.

Melly, aki sokkal csendesebb volt, mint a húga, Jason lábát ölelte át. A férfi letette a kicsit, és helyette Mellyt emelte a magasba.

– No és te hogy vagy, édesem?

Melly a vállára hajtotta a fejét.

– Ruby mindig meg akarja mondani, mit csináljak.

Jason nevetett.

– A kis vezéregyéniség. De a magad módján te is az vagy ám!

– Én nem szeretek kiabálni.

– A vezetésnek semmi köze a kiabáláshoz, kicsim. – Jason megcirógatta a nagyobbik lánya haját. – Egy szép napon fontos munkát fogsz végezni, és mindenki odafigyel majd rád. Anélkül hogy kiabálnál.

Bethnek nagyon tetszett, hogy a férje nem kivételezik egyik gyerekkel sem. Szerette, ahogy bánik a lányokkal, még akkor is, ha a férfinak nem volt nehéz dolga, hiszen neki csak a jó jutott a gyerekekből. Ha a gyereknevelést a vacsorához hasonlítjuk, akkor Jason átugrotta az összes fogást, és egyből a desszertnél kezdte az étkezést. Megúszta a dührohamokat, az étkezés körüli harcokat és a folytonos veszekedést. Nem ismerte a magány sajátos érzését, amit csak az ismer igazán, aki kisgyerekkel van otthon. Nem mintha Beth egy percig is egyedül lett volna, ó nem! Két kisgyerekkel sosincs az ember egyedül. Viszont attól még pokolian magányosnak érezte magát. És az volt a legrettenetesebb, hogy ezt látszólag nem értette senki.

– Amíg felviszed és lefekteted őket, megmelegítem a vacsorádat.

– Papa, olvasol nekünk mesét?

– Persze. – Jason a feleségére nézett. – Mi az? Miért pislogsz ilyen dühösen? Valami rosszat csináltam?

– Már két mesét olvastam nekik. Rég aludniuk kellene. – Ráadásul Beth az egész napját a lányokkal töltötte, és nagyon szeretett volna már egy kis nyugalmat. Meg egy pohár bort.

Agyhalottnak érezte magát, ami elég fura, tekintve, hogy mostanában nemigen használta az agyát.

Jason rosszallóan ráncolta a homlokát.

– Egy rövidke történet már nem számít. Hiszen egész nap nem láttam őket.

– A gyerekeknek rendszer kell, Jason. Jó lenne, ha mindig ugyanabban az időben feküdnének le.

– Jó, jó, tudom. De ez kivételes alkalom. – A férfi előrehajolt, és megcsókolta a feleségét, aki érezte, hogy ezek után nem illik tiltakozni.

Aztán Jason felvette Rubyt is, és két karjában a két kislánnyal besétált a hálószobába.

Beth nem sokkal később meghallotta a kisebbik lánya nyafogó hangját:

– Papa, alhatok az új tűzoltókocsimmal?

Az asszony kiment a konyhába, és bekapcsolta a tűzhely melegítőlapját az öntöttvas lábas alatt. Kicsit megkavarta az ételt, és közben mélyen belélegezte a fahéjas, téli illatot. Az anyjától tanulta a receptet, amely így az otthonára emlékeztette.

Beth szerette a telet és a karácsonyt, de az adventi időszak volt az igazi nagy kedvence. Imádta az üzletek fényes kirakatait, a korcsolyázásokat a Central Parkban, az óriási karácsonyfa égőinek meggyújtását a Rockefeller Center előtt, ahová minden évben elmentek. Tavaly még egy *Diótörő*-előadásra is elvitték a gyerekeket. Rubyt teljesen lenyűgözték a piruettező táncosok, olyannyira, hogy kivételesen megült a székén, és nem ficánkolt összevissza. Melly is egészen odavolt, elvarázsolta a cukortündérek és hópelyhek világa. Úgy érezte, mintha Csajkovszkij csodálatos zenéjére minden hercegnős fantáziája valóra vált volna. Még Jason is elismerte, hogy varázslatos volt az este – pedig előtte esküdözött, hogy inkább sétálna végig a Times Square-en meztelenül, mint hogy ellátogasson a *New York City Ballet* egyik előadására. Persze számára a „varázslatos” azt jelentette, hogy kigyönyörködhette magát a lányai ragyogó arcában.

Imádom az ilyen pillanatokat, mondta, miközben elsétáltak a porhóval beszórt utcákon a kis bisztróig, ahol a párás ablakoknak és álomszép világításnak köszönhetően olyan ünnepi volt a hangulat, hogy Ruby megkérdezte, itt lakik-e a Mikulás.

Beth is imádta ezeket a pillanatokat, a különbség csak az volt köztük, hogy Jason nem is ismert mást, csak az ilyen pillanatokat. Neki csak ezek jutottak. Másképpen mondva, kizárólag a szülői lét tisztára csutakolt, örömteli fantáziaverzióját kapta.

Míg Beth az anyaság rögvalóságával szembesült.

Mi rossz van abban, hogy többre vágyik?

Mire Jason lejött, megterítette az asztalt, és előmelegítette a tányérokat.

– Olyan gyorsan megnőnek – jegyezte meg a férfi. Míg odavolt, levette az öltönyét, és le is zuhanyozott. Farmerben és pulóverben sokkal fiatalosabb benyomást keltett. Kevésbé volt üzletemberes, és sokkal jobban hasonlított arra az emberre, akihez Beth annak idején hozzáment. – Micsoda illat! Mi ez?

– Bárány. Holnap akartam megcsinálni Hannah-nak, de ha egyszer nem jön… – Beth vállat vont, és elővett egy tányért.

– Hannah csak magára vethet. Legalább több jut nekem.

Beth rizst halmozott a tányérra, aztán hozzárakott egy nagy adag ragut, majd odaadta a tányért Jasonnek. Nem akart most Hannah-ra gondolni.

– Milyen napod volt? Hogy sikerült a prezentáció?

Beth egyelőre visszatartotta a nagy hírt, ki akarta várni a megfelelő pillanatot.

– Jól. – A férfi megvárta, míg a felesége magának is szed, csak akkor nyúlt

a villájáért. – Sam ma délután behívott az irodájába.

Sam Jason főnöke volt.

– Hogyhogy? Mit akart?

– Conrad Bennett elhagyja az ügynökségünket.

– Tényleg? – Beth az ételét kavargatta. Nem mintha nem érdekelték volna Jason irodai pletykái, ám most semmi másra nem tudott gondolni, csak arra a bizonyos telefonhívásra. – De ő az összes kreatív igazgató főnöke. Miért menne el valaki, aki ilyen magas beosztásban van?

– Saját ügynökséget alapít. És nyilván te is tudod, mit jelent ez…

– Magával akar vinni téged?

– Nem. Annál sokkal jobb. – Jason a borospohara után nyúlt, és koccintásra emelte. – Sam felkínálta nekem az állását.

Beth felsikkantott.

– Előléptettek? – Örült a férje sikerének, bár az agya leghátsó zugában azt suttogta egy vékonyka hang, hogy ennek a beszélgetésnek az ő karrierjéről kellene szólnia, nem Jasonéről.

– Tavaly én hoztam a legtöbb új ügyfelet a cégnek.

Beth egy pillanatra eltöprengett, mit jelent számára ez a kinevezés, aztán gyorsan el is szégyellte magát. Ennyire azért mégsem lehet önző.

– Nemzetközi kreatív igazgató leszel! Olyan büszke vagyok rád! – Ami igaz is volt. Csak éppen Beth büszkeségébe csöppnyi féltékenység is vegyült.

A férfi nevető szemmel nézett rá.

– Köszönöm! Ez a legszebb karácsonyi ajándék, nem? És ha már a karácsonyi ajándékokról beszélünk: mondd, mire vágysz? Csak mondd ki, és máris a tiéd. Egy új ruha, kabát vagy éppen egy szexi csizma… Gondold át, és írj levelet a Mikulásnak!

Szeretnék visszamenni dolgozni!

Beth abban reménykedett, hátha el lehetne intézni, hogy a férje heti két-három napon korábban jöjjön haza a munkából. Hogy többet lehessen a lányokkal. Hirtelen úgy érezte magát, mintha cserben hagyták volna. Mintha Jason eltervezte volna a szakmai jövőjét, de őt elfelejtette volna megkérdezni.

– Sokként ért a hír, persze a szó jó értelmében – magyarázta Jason, majd rizst vett a villájára. – És ennek kapcsán elgondolkoztam rajtad is. Pontosabban kettőnkön, a közös jövőn.

Beth rossz érzései menten tovatűntek, a szívét melegség töltötte el.

– Én is eltöprengtem azon, hogyan tovább – vallotta be. – Van valami, amit el kell mondanom, és azt szeretném, ha végighallgatnál, nem szólnál

közbe. Egyszer régen beszéltünk már erről, és azt hiszem, most itt az idő. – A torka elszorult. Sejtelme sem volt, hogyan fog reagálni a férje.

– Ne is mondj semmit! – Jason megfogta a kezét. – Tudom, miről akarsz beszélni.

– Tényleg?

– Persze. Amíg a lányok kicsik voltak, és olyan sok gond volt velük, nyilván szóba sem került a dolog, de most már nagyobbak, és valamivel több az időd, tehát kezd aktuálissá válni a kérdés.

Beth álmában sem gondolta volna, hogy ilyen egyszerű lesz.

– Ezt el sem hiszem! Tényleg felmerült benned a dolog?

– Hogyne. Hiszen ez a legkézenfekvőbb időpont, nem? – A férfi újra enni kezdett. – Ez valami isteni! Csodás szakácsnő vagy, Beth. Sőt ami azt illeti, egy csomó más dologban is egészen kiváló teljesítményt nyújtasz.

Az asszony meg sem hallotta a dicséretet. Egyre azon kattogott az agya, vajon tudja-e Jason, mit jelent a családra nézve, ha ő visszamegy dolgozni.

– Ha belevágunk, az elején nagyon nehéz lesz. Óriási lesz rajtam a nyomás, és rengeteg segítségre lesz szükségem. Beszélhetnénk édesanyáddal, hogy jöjjön át gyakrabban. És neked is gyakrabban kellene bedobnod magad. Nem bánod?

– Ugyan, Beth! Hiszen egy csapat vagyunk. Hidd el, anyám is, én is szívesen segítünk. Vissza sem tudsz tartani minket. Anya is ugyanúgy fog örülni, mint én. – Jason szedett még magának egy kevés rizst, aztán hozzátette: – Az időzítés persze sosem tökéletes, de ha lehet ilyet mondani, most mégis majdnem az. Vágjunk bele!

Beth valósággal szárnyalt örömében.

Sokkal hamarabb kellett volna előhoznom ezt a témát, gondolta. Beszélnie kellett volna arról, mennyire magányos, hogy úgy érzi, mintha apránként elfelejtene mindent, amit valaha tudott, és ezzel egyenes arányban csökkent az önbizalma is. Meghatotta, hogy a férje észrevette, mi zajlik benne, és hogy változtatni akar.

– Hogy lesz ez összeegyeztethető az előléptetéseddel?

– Sam ismeri a körülményeinket, tudja, hogy apa vagyok, és hogy a családomnak is szüksége van rám. Képes vagyok a családom és a munkám között egyensúlyozni, hiszen évek óta ezt csinálom. Ezért is ragaszkodom ennyire a céghez. Mert nagyon egészségesen viszonyulnak ezekhez a dolgokhoz.

De vajon elegendő-e továbbra is a puszta egyensúlyozás? – ütött szöget

Beth fejébe a kérdés. Ha tényleg visszamegy dolgozni, valószínűleg mindkettejüknek valóságos egyensúlyozó művészekké kell válniuk, a szó cirkuszi értelmében…

– Meg fog változni az egész életünk, de tudom, hogy így lesz jó. Együtt ez is sikerül… Úgy örülök!

– Én is. Szeretlek, édesem!

– Én is téged! – Beth szeme könnybe lábadt. Nem is értette, hogy lehet ilyen szerencsés. Senkinek a világon nincs ilyen férje, mint neki. – Vajon a lányok mit fognak szólni hozzá? Máris lelkifurdalásom van miattuk. – Kétségbeesetten vágyott a megerősítésre, szerette volna a férje szájából hallani, hogy jó anya. – Aggódom, hogy úgy érzik majd, nem elég fontosak nekem.

– Majd megszokják. Kicsit kevesebbet fognak ugyan kapni belőled, de hát nem is a mennyiség a lényeg, hanem a minőség. – Jason megvonta a vállát, és a boráért nyúlt.

Beth kelletlen arccal fészkelődött a széken.

Biztos, hogy a lányai mindig minőségi időt töltenek vele?

Voltak napok, amikor úgy érezte, épp csak hogy sikerül kézben tartania az egészet, de most túlságosan boldog volt ahhoz, hogy átadja magát az anyai önmarcangolásnak.

Jason felállt, és elkezdte leszedni az asztalt. Beth követte a konyhába, hogy behozza a desszertet.

Vajon felhívhatja még ma este Kellyt? Vagy már túl későn van ehhez?

– Találnunk kell egy időpontot, amikor találkozhatok velük. Van olyan nap a héten, amikor tudnál itthonról dolgozni?

A férfi lerakta a koszos tányérokat a pultra, és csodálkozva ránézett.

– Kivel akarsz találkozni?

– A csapattal. Hiszen tudod… – Beth az asztalhoz vitte a rumban sült, barna cukorral meghintett szilvát, amit a Hannah-nak szánt könnyű, tojáshabos édesség helyett készített. Rendszerint vigyázott az édességgel, de most meggyőzte magát, hogy ez csak gyümölcs.

– Nem, nem tudom. Orvoscsapatra gondolsz? Konzultálni szeretnél valakivel, mielőtt teherbe esel? – Jason visszaült a helyére.

– Hogy mi?! – Beth őszinte elképedéssel meredt rá.

Jason kiszedte magának a szilvát az előkészített fehér desszertestálkák egyikébe. Tavaly karácsonyra kapták a készletet a férfi édesanyjától.

– Igazad van – folytatta a férje –, abból nem lehet semmi baj, ha

megvizsgáltatod magad előtte. Elég fáradtnak tűnsz mostanában. Lehet, hogy vérszegény vagy egy kicsit. De ha orvoshoz mész, inkább hívjuk át anyámat. Én meg elkísérlek. Szeretnék melletted lenni. – Odatolta Bethnek is a szilvát. – Vagy már ebből sem eszel? Hiszen alkoholos…

Beth úgy érezte, mintha zuhanna. A gyomra liftezett, a feje összevissza kavargott.

– Terhesség? Mégis miről beszélsz? – nyögte.

Jason keze megállt a levegőben.

– Arról, hogy most már készen állok egy harmadik babára. Miért, te nem erre gondoltál?

– Nem. Én arról akartam beszélni veled, hogy szeretnék visszamenni dolgozni. – Beth torka teljesen kiszáradt. A helyzetet akár mókásnak is lehetett volna nevezni, de semmi kedve nem volt nevetni.

Egy harmadik gyerek? Már a gondolatra is elfogta a páni félelem.

Hosszú, feszült csend támadt.

– Dolgozni szeretnél?

Beth lerogyott a székére.

– Igen. Erről akartam beszélni veled. És sokáig úgy tűnt, hogy te is…

Jason visszaejtette a kanalát a tálkába, aminek következtében szétfröccsent a rumos szilvalé, ám ezt egyikük sem vette észre.

– Én meg azt hittem, elérkezett az idő, hogy bővítsük a családunkat. Azt gondoltam, kisbabát szeretnél.

– Semmiképpen sem – tiltakozott az asszony. – Ha valami végképp nem hiányzik, akkor az egy harmadik gyerek. Egyáltalán hogy jutott eszedbe? – Egyre izgatottabb lett, már alig kapott levegőt.

A férje legalább annyira elképedt, mint ő, csak más előjellel.

– De hát… odavagyunk a lányainkért, nem? – kérdezte értetlenkedve.

– Persze hogy odavagyunk értük. Nem azt mondtam, hogy nem szeretem a gyerekeimet, hanem hogy elegem van. Egyszerűen nem bírom tovább.

– Miért mondod ezt? Hiszen nincs nálad jobb anya. Nézz csak körül… – A férfi suta mozdulattal körbemutatott. – Egész nap a lányok körül ugrálsz, és közben rendet teremtesz, meg ilyen isteni vacsorákat főzöl. Igazi szupernő vagy.

– Jó, akkor másképpen fogalmazok, Jason. Nem akarom tovább bírni. Nem akarok továbbra is csak anya lenni. Dolgozni szeretnék. Többet várok az élettől, mint hogy feláldozzam magam a háztartás oltárán.

Jason szemlátomást megbántódott.

– Nem tudtam, hogy én meg a lányok a háztartás kategóriába esünk – felelte sértődötten.

Ó, te jó ég! Hogy csúszhatott ennyire félre ez a beszélgetés?

Olyan volt, mint amikor elkezd letekeredni egy spulni cérna, az ember meg csak nézi, és nem tehet ellene semmit.

– Nem olyan könnyű egész nap itthon lenni a gyerekekkel, Jason.

– Tudom. Tudom, hogy te is keményen dolgozol. – A férfi összeszorította az állkapcsát. Akkor csinálta ezt, ha különösen nehéz, kellemetlen beszélgetést folytattak. – De azt hiszem, ezzel nem vagy egyedül.

– Ez nem valamiféle verseny, Jason. Nem az a kérdés, melyikünk dolgozik többet vagy jobban. Kettőnk között egyébként az a legfőbb különbség, hogy te szereted azt, amit egész nap csinálsz, én viszont egyre jobban szenvedek. Szörnyű érzés, hogy az elmúlt évek alatt minden tudásomat, minden képességemet elveszítettem.

A férfi olyan hirtelen pattant fel a helyéről, hogy a széke felborult.

Beth sápadtan ugrott talpra.

– Csendesebben! Felébreszted a lányokat, és nagyon nehéz lesz őket újra megnyugtatni.

– Ami persze rossz hír neked, mert amúgy is rohadtul eleged van belőlük! – vágta oda gúnyosan a férje.

Ez az igazságtalan megjegyzés olyan volt Bethnek, mint egy arculcsapás. Tisztában volt vele, hogy nem tudja jól elmagyarázni, pontosan mit is érez, de érezte, hogy Jason nem figyel rá úgy, ahogy kellene, és ez fájt. A férfi csak saját magára gondolt, az ő érzéseivel mit sem törődött.

– Szeretem a lányokat, te is jól tudod.

– Amikor összeházasodtunk, azt beszéltük meg, hogy három gyerekünk lesz. Sőt még a négy is szóba került.

– Ez akkor volt, amikor még nem volt egy sem. És sejtelmem sem volt, mennyire felemészt majd az anyaság.

– Felemészt? Miért teszel úgy, mintha a gyerekeink vérszívó szörnyetegek lennének?

– Erről szó sincs. Én csak… – Beth egyszerűen képtelen volt megértetni magát a férjével. Bárhogy is fogalmazta meg a mondandóját, Jasonhöz nem jutott el a lényeg. Talán mert nem akarta meghallani, nem akarta megérteni. Nem szerette volna, ha darabjaira hull a jól bejáratott kis élete. – Imádom Mellyt és Rubyt, de az elmúlt hét év minden egyes napját velük töltöttem, és most már szeretnék mást is csinálni. Nem ülhetek itthon egész életemben!

Jason felemelte a széket, és megint leült.

– Régen azt mondtad, ez a leghőbb vágyad. Hogy itthon maradhass a gyerekekkel.

– Igen, amikor Mellyt vártam. És csodálatos, hogy hallhattam az első szavukat, meg láthattam az első, tétova lépéseiket. Ezt nem adnám semmiért. Szerencsésnek tartom magam, amiért itthon lehettem velük az első néhány évben, de a dolgok változnak, Jason.

– Ezt nem értem. Számodra mindig is a család volt a legfontosabb, Beth. – A férfi megdörgölte a homlokát. – Ami érthető, hiszen egész kicsi voltál, amikor a szüleidet elveszítetted.

– Erről nem akarok beszélni.

– Tudom. A családodban mindenki kerüli ezt a témát, pedig néha azért kellene beszélni róla, mert kihatással van az életetekre.

– Már hogy lenne hatással a mostani életemre egy huszonöt évvel ezelőtti esemény? – Beth próbált nem gondolni a kitörölt üzenetre, amelyet egy ismeretlen férfi hagyott a mobilján. Vajon Hannah-t is felhívta az a férfi?

Akár meg is kérdezhette volna a nővérétől, de sosem volt elég bátor, hogy felhozza ezt a témát Hannah-nak. Sem ő, sem Suzanne nem szerettek a balesetről beszélni, és Beth nem vette tőlük rossz néven.

Látott néhány korabeli újságcikket a szerencsétlenségről, meg rövid filmrészleteket arról, hogyan üldözte Suzanne-t a sajtó. Betht annyira megrázta a dolog, hogy soha többé nem kutakodott.

Hannah már nyolcéves volt akkor, szóval lehettek saját emlékei. Márpedig ha arról volt szó, hogyan kell kezelni a kellemetlen emlékeket, Hannah minden esetben kíméletlennek és alaposnak bizonyult. Akár egy sebész, kivágott minden fölösleges részt, aztán jó erősen összevarrta a sebet.

– Rá kellett jönnöm, hogy unalmas vagyok, Jason. Pontosabban unalmassá váltam. Legutóbb, amikor a nővéremmel beszéltem, ő arról mesélt, hová repül, és ott mit fog csinálni, én meg… az égvilágon semmilyen témával nem tudtam hozzájárulni a beszélgetéshez.

– Hogy mi? Ez az egész Hannah miatt van? Mit mondott neked?

– Semmit. – Beth is visszaült. – Az egésznek semmi köze a nővéremhez, csak példát akartam hozni…

– Ha Hannah lekezelően beszélt veled, ha a felsőbbrendűségét éreztette, akkor esküszöm, én…

– Nem, semmi ilyesmi nem történt. Képes vagyok teljesen egyedül is kifejleszteni magamban a kisebbrendűségi érzést, hidd el.

– Olyan életet akarsz, mint amilyen Hannah-nak van? Gyerektelen, magányos életet? Hiszen nemrég még magad is azt mondtad, hogy sajnálod szegényt, amiért olyan egyedül van.

– Nem, nem akarok olyan életet, amilyen a nővéremnek van.

Bár azért voltak Hannah életének olyan részei, amelyek nagyon is tetszettek Bethnek. Ő is szeretett volna első osztályon repülni, okos, értelmes felnőtt emberekkel társalogni naphosszat, élvezni a szakmai megbecsülést és a kollégák tiszteletét, arról nem is beszélve, hogy jó lett volna szabadon járni-kelni, anélkül hogy előtte fél napig egyeztet a bébiszitterrel.

Egyvalamit azonban nem irigyelt Hannah-tól soha: a magányt.

Hannah ugyanis igen magas falat húzott maga köré. Nem akart szoros érzelmi kapcsolatot.

Pedig nem volt ő mindig ilyen. Régen, kiskorukban nagyon közel álltak egymáshoz ők hárman, Hannah, Beth és Posy. Annyira egy húron pendültek, hogy az anyjuk leszokott róla, hogy vendég gyerekeket hívjon, mert ők hárman is bőven elegek voltak egymásnak.

De ez már régen volt, Beth nem is nagyon emlékezett ezekre az időkre. Néha azonban felrémlett egy-egy emlékkép a múlt ködéből. A jóízű kacagások, a nagy közös játszódélutánok, a heves veszekedések és könnyes kibékülések emléke. A gyerekkoruk…

Rátört a bűntudat, amiért olyan kemény volt a nővéréhez. Amint Hannah hazatér az üzleti útjáról, felhívja, és bocsánatot kér tőle. És felajánlja, hogy vegyenek közös ajándékot az anyjuknak. Hajlandó lesz ezek után mindig étteremben találkozni Hannah-val, vagy bárhol, ahol csak a testvére akarja. Beth nem szerette volna azt a néhány szálat is elvágni, amely még összeköti őket. Számára igenis fontos volt a család.

De ez most nem a legmegfelelőbb időpont, hogy a nővéréért aggódjon. Van elég baja neki magának is.

– Nekem nincs testvérem – törte meg a csendet Jason. – Ezért nem akartam, hogy Melly egyke legyen.

– Született is még egy gyerekünk.

Beth mindig is tudta, hogy a férje nagyon szeretne gyereket. Melly alig jutott abba a korba, hogy már átaludta az éjszakát, amikor Jason javasolta, hogy kezdjenek próbálkozni az újabb babával. Kifejezetten szerette volna, ha a lányának testvére születik, akivel játszhat, és akire később támaszkodhat.

Beth, mivel Hannah-nak köszönhetően elég ellentmondásos tapasztalatokat szerzett, egyáltalán nem volt biztos benne, hogy akinek testvére van, annak

barátja és támasza is van, de ettől függetlenül ő is szeretett volna még egy gyereket. Ezért aztán megpróbálta feledni az első szülés traumatikus élményét – „a második csak jobb lehet” alapon –, és Melly harmadik születésnapját követően ismét teherbe esett.

Ruby hét hónapra született. A szirénázó mentő, a helyzet drámaisága meg a rettenetes félelem, amiben hetekig éltek, meggyőzte Betht, hogy két gyerek bőven elég lesz. És mivel Jason azóta egyszer sem pendítette meg a témát, azt hitte, a férje tökéletesen egyetért vele.

A gyerekszülés a jelek szerint nem nagyon ment neki, márpedig ez nem olyasmi, amiben tökéletesítheti magát az ember. Pusztán a gondolat is, hogy újra át kell esnie ezen a szörnyűségen, borzongással töltötte el.

– Érzem, ahogy napról napra egyre kevesebb az önbizalmam, Jason. Még egy év itthon, és teljesen alkalmatlan leszek a visszatérésre. Lehet, hogy már most is az vagyok.

Beth eltöprengett rajta, milyen nehéz lesz visszatérnie a munkaerőpiacra. Vajon el tudja-e játszani, hogy bízik önmagában és a képességeiben, ha az érzés valójában nincs is meg benne? Mi lesz, ha senki sem ajánl neki állást? Hogyan fogja viselni az elutasítást?

– Értsd meg, dolgozni szeretnék, és itt a megfelelő pillanat, hiszen Melly már elsős, Ruby pedig iskola-előkészítőbe jár.

– De te viszed őket suliba, és te is hozod őket el onnan. Délutánonként pedig programokat szervezel nekik. Ki fogja ezt megtenni helyetted?

Eljutottak hát az egyensúlyozás részhez.

– Arra gondoltam, hogy heti egy-két nap korábban hazajöhetnél. A fennmaradó napokon pedig édesanyád segíthetne.

– Anyámra biztosan számíthatsz, de nekem munkahelyem van, Beth. És anyagilag semmi értelme odadobni az én állásomat azért, hogy te dolgozhass.

– Nem arra kérlek, hogy mondj fel. Csak arra, hogy vegyél egy kicsit vissza. És nem az a lényeg, hogy anyagilag megtérüljön a dolog, hanem az, hogy visszataláljak önmagamhoz. Már azt sem tudom, ki vagyok. És végtelenül egyedül érzem magam.

– Eddig mindig azt panaszoltad, hogy egy percnyi időd sincs magadra. Állítólag még vécére sem tudsz elmenni anélkül, hogy Melly kopogtatni ne kezdjen az ajtón, vagy hogy veszélybe ne kerülne Ruby testi épsége. Szóval nem vagy egyedül. Itt vannak neked a lányok.

Betht elöntötte a kétségbeesés. Aztán mindjárt egy másik érzés jött, olyan, amit nem tudott volna megnevezni.

– Találkozni akarok velük, Jason! Szeretnék többet tudni az állásról!

– Kikkel akarsz találkozni? Még semmit sem árultál el az ajánlatról, amit kaptál.

Az asszony vett egy nagy levegőt.

– Corinna saját céget alapított.

– Corinna? – csattant fel a férje. – Ugyanaz a Corinna, aki pokollá tette az életedet, amikor neki dolgoztál?

– Nem tette pokollá az életemet.

– Valóban? Én úgy emlékszem, hogy beteg voltál a stressztől. A felmondásodat megelőző fél évben legalább három kollégádat rúgta ki.

– Nehéz idők voltak. Valamennyien komoly nyomás alatt álltunk.

– És aki nyomás alatt tartott benneteket, az Corinna volt. Emlékszem, képes volt hajnali háromkor idetelefonálni és ordítozni veled. Nem volt egyetlen pillanat sem, amikor tiszteletben tartotta volna a magánéletedet. Ha szolidaritásra vágysz, és olyan asszonytársakra, akik támogatnak, azt egészen biztosan nem találod meg egy olyan cégnél, ahol Corinna a vezető. Corinna kicsit sem lesz tekintettel arra, hogy gyerekeid vannak.

– Nem is várom el tőle.

Jason szúrós szemmel végigmérte Betht.

– Hát jó. Menj, és találkozz velük. Beszélj Corinnával. Tudasd velem, mikor lesz a találkozó, és gondoskodom a gyerekfelügyeletről.

– Ez komoly? Tényleg hajlandó lennél…?

– Persze. Ha eszedbe jut, milyen szörnyű egy perszóna Corinna, sírva fogsz hazamenekülni a lányokhoz.

Jason tehát nem hisz benne, hogy felveszik, és visszamegy dolgozni.

Még a saját férje sem gondolja, hogy el tudná látni a régi munkáját…

Vajon mit mond ez el Jasonről? És mit mond el róla magáról?

Az asszony ökölbe szorította a kezét. Most már csak azért is meg kell kapnia azt az állást! Be kell bizonyítania, hogy képes rá!

6

Suzanne

– Fel tudnád emelni egy kicsit? – Suzanne résnyire húzta a szemét, annyira figyelt. – Így túl alacsonyan van.

Stewart feljebb lépett a létrán, és megemelte a csillagfüzért.

– Itt jó lesz?

– Így meg túl magasan van. Vissza egy kicsit.

Milyen türelmes, gondolta hálásan Suzanne. *A legtürelmesebb ember a világon…*

Stewart felsóhajtott.

– Jaj, Suzy…

Lehet, hogy mégsem elég türelmes?

– Még egy picit lejjebb – vezényelt Suzanne. – Most tökéletes. Szerinted nem így a legjobb?

– Erre inkább nem mondok semmit. Már elfogadtam, hogy fényfüzérek nélkül nincs is ünnep. Szóval ha nem kapok tíz új égősort a Mikulástól, akkor garantáltan könnyesre sírom a párnámat huszonötödikén éjjel.

– A szarkazmus nem áll jól neked. Még egy ilyen beszólás, és a Mikulás visszaviszi az ajándékodat az üzletbe, és helyette fényfüzéreket fogsz kapni karácsonyra.

– Jaj, ne! Csak azt ne! – Stewart arcán őszinte ijedelem tükröződött, ahogy nagy műgonddal a megfelelő helyre erősítette a csillagokat formázó égősort. – Könyörülj rajtam, szegény hímneműn! Hiszen mi, férfiak úgy vagyunk összerakva, hogy képtelenek vagyunk örülni a díszkivilágításnak. A fényfüzérek egy kategóriába esnek a díszpárnákkal: teljesen haszontalanok, tehát szóra sem érdemesek.

– Gondolod? – Suzanne megnyomta a kapcsolót, mire kigyúltak a fények. – Jól néz ki, nem? Akasszunk egyet a kandalló fölé is!

Bármit csinált, a pulóverkötéstől a főzésen át a ház feldíszítéséig, egyetlen célja volt, hogy otthont teremtsen maga körül. Mintha ki akarta volna törölni magából azt a ridegséget és magányt, ami a gyerekkorát jellemezte. Senki sem volt, aki törődött volna vele, így aztán megtanult magával törődni. Annak idején félt a sötétben, de a gyermekotthonban tilos volt éjjel bármiféle világítást bekapcsolni. Suzanne most kárpótolta magát ezért. Meleg fények, puha párnák, család… Gyerekkorában ebből semmi sem jutott neki, most

viszont annál több.

– Még egyet? – Stewart lemászott a létráról. – Hát hány van összesen?

– Tíz. Igazából a kávézóba vettem őket, de ezek kimaradtak. – Az asszony eltöprengett. – Lehet, hogy mégis inkább gyertyákat teszek a kandallóra. Talán jobban mutatna.

Suzanne leterítette az ágyat, aztán gondosan elrendezte a párnákat.

– Egy szót se szólj! – pillantott közben szigorúan Stewartra.

– Lakat van a számon – felelte megadóan a férfi. – Persze főleg azért, mert nem akarom, hogy visszavidd a karácsonyi ajándékomat.

– Megkértem Posyt, hozzon egy kosár fát is, hogy begyújthassunk a kandallóba, ha Hannah megérkezik. Nem akarom, hogy fázzon.

– New Yorkban lakik. Ott azért elég hidegek a telek.

– Nyilván van különbség Manhattan belvárosa és a Skót-felföld között.

– Naná hogy van! Ezért élünk a Skót-felföldön.

Suzanne elhelyezett egy újabb lámpácskát, aztán körbehordozta a pillantását a szobán. A függönyök sötétzöldek voltak, vastagok és puhák, akár a moha, mely nyáron belepi a hegyoldalakat. Leértek egészen a tölgyfa padlóig, és elég súlyosak voltak ahhoz, hogy megfogják az ablak repedésein beszökő hideg szelet.

Mert amilyen idillinek számított Glensay Lodge fekvése nyáron, olyan kegyetlenek voltak errefelé a telek. Suzanne nem véletlenül gondoskodott róla, hogy a berendezés minden darabja melegséget sugározzon. Mindent maga készített, az ágytakarótól kezdve a függönyökig és a párnákig.

Gyerekkorától kezdve mindig igazi otthonra vágyott, és mindennap hálát adott érte, hogy megkaphatta.

Stewart természetesnek vette, hogy van egy ház, ahová hazamehet, de csak azért, mert ő ebbe született bele. Ugyanolyan jól tudott aludni több ezer méter magasan, egy behavazott sziklapárkányon is.

Cherylnek köszönhetően Suzanne is megtapasztalhatta mindezt.

Még emlékezett a napra, amikor a barátnője először vitte magával hegyet mászni. Vajon belevágott volna Cheryl nélkül is? Valószínűleg nem. Őt magát is meglepetésként érte, de élvezte a mászást. A hó ropogását a csizmája alatt, az arcába csapó hideg szelet. Nem osztotta ugyan Cheryl múlhatatlan szenvedélyét, de tetszett neki a fizikai aktivitás és a csodás látvány, amely odafenn fogadta. A napfelkelték, a naplementék, a hóborította csúcsok. De a legjobban a csapatmunkát szerette, ami elkerülhetetlenül együtt járt minden egyes csúcs meghódításával.

– Ennél többet nem is akarok az élettől. – Cheryl a hálózsákjában feküdt, és felbámult a csillagokra. Az éjszaka csöndjében hallani lehetett, ahogy a gleccser ropog és jajong a közelben. – Nem kell puccos ház Hollywoodban, és lakás sem, amelyik az Ötödik sugárútra néz. Ugyan ki zárná magát négy fal közé, ha ez itt mind az övé lehet? Ez a legjobb dolog a világon.

Suzanne fázott, és nem bánta volna, ha Cheryl nem ragaszkodik a szabadban alváshoz.

– Hát nem szeretnél családot egyszer?

– De. Biztosan. – Cheryl a vállát vonogatta. – Ezen még sosem gondolkodtam.

Suzanne viszont folyamatosan ilyeneken gondolkodott.

– A gyerekeidet nem altathatod a csupasz földön, hálózsákban. Ha családot alapítasz, muszáj megállapodnod.

– Dehogy muszáj! Én akkor is utazni fogok. Majd veszünk egy lakókocsit, és azzal megyünk mindenhová. Abban aludni is lehet.

Suzanne számára ez elég idegenül hangzott. Nem szerette a bizonytalanságot. Mielőtt Cherylt megismerte, annyi gyermekotthonban megfordult, hogy a végén már nem is számolta. Lakókocsiban élni hasonlóan kellemetlen lehet, gondolta. Sőt még kellemetlenebb, hiszen azt a téli hónapokban aligha lehet rendesen kifűteni.

– Nem tudom, mennyire tisztességes ez a családdal szemben – felelte kitérően.

– A gyerekek bármihez képesek alkalmazkodni. Amiben felnőnek, azt tartják normálisnak.

Suzanne arra gondolt, hogy ő sosem tudta megszokni az állandó bizonytalanságot.

– És ha nem teszi őket boldoggá ez a vándorélet?

– Dehogynem. Majd megtanítom nekik, hogy a boldogsághoz nem kellenek tárgyak. Nincs szükség tulajdonra ahhoz, hogy jól érezzük magunkat.

Suzanne homloka ráncba szaladt.

– Én nem a tulajdonra céloztam, hanem a biztonságra.

– Pontosabban a kiszámíthatóságra.

Suzanne nem vett volna mérget rá, hogy valóban erre gondolt. – A kettő egyáltalán nem ugyanaz. Én valóban a biztonságról beszéltem. Arról az érzésről, hogy amikor elmész otthonról, biztosan tudod, hogy este, amikor visszatérsz, ugyanott fognak rád várni a szeretett tárgyaid.

– Aki tárgyakhoz ragaszkodik, csalódni fog, mert előbb-utóbb elveszíti

őket. Jobb elengedni az ilyen vágyakat. Nekem ugyan nem kell kép a nappalim falára, ha ilyen látvány vár minden este, amikor lefekszem.

– Mégis hogy fog ez kinézni a gyakorlatban? Nem lakhatsz a hegyen, hiszen előbb-utóbb enned kell. Valahogy meg kell keresned a pénzt, ami fedezi a kiadásaidat.

– Ne hidd, hogy erre nem gondoltam. – Cheryl hirtelen felült, mintha fekvő testhelyzetben nem lehetne fontos bejelentéseket tenni. – Túravezető leszek. Így azt csinálhatom, amit a legjobban szeretek, és még meg is fizetnek érte. Csuda klassz lesz!

Suzanne ekkor hallotta ezt először a barátnőjétől.

– A képzés és a vizsgák egy vagyonba kerülnek majd – figyelmeztette Cherylt.

– Majdcsak megtalálom a módját, hogy megszerezzem a pénzt. – A barátnője nem volt az az aggodalmaskodó típus, és ha tervezgetett, mindig nagyvonalúan átsiklott a nehézségek fölött.

– És te mit szeretnél? Egyetemre akarsz menni, és jogot vagy valami ilyesmit tanulni? Lesz egy házad szép kis kerttel, meg egy jóképű férjed, akivel csendesen nevelgetitek a két udvarias csemetéteket, valamint a kutyátokat?

Cheryl nevető hangon, kissé gúnyosan mondta ezt, ezért Suzanne nem merte bevallani, hogy ő igenis erre vágyik, leszámítva talán a jogot az egyetemen. De el sem tudta képzelni az életét Cheryl nélkül. A barátságuk volt számára a legfontosabb.

– Én is túravezető leszek! – jelentette ki eltökélten.

– Most hülyéskedsz? – Cheryl csodálkozva fordult feléje. – Én azt hittem, csak azért jársz hegyet mászni, hogy együtt legyünk.

– Nem, nem csak azért. Én is nagyon szeretem a hegyeket. – Még akkor is, ha mostanáig eszébe sem jutott, hogy túravezető legyen. De végtére is miért ne? Úgyis kezdenie kell valamit az életével. – Mehetünk együtt a tanfolyamra. És a vizsgát is együtt fogjuk letenni.

– Az csodálatos lenne! – ujjongott Cheryl, és viharosan átölelte. – És örökké barátnők maradunk. Ígérd meg, hogy sosem szakadunk el egymástól!

– Ígérem.

Suzanne még egyszer körülnézett a szobában.

– Nem vagyok biztos benne, hogy jó lesz-e ide ez a szőnyeg. Nem gondolod, hogy ide kellene hoznunk a báránybőrt a mi szobánkból?

– Azt gondolom, hogy abba kellene hagynod ezt. – Stewart lekapcsolta a

villanyt, és kitárta a karját. – Gyere ide!

– Miért?

– Már ahhoz is ok kell, hogy megölelhessem a feleségemet? – A férfi lehajtotta a fejét, és megcsókolta, mire Suzanne egy csapásra megfeledkezett Hannah-ról. Újra tizennyolc éves volt, és őrülten szerelmes ebbe a férfiba, aki mindig ugyanazt akarta, amit ő is.

– Hová tegyem a fát? – hallották meg Posy hangját, aki fél karján vaskos fahasábokat egyensúlyozva lépett be a szobába. A másik kezét gyorsan a szeme elé kapta, amikor a szüleit meglátta. – Ó, elnézést! Ha tudtam volna, hogy ilyesmivel foglalatoskodtok, hangos énekléssel jeleztem volna a jöttömet.

Stewart kibontakozott a felesége karjából.

– Jaj, csak azt ne! Tudod, hogy imádlak, Posy, de inkább ne énekelj!

A lány vágott egy grimaszt.

– Ti meg legközelebb menjetek szobára. Túl fiatal vagyok még hozzá, hogy ilyesmit lássak.

Suzanne hátralépett egyet.

– Tedd csak le a fát oda, a kandalló mellé! Köszönöm, kicsim. – Nézte, ahogy Posy ledobálja a kosárba a fahasábokat. A három lányából ketten megtalálták a helyüket a világban. Beth és Posy is boldogok voltak ott, ahol éltek, azzal, amit csináltak, és Suzanne nap mint nap hálát adott az égnek ezért.

Posy felegyenesedett, és körülnézett.

– Igazán szép lett, anya. Még én is szívesen beköltöznék. Csuda klassz ez a toronyszoba. Lefogadom, hogy egy vagyont kaphatnánk érte, ha meghirdetnénk az Airbnb-n. – Észrevette a karácsonyfát a sarokban, és felkapta a fejét. – Eric meg mit keres itt?

– Eric? – Stewart megigazított egy lámpácskát. – Újabban már nemcsak a birkáknak, malacoknak és tyúkoknak adsz nevet, hanem a fáknak is?

– Miért ne? A fák is élőlények. Eric mindenképpen, hiszen ő egy ökofa. Más néven gyökeres karácsonyfa. Idén átültettem, és gondosan ápoltam, ami meg is látszik rajta, mert nagyon szépen nő. Rendszerint a pajtába szoktam állítani, ha karácsonykor vendégem van.

Suzanne elrendezte a könyveket az éjjeliszekrényen. Hannah mindig is nagyon szeretett olvasni.

– Luke szeretne fát? Így ránézésre nem olyan ember, aki nem élhet karácsonyi dekoráció nélkül.

– Karácsonyra mindenki szeretne fát – közölte Posy, miközben kicsomagolt egy müzliszeletet, és beleharapott.

– Tehát Hannah is. És légy szíves, ne morzsázz itt, mert már kitakarítottam. – Suzanne szigorú pillantást vetett a legkisebbik lányára.

– Ötkor keltem, és még nem ettem semmit. – Posy újfent beleharapott a müzliszeletbe, de a morzsákat gondosan felfogta a kezével. – Hannah elfelejti majd megöntözni, és Eric meghal. Aztán meg, fogadjunk, a temetésére sem jön el.

Suzanne tudta, hogy mosolyognia kellene, de valamiért nem sikerült.

Egy nagy gombóc ült a gyomrában. Hannah két éve nem volt itthon. Vajon mennyire lesz nehéz ez a látogatás?

– Remélem, nem fog neki nagyon hiányozni Manhattan. Mert ott tényleg nagyon klassz ilyenkor, karácsony táján. – Az asszony az ablakhoz lépett, és a hegyvonulatot figyelte a távolban. Máris több hó esett a hegyekben, mint máskor. Vajon Hannah hogyan reagál erre a nagy bezártságra? Itt tudják majd tartani a kandallóban lobogó tűzzel és a finom süteményekkel, vagy kitalál valami kifogást, és távol marad, mint tavaly is?

A háta mögött Posy aggodalmas pillantásokat váltott Stewarttal.

– Honnan tudod? Adventkor még sosem voltál New Yorkban.

– Beth mesélte. – Suzanne megfordult. – Gyakran hordja a Central Parkba a lányokat korcsolyázni.

Stewart összepakolta a fényfüzérek üres dobozait.

– Van egy darab föld a tyúkól mellett, ahol gyakran megáll és megfagy a víz. Az jó lenne jégpályának.

– Ahhoz előbb el kellene takarítani a tyúkszart a környékről. – Posy a zsebébe dugta a müzliszelet papírját. – Majd megpróbálok korcsolyát szerezni Marthának. Ő lehetne a világ első korcsolyázó tyúkja. Ja, el is felejtettem, ma reggel újra elkezdett tojni. Meglátogattam az ólban, hogy biztosítsam a szeretetemről és a támogatásomról… De mit keres itt a dolgozószobai íróasztal?

– Felhoztuk, hátha Hannah-nak szüksége lesz rá. Lehet, hogy dolgoznia kell. Nem akarom, hogy azért hagyjon itt minket, mert nem megfelelőek a körülmények a munkához.

– Azért nem ő a szabad világ első számú vezetője, szóval szerintem nyugodtan kivehet pár napot, attól még nem dől össze a világgazdaság. – Posy elmosolyodott. – Lazíts, anya! Nekem most mennem kell.

– Dolgozol délután?

– Nem. – Posy az apjára pillantott. – Luke-kal megmászunk egy jégfalat.

Suzanne elsápadt.

– Ellenőrizted az időjárás-jelentést? Ja, és légy szíves, írd le, pontosan hová is mentek. Meg hogy mikorra várhatunk vissza.

– Apának részletesen elmondom, hová készülünk, de te is tudod, milyen télen mászni. Percről percre változik a helyzet. Szóval ne aggódj. Te is tudod, hogy értem a dolgom. Ez a szakmám, ezért fizetnek.

– A világ minden kincse sem éri meg, hogy kockázatot vállalj miatta.

Posy odalépett az anyjához, és melegen átölelte.

– Minden rendben lesz, ne félj! Luke nem ismeri a környéket, de ami a mászást illeti, egyértelműen tehetséges fickó. Ezt persze nem fogom a szemébe mondani, mert már így is odáig van magától.

Azzal megindult az ajtó felé.

– Köszönöm a fát! – kiáltott utána Suzanne.

– Szívesen. És most pihenj egy kicsit. Rakd fel a lábad, és igyál egy csésze teát! Én meg már itt sem vagyok. – Posy elhagyta a szobát. Még hallották egy darabig a léptei dobogását és azt, ahogy a lépcső aljához érve Bonnie-t hívta.

Suzanne lerogyott az ágy szélére.

– Tudtad, hogy mászni készül?

– Igen, beszéltünk róla.

– Mégsem szóltál.

– Nem akartalak nyugtalanítani. És Posy sem.

– Hát most határozottan nyugtalan vagyok! És megvan rá minden okom.

Suzanne mindig így érzett, valahányszor Posy a hegyekbe indult. Képtelen volt megnyugodni, míg a lánya haza nem ért.

Stewart leült a felesége mellé.

– Posy nagyon ügyes hegymászó. És nagyon óvatos.

– Olyan, mint az anyja.

– Az a jó. Hálát adhatunk az égnek, hogy nem az apjára hasonlít. Mert akkor lennénk csak benne a pácban!

Suzanne nem tiltakozott. Annak idején Cheryl miatt igyekezett megkedvelni Robot, ám ez nem nagyon sikerült. Stewart pedig nem is nagyon törte magát. Ő sosem szívelte a lányok vér szerinti apját.

Vajon Cheryl ma is élne, ha nem Robot választja férjéül? Persze ez elég buta gondolat, tekintve, hogy Rob nélkül nem lenne sem Hannah, sem Beth, sem Posy…

– Ez az egész dolog Hannah-val… – Suzanne megfogta a férje kezét. –

Túlzásba viszem egy kicsit, ugye?

– Nem csak egy kicsit. De megértem.

Az asszony eddig is biztos volt ebben. És tisztában volt azzal is, hogy a veszteség nem csak az övé. Stewart is elveszítette azt az életet, amit elképzeltek maguknak, azt a jövőt, amit olyan gondosan megterveztek.

Suzanne-t hirtelen furdalni kezdte a lelkiismeret, amiért ez egyáltalán eszébe jutott. Hiszen mindazok ellenére, amin keresztül kellett menniük, mégiscsak éltek, és csodálatos családjuk volt.

– Hannah védekezik. Azért zár ki mindenkit. És nem tehetünk neki szemrehányást ezért. Borzasztó dolgokat kellett átélnie.

– Mindhárman átélték a szörnyűségeket, nem csak Hannah.

– Igen, tudom, de Posy olyan kicsi volt még, hogy alig emlékszik valamire. Beth már nagyobbacska volt, szóval ő valamennyire felfogta a történteket. Mégis úgy érzem, egyedül Hannah volt az, aki igazán megszenvedte a dolgot. Valószínűleg az apjával való ellentmondásos viszonya miatt… – Suzanne felsóhajtott. Belesajdult a szíve, ha erre gondolt. – Nem akarok én sokat, csak annyit, hogy normális család legyünk. De sajnos nem vagyunk azok. Nem is voltunk soha. Túl sokat szenvedtünk valamennyien. – Az asszony vett egy nagy levegőt, és hozzátette: – Ezen a héten lesz huszonöt éve.

Suzanne még emlékezett rá, hogy az a huszonöt évvel ezelőtti nap ugyanolyan volt, mint a mai. Változékony volt az idő, a hegyek a felhők mögé rejtőztek.

Aztán jött a szerencsétlenség.

Öten mentek fel a hegyre, de csak ő egyedül jött le élve.

Olyan évforduló volt ez, amelyet egész biztosan nem fog megünnepelni.

7

Posy

A Glensay Inn hagyományos skót vendéglő volt. Kőpadlós, gerendás mennyezetű hely, ahol rusztikus faasztalok sorakoztak. A kandallóban tűz pattogott, a bár minden oldalán viharlámpások függtek. Nyáron a vendégek eloszlottak, hiszen a kerthelyiség is a rendelkezésükre állt, de ilyenkor, a hideg téli estéken zsúfolásig megtelt a hely. Most is ez volt a helyzet. A levegőben whisky és frissen csapolt sör illata terjengett. A hidegből belépő vándort nemcsak a meleg kandalló fogadta, hanem az a kellemes tudat is, hogy itt szívesen látják.

Posy és Luke még éppen találtak egy üres asztalt a kandalló közelében. Legalább öt percbe telt, mire eljutottak odáig, ugyanis lépten-nyomon megállították őket, miközben átvágtak a tömegen. Posyt ugyanis mindenki ismerte, és mindenki beszélni akart vele. Ki az anyjáról, ki az apjáról, ki az időjárás-előrejelzésről vagy a hegyimentőkről.

Amikor végre odaértek az asztalhoz, hangos nevetés harsant a bár környékén.

– Ott valakik nagyon vígan vannak! – Luke levette a kabátját, és a szék támlájára akasztotta.

– Remélem, nem valami csendes helyre vágytál, ahol észrevétlenül üldögélhetsz. – Posy letekerte a nyakáról a sálat, és odaintett a hely tulajdonosának, Geoffnek, aki visszaintett, majd fittyet hányva a többi vendégre, akik a figyelmét követelték, azonnal odament hozzájuk két üveg sörrel.

– Remélem, indítónak elég lesz.

– Kösz, Geoff! Te vagy a nap hőse. Hogy van a térded? – Posy arcon csókolta a testes kocsmárost, aki a haja tövéig elpirult.

– Kicsit fájdogál az időjárás miatt. Tudom, hogy nem kellene panaszkodnom, mégis megteszem, mert remek hallgatóságom van. Hallom, jégfalat másztatok, Luke.

– Bizony. – A férfi leült a kandallóhoz közelebbi székre. – Három hosszabb szakaszt másztunk meg, amit teljesen beborított a jég, úgyhogy az izmaim valósággal sírtak a megerőltetéstől. Mellesleg miután láttam, hogy vágja bele a csákányát Posy a jégbe, megfogadtam, hogy soha többé nem bosszantom fel.

Geoff harsányan felnevetett, és letette a sörösüvegeket.

– Nincs jobb hegyi vezető a mi Posynknál!

A mi Posynk. Mintha bizony ő is a falu tulajdona lenne, akárcsak a könyvek a könyvtárban…

– Kösz, Geoff – sóhajtotta a lány.

– Úgy ismeri a túraútvonalakat, ahogy én a söröshordómhoz vezető utat. Persze volt pár fickó, akik nem vették őt elég komolyan, amikor bekerült a hegyimentőkhöz. – A kocsmáros rátámaszkodott Posy székére, hogy elmesélhesse az egész történetet. – Akkoriban csupa nagydarab fickó volt a csapatban, meg ez a csöppnyi lány a hosszú copfjával.

– Sosem hordtam copfban a hajam – helyesbített Posy, miközben lerázta a havat a kabátjáról. – És ez a csöppnyi lány nagyon szívesen meginná már a sörét, ha hagynád.

Geoff oldalt lépett, és hagyta, hogy a lány leüljön.

– Akárhogy is, ő a legjobb hegyi vezető a környéken – szögezte le.

– Hé! Nem szolgálna ki végre valaki? Szomjan halok! – rikkantotta egy férfi a bárpultnál.

Geoff arcáról lehervadt a mosoly.

– Ez a Callum egy istencsapása – csóválta meg a fejét, majd távozóban még hozzátette: – Nem is értem, mit ettél rajta, Posy.

– Legalább gyorsan rájöttem, hogy tévedtem. – A lány tudta, hogy amíg él, az orra alá fogják dörgölni a faluban ezt a viszonyt.

Ez a legfőbb hátránya, ha az ember kis helyen lakik, gondolta. Hogy nem menekülhet a hibák elől, amiket elkövetett. Márpedig neki egyértelműen Callum volt a legnagyobb tévedése.

– Együtt jártál azzal a fickóval? – csodálkozott Luke.

– Nincs más mentségem, hacsak az nem, hogy mindössze huszonkét éves voltam, és nem nagyon tudtam, mit csinálok. Hat hónap sem telt bele, és elváltak útjaink. – Szégyellte magát, ha erre az időszakra gondolt. És még jobban szégyenkezett, ha beszélnie kellett erről a fél évről.

Luke felhúzta a szemöldökét.

– Hat teljes hónapig bírtad?

– Igazából már a harmadik hónapban elegem volt belőle, a többi idő azzal telt, hogy próbáltam úgy lezárni a dolgot, hogy ne kelljen elköltöznöm a faluból.

– Nos, igen, el tudom képzelni, milyen nehéz lehet szakítani egy ilyen kis helyen.

– Szerintem nem tudod elképzelni. Callum volt az első és utolsó ember a faluból, akivel randiztam. Nem teszek ilyet soha többé.

– Akkor kikkel randizol?

– Többnyire a pajta bérlőit szoktam elcsábítani, majd miután elegem lesz belőlük, elsüllyesztem őket a tóban. Egészségünkre! – Posy a férfiéhoz koccintotta a sörösüvegét. Esze ágában sem volt elmesélni, milyen siralmas a szerelmi élete. – Igyunk erre a csodás napra a hegyekben! Egész jól mászol, Luke Whittaker.

– Kösz. Te sem vagy éppen utolsó, ahhoz képest, hogy csak egy csöppnyi lány vagy.

Posy kezében megállt a sörösüveg, valahol félúton a szája felé.

– Fel akarsz bosszantani?

– Még az is lehet.

– Kedves tőled, hogy előre szólsz.

A lány ivott egy kortyot a finom, hűsítő italból. Mindent egybevéve jókedve volt. Imádott hegyet mászni. A szüleitől örökölte ezt a szenvedélyt.

A figyelem, amit a mászás igényelt, már-már a meditációhoz volt hasonlatos. Odakinn a hegyen megszűnt a szorongás és a stressz – leszámítva persze a jég veszélyeitől való félelmet. Csak a csákány csapásait lehetett hallani, meg a cipője orrára erősített mászóvas zaját. És nem létezett más, csak ő és a feladat. A hegy.

Meg ez az ember, aki most itt ül előtte.

Az asztal közepén egy pohárban gyertya pislákolt, mely lágy fénybe vonta Luke vonásait.

– Nagyon élveztem a mai mászást. Komoly kihívást jelentett, nagyobbat, mint gondoltam – mondta, és a söréért nyúlt.

– Örülök, hogy nem zuhantál le, és nem haltál szörnyet.

– Jó tudni, hogy aggódtál értem, csöppnyi lány. – Luke meghúzta a palackot.

– Szükségünk van rád, hiszen jó hosszú időre kibérelted a pajtát, szóval ne bízd el magad. És ne hívj így!

Vacsorát rendeltek, és miközben az ételt várták, beszélgettek. Luke arról mesélt, milyen jókat mászott a Yosemite Nemzeti Parkban, a Cascade-hegységben és a sziklás-hegységbeli Teton Range-nél. Posy figyelt, és rengeteg kérdést tett fel. Hogy milyen útvonalon ment fel. Hogy mennyiben különböznek az amerikai mászóhelyek az Alpoktól. A beszélgetés felélénkítette, és felkeltette a kalandvágyát.

– Kiváló hegymászó vagy – állapította meg Luke, miután kiürítette a sörösüvegét. – Meglep, hogy nem szeretnél te is körülnézni ezeken a nagyszerű helyeken. Hogyhogy nem terjeszted ki a szárnyaidat, miért nem repülsz el innen?

– Úgy, hogy nincsenek szárnyaim. Csak csizmám és jégcsákányom.

Meg egy jó nagy horgony, ami örökre ideköt.

Luke letette az üres palackot.

– Szeretnél elmenni innen, ugye?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Láttam az arckifejezésedet az imént, amikor a kalandjaimat meséltem.

– Nahát! Ennyire érdekel az emberi természet?

Luke elvigyorodott.

– Te vagy az, aki érdekel, Posy McBride.

A vallomás megdobogtatta a lány szívét.

Mi az? Luke kikezd vele?

– Annyira azért nem vagyok érdekes.

– Látod, ebben nem értünk egyet. Nagyon izgat a kérdés, miért marad valaki egy pici faluban, ha olyan képességekkel rendelkezik, mint te.

– Úgy teszel, mintha sosem lépném át a falu határát. Pedig már Skóciát is elhagytam párszor, úgy bizony! – Posy a sörösüvegével babrált, hogy a kezét lefoglalja. – Különben meg azért maradok, mert boldog vagyok itt.

– De azért időnként eltöprengsz, vajon milyen lenne, ha máshol is mászhatnál. És olyan helyen élhetnél, ahol nem tud rólad mindent a lakóhelyed teljes népessége.

– Nem tudnak rólam mindent, képzeld! Micsoda nevetséges gondolat!

Ebben a pillanatban megérkezett Geoff az ételükkel.

– Borsóra cseréltem a répát, mert tudom, hogy azt nem szereted, Posy.

Hát ez remek!

– Köszönöm. – A lány megvárta, míg Geoff eltűnik a színről, aztán megvonta a vállát. – Tudja, hogy nem szeretem a répát, na és? Az még semmit sem bizonyít.

Luke előrehajolt, és elcsent egy sült krumplit Posy tányérjáról.

– Nincs abban semmi rossz, ha az ember olykor eltöpreng az életén – jelentette ki. – Érthető, ha egy fiatal és tehetséges ember világot szeretne látni.

– Az viszont egyáltalán nem érthető, miért zabálod meg a krumplimat, amikor neked is van belőle bőven. – Posy megfogta a villáját, de le is tette

megint. – Anyám belehalna, ha elmennék. És egyébként is, egy napon én fogom átvenni a kávézót.

Hiszen nem hagyhatja cserben Suzanne-t és Stewartot. Nekik köszönhet mindent.

Ez a két ember feladta az álmait, feláldozta a jövőjét, hogy magukhoz vehessék a barátaik három kis árváját.

Vajon milyen életük lett volna, ha nem ilyen önfeláldozóak?

Biztos nem ilyen.

Luke nekilátott a vacsorájának.

– Talán nem ártana, ha beszélnél vele erről.

És mit mondjon? Azt, hogy: *Anya, el akarom hagyni Glensayt, mert Észak-Amerikába szeretnék menni hegyet mászni? És ne is számíts rá, hogy átveszem a kávézót, mert a mászáson kívül semmi nem érdekel?*

– Nem valószínű, hogy erre sor kerül.

Posy boldogtalanul bámult a tányérjára. Úgy érezte magát, mint akit sarokba szorítottak.

Luke előrehajolt, és a kezére tette a kezét.

– Nem akartalak elszomorítani.

– Semmi baj. Csak nem szoktam erről beszélni, ennyi az egész. Mellesleg holnap reggel már az egész falu tudni fogja, hogy megfogtad a kezem. – Mégsem húzta el a karját, és nem tudta volna megmondani, miért. Tisztában volt vele, hogy drágán megfizet az engedékenységéért, de annyira jólesett Luke érintése!

A férfi megfordította a kézfejét, és végigsimított az ujjbegyein.

– A kezed egyáltalán nem olyan, mint egy hegymászóé. Sima és puha.

– Én nem mászom annyit, mint te. Ráadásul van egy csodafegyverem.

– Lehetőleg nem nyúlsz forró vízbe, és kerülöd a hosszú fürdőket is?

– Ez is igaz, plusz még azt a mézes kézkrémet is használom, amit a kávézóban árulunk. Nagyon jó krém. És te mit használsz?

– Szőlőmagolajat. És persze atlétikai rögzítőszalagot igen nagy mennyiségben.

Luke elengedte a lány kezét, és hátradőlt. Posy határozottan csalódott volt.

– Félsz a rossz nyelvektől?

– Csak miattad. Én elmegyek, de neked itt kell élned, ezekkel az emberekkel.

Jó emlékeztető volt ez arra, hogy a férfi nem marad itt örökké, ő azonban igen. És ugyanazt fogja csinálni, amit eddig is csinált. Vezeti a kávézót, és

felmászik ugyanazokra a hegyekre, amelyekre már vagy ezerszer felmászott.

Felkapta a sörét, és belekortyolt. Végtelen számú év áll még előtte, és egy olyan jövő, amely pont olyan unalmas, mint a jelen. Semmi meglepetés. Semmi kaland. Minden teljesen kiszámítható. Legfeljebb a minta változik majd a kávézóban lefőzött kapucsínó tetején.

És mégis kinek a lelkén szárad mindez?

Posy eltökélten lecsapta a sörösüveget.

– Azt hiszem, nem árt, ha figyelmeztetlek: hamarosan meg foglak csókolni.

A férfinak arcizma sem rezzent.

– Érdekes ötlet. De ha a falu hírharangjainál már a kézen fogva üldögélés is kiveri a biztosítékot, mit fognak akkor szólni a csókolózáshoz?

– Meglátjuk. Állampolgári kötelességem új beszédtémával szolgálni a község lakóinak.

Rövid időre csend támadt.

– Gondolod, hogy ez jó ötlet?

– Majd kiderül. Nem foglalkozhatok állandóan azzal, mit mondanak mások. – Posy felállt, két tenyerébe szorította Luke arcát, és a szájára tapasztotta az ajkát, még mielőtt meggondolhatta volna magát.

A csók eleinte könnyed volt, lassú és óvatos. Posy irányított, a férfi pedig hagyta. Érezhetően kíváncsi volt, ám visszafogta magát.

Aztán megváltozott valami.

Posy csak úgy heccből csókolta meg. Kísérletnek szánta, úgy gondolta, jó poén lenne. Nem számított rá, hogy a kísérlet alanya magához ragadja a kezdeményezést.

Luke azonban pontosan ezt tette. Átölelte Posy nyakát, és magához húzta a lányt, az ajka pedig egyre szenvedélyesebb lett, egyre követelőbb. Nyelve Posy nyelvével játszott, és a lány minden idő- és térérzékelését elveszítette.

Igen, a csók határozottan érzéki lett, amire Posy viharos sebességgel reagált. Külső szemlélő nem sokat vett volna észre ebből, de ő nagyon is érezte a változást. A szíve őrülten kalapált. A vére tüzes áradatként száguldott az ereiben, és minden porcikája remegett a vágyakozástól. Luke vállára tette a kezét, mert nem volt biztos benne, hogy megtartja a lába.

Amikor a férfi kibontakozott az öleléséből, ő nem értette, miért csinálja ezt. Miért fejez be valamit, ami ennyire jó?

Luke ránézett, a pillantása egészen elfátyolosodott és elsötétült a vágytól.

Posy szíve még mindig a torkában dobogott. Alig hallotta a kocsmában

uralkodó hangzavart. Aztán megütötték a fülét az első beszólások:

Ó, te jó ég, miért csinálta? Miért csókolózott nyilvános helyen?

Ráadásul majdnem belehalt, amikor vége lett. Ha Luke véget nem vet a csóknak, ő valószínűleg nem tudta volna befejezni.

Tágra nyílt szemmel meredt a férfira.

– Te… megcsókoltál engem!

– Ez kétségtelen. És bár az emlékeim kissé ködösek, esküdni mernék, hogy te kezdted.

– Neked aztán vannak rejtett értékeid! – Posy le sem tudta venni a szemét a férfi szájáról.

Luke felállt.

– Vedd fel a kabátod, Posy McBride!

– Miért? Hová megyünk?

– Haza, hogy a letartóztatás veszélye nélkül mutathassam meg neked a további rejtett értékeimet. – Luke néhány bankjegyet dobott az asztalra.

– Hát te meg mit csinálsz? – csodálkozott Posy.

– Kifizetem a vacsoránkat. – Azzal a férfi megfogta a csuklóját, és a kijárat felé húzta. A tréfásnak szánt, de inkább csak otromba beszólásokat magabiztos mosollyal fogadta, egyeseknek még vissza is vágott, jelezve, hogy fütyül rá, mit gondol az ivó közönsége.

Posy kitámolygott a hidegbe.

– Azt hiszem, túl sok pénzt hagytál ott.

– Miből gondolod, hogy a legkevésbé is érdekel?

– Ennyire sietős?

Luke erre megint magához húzta, és követelően megcsókolta.

– Ennyire. Melyik úton érünk a leggyorsabban haza?

Posy levegőt sem nagyon kapott, annyira tombolt benne a vágy.

– A legrövidebbet választom, ne félj!

Tisztában volt vele, hogy a családja bátornak és kalandvágyónak tartja, de párkapcsolati téren sosem volt rá jellemző a könnyelműség.

Egészen mostanáig.

Posy rájött, hogy itthon is élhet át kalandokat. Luke például egyértelműen az lehetne a számára. A nagy kaland.

8

Hannah

– Megvettem az ajándékokat az unokahúgainak, Miss McBride. – Angie ugyan engedélyt kapott rá, hogy Hannah-nak szólítsa a főnök asszonyát, de még mindig nem merte megkockáztatni a dolgot.

Amikor látta, hogy Hannah telefonál, letette a szatyrokat a sarokiroda padlójára, aztán megpróbált kislisszolni az ajtón.

Nem mintha Hannah bármikor durva vagy goromba lett volna vele. Szó sincs róla. Inkább azért menekült előle, mert furcsának találta. A főnöke olyan volt, mint valami gép. Előző nap egy vezetői értekezleten Hannah fejben végzett el egy bonyolult számítást, és hamarabb bemondta az eredményt, mint ahogy a többiek megkeresték a számológép funkciót a telefonjukban. Olyan okos volt, hogy Angie egészen picinek és jelentéktelennek érezte magát mellette. Vajon milyen érzés lehet, ha az embernek szuperagya van?

A sarokiroda két fala is szinte teljes egészében üvegből volt, így aztán az íróasztaltól lenyűgöző kilátás tárult az ember szeme elé: a lába előtt hevert egész Manhattan. Hannah azonban hátat fordított ennek a kilátásnak, ahogy annyi minden másnak is az életben.

Angie hallotta rebesgetni, hogy van valami Hannah McBride és Adam Kirkman között, de nem hitte el. Biztos volt benne, hogy a pasik, akik közel mennek a főnök asszonyához, egytől egyig mind fagyási sérüléseket szenvednek.

– Angie! – szakította meg a telefonbeszélgetést váratlanul Hannah. – Várna egy pillanatig?

Észrevette, hogy a titkárnője lefagy a rémülettől, és elfogta a bűntudat. Tudta, hogy az emberek tartanak tőle, és megközelíthetetlennek tartják, mert ez felmerült a legutóbbi éves értékeléskor. Szerencsére azonban más területeken – például a pénzügyek vagy az új ügyfelek megnyerése tekintetében – brillírozott, úgyhogy aligha volt veszélyben az állása.

Ettől függetlenül Hannah-ban ott munkált a versenyszellem, és mindig a legjobb akart lenni minden téren. Ezért tudta, hogy változtatnia kell. Nem mintha kioktató vagy parancsolgató lett volna. Egyszerűen az emberekhez is úgy állt hozzá, mint minden máshoz: analitikusan. Fontos volt számára, hogy a munkatársai szakmailag jól képzettek legyenek, de a személyes kapcsolatok

ápolása nem volt az erős oldala.

Adam például sokkal érzelemvezéreltebb volt nála.

Mégis mit várnak tőle? Hogy minden reggel a keblére ölelje a közvetlen munkatársait?

Újra a füléhez emelte a telefonját.

– Estig szükségem lesz ezekre az adatokra. Mindenképpen küldje át őket. – Azzal letette, és Angie-re mosolygott.

– Köszönöm, hogy megvette a lányok ajándékait.

– Igazán nincs mit, Miss… Akarom mondani, Hannah. Önnek valószínűleg tényleg nagyon nehéz lenne az ajándékvásárlás, hiszen nincs gyereke… Remélem, mindennel elégedett lesz.

Hiszen nincs gyereke…

Lehet, hogy lesz, hiszen hét napja késik, gondolta Hannah.

Még mindig nem volt bátorsága megcsinálni a terhességi tesztet, pedig akkor bizonyosságot nyerhetne. Ha ez így megy tovább, hivatalosan csak akkor értesül az állapotáról, ha betolják a szülőszobába.

Ó, egek!

– Magának van gyereke, ugye, Angie?

A titkárnő arca felragyogott.

– Igen Miss Mc… Hannah. Van egy kislányom.

Véletlenül fogant? Maga is infarktusközeli állapotba került, amikor kiderült, hogy terhes?

Vagy szándékosan esett teherbe?

– Gondolom, az élete jelentősen megváltozott, amikor… szóval amikor megszületett.

– De még mennyire! – Angie átvágott az irodán, és levett két piszkos kávéscsészét Hannah asztaláról. – Azt szokták mondani, hogy az ember addig nem is tudja, mi az aggodalom, amíg gyereke nem születik. És ez szóról szóra igaz. Vegyük csak az elmúlt két hetet, amikor beteg volt, és háromszor kellett bevinnem a sürgősségire. Rettenetes volt. Egy anyának sem kívánom, hogy megismerkedjen az agyhártyagyulladás rémével. Szerencsére nálunk nem igazolódott be a gyanú, de mire kiderült, hogy mégsem az, addig volt pár álmatlan éjszakánk. Már otthon van, de még mindig gyógyszerekkel tömöm szegényt, mert nincs igazán jól. Éjszaka nem sokat alszik, hiszen köhög, ezért aztán én sem alszom, mivel aggódom, tudja…

Nem, Hannah nem tudta. És eddig nem is akarta tudni, ezért is nem volt gyereke. Az állandó aggódás és az egzisztenciális ellehetetlenüléstől való

félelem kicsit sem hiányzott neki.

Egy pillanatra bevillant neki az emlék, amikor Posy vigasztalhatatlanul zokogva a nyakába csimpaszkodott.

Hol a mami? Mamit akarom! Mikor jön vissza a mami?

Mély érzések kavarogtak a szívében, áttörték a falat, amelyet maga köré emelt, és elárasztották minden sejtjét. Hannah összerázkódott, és megpróbálta rendezni a sorait. Igyekezett kordában tartani az érzéseit, ellenőrzés alatt tartani őket, ahogy máskor is.

Angie gyanakodva meredt rá.

– Jól érzi magát?

– Persze. Nincs semmi baj. – Hannah szája kiszáradt, a keze reszketett. – És remélem, a kislánya is hamarosan meggyógyul.

– Köszönöm, igazán kedves. Tudja, kezdem azt hinni, hogy szülőnek lenni a legnehezebb dolog a világon.

Na, ez volt az, amit Hannah nem akart most hallani!

A torka elszorult, a teste bizseregni kezdett, és elfogta a szédülés. Az iroda falai mintha egyre közelebb jöttek volna hozzá, és ha nem tudja, hogy Angie áll vele szemben, nem ismerte volna meg a saját titkárnőjét. A szeme előtt kis fekete pontok villództak.

Pánikroham, gondolta. Pánikrohamot él át az irodában, az íróasztalánál, pedig néhány perc múlva fontos tárgyalása kezdődik egy ügyféllel. De még ennél is félelmetesebbnek tűnt az az eshetőség, hogy a kollégái rájönnek: Hannah McBride nem egészen az a nő, akinek mostanáig gondolták.

Angie őszinte aggodalommal figyelte a vergődését.

– Hozok egy pohár vizet – döntötte el.

Hannah próbált lassabban lélegezni.

– Hannah! … Ó, üdvözlöm, Angie! – Adam hangja törte át a páni félelem ködét. – Hogy van a kis Emma? Remélem, jobban.

– Igen, köszönöm. Miss Mc… Vagyis hogy Hannah nem érzi jól magát. Hozok neki egy pohár vizet. Addig itt tudna maradni mellette?

Hannah pulzusa igencsak szaporán kezdett verni. Adamre aztán végképp nem volt most semmi szüksége. Pár perce volt csak a tárgyalás kezdetéig, ez az idő pedig arra kellett, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét.

Látta, hogy Angie rámosolyog a férfira – Adamre minden nő mosolygott, még a férjezettek is –, aztán elhagyja az irodát.

Adam becsukta az ajtót maga mögött.

– Hannah! Rosszul vagy? – kérdezte aggodalmasan.

Hannah erősen markolta a széke háttámláját. Felelni akart, de nem jött ki hang a torkán. A lélegzetvétel is nehezére esett.

Óriási erőfeszítés árán végül sikerült pár szót kinyögnie.

– Kell egy perc, hogy összeszedjem magam. Kezdjétek el nélkülem.

– Ilyet még soha életedben nem mondtál, ugye tudod? Mármint hogy kezdjük el nélküled. – Adam odasietett hozzá. – Mi történt?

– Semmi. Elfoglalt vagyok.

A férfi megkerülte az asztalt, maga felé fordította a széket, és leguggolt előtte.

– Hiszen te reszketsz!

Hannah ujjai zsibbadtak, a mellkasán fura nyomást érzett. Ködösen bár, de érzékelte, hogy Adam megfogja a kezét.

– Minden rendben lesz, drágám! Nincs mitől félni! Csak lélegezz nyugodtan… – A férfi lágyan simogatta a nő csuklóját. – Mi van veled, édes? Egyáltalán nem jellemző rád az ilyesmi.

Valójában nagyon is jellemző volt, csak Adam nem ismerte Hannah-nak ezt az oldalát. Ő csak Dolgozó Hannah-t ismerte, meg Mezítláb a Padlón Ülve Pizzázó Hannah-t. Pánikrohamos Hannah egyelőre új volt a számára.

A rémület, mely a hatalmában tartotta, lassan elhalványult. Hannah kezdett magához térni, de végtelenül gyenge volt, és sebezhető. És egy egészen új problémával szembesült. Nevezetesen: fogalma sem volt, hogyan dumálja ki magát ebből a helyzetből.

Az ujjai jéghidegek voltak, Adam lágy masszírozása sem tudott életet lehelni beléjük. Pedig Hannah érezte hüvelykjének cirógató érintését és a bőréből áradó kellemes melegséget.

Vajon árthat egy pánikroham a magzatnak?

El kell végeznie a terhességi tesztet, hogy végre tudja, hányadán áll!

– Elég rosszul vagyok. Biztos elkaptam valami vírust. – Hannah természetesen tudta, hogy nem fertőző betegségben szenved, de a világért sem akart volna erről beszélni.

– Valami nagyon kiborított. Talán Angie? – Adam megsimogatta az arcát, és Hannah egy másodpercre engedélyezte magának, hogy odabújjon a meleg tenyeréhez.

Tisztában volt vele, hogy ha megvan a terhességi teszt eredménye, muszáj lesz megmondania Adamnek, mi a helyzet. Nem lesz elég ideje, hogy átgondolja a dolgot. Onnantól kezdte a férfi bármikor benézhet az álarca mögé.

Óvatosan felállt, kipróbálta, meg tud-e állni a lábán.

– Mennünk kell a tárgyalásra.

Adam is felegyenesedett.

– Nem vagy olyan állapotban, hogy részt vegyél rajta. Majd megmondom nekik, hogy rosszul érzed magad.

– Nem. – Hannah a telefonjáért nyúlt. Még mindig úgy érezte, mintha a lába gumiból lenne. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy nem fog összecsuklani alatta. – Meg tudom csinálni.

– Hannah, hidd el, jót akarok. Megbízhatsz bennem. Mindenben számíthatsz rám.

Ezt Hannah eddig is tudta, de már így is túl gyakran támaszkodott Adamre. Sokat voltak együtt, beszélgettek, nevettek, táncoltak…

Úgy látszik, túl sok volt a jóból.

Hannah az ajtóra pillantott.

– Nem lenne helyes, ha…

– Túl sokat dolgozol. Felejtsd el a családi karácsonyt Skóciában, és gyere velem inkább a Karib-tengerre! Naphosszat úszkálunk a tengerben, aztán meg szeretkezünk a homokban.

Épp ellenkezőleg, Hannah úgy érezte, tartania kell a távolságot Adamtől, hogy kitalálhassa, hogyan tovább. Így aztán kimondta, ami először az eszébe jutott.

– Nem lehet. Sajnos már holnap haza kell mennem.

Adam elképedve nézett rá.

– Azt hittem, csak huszonnegyedikén utazol.

– A húgom beteg.

– Mióta? – Adam zavarodottsága őszinte aggodalommá változott. – Miért nem mondtad rögtön? Nem csoda, hogy ilyen feszült vagy. Mi baja?

Hannah görcsösen töprengett egy darabig.

– Még nem tudják. Ezért is akarok mihamarabb hazamenni.

– Hát persze. Nem csoda, hogy ilyen rémült vagy. Tudom, hogy nem állsz különösebben közel a húgaidhoz, de azért nyilván aggódsz. – A férfi egy perc alatt átkapcsolt problémamegoldó módba. – Hogyan segíthetek? Már ma este el akarsz repülni? Küldjek valakit a lakásodra, hogy csomagoljon össze? Foglaljak helyet a legközelebbi gépre?

Hannah kis híján felvisított. Most vagy bevallja, hogy hazudott az imént, vagy kénytelen hamarabb hazautazni.

– Nem, köszönöm, holnap utazom. Sajnálom. Tudom, hogy előbb még

össze kellett volna raknunk azt a prezentációt, de ígérem, otthonról is dolgozni fogok.

– Emiatt igazán ne aggódj! – A férfi vett egy nagy lélegzetet. – Majd tudasd, mikor indul a géped, szívesen kiviszlek a reptérre.

– Taxival megyek. – Talán nem is olyan rossz ötlet hamarabb hazautazni, jött rá Hannah. Ott legalább lesz ideje átgondolni, mit is akar. Elvette a blézerét a széke háttámlájáról. – Menjünk! Mindjárt kezdődik a tárgyalás.

A férfi azonban nem mozdult, csak nagy komolyan nézett rá.

– Szeretlek, Hannah – mondta.

Hannah torkában nagy gombóc keletkezett, a mellkasa elszorult. Nem ezt az utat akarta követni. A „szerelem, házasság, család” szentháromságát nem neki találták ki. A szerelem sebezhetővé tesz, ebben biztos volt, márpedig ő soha többé nem akar sebezhetővé válni.

Kár, hogy valószínűleg terhes…

Amint hazaér, vesz egy tesztet!

9

Beth

A város másik végén Beth is egy tárgyalásra igyekezett, és akárcsak a testvére, ő is a színészi képességeiben bízott elsősorban.

Már két sms-t is küldött Jasonnek, hogy ellenőrizze, mi van a lányokkal. A szíve mélyén szerette volna rábízni a férfira a dolgot, de az anyai ösztön – vagy inkább az anyai aggodalom – arra késztette, hogy mindent kézben tartson.

Megígérte Mellynek és Rubynak, hogy ha jók lesznek, délután kézműveskedni fognak. Rendesen már akkor elbúcsúzott a „jó anya” imázstól, ha elképzelte a festéket, a ragasztót és a csillámport a konyhaasztalán, de most elég kétségbeesett volt ahhoz, hogy mindent megígérjen.

Elhessegette a lányokkal kapcsolatos aggodalmait, és próbált az előtte álló feladatra összpontosítani. Belépett a liftbe, és idegesen lesimította a szoknyáját.

Hozzáértő szakember vagyok.

Noha az elmúlt hét évben elsősorban szakácsnőként tevékenykedtem, nem ez az egyetlen kompetenciám.

A Glow PR irodái egy midtowni toronyház harmincadik emeletén kaptak helyet, az elegáns, ívelt recepciópult mögötti hatalmas üvegablakon át lélegzetelállító látvány tárult a látogató szeme elé.

Beth már el is felejtette, milyen érzés fentről nézni a várost.

Ha az ember odalent, a tömegben tülekszik, ritkán tűnik szépnek Manhattan, de innen fentről olyan, mint a csodálatosnál csodálatosabb lehetőségek tárháza.

– Segíthetek valamiben? – mosolygott rá a recepcióslány, és hibátlanul festett vérvörös ajka széles mosolyra húzódott.

Beth ellenállt a kísértésnek, hogy végigmérje magát, nem hagytak-e a lányai ragacsos ujjnyomokat az új ruháján.

– Bethany Butler vagyok. Corinnával van találkozóm.

A recepciós rápillantott a számítógépe képernyőjére.

– Itt az áll, hogy Beth McBride.

– Az is én vagyok. – Hiába ment ugyanis rég férjhez Beth, Corinna mindig is a lánykori nevén mutatta be. Mintha nem lett volna hajlandó tudomásul

venni a változást a családi állapotában.

A recepcióslányról lerítt, hogy úgy véli, Beth igazán eldönthetné már, hogy hívják.

– Foglaljon helyet. Corinna mindjárt itt lesz.

Beth túl ideges volt ahhoz, hogy leüljön. Az ablakhoz sétált, és kibámult a városra. Csak remélni tudta, hogy Jason megtalálta Ruby kesztyűjét, mielőtt sétálni vitte a lányokat. Írt neki erről egy üzenetet, a férfi remélhetőleg észrevette.

Bár valószínűleg akkora feladat számára egy ilyen séta, hogy a nagy kapkodásban elkerülte a figyelmét a cetli. Lehet, hogy inkább sms-t kellett volna írnia?

Hallotta a tűsarkak energikus kopogását a márványpadlón, és megfordult. Valóban Corinna volt az, aki közeledett.

– Gyönyörű, ugye? – intett a panorámaablak felé. – Az egész világ a lábunk előtt hever. Rég találkoztunk, Beth. – Előrehajolt, hogy üdvözölje, és Betht körbevette egy méregdrága parfüm illata, ami sokféle emléket idézett fel benne.

A régi csapat és a nagy közös nevetések emlékét. A kemény munka, a hosszú éjszakák, a kimerültség és a kibírhatatlan stressz emlékét. A siker, a büszkeség, a csillogás és még több stressz emlékét. Aztán eszébe jutott az a rengeteg termékminta is, amit ajándékba kapott. Soha nem tudta elhasználni őket.

Az elmúlt években viszont csak a körme kifestésekor élhette ki a kreativitását.

– Örülök, hogy megkerestél – mondta, és érezte, hogy elönti a tettvágy. Olyan érzés volt, mintha valaki rácsatlakoztatta volna egy titkos energiaforrásra.

A belső üvegfalon keresztül belátott egy értekezletre, látta a sok hibátlan megjelenésű fiatal nőt odabent, és szinte érezte a belőlük áradó erőt. Ők aztán biztosan nem azzal foglalkoznak, hogy mi legyen vacsorára, illetve hogy van-e a gyerekeknek tiszta fehérneműjük másnapra.

És Beth mindent megadott volna érte, hogy mostantól neki se ez legyen a legfőbb gondja.

De mi van, ha Jason ugyanolyan komolyan gondolja a harmadik gyereket, mint ő azt, hogy visszatérjen a munkába? Akkor mi lesz a házasságukból?

– Sok minden történt, amióta utoljára találkoztunk. – Corinna hátralépett, és végigmérte őt. – Jól nézel ki, Bethany. Te tervezted meg a

megjelenésedet?

Nem, a hétéves lányom adott ötleteket.

És valóban ez történt. Melly egy ideig türelmesen nézte, ahogy az anyja sorra próbálja fel és dobja félre a ruhákat. Végül Beth egy fekete miniruha mellett döntött, melyhez a kedvenc, combközépig érő magas sarkú csizmáját vette fel. Ezt ritkán viselte, hiszen egyáltalán nem volt alkalmas arra, hogy a Central Parkban kergesse benne a lányokat.

– Tűzd fel a hajad! – javasolta Melly. – De húzz ki oldalt néhány tincset. És tegyél fel piros rúzst.

Beth végül fölöttébb elégedett volt az eredménnyel.

Mellyből valószínűleg nem lesz hercegnő, de akkor sincs semmi baj, mert stylistként biztosan megállja majd a helyét.

– Gyere, körbevezetlek. Még csak három hete vagyunk itt, szóval most kezdjük belakni a teret. – Corinna megindult a világos folyosón. A falakon csontsovány, komor arcú modellek képei lógtak. Az elmúlt hét évben Corinna nyilvánvalóan megcsípett pár neves ügyfelet.

– Lenyűgöző!

– Mindig is arra vágytam, hogy saját ügynökséget alapítsak. Tudod, nem igazán szeretem azt tenni, amit mások várnak tőlem. – Corinna elmosolyodott, de sem derű, sem melegség nem volt a mosolyában. – Sok fontos megbízónk van, de még többet akarok. Sikerre éhezem, ahogy a csapatom minden tagja. Te is éhes vagy, Beth?

Beth első kézből tudta, mennyire éhes Corinna, hiszen évekig dolgozott vele.

Próbált nem gondolni arra, amit Jason mondott neki.

– Versenyben vagyunk egy nagy kozmetikai márka reklámkampányának lebonyolítási jogáért. – Corinna az üvegfalú tárgyaló felé intett, ahol tucatnyi jól öltözött ember hajolt a konferenciaasztalra kirakott storyboardok fölé. – Olyan termékekről van szó, amelyek nagyon könnyen használhatók. Még aki sosem sminkelte magát, az is pillanatok alatt fel tudja velük dobni a megjelenését. Amint meglesz a megbízás, alkalmaznunk kell egy csomó új embert.

Beth észrevette, hogy *amint*ot mondott *ha* helyett.

Corinna sosem vette számításba a kudarcot. Vajon mindig ilyen magabiztos volt?

– Ez remekül hangzik.

– A legfontosabb tulajdonság, amivel a csapatom minden tagjának

rendelkeznie kell, az a feltétlen lojalitás. Azt akarom, hogy mindenki teljes erőbedobással dolgozzon. Százötven százalékos teljesítményt várok.

Beth végig sem merte gondolni, ez esetben mennyi idő jutna a családjára.

– Hiszen ismersz, Corinna – mondta. – Tudod, hogy hűséges típus vagyok.

Persze emellett még feleség és anya is, de majd később kitalálja, hogyan fogja ezeket a funkciókat összeegyeztetni Corinna igényeivel.

– Kíváncsi vagyok az ötleteidre.

Beth felvillanyozódott.

– Állást kínálsz nekem?

– Először látni szeretném, mit nyújthatsz nekünk. Ha tetszik a teljesítményed, beszállhatsz a közös munkába. A megbízás elnyerését követően pedig újra leülünk, és elbeszélgetünk. – Corinna kinyitott egy újabb üvegajtót, és belépett egy jókora irodába. – Ülj le! Lefénymásolok minden előzetes tudnivalót a termékekről. Természetesen alá kell írnod egy titoktartási nyilatkozatot. Olvasd át a termékismertetőket, és ötletelj! Írd fel a korszakalkotó javaslataidat, azokat, amelyek szerinted engem is levesznek majd a lábamról. Aztán a jövő héten találkozunk.

Tehát tényleg megismétlődött a múlt. Corinna azonnal elkezdett nyomást gyakorolni rá. Beth máris fuldoklott az elvárások súlya alatt.

Nem hitte volna, hogy ennyire hamar bekövetkezik. Mintha fellépett volna a futópadra, amely azonnal teljes sebességre kapcsolt alatta. Félő volt, hogy fél perc sem telik bele, és pofára esik. Márpedig ezt nagyon nem szerette volna.

Leült egy székre, és azonnal megkönnyebbült. A csizma ugyan remekül áll a lábán, de mint kiderült, már öt perc elteltével pokoli kínokat okoz.

– Jövő héten elutazom – nyögte ki kelletlenül. – Hazarepülök Skóciába.

– Meghalt valaki a családból? – kérdezte Corinna, mintha kizárólag egy hirtelen haláleset vehetne rá bárkit Manhattan elhagyására.

– Nem. Karácsonyi családlátogatás.

Corinna határidőnaplójába valaki elmulasztotta beírni az ünnepet.

– A munka remek kifogás, hogy megmenekülj a rémes rokonaidtól – hangzott a válasz.

Beth hallgatott. Rájött, nem ez a legmegfelelőbb pillanat, hogy bevallja, szereti a rokonait és a családi összejöveteleket.

Nem kerülte el a figyelmét az sem, hogy Corinna egyetlen kérdést sem tett fel a gyerekeiről.

– Mikor kezdődik a kiválasztás? – kérdezte Beth.

– Januárban. Addigra össze kell dobnunk egy első osztályú kampánytervet. – Corinna nagy vonalakban bemutatta a kozmetikai céget, és felvázolta a körülbelüli marketingstratégiát az új sminktermékcsalád számára. – Kaptunk egy csomó termékmintát is. Vigyél haza belőle párat. Amikor megkaptuk a felkérést, hogy vegyünk részt a kiválasztási folyamatban, mindjárt te jutottál eszembe. Kíváncsi vagyok az ötleteidre.

Beth hízelgőnek találta a gondolatot, hogy bárki is kíváncsi rá szakmailag. A stresszt és a többi rosszat elfelejtette. Csak az zakatolt a fejében, hogy Corinna fontosnak tartja a gondolatait. Végre része lehet egy igazán nagyszabású projektnek!

Kihúzta magát ültében.

– Alig várom, hogy átolvashassam az anyagot.

– Mesélj, mit csináltál, mióta nem találkoztunk! – Corinna üvegből készül íróasztalán a legmenőbb divatmagazinok sorakoztak. A *Vogue*, a *Cosmopolitan*, az *Elle*, a *Harper's Bazaar*, de persze helyet kapott köztük egy *The New Yorker* is. Amerre csak a szem ellátott, csupa üveg volt minden. A hely bűzlött a sikertől és a pénztől.

– Otthon voltam, a gyerekeimmel.

Tekintve, milyen arcot vágott erre Corinna, Beth egy pillanatra megbánta, hogy nem hazudott inkább valamit.

– Én is ezt hallottam, és meg kell hogy mondjam, nagyon meglepett a dolog. Annyira jó voltál a szakmában, hogy azt gondoltam, pár héttel szülés után már dolgozni fogsz. – Corinna a telefonja után nyúlt. A körmei csillogtak a fényben, ahogy bepötyögte a számot. – Annabelle? Hozz nekünk valamit inni!

Beth kis híján közbevetette: *Ez így udvariatlan! Mondd, hogy kérem szépen!*

Hiába, úgy látszik, túl sokáig volt csak anya. Ha ez így megy tovább, a végén még falatokra vágja Corinna ebédjét.

– Kedves tőled – mosolygott hálásan. – Jólesne egy…

Kávét akart mondani, de a következő pillanatban belépett egy fiatal nő, minden bizonnyal a sokat szenvedett Annabelle, kezében egy üveg pezsgővel és két pohárral.

– …pezsgő – fejezte be a mondatot Beth.

– Keményen dolgozunk, de ünnepelni is tudunk – világosította fel Corinna. – Annabelle, kérd meg Dant és Sylviát, hogy jöjjenek át hozzánk.

Amikor Beth elhagyta az irodaházat, valósággal a felhők felett lebegett, és

nem csak a pezsgő miatt, amit éhgyomorra fogyasztott. Kétségektől gyötörve lépett be az épületbe, de azóta magabiztos és öntudatos lett, valósággal kivirult. Már nem csak Ruby és Melly anyja volt. Visszaváltozott Beth McBride-dá, a divat- és kozmetikai cikkek PR-szakértőjévé. Ő volt az a nő, aki mindig tudta, hol, mit és hogyan illik viselni.

Úgy érezte magát, mintha a hosszú dugóban ácsorgás után hirtelen felszabadult volna előtte az út, és Beth kész volt rátaposni a gázra. Szeretett volna visszatérni a gyorsítósávba.

Egészen megszédült az izgatottságtól. Alig ért haza, első dolga volt papírt és tollat keresni, hogy feljegyezze a gondolatait. Nem csak Corinnát szerette volna lenyűgözni, önmagának is bizonyítani akarta, hogy még érti a dolgát.

Mire Jason a lányokkal belépett a lakásba, Beth már nyakig volt a munkában. A konyhaasztalon kozmetikai termékminták és telefirkált papírlapok hevertek. A laptopja is ott volt persze, és Beth szaporán verte a billentyűket.

Rubynak és Mellynek pipacspiros volt az arca a hidegtől, Ruby szája szélén azonban valami barnás is látszott.

Csokoládé!

Beth azonban még mindig szinte szárnyalt a pezsgőtől és az élet szépségétől, úgyhogy nem kezdett el amiatt perlekedni, hogy a férje édességgel vesztegette meg a lányokat.

– Sziasztok! Na, milyen volt a papával?

– Melly későn ért be az iskolába – árulkodott Ruby. – Sírt is, és azt mondta, hogy utálja a papát, mert mindent rosszul csinál.

Jason elvörösödött.

– Ez azért erős túlzás. Nem késtünk el igazán. Csak kicsit sokáig tartott, míg Ruby csizmáját és kesztyűjét megtaláltuk.

– Szándékosan dugja el. – Beth eufóriája lassan múlni kezdett. Hát Jason meg sem kérdezi, hogy sikerült a megbeszélés?

– Fessünk, mami! – Ruby felmászott az egyik székre, majd kinyújtotta kis pracliját Beth gondosan szortírozott papírjai után.

– Jaj, hozzá ne nyúlj! – Beth odaugrott, és felkapta a gyereket, még mielőtt a kislány csokis ujjlenyomatokat hagyhatott volna az iratokon. – Az a mami munkája, tudod?

Ruby nagy szemeket meresztett.

– Neked nincs is munkád!

– De igen, van. Éppen ötleteket gyűjtök egy új reklámkampányhoz.

– Mi az a reklámkampány?

– Egy pillanat! – Jason hangján érződött, hogy nem túl boldog. – Elfogadtad az állásajánlatot? Anélkül hogy megbeszéltük volna?

Beth megállta, hogy ne dörgölje az orra alá: a férfi is elfogadta az előléptetést, anélkül hogy megbeszélte volna vele.

Hogy ment, édesem? Tetszett a cég? És te tetszettél nekik? Mesélj el mindent!

Talált egy papír zsebkendőt a táskájában, és megtörölte Ruby csokis száját.

– Menj, és mosd meg az arcod meg a kezed, kicsim! Hadd beszéljek addig a papával.

– Nem is vagyok kicsi. Játszol velem tűzoltósat?

– Talán később. Most menj kezet mosni. Te is, Melly! – Beth kivárt, míg a lányok eltűntek a fürdőszoba felé vezető folyosón, aztán odafordult a férjéhez. – Nem is vagy rá kíváncsi, hogy ment?

– Még csak most estem be az ajtón! Kaphatok egy percet?

– Akkor megválaszolom a kérdést, amit elmulasztottál feltenni: Köszönöm, remekül ment. Corinnáék egy nagy kozmetikai márka reklámkampányát szeretnék megszerezni, januárban indul a kiválasztás, és azt akarják, hogy addig is velük dolgozzam a projekten. Ha sikerül elnyernünk a megbízást, enyém az állás.

– Ha elnyeritek a megbízást. – Jason lassan, megfontoltan fújta ki a levegőt. – Hát tényleg nem emlékszel, mit művelt veled Corinna? Az a nő egy gép, és a munkatársaitól is elvárja, hogy azok legyenek.

– Corinna roppant elkötelezett. Ezért olyan jó abban, amit csinál. – Beth nem volt egészen biztos abban, hogy most a volt főnök asszonyát vagy a saját döntését védi.

– Azért olyan jó abban, amit csinál, mert nincs élete. És elvárja az alkalmazottaitól, hogy nekik se legyen. Tényleg ezt akarod? Gondolkodj egy kicsit, Beth! Mi lesz, ha valamelyik gyerek megbetegszik? Corinna nem olyan főnök, aki ilyen esetben elnéző mosollyal kituszkol az ajtón. Hiszen még a lányaink létezését sem hajlandó tudomásul venni! Arra sem vette a fáradságot, hogy kártyát küldjön a születésükkor, és gratuláljon. Emlékszem, dühös voltál rá emiatt. Komolyan megbántott a figyelmetlenségével.

– Épp szülés után voltam. Túltengtek bennem a hormonok, szóval akkoriban könnyen megbántódtam. Ha pedig a gyerekek betegek lesznek, éppenséggel te is elkéredzkedhetnél. Miért olyan magától értetődő, hogy én vigyázzak rájuk? – Csak most tűnt fel neki, hogy Jason eléggé kimerültnek

tűnik. Lehet, hogy egyetlen délelőtt elég volt hozzá, hogy a lányok kikészítsék? – Próbálod leszólni Corinnát és a cégét, mert nem akarod, hogy elfogadjam az állást! – vágta oda keserűen.

A férfi beletúrt a hajába.

– Ez nem igaz. Csak szeretném, ha észben tartanád, hogy Corinna nem lett más, mint amilyen volt. Vagy ha mégis, akkor rosszabb lett, hiszen ez már a saját cége, itt tényleg ki akarja facsarni az alkalmazottakat. Az ő szemében minden perc, amit a családoddal töltesz, olyan perc lesz, amit neki is szentelhetnél, szóval nem fog megdicsérni érte.

– Azt szeretnéd, ha elutasítana, ugye?

Jason kitérő választ adott.

– Szerintem ha Corinnával dolgoznál, az nem lenne jó neked. Úgy is mondhatnám, hogy halálosan boldogtalan lennél tőle.

– Ugyan, kérlek! Légy őszinte! Miért nem vallod be végre: nem akarod, hogy Corinnának dolgozzam?

– Számít valamit, ha bevallom? Hiszen még meg sem egyeztünk abban, hogy visszamenj dolgozni, és te máris elfogadtál egy állásajánlatot.

– Szó sincs róla. Még fel sem kínálták az állást. Először meg kell mutatnom, mit tudok, részt kell vennem a kiválasztáson, és annak alapján döntenek.

– Mi lehet Corinna célja ezzel az egésszel?

– Hogy érted?

– Miért pont téged akar? – A férje kérdése mélységesen felháborította Betht.

– Talán mert azt hiszi, hogy én vagyok a legjobb a feladatra, nem? Hát, kösz szépen a bizalmat, ez igazán kedves volt tőled, Jason.

– Nem akartalak megbántani…

– Elég! Nem vagyok kíváncsi a mentegetőzésedre. – Beth nem hitte volna, hogy Jason így a lelkébe tud gyalogolni. Sértődötten indult a hálószoba felé, a férfi azonban követte, és amikor beért, be is csukta az ajtót maga mögött, hogy a lányok meg ne hallják őket.

– Én csak arra próbáltam rámutatni, hogy hosszú évek óta nem dolgozol a szakmádban. Kell hogy legyen valami oka, miért pont téged akar.

– Elég volt, Jason! Hallgass el végre! És nyisd ki az ajtót, mert hallani akarom, mit csinálnak a gyerekek.

A férfi kitárta a karját.

– Beth, az ég szerelmére! Tönkretesz téged az a nő.

– Nem akarod, hogy visszamenjek dolgozni. Harmadik gyereket akarsz, pedig a meglévő kettőt is alig látod. – Észrevette, hogy a férfi arca elborul, de már késő volt visszaszívni a mondatot.

– Minden vasárnap délelőtt én vagyok a lányokkal, hogy legyen egy kis idődmagadra.

– Igen, leviszed őket a parkba, és istenien szórakoztok. És mivel egész héten alig látnak, nekik is élmény, hogy a papával lehetnek. Tudod, egész más nap mint nap reggeltől estig mellettük lenni. Kicipelni őket a házból, ha nem akarnak menni, rájuk adni valamit, amit nem akarnak felvenni, megetetni velük, amit meg kell enniük, és így tovább. Ha épp te vigyázol rájuk, de jön egy céges telefon, akkor rögtön átpasszolod őket nekem. Én ellenben mindenkivel úgy beszélek, hogy közben folyamatosan nyaggatnak, és a kezembe-lábamba csimpaszkodnak.

– Azok ám a fontos telefonbeszélgetések!

– Amit viszont te csinálsz, az mind fontos, ugye? Na látod, pont ezért akarok visszamenni dolgozni.

– Van fogalmad róla, hány nő cserélne veled szívesen? – A férfi hangja végtelenül keserűen csengett. – Csodás életed van, Beth!

Beth úgy megdöbbent e kijelentés hallatán, hogy az első pillanatban nem jött ki hang a torkán.

– Semmit sem tudsz az életemről – vágta oda aztán. – Nem is vagy itt!

– És miért nem vagyok itt? Mert éjt nappallá téve dolgozom, hogy megkeressem a sokadik tűzoltókocsi és hercegnőruha árát. – Jason hangja most már tényleg keményen csattant. – Ha megtanulnál nemet mondani, akkor talán nem kellene annyit dolgoznom. Ó, hogy az a…! Én vagyok az, aki hajnalban kelek, hogy előteremtsem azt a pénzt, amiből megélünk. Én vagyok az, aki egész nap taktikázom, nehogy elveszítsem a pozíciómat, amely lehetővé teszi, hogy itthon maradhass! Nem kell különösebb ész hozzá, hogy lássa az ember, melyikünknek könnyebb az élete!

Beth olyan dühbe gurult, hogy egy ideig megint nem tudott megszólalni.

Ilyen egyszerűen nincs! Hogy beszélhet így vele Jason?!

Valósággal fuldoklott a csalódottságtól, szemébe a harag könnyei szöktek.

– Csodás! – zihálta végül, amikor végre megtalálta a hangját. – Ha olyan könnyű itthon a gyerekekkel, akkor mit szólnál hozzá, ha kivételesen belekóstolnál a feladatba? Ne a munkád miatt kelj hajnalban, hanem a gyerekeid kedvéért. Tarts egy kis szünetet a taktikázásban, és a változatosság kedvéért játssz inkább tűzoltósat! De jól vigyázz, mert elég, ha csak néhány

másodpercre szem elől téveszted Rubyt, lehet, hogy máris kész a baj. – Beth átvágott a szobán, és megragadta a kabátját.

Jason csodálkozva nézte.

– Mi az? Mit művelsz?

– Lehetőséget adok neked, hogy kipróbáld magad a gyermeknevelésben, ha már szerinted úgyis az a könnyebb. – Olyan indulatosan rántotta ki a komód legfelső fiókját, hogy leborult a bútoron lévő lámpa. Beth szerencsésen elkapta, még mielőtt földet ért volna. Bár a könnyei fátyolán át alig látott valamit, végül mégiscsak sikerült megtalálnia a fiókban az útlevelét. – Vigyázz a gyerekeinkre, és élvezd ki az együttlét minden percét!

– Jaj, ne már… – Jason a szemzugához szorította a mutatóujját. – Drámára aztán végképp semmi szükségem.

– Dráma? – Beth bevágta a fiókot. Életében nem volt még ilyen dühös. – Ez nem dráma. Ez én vagyok, meg az én véleményem, amit végighallgatsz. A gyerekek napirendje, hogy mikor hol kell lenniük, a konyhában van a hűtőajtóra mágnesezve. – Míg magyarázott, egy nagyobb táskába borította a retikülje tartalmát. A keze reszketett. A szíve olyan hevesen vert, hogy majd kiugrott a helyéről. Így még soha nem vesztek össze a férjével. Soha. – A gyerekorvos számát megtalálod a fiókban, a fogorvos számával és Melly iskolai telefonszámaival egyetemben. Ne felejtsd el, hogy a balettóra fél órával hamarabb kezdődik, mint régen. Nagyon figyelj rá, hogy időben ott legyetek, mert Mellynek át kell öltöznie, és nagyon nem szeret elkésni az óráról. És utálja a fekete harisnyanadrágot, figyelj, hogy rózsaszínt vegyetek. Az sem baj, ha mindjárt kettő is van nálatok, hátha valami baleset történik.

– Várj csak… – Jason arcából kifutott minden vér. – Te most elhagysz engem és a gyerekeket?

– Nem, nem hagylak el. Sem téged, sem a gyerekeket. Csak azt teszem, amit te nap mint nap a születésük óta. Elhagyom a házat, és rád bízom őket. Mostantól az egész családunk a te felelősséged. Ha már biztos lehetek benne, hogy felfogtad, mit jelentene egy harmadik gyerek születése, akkor majd újra leülünk, és elbeszélgetünk.

– Ezt nem gondolhatod komolyan! Túlreagálod a dolgot, Beth! Mi lenne, ha most szépen leülnél, és megnyugodnál…?

Ez volt a legrosszabb, amit Jason csak mondhatott.

– Nyugodt vagyok. – Ha eltekint attól a ténytől, hogy most mindent egy vörös függönyön keresztül lát. – Jó lenne, ha végre odafigyelnél rám.

– Mégis hová mész? Megkerülöd a háztömböt, és beülsz valahová egy

kávéra, abban a reményben, hogy mindjárt kapsz tőlem egy bocsánatkérő sms-t?

– Kiveszek egy hét szabadságot, hogy átgondolhassam az életemet.

– Egy teljes hétre el akarsz menni? De hát… Még egy bőrönd sincs nálad! Pedig rendszerint egy hosszú hétvégére is két nagy koffert cipelsz magaddal.

– Most így utazom. Ha kell valami, majd megveszem. Úgysem csinálok mást egyébként sem, ugye, Jason? Csak költöm a nehezen megkeresett pénzedet.

A férfi vett egy nagy levegőt, és bocsánatkérően széttárta a karját.

– Te is tudod, hogy nem úgy értettem.

– Szerintem nagyon is úgy értetted.

– De hát… hová mész? – Jason ráébredt, hogy a felesége tényleg el akar menni, és ijedten kapkodott levegő után.

Olyan rémültnek és zavarodottnak tűnt, hogy az asszony majdnem megsajnálta. A haragja valamennyit csillapodott, de annyira azért nem, hogy meggondolja magát.

– Haza.

– Hiszen itthon vagy! Ez az otthonod. Ez a szép kis lakás Manhattanben. Itt él a családunk. Ami téged a jelek szerint már egyáltalán nem is érdekel…

Betht furdalni kezdte a lelkiismeret, de nem hagyta, hogy elhatalmasodjon rajta az érzés. Nem hagyta, hogy a férje manipulálja.

– Skóciába megyek, a szüleimhez.

Jason most sápadt csak el igazán.

– Nem akarod velünk tölteni a karácsonyt?

– Dehogynem. Sosem karácsonyoznék a lányok nélkül. Gyere utánam akkor, amikor repültünk volna. A jegyek már megvannak. Ha olyan egyszerű a gyerekekkel itthon lenni, akkor csak kibírod velük ezt a néhány napot. Az ajándékokat már becsomagoltam, kérlek, ne felejtsd el magaddal hozni őket!

A mobiljáért nyúlt, és felhívta az egyik légitársaságot. Még mielőtt meggondolhatta volna magát, lefoglalt és ki is fizetett egy jegyet a gépre, amely aznap este száll fel a JFK reptérről.

– Nem maradhatok itthon a gyerekekkel – motyogta Jason. – Holnap tárgyalásaim vannak. – A hangjából páni félelem csendült ki. Beth még sosem hallotta ilyennek.

– Biztos vagyok benne, hogy megtalálod a megoldást.

– Beth…

– Meg kell értened, hogy egy harmadik gyerekről dönteni nem olyan, mint arról határozni, beszerezzünk-e egy új vázát vagy kanapét. Még attól eltekintve is, hogy az első két szülés kívül-belül összetört, komoly megfontolást és kompromisszumkészséget igényel.

– Ez kész őrület! – A férfi végigsimított az állán. – Legalább írj egy listát arról, mit esznek meg! És hogy milyen ruhákat pakoljak nekik, ha elindulunk Skóciába!

– Majd kitalálod. A döntés joga a tiéd, de azért nem javaslom, hogy Mellyt a legjobb ruhájában vidd le a parkba, mert nagyon szomorú lesz, ha összepiszkolja.

– El sem hiszem, hogy ezt teszed velem…

Beth maga sem hitte.

– Megoldod.

– És mi lesz az előléptetésemmel?

– Azt mondtad, Sam megérti, hogy családapa vagy. Most tesztelheted, valójában mennyire megértő. Ha tényleg téged akar arra a pozícióra, biztosan hajlandó lesz két hetet várni rád. Ne felejtsd el magatokkal vinni Ruby inhalátorát, akárhová mentek! A hideg időnként asztmarohamot vált ki nála. Ne adj nekik sült krumplit, bárhogy könyörögnek, mert nem gyorskajára van szükségük, hanem zöldségre és gyümölcsre, egészséges ételekre. És nagyon vigyázz Bugsyra, mert nélküle Ruby nem tud elaludni.

Ahogy végiggondolta ezt a rengeteg dolgot, Beth egy pillanatra maga is megijedt attól, amit tenni készült, de a haragja még mindig túlságosan nagy volt ahhoz, hogy engedjen. Különben is, biztosra vette, hogy Jason rögtön bedobja a törölközőt, és amint ő elhagyja a lakást, azonnal idehívja az anyját.

10

Posy

A nap a tetőablakon át sütött be az egy légterű lakásba, és halovány sugaraival végigcirógatta az ágyat.

Posy meztelenül nyújtózott el a lepedőn, a bőre nyirkos volt, a szíve majd kiugrott a helyéről.

– Rendszerint nem tartok ebédszünetet – jegyezte meg.

Luke magához húzta.

– Mivel egyikünk sem evett, ez nem számít ebédszünetnek.

– Jó érv. Te éhes vagy? Mert lehet, hogy tényleg harapnunk kellene valamit, mielőtt visszamegyünk dolgozni.

– Úgy érted, válasszunk a szex és a kaja között? Mert akkor egyértelműen a szexet választom. – A férfi fölébe kerekedett, és hosszan, vágyakozva megcsókolta.

Posy érezte Luke ránehezedő testsúlyát, izmos combját a combjánál, az ujjai céltudatos cirógatását, ahogy az erogén zónáit igyekezett feltérképezni.

A férfi nyaka köré fonta a karját, és feltette magának a kérdést, vajon hogy érezhet ennyire közel magához valakit, akit alig két hónapja ismer. Meglepte ez a fejlemény. Sőt ha őszinte akart lenni, inkább sokkolta.

Nem Luke volt az első férfi az életében, de még senki mással nem volt ilyen jó, mint vele. Korábban a szex inkább jóleső testgyakorlás volt a számára, érzelmileg nem igazán érintette meg a dolog. Luke-kal azonban felfedezte, mennyire más ez az élmény, ha nem csak testileg kerül azonos hullámhosszra a két fél. Posy hitt az érzéseiben. Akkor is hitt bennük, amikor azt súgták, hogy mihamarabb ejtse Callumöt, és most is, amikor azt bizonygatták, hogy Luke-kal nem nyúl mellé.

Az óta a bizonyos vacsora óta nemcsak hogy minden éjszakát együtt töltöttek, de minden ebédszünetben, sőt néha még délután is találkoztak. Posynak sejtelme sem volt róla, hogy az élet ilyen izgalmas lehet.

Sosem érzett még késztetést arra, hogy féltse a szívét, de most átfutott rajta egy félelemhez hasonló érzés. Nem is annyira a csalódástól félt, mint inkább attól, hogy ennek a köteléknek, ennek a nagy-nagy boldogságnak vége szakad. Egyre inkább elköteleződött érzelmileg, egyszerűen nem látta értelmét, hogy visszafogja magát.

Fél lábát a férfi teste köré kulcsolta, és hívogatóan megemelte a csípőjét.

– Azt hiszem, legfőbb ideje, hogy… – suttogta, de a következő pillanatban pittyegni kezdett a telefonja, félbeszakítva a tisztességtelen ajánlatot.

– Mit is akartál mondani? – kérdezte fojtott hangon Luke.

A lány felsóhajtott.

– Jobb, ha most rögtön megnézem az sms-t. Lehet, hogy fontos. Ideadnád a mobilom?

A férfi újra megcsókolta, aztán a telefonért nyúlt. Beletelt egy másodpercbe, mire rá tudott fókuszálni a képernyőre.

– A nővéred, Beth írt.

– Mit?

– Semmi érdekeset. – Luke visszatette a telefont az éjjeliszekrényre. – Csodás lábad van, mondtam már?

– Nem. Vagyis hogy de. Nem tudom… Képtelen vagyok gondolkodni, ha ezt csinálod, amit most. – Posy játékosan végigsimított a férfi gerincén. – Szóval, mit írt Beth?

– Semmit. – Luke apró csókokkal hintette tele a lány vállát és nyakát. – Valami olyasmit, hogy aggódik az időjárás miatt.

Posy ledermedt.

– Az időjárás miatt?

– Igen.

– Pontosan ezt a szót használta? Ó, hogy az a… – Posy kifordult a férfi alól, majd lemászott az ágyról. Aztán szitkozódni kezdett, mert elbotlott a földre szórt ruhákban. – Most azonnal beszélnem kell vele! Sajnálom, tudom, hogy rossz az időzítés, de ez most vészhelyzet. – Legszívesebben persze visszabújt volna Luke mellé, és ugyancsak erőt kellett vennie magán, hogy ne tegye.

– Mióta vészhelyzet a rossz idő? – könyökölt fel csodálkozva Luke. A haja borzas volt, fátyolos pillantása pedig kimondhatatlanul szexi. – Nem lehet, hogy kicsit túlreagálod? New Yorkban gyakran esik a hó, bár az igaz, hogy inkább csak karácsony után szokott kezdődni a zord idő.

– Az üzenetnek semmi köze az időjáráshoz Ez egy kód. – Posy felkapta a pólóját és a fehérneműjét. – Kamaszkorunkban használtuk, ha valami olyasmiről volt szó, amit a szüleinknek nem akartunk elmondani. És nyilván most is azt jelenti, hogy Beth bajban van.

– Bajban? – Luke homloka ráncba szaladt, ahogy felült. – Milyen bajban?

– Fogalmam sincs. – Posy a zokniját is felhúzta, aztán belenézett a tükörbe, és hátrahőkölt. – Ó, te jó ég, úgy néz ki a fejem, mint egy szénaboglya! –

Megpróbálta az ujjaival megzabolázni a fürtjeit, aztán feladta, és lófarokba kötötte a haját.

Luke hanyatt dőlt a párnán.

– Szerintem úgy nézel ki, mint akinek épp most volt része három eget rengető orgazmusban. Épp azon voltam, hogy a negyediket is összehozzuk, de hát…

A telefonja megint pittyent egyet, mire a lány felkapta, és közben próbált nem gondolni arra a bizonyos negyedik orgazmusra, ami elmaradt.

– A reptéren van! Úgy értem, nem a JFK-n, hanem az itteni reptéren. Ó, te jó ég! Mit keres ott?

– Nyilván repülővel érkezett ide az Államokból.

– De csak egy hét múlva kellene érkeznie! És ami azt illeti… – Posy az órára meredt. – Fél négy? Hogy lehet máris fél négy?!

– Fogalmam sincs. Eddig eszembe sem jutott a pontos idő. Ha meztelenül látlak, minden másról megfeledkezem.

– Ki kell találnom valamit, hogy ezt kimagyarázzam. Meg azt is, hogy el kell mennem a nővéremért a reptérre. – Posy odahajolt a férfihoz, és érezhető sajnálkozással megcsókolta. – Nem tudom, mikor jövök vissza. Az lenne a legjobb, ha te…

Luke két kezébe fogta az arcát, és olyan szenvedéllyel csókolta meg, hogy a lány beleszédült. Egyből feltámadt a vágya, és erős volt a kísértés, hogy visszamásszon az ágyba.

– Nem maradhatok. Nem lehet – sóhajtotta kibontakozva a férfi öleléséből, majd meggondolta magát, és újabb csók következett. Beletelt vagy egy percbe, mire össze tudta szedni magát annyira, hogy befejezze a csókot. – Szeretném azt mondani, hogy maradj, ahol vagy, de sajnos nem tudom, mikor jövök.

Elengedte Luke-ot, aztán körülnézett a szobában. Vajon hol lehet a farmerja? Nem is emlékezett rá, hogy a férfi levette róla, pedig valamikor nyilván ezt tette, hiszen most nincs rajta a nadrág.

Végül a szőnyegen találta meg a fotel mellett.

– Ez ugye nem csak egy mondvacsinált ürügy, hogy elhagyhasd az ágyamat?

– Ez az én ágyam, és nem. Nem szoktam köntörfalazni. Ha azt akarom, hogy hagyd el az ágyamat, azt fogom mondani neked, hogy tűnés.

– Igen, tudom. – Luke elégedetten elmosolyodott. – Az őszinteséged az egyik olyan tulajdonságod, amit nagyon szeretek. Visszamegyek a

lakrészembe dolgozni, de ha hazajössz, légy szíves, kopogj be. – Kicsit habozott, majd hozzátette: – És ha bármiben segíthetek… Például ha a nővérednek gondjai vannak vagy ilyesmi, nyugodtan hívj fel. Számíthatsz rám.

– Köszönöm. – Posy, aki időközben teljesen felöltözött, meghatódott a nagylelkű felajánláson. Felkapta a kabátját és a kocsikulcsát, majd egy utolsó, sajnálkozó pillantást vetett a férfira. – Tényleg nagyon jó volt.

Luke csibészesen elmosolyodott.

– Menj! Én addig vigyázok Bonnie-ra. Vezess óvatosan!

Posy lassan sétált le az egykori szénapadlásra vezető eljegesedett lépcsőn, aztán a kocsihoz rohant. A feje még tele volt Luke-kal, ugyanakkor a nővére miatt is aggódott.

Mi történhetett Bethszel? Miért jött haza egy héttel hamarabb?

Rekordidő alatt odaért a reptérre, és azonnal észrevette a nővérét az érkezési oldalon. Beth egyedül állt az ajtó mellett, és nagyon elveszettnek tűnt. Jason és a gyerekek nem voltak sehol.

Posy nem is emlékezett rá, mikor jött haza utoljára egyedül a nővére.

Mi a fene folyik itt?

Lehúzódott a kocsival az út szélére, és nyomni kezdte a dudát, de Bethnek arcizma sem rezzent, továbbra is mélán bámult maga elé.

Posy erre megállt, kiugrott a kocsiból, és odaszaladt Bethhez, persze előbb alaposan körülnézett, nem ólálkodik-e a közelben a reptéri rendőrség, tilosban parkolókra vadászva.

– Hahó! Beth!

A nővére már csak akkor vette észre, amikor egész közel ért hozzá.

– Posy! Hála istennek! Hát eljöttél!

– Persze hogy eljöttem. – A lány körülnézett a csomagokat keresve. – Mi az? Elkeverték a bőröndjeidet? Hol vannak?

– Csak ez az egy táskám van – mutatta Beth a vállán lógó, nem különösebben nagy utazótáskát.

– Hogyhogy? Hiszen te mindig legalább két bőrönddel utazol!

– Ne kezdd már te is! Mehetnénk végre? Nagyon fá-fá-fázom.

Beth megborzongott, és Posy úgy döntött, majd inkább később kérdezősködik. A nővére nyilvánvalóan nagyon fáradt volt, a szél pedig tényleg csontig hatolt a terminál előtt. Senki sem időzött volna itt szívesen.

Posy az autójához vezényelte Betht. Elég nagy volt a nyüzsgés a reptéren, és a Posy mögött álló autó sofőrje felpörgette a motort, hogy jelezze, nagyon

kellene már neki a hely. Aztán a dudára is rátenyerelt, és a lánynak igencsak erőt kellett vennie magán, nehogy bemutasson a fajankónak.

– Önnek is boldog karácsonyt, Mr. Scrooge! – morogta. – Boldog karácsonyt mindenkinek! – Állítólag a felebaráti szeretetet kellene ünnepelnünk, zsörtölődött magában. De a jelek szerint ez inkább a türelmetlenség ünnepe.

Gyorsan visszacsusszant a vezetőülésre, és várt, míg Beth is kényelembe helyezi magát mellette. Első dolga volt, hogy feltekerje a fűtést.

– Meglepetés az érkezésed. Csak a jövő hétre vártunk.

– Kösz, hogy ennek ellenére azonnal kijöttél értem. Megzavartalak valamiben?

– Épp ágyban voltam egy magas, izmos és végtelenül jóképű fickóval, aki a legjobb szerető, akivel valaha találkoztam. De megbocsátok.

Beth nagyot nevetett.

– Olyan vicces vagy!

Mégis mit árul el az életéről, hogy a nővére azt gondolja, csak viccelt az imént?

Tényleg olyan unalmas és kiszámítható az élete, hogy a rokonai el sem tudják képzelni: neki nemi élete is van?

– Ami azt illeti, tényleg…

– Gondolom, a tyúkokat etetted. Nem gond. Előttem igazán nem kell úgy tenned, mintha… Tudom, milyen az élet Glensayben. És merő véletlenségből azt is tudom, hogy a faluban nem nagyon fordulnak meg jóképű idegenek. – Beth ásított egy nagyot. – Annak viszont örülök, hogy nem mentés közben zavartalak meg. Bíztam benne, hogy éppen nincs vészhelyzet. Te vagy a legjobb testvér!

– Tudom. – Talán nem ez a legmegfelelőbb pillanat, hogy megemlítse Luke-ot. Posy úgy döntött, inkább Betht beszélteti. – Veled minden rendben van? Jól vagy?

– Soha nem voltam jobban – kuncogott Beth, miközben sikertelenül próbálkozott a biztonsági öv bekapcsolásával.

Posy döbbenten nézett rá.

– Bethany McBride Butler, te részeg vagy?

– Dehogy. Ahhoz több kell, mint néhány pohár pezsgő.

– Néhány? – Posy bekötötte magát, és csak azért sem figyelt a háta mögött dudálóra. – Az pontosan mennyi is?

– Nem emlékszem. A lényeg, hogy ingyen volt. Ki az a bolond, aki

visszautasítja az ingyenpezsgőt? De szerintem most már menjünk, mert az a pali mindjárt belénk jön hátulról. Olyan vörös a feje, hogy félek, mindjárt szívinfarktust kap.

– Így jár az, aki érzelmi kérdést csinál egy parkolóhelyből. Nem hoztad el a gyerekeket?

– Ha elhoztam volna őket, szerinted egyedül ülnék most itt? Azt hiszed talán, hogy otthagytam őket a talált tárgyak osztályán? Nem, életemben először csomag és gyerek nélkül utaztam.

Posy óvatosan tovább tapogatózott.

– Egyszerűen csak úgy döntöttél, hogy korábban jössz haza?

– Pontosan. A légitársaságtól első osztályú ellátást kaptam ajándékba. Egyszer az életben végre én is Hannah-nak érezhettem magam. Van róla fogalmad, milyen csodák vannak az első osztályon? – Beth elragadtatottan lehunyta a szemét. – Filmvetítés, fekvőhellyé alakítható ülések, válaszfal, hogy ne is lásd a többieket, és készséges légiutas-kísérők, akik folyton azt tudakolják, mit tehetnének értem. Nekem ilyesmiben még soha életemben nem volt részem. Rendszerint én vagyok az, aki mások kívánságait lesi, pedig nagyon szeretnék elbújni egy válaszfal mögé. Hét éve először tudtam úgy elmenni vécére, hogy senki sem verte közben az ajtót, hogy figyeljek már oda rá. Csokit ehettem, anélkül hogy meg kellett volna osztanom valakivel.

Posy ennyiből is rájött, hogy a nővérét nem csak a honvágy hozta haza egy héttel korábban a megbeszéltnél.

– Ennek mostantól vége, anyáék házában ugyanis Hannah-val osztozol a fürdőszobán, vagyis hangos dübögésre kell felkészülnöd, ha túl sokáig üldögélsz odabenn.

Beth még mindig nem nyitotta ki a szemét.

– Úgyis lemondja a látogatást. Mindig lemondja. *Eljössz vacsorára, Hannah?* Nem, sajnos nem érek rá. *Találkozzunk hétvégén!* Sok a munkám. *A lányok úgy szeretnének látni!* Közbejött valami, sajnos nem mehetek.

Posy arra gondolt, mennyi időt töltött az anyja már így is a lakásdíszítéssel és a tervezgetéssel, arra figyelve elsősorban, mi hogyan lenne a legjobb Hannah-nak.

– Ha lemondja, megölöm – jelentette ki sötéten.

– Talán jobb is lenne, ha lemondaná – vélekedett Beth. – Legalább nem kell folyamatosan könyörögnöm a gyerekeknek, hogy maradjanak csendben.

– Miért kellene? Karácsony van. A felspannolt gyerekek hozzátartoznak az ünnephez.

– Hannah nem szereti a lányaimat.

– Hát te meg miről beszélsz? – döbbent meg Posy.

– Semmiről. Ne is figyelj rám. Gondolom, esélyem sincs rá, hogy megalhassak nálad, ugye?

– Nem, nincs – rázta a fejét Posy, és önkéntelenül is az eszébe jutott Luke.

– Kösz. Én is szeretlek.

– Ennek semmi köze a szeretethez. Kizárólag azért mondtam nemet, mert újabban az átépített szénapadláson lakom, ami egyáltalán nem családbarát hely, már csak azért sem, mert csak egy ágy van, és abban én alszom.

Azt, hogy mostanában milyen élményeket élt át ebben az ágyban, nem kötötte a nővére orrára.

– Hannah nyilván az utolsó pillanatban fog megérkezni, szóval addig egyedül az enyém lesz a fürdőszoba. És a saját ágyamban alhatok. Egyes-egyedül. Nem fogok felébredni Jason horkolására vagy Ruby sírására. Az elkövetkező egy hét csak rólam fog szólni.

Posy fejében megszólalt a vészcsengő. Beth kezdett úgy beszélni és viselkedni, mint Hannah, márpedig két Hannah sok lett volna neki az idei karácsonyra.

Rákanyarodott a reptér melletti útra, és elindult hazafelé. Sűrű volt a forgalom, de egy hét múlva, az ünnepek közeledtével még sűrűbb lesz, ezt Posy pontosan tudta.

Kivárta, míg jobban átlátható útszakaszra érnek, és csak azután folytatta a beszélgetést.

– Mi történt, Beth?

A testvére a fejét rázta.

– Nem hinném, hogy válaszolni szeretnék erre a kérdésre.

– Üzenetet küldtél a délután kellős közepén, és a titkos kódot használtad, amit kamaszkoromban olvastam utoljára. Arra kértél, hogy hozzalak el a reptérről, anélkül hogy szólnék anyának. A magyarázat a legkevesebb, amivel tartozol.

– Nem várhatnánk ezzel egy kicsit? És légy szíves, hajts lassabban! Kezdem rosszul érezni magam.

– Ez történik, ha a testsúlyodnak megfelelő mennyiségű pezsgőt vedelsz.

– Mielőtt pálcát törsz fölöttem, szeretnélek emlékeztetni, hogy a titkos kódot utoljára a tizenhetedik szülinapodon használtuk, amikor annyira berúgtál, hogy be kellett téged csempésznünk a házba, nehogy apa meglásson.

Posy elvigyorodott.

– Emlékszem. És nem, nem török pálcát fölötted, de valahol megállok majd, és teletöltelek kávéval. Apa és anya nem láthatnak ilyen állapotban. És miközben megiszod a kávét, elmesélheted, mi történt.

Posy csökkentette a sebességet. Az út szélén magasan állt a hó, és fagyott, ráadásul nem lehetett tudni, mikor sózták az utat utoljára.

– Elhagytam Jasont, az történt.

Posy kis híján elrántotta a kormányt.

– Ó, te jó ég! – sóhajtotta aztán. – Esküdni mertem volna, hogy azt mondtad, elhagytad a férjed.

– Pontosan ezt is mondtam.

– De berúgtál, úgyhogy nem vagy beszámítható!

– Az igaz, hogy fogalmam sincs, ki vagyok. Beth McBride, a rúzsok királynője, vagy Beth Butler, aki feleség és anya.

Posy kezdte úgy érezni, ez a téma túlságosan bonyolult ahhoz, hogy egy ilyen zsúfolt útszakaszon tárgyalják meg.

– Nem lehetsz mindkettő egyszerre?

– A jelek szerint nem. Jason azt mondja, szenteljem magam százszázalékosan az anyaság gyönyörűségének. Valaha magasan szárnyaltam, de szerencsétlenül jártam, és a roncsaimat azóta sem vette észre senki.

Jó, ebből elég!

Épp egy falun hajtottak át. Posy belenézett a visszapillantó tükörbe, majd befordult egy parkolóhelyre. Beth ijedten szorongatta az ülés karfáját, hogy el ne dőljön.

– Nem tudom, mit művelsz, de arra kérlek, légy egy kicsit óvatosabb. A gyomrom kis híján távozott a testemből – jegyezte meg panaszosan. – Mi a fenét keresünk itt?

– Próbállak kávéhoz juttatni, hogy értelmes beszélgetést folytathassunk.

– Nem vagyok részeg, és nem akarok itt megállni. Olyan nyomorúságos ez a környék. – Beth kibámult az ablakon. – Egyáltalán hol vagyunk?

– Olyan helyen, ahol senki sem ismer, vagyis a hírt, hogy be voltál rúgva, nem fogják már holnap megvinni anyának.

– Haza akarok menni! Szeretném, ha felvidítana valaki, márpedig ez a hely olyan lehangoló! – Beth hangja elcsuklott. – Nem mehetnénk inkább a Glensay Innbe? Hiszen hagyomány nálunk, hogy mindig a kávézóban ebédelünk és a pubban vacsorázunk. Szeretnék a kandalló mellett ülve

beszélgetni mindenféléről, ahogy régen. Jó lenne látni Geoffet meg a többi ismerőst.

Posy nem akart mindenféléről beszélgetni. Őt csak az érdekelte, miért jött haza a nővére egy héttel hamarabb, a családja nélkül. És semmiképp nem akart most találkozni sem Geoff-fel, sem a többiekkel. Mióta Luke-ot a nyilvánosság előtt megcsókolta, nem járt a Glensay Innben. Még nem állt rá készen, hogy szembenézzen a tette következményeivel.

Persze előbb-utóbb úgyis meg kell tennie, úgyhogy akár Beth társaságában is elkezdheti, legalábbis így okoskodott.

A várakozásnak megfelelően hangos füttyögés és bekiabálások fogadták, amikor belépett a pub hívogató melegébe. A hegyimentő egység legalább öt tagja ott támasztotta a bárpultot, és a vigyorukból ítélve már mindent tudtak, vagyis a hír éppolyan gyorsan terjedt, mint Posy gyanította.

Talán mégsem volt olyan jó ötlet nyílt színen megcsókolni Luke-ot. Bár mi az a csók ahhoz képes, amit kettesben csináltak!

Ahogy erre gondolt, Posy önkéntelenül is elmosolyodott.

Beth is mosolygott, igaz, egészen más okokból.

– Nahát! Nem vártam ilyen lelkes fogadtatást. Mégiscsak jó dolog hazaérkezni. Boldog ember vagy, Posy, hogy olyanok között élsz, akik szeretnek.

És akik kibeszélnek… Meg kacsingatnak rád… És ezzel olyan szinten felhúznak, hogy legszívesebben mindenkinek bevernél egy jót!

– Ülj le! – Posy nyugodtan viselte a fogadtatást, és ugyanahhoz az asztalhoz vezette Betht, ahol néhány nappal ezelőtt még Luke-kal ült.

A kandallóban pattogó tűz illata a tölgyfa hordóban érlelt whisky szagával keveredett. Mint kiderült, épp egy kóstoló zajlott, vagyis a közeli whiskylepárló több palack nemes italt is a helyiek rendelkezésére bocsátott abban a reményben, hogy a kóstolgatók végül vásárolni fognak a legjobbnak tartott nedűből. Posy már korábban vett egy üveg whiskyt az apjának. Talán nem ez a legeredetibb ajándék, de legalább biztos lehetett benne, hogy Stewart örülni fog neki.

– Nahát, karácsonyfa! – Beth lehuppant az egyik székre, és ámultan nézte a fenyőn pislákoló fényeket. – Imádom a karácsonyt.

Ez volt Geoff szabadnapja, így a pulttól a fia, Aidan sietett oda üdvözölni őket.

– Isten hozott itthon, Beth! – Előrehajolt, és kétoldalt arcon csókolta őt. Aidannek vad, fekete bozont ült a fején, és egyfajta helyi hírességnek

számított, ugyanis a Felföldi Játékokon már sikerült nyernie egy birkagyomorba töltött belsőségekből készült *haggis* vacsorát. – Hogy vannak a gyerekek?

– Jól. – Beth szeme könnybe lábadt. – Most éppen nincsenek velem, és máris hiányoznak, pedig…

– Hozz egy jó erős kávét, Aidan! – szólt közbe Posy, aki már bánta, hogy nem abban a lepukkant, út menti kávézóban álltak meg.

– Szeretnék egy pohár bort – szólalt meg Beth. – Egy nagy pohár jégbe hűtött fehérbort, legyen mondjuk sauvignon blanc. Vagy mit gondolsz, megengedhetünk magunknak egy üveg pezsgőt is?

– Nincs se bor, se pezsgő – szögezte le szigorúan Posy. – Kávé kell, méghozzá jó erős, egy egész kannával. És hozz valamit enni is!

Aidan kivárt.

– Hozhatok egy étlapot, ha akarjátok, de nyilván kívülről tudjátok már, mi van rajta.

– És ez csodálatos! – lelkendezett Beth. – Hogy bele sem kell pillantanunk az étlapba… Mellesleg nagyon tetszik ez a fa. De mondd meg Geoffnek, hogy hiányoltam a fagyöngy koszorút.

– A húgod fagyöngy nélkül is egész jól elboldogult a minap – kacsintott Posyra Aidan, ám a lánynak arcizma sem rezzent.

– Két hamburgert kérünk. Kösz, Aidan.

– Máris hozom. Te nem szereted a paradicsomot, ugye, Beth?

– Így igaz. – A fiatalasszony hirtelen felállt, és átölelte a meglepett Aidant. – Csodálatos, hogy ilyen sokat tudsz rólam. És csodálatos, hogy itthon lehetek.

Aidan meglehetősen zavartan paskolta meg Beth hátát.

– Örülök, hogy elégedett vagy velünk. Jól van, akkor most én megyek is… Jó volt újra találkozni. – Gyorsan visszamenekült a konyhába, és ott minden bizonnyal rögtön elmesélte, hogy a McBride nővérek újabban nagyon furcsák.

Beth visszarogyott a székére.

– Hát nem csodálatos, hogy a faluban mindenki mindent tud rólunk? – sóhajtott fel boldogan.

– Nem, sőt. Én személy szerint megőrülök ettől. – Posy már megbánta, hogy nem rendelt valami erősebbet is a kávénál. Vajon képmutatásnak tűnne, ha ő kérne egy sört, miközben a húga kávét kortyolgat?

– Mire célzott Aidan azzal, hogy egész jól elboldogultál fagyöngy nélkül

is? – tudakolta Beth.

– Fogalmam sincs – hazudta Posy, aki már észrevette, hogy Rory Wilson, a hegyimentők vezetője megindult feléjük.

A férfi szívélyesen üdvözölte Betht, és rácsapott Posy vállára.

– Úgy hallom, felfedezted Amerikát – jegyezte meg tréfásan.

– Baromi vicces. Figyelj, Rory, a nővéremmel ülök itt, akit hónapok óta nem láttam. Mi lenne, ha inkább a jövő héten, a tréning előtt beszélgetnénk?

– Remélem, nem fogy ki belőled a szufla addigra.

Posy most már egyértelműen úgy látta, hiba volt megcsókolnia Luke-ot a Glensay Innben.

Nem akarta, hogy a pletyka tönkretegye azt, ami kettejük között kialakult. Persze kérdés, hogy mi is az egyáltalán. Lehet, hogy Luke számára csak szex, ami nem is vezet sehová?

– Nem fog, ne félj. És mondd meg a fiúknak, hogy az efféle célozgatásoktól ideges leszek, márpedig ha ideges vagyok, abból nem származik semmi jó. Már csak azért sem, mert Bonnie hajlamos megharapni azokat, akik bosszantanak.

– Félre ne érts. Örülünk a dolognak. Nagyon rád fért már, hogy találkozz valakivel. – A férfi visszaballagott a bárpulthoz, Beth pedig kérdőn nézett a húgára.

– Megismerkedtél valakivel?

Posy úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

– Mesélj Jasonről! Mit követett el?

– Semmit.

– Az nem lehet. Nem jöttél volna ide gyerekek és csomagok nélkül, ha semmi rosszat nem tesz. Valaminek történnie kellett.

– De nem történt semmi. Épp ezért jöttem el.

– Senki nem hagyja ott a férjét azért, mert az nem tett semmi rosszat.

– Az is lehet rossz, ha valaki semmit nem tesz. – Beth hátradőlt a széken. – Úgy értem, egyáltalán nem vesz részt a lányok nevelésében. Esténként besétál az ajtón, felborítja a rendet és nyugalmat, amiben legalább két-három órás munkám van, tíz perc alatt úgy felspannolja őket, mintha karácsony volna, aztán elegánsan visszavonul a fürdőszobába, és nekem kell a kedélyeket megint lecsillapítanom.

– Azért hagytad ott a férjedet, mert a lányaid túlságosan örülnek neki esténként?

– Most megint pálcát törsz fölöttem? Mert ha igen, akkor már itt sem

vagyok.

Posy úgy döntött, nem teszi szóvá, hogy Beth képtelen elmenni innen, amíg a véralkoholszintjét nem csökkentette egy kicsit.

– Csak próbálom megérteni, mi ez az egész – magyarázta. – Te és Jason olyan tökéletes párnak tűntetek. – Őszintén szólva megijesztette, hogy talán mégsem ez az igazság. Azt hitte, hogy legalább Beth boldog közülük. Sejtelme sem volt róla, hogy a fiatalabbik nővérének is gondjai vannak.

– Hannah tudja? Vele beszéltél már?

– Te komolyan azt hiszed, hogy Hannah-hoz fordulnék a párkapcsolati problémáimmal? Hiszen őt a laptopjához fűzi a legrégebbi és legbizalmasabb kapcsolat. Azt sem tudja, milyen érzés szeretni valakit. És fogalma sincs, milyen lehet gondokkal küszködni ezen a téren.

– Akkor legalább engem felhívhattál volna. Mióta vagy ilyen boldogtalan? Hogy kezdődött?

– Rettenetesen összevesztünk. – Beth a kezébe temette az arcát. – Ugyanis nem akarok még egy gyereket.

– Gyereket?

Posy idegesen körbepillantott, de a pub zajszintje most is olyan volt, mint rendesen, vagyis nem sok esély volt rá, hogy bárki meghallhatta őket.

Beth felemelte a fejét.

– Egyszerűen nem akarom. Egyetlen porcikám sem kívánja. – Megint a tenyerébe hajtotta a fejét, pont akkor, amikor Aidan megjelent az étellel.

– Ha mégsem kéred a hamburgert, hozhatok mást is – vetette fel elbátortalanodva a férfi.

– De igen, kéri a hamburgert, köszönjük, Aidan. – Posy kikapta a kezéből a tányérokat, és letette őket az asztalra. – Ne izgulj, majd én intézem.

– Nem a hamburgerrel van baj – magyarázta elfúló hangon Beth. – Hanem a babával…

Aidan nagy szemeket meresztett.

– Ne is törődj vele! – Posy határozott kézmozdulattal elhessegette a férfit, aztán a könyökével megbökte a nővérét. – Ülj fel rendesen! Ha lógatod az orrod, és emiatt mindenki minket néz, úgy nem lehet rendesen beszélgetni.

– Nem érdekel, ha néznek.

– Engem viszont igen. Tudod, én nem utazom el egy-két hét múlva, hanem itt élek, és már így is pont elég szóbeszéddel kell megküzdenem. Azt akarod mondani, hogy terhes vagy?

– Terhes? – kapta fel a fejét Beth. – Nem, szó sincs róla! Legalábbis

remélem.

– De hát akkor… Tudod mit? Inkább igyál! – Posy odatolta testvérének a kávét. – Minél hamarabb megiszod, annál gyorsabban el tudod magyarázni ezt az egészet.

Beth belekortyolt a kávéba, és mesélni kezdett. Csak úgy folyt belőle a szó, sokszor teljesen összefüggéstelenül hablatyolt mindenfélét. *Jason harmadik gyereket szeretne, én dolgozni akarok, és jó lenne, ha volna egy kis időm magamra, szörnyű volt a veszekedés, rémesen érzem magam, és úgy vélem, csapnivaló anya vagyok. Mi lesz, ha Jason elhagy? Mi lesz, ha megöli a lányokat?*

– Hogy ölné meg a saját gyerekeit? Hiszen az apjuk! A rajongásig szereti őket. – Posy látta, hogy a nővére teljesen kivan, és nagyon megsajnálta.

A komoly földrajzi távolság ellenére mindig is közel álltak egymáshoz Bethszel, rendszeresen e-maileztek és skype-oltak egymással. Hogyhogy nem vette észre, milyen boldogtalan a testvére?

– Úgy értem, véletlenül. Például mi lesz, ha elfelejti Ruby inhalátorát?

– Akkor Rubynak asztmarohama lesz, és a mentő beviszi a sürgősségire. Lefogadom, hogy Jason soha többé nem felejti el az inhalátort – közölte Posy. – Egyébként szerintem nem valószínű, hogy egy ilyen fontos dolgot elfelejtene.

– A gyerekekkel kapcsolatosan mindig én intézek mindent, nekem kell mindenre gondolnom.

– Attól még ő is képes rá, nem igaz? – Posy próbálta összerakni a hallottakat. – Tehát a fő baj az, hogy Jason családbővítésben gondolkodik, te viszont vissza szeretnél menni dolgozni?

– Igen. Mert azt hiszi, hogy mióta a lányok megnőttek, kizárólag körömreszelgetéssel és olvasgatással telnek a napjaim. – Beth letette a kávésbögrét, és a hamburgeréért nyúlt. – Megtennéd, hogy anyának nem mesélsz erről? Szeretném, ha kettőnk között maradna, amit elmondtam. Mindig olyan elfoglalt karácsonykor. Hátha nem veszi észre, hogy valami baj van.

– Én a helyedben nem reménykednék ebben. Azt pedig biztosan észre fogja venni, hogy Jason és a lányok nélkül érkeztél. Meg azt is, hogy még egy bőrönd sincs nálad.

– Majd azt fogom mondani, hogy azért jöttem korábban, mert segíteni szeretnék az előkészületekben. Tudom, mennyi munkát jelentünk, ha egyszerre elárasztjuk a házat.

Ez igaz volt, de Posy nem tartotta valószínűnek, hogy az anyjuk elhinné ezt a magyarázatot.

– Miért nem mondod meg neki az igazat? – kérdezte, de egyből el is szégyellte magát.

Hiszen ő sem mer Suzanne elé állni azzal, hogy nem akarja átvenni a kávézót. Micsoda képmutatás!

– Nem akarom, hogy aggódjon. Így is folyton idegeskedik Hannah miatt. Kérsz egy harapást a hamburgeremből?

– Miért kérnék? Van sajátom.

– Tényleg. Bocsánat, nem vagyok hozzászokva, hogy az előttem lévő étel csak az enyém. Otthon mindig mindenen osztoznom kell. A kukoricapelyhen éppúgy, mint a gyümölcsturmixon. Annyira bennem van ez, hogy a repülőgépen felajánlottam a mellettem ülő pasinak a füstölt lazacom felét. Nyilván sült bolondnak tartott.

– Szerintem inkább nagylelkűnek. – Posy úgy döntött, később még átgondolja, szabad-e őszintének lennie az anyjával, vagy sem. – Megpróbáltad elmagyarázni Jasonnek, mit érzel?

– Hát persze! Mégis mit gondolsz, otthagytam volna a gyerekeimet, ha látok egyszerűbb, fájdalommentesebb megoldást? Sajnos Jason nem értett meg engem. Ezért hagytam ott neki a lányokat. Hogy lássa, mit jelent egész nap egyedül lenni velük. De ahogy ismerem, néhány órával később felhívta az anyját.

– Szereted az anyósodat, nem?

– Persze. Alisonnel nincs az égvilágon semmi baj. Gondoskodik majd róla, hogy a lányok ne haljanak éhen, és eljussanak a balettórájukra, de sajnos ettől Jason nem fog észhez térni.

– Miért akarsz újra dolgozni?

– Mert unalmas lettem. Rémes, hogy alig folytatok normális beszélgetéseket, és mindent elfelejtettem. Már nem tudok egyebet, csak tűzoltósat és hercegnőset játszani.

– Szerintem nem vagy unalmas. Úgy értem, általában nem, csak… most, ebben a szent pillanatban.

– Kösz.

– Testvérek vagyunk. Valakinek meg kell mondania az igazat. Szóval a nagy terv az, hogy hazajössz gyerekek meg csomagok nélkül, és eldöntöd, visszamenj-e dolgozni?

– Ki akartam próbálni egy olyan életet, amilyet nem élhetek.

Megtapasztalni, illik-e hozzám. Lazacot és steaket akartam egyszerre…

– Mégis miről beszélsz?

– Hannah mindig mindenhová első osztályon utazik, tudtad? Fantasztikus állása van, és olyan lakása, hogy sokan a fél karjukat adnák csak a kilátásért.

– Hannah viszont sosem gyönyörködik a kilátásban, mert folyton repülőn ül – mutatott rá Posy, és visszatette a félig megevett hamburgerét a tányérra. – Te komolyan irigykedsz Hannah-ra?

– Van miért. Hannah senkinek nem tartozik elszámolással. Mindenki figyel rá, és busásan megfizetik a szakértelmét. Elmehet a Bloomingdale'sbe vásárolni, anélkül hogy attól kellene félnie, a gyereke mindent összefogdos, esetleg nyomtalanul eltűnik. Bármit megehet, semmin sem kell osztoznia. Szóval igenis irigylem. Mi ebben a meglepő?

Posy, aki mindig is inkább sajnálta a nővérüket, nagyon elcsodálkozott.

– Szeretnél úgy élni, mint Hannah?

– Jó lenne olyan szabadnak lenni, mint ő. Te nem így látod?

– Őszintén szólva, nem. De ebben nincs is semmi különös, tekintve, hogy te részeg vagy, én meg józan. Edd meg a hamburgeredet!

– Hazamentem az állásinterjúmról, és még csak meg sem kérdezte, hogy sikerült – dünnyögte komoran Beth, miközben kipiszkálta a salátát a hamburgerből. – Szörnyű dolgokat vágtunk egymás fejéhez, és mire feleszméltem, már a taxiban ültem, és úton voltam a reptér felé. Mi történik velem? Miért nem tudom én is olyan boldogan élni az életemet, mint te és Hannah?

Posy kelletlenül fészkelődött a székén.

– Bárkivel előfordulhat, hogy egyszer csak elkezdi megkérdőjelezni az életét.

– De te szereted, amit csinálsz. Emlékszem, már kicsi korodban is folyton másztál. Először a konyhaasztalra, aztán jöttek a szekrények. Aztán hároméves korodban apa magával vitt sziklát mászni. Emlékszel rá?

Posy eltöprengett. Nagyon ködös emlékei voltak csak arról az időszakról.

– Azt hiszem, a sziklára emlékszem. Apára kevésbé.

– Bennem elég élénken megmaradt az a bizonyos első alkalom, mert Suzanne is ott volt, és nagyon összeveszett apával. Szinte hallom, ahogy kiabált… *Megőrültél, Rob? Fel akarsz vinni oda egy hároméves gyereket?* De apa csak nevetett, és felrakott téged a sziklafalra. Te meg másztál.

Posy összeráncolta a homlokát.

– Anyánk nem volt ott?

– De igen. Ő azonban sosem kritizálta apát. Számára apa volt az isten. Sosem kérdőjelezte meg, amit mondott. *Hallgassatok apátokra*, ez volt a szavajárása.

Posyt kellemetlenül érintette, hogy a nővéreivel ellentétben egyáltalán nem emlékszik a szüleire. Neki csak a fényképek maradtak, ha fel akarta idézni az emléküket.

– Hannah is ott volt?

Beth az üres kávéscsészét forgatta az ujjai között.

– Nem. Ő sosem jött velünk. Anyáék otthagyták a lakókocsiban a könyveivel. Suzanne általában vele maradt, mert helytelenítette, hogy egyedül hagyják. Akkoriban nem gondoltam erről semmi rosszat, hiszen egy gyerek természetesnek veszi azt, amiben felnő. De most, hogy már saját gyerekeim vannak, elszörnyedek néha, hogy lehettek olyan felelőtlenek. Hogy hagyhattak egyedül egy nyolcéves gyereket a kempingben, egy üres lakókocsiban? A vér megfagy az ereimben, ha belegondolok, mi minden történhetett volna Hannah-val… Emlékszem, apának te voltál a legnagyobb büszkesége. Mindig veled dicsekedett a barátainak, hogy milyen ügyesen mászol. Mindig te voltál a kedvence, nem is nagyon próbálta leplezni, mennyivel jobban szeret, mint minket.

Posy összerezzent. Kellemetlen volt ezt hallania.

– Biztosíthatlak, hogy nem szándékosan szorítottalak háttérbe benneteket.

– Jaj, nem azért mondtam! Ami történt, az természetesen nem a te hibád, hanem apánké. Erre is akkor jöttem rá, miután magam is anya lettem. Hogy milyen sok mindenben hibáztak a szüleink. Például ebben a kivételezés dologban is. Ami engem illet, nagyon vigyázok rá, hogy egyformán kezeljem a lányokat. Nem szeretném, ha azt hinnék, az anyjuk vagy az apjuk előnyben részesíti egyiküket a másikuk rovására. – Beth harapott egy nagyot a hamburgeréből. – Tudsz adni egy pizsamát?

– Persze. – Posy, aki már befejezte az evést, elővette a pénztárcáját. – Választhatsz a lámás és az egyszarvús között.

– Azt választom, amelyik szexisebb. És én szeretnék fizetni.

– Talán majd máskor. – Posy felállt, odacsörtetett a bárpulthoz, és Aidan kezébe nyomta a pénzt.

– Kösz.

– Bethszel minden rendben van? – kérdezte aggodalmasan a férfi.

– Hogyne. Semmi baja.

Aidan a lány válla fölött Bethre meredt, aki elég bizonytalan léptekkel

indult el az ajtó felé.

– Akkor jó. Nagyon kedves volt tőled, hogy tekintettel voltál az állapotára, és te sem ittál alkoholt.

– Az állapotára? Ezt meg hogy érted?

– Nézd, hallottam, hogy valami babáról beszéltetek…

Posy fáradtan lehunyta a szemét.

– Aidan! – sóhajtotta.

– Igen?

– Kérhetek tőled egy szívességet?

A vendéglős elvigyorodott.

– De még mennyire! Ha tudnád, mennyire örülök… Mostanában olyan kedves vagy hozzám.

– Nem olyasfajta szívességre gondolok. Közelebb hajolnál?

Aidan most lepődött csak meg igazán.

– Meg akarsz csókolni? Itt, mindenki előtt?

– Nem. A füledbe akarok súgni valamit, nehogy más is meghallja. Tudom persze, hogy felesleges az óvatoskodás, mert ebben a faluban nincsenek titkok, de mindenkinek vannak álmai.

Aidan közelebb hajolt.

– Halljuk a titkot!

– Nincs semmiféle baba. Beth nem terhes. Szóval nagyra értékelném, ha nem terjesztenéd a hírt, még akkor sem, ha kisbabákról beszélgettünk.

– Nem terhes?

– Nem.

– Akkor miért nem fehérbort ivott, mint rendesen?

– Mert… csak. – Posy érthető módon nem akarta szétkürtölni, hogy Beth már így is épp eleget ivott. – Kösz a hamburgert és a beszélgetést.

– Igazán nincs mit. És bármikor megcsókolhatsz, amikor csak kedved tartja.

– Elhiszem. Te aztán tényleg mindent megteszel a vendégekért, Aidan. Micsoda kiszolgálás! – Megpaskolta a fiatalember arcát. – Jó éjszakát!

Azzal karon fogta Betht, aki közben leállt beszélgetni egy csapat idegennel, és kituszkolta a pubból.

Beth a kocsihoz botladozott.

– Alig várom, hogy megölelhessem anyát és apát. Otthon vannak?

– Nem, nincsenek. Apa épp előadást tart a könyvtárban a hegyekben alkalmazható túlélési taktikákról, anya pedig a kötőklubban van, a

kávézóban. És ami azt illeti, szerintem sokkal jobb is lesz, ha csak holnap reggel kerülsz a szemük elé, amikor már kialudtad az első osztályú repülőutad következményeit.

– Mondasz valamit. Különben fogkefém már van.

– Ennek nagyon örülök.

– Az első osztályon mindent megkap az ember. Mondjuk, pizsamát és új életet nem.

– Nincs szükséged új életre. – Posy beültette a nővérét az anyósülésre, aztán gondosan be is kötötte a biztonsági övét. – Csak át kell alakítanod kicsit a régit.

– Megengeded, hogy körülnézzek a ruhásszekrényedben?

– Eddig mindig azt mondtad, hogy rémes a ruhatáram.

– Az életmódodnak mindenesetre tökéletesen megfelel.

– Ha megsértesz valakit, az nem a legjobb kiindulópont ahhoz, hogy szívességet kérj tőle – szögezte le Posy, és indított. – Ha nem várszt a legújabb divat ihlette darabokat, akkor szerintem tudok rajtad segíteni. És anyától is pulóvert fogsz kapni karácsonyra, és ha akarod, nyilván hamarabb is kibonthatod az ajándékodat.

Beth vágott egy grimaszt.

– Az a szúrós fajta pulóver, amitől mindene viszket az embernek?

– Csak hogy tudd, egy csomóan egész kis vagyont fizetnek anya pulóvereiért. És nem, szerintem mostanában nem kötött semmit, ami szúrós lett volna.

– Mosolygó rénszarvas van rajta, vagy értelmi fogyatékosnak kinéző mikulások?

– Ilyesmit már vagy ezer éve nem csinált. Csoda szép holmikat készít, legutoljára például egy halványlila gyönyörűséget kötött, bolyhos kasmírfonalból. – Posy kihajtott a pub parkolójából, de lassan ment, mert csúszósak voltak az utak.

– Emlékszel, hogy egyszer egyforma, hóemberes pulcsit kötött mindhármunknak?

– Aha. Hannah a magáét ráadta az egyik kecskére, hogy meg ne fázzon szegény. – Posy önkéntelenül is eltöprengett rajta, hogy ezek a gyerekkori karácsonyok tényleg olyan gondtalanok voltak-e, mint ahogy emlékszik rájuk, vagy csak túl kicsi volt hozzá, hogy érzékelje a feszültséget.

– Igen, az vicces volt. – Beth hátradőlt az anyósülésen. – Igazad van, beszélni fogok anyával. Bár azt még nem tudom, mit akarok, viszont biztos

vagyok abban, amit nem akarok.

– Például lámás pizsamát?

– Nem arra gondoltam – intette le a húgát Beth. – Hanem a gyerekre. Nem akarok harmadik gyereket. Jason azonban igen, ami azt jelenti, hogy benne vagyunk a pácban.

11

Suzanne

Suzanne egy nagy asztal mellett ült a barátnőivel, hallgatta halk, duruzsoló beszélgetésüket és a kötőtűk ritmikus csattogását. A kávézó már bezárt, mégis zajlott az élet. Csak a hangulat volt más, sokkal intimebb, sokkal bizalmasabb, hiszen nem idegenek jöttek itt össze, hanem jó ismerősök, sőt barátnők.

Az ablakokat fényfüzérek keretezték, a fények és a sarokban izzó vaskályha is melegséget és ünnepélyességet kölcsönzött a helyiségnek.

– A kék sapkák nagyon kapósak, Rhonda. Pár perc alatt kiürült a polc. – Suzanne újabb gombolyag fonalért nyúlt, és közben gyorsan megbizonyosodott afelől, hogy senkinek sem fogyott ki sem az enni-, sem az innivalója. A kézimunkakör előtt Posyval összetolták az asztalokat, hogy egyetlen nagy asztalt ülhessenek körbe.

– Nyilván a nagy hideg miatt. Jövő péntekig újabb húszat készítek, jó?

– Nagyszerű!

– Legalább van mit csinálnom, amíg ilyen pocsék az idő – mondta Rhonda. – Egyébként nem én vagyok nagyszerű, hanem te, hiszen lehetővé teszed, hogy vevőt találjunk a termékeinkre. Valóságos turistalátványossággá tetted a kávézódat. Majdnem hanyatt estem, amikor vasárnap erre jártam, és megláttam azt a turistabuszt. Hányan tértek be egyszerre az üzletbe?

– Negyvenöten. Amerikaiak voltak, akik skóciai körutazáson vettek részt. Pótszékeket kellett hoznom, és teljesen kifogytunk a vajaskekszből, de végül megcsináltuk. – Suzanne-t sosem zavarta, ha emberek veszik körül. Minél többen voltak körülötte, annál inkább elemében érezte magát. – Mondjuk ehhez az is kellett, hogy előre ideszóljanak.

– Ezek szerint mostantól mi is egy állomása vagyunk a skót körútnak?

– Úgy tűnik. Ami jó hír, mert teljesen kifosztották a boltot. Megvették az összes skót kockás szövetet, kifogytunk a süteményekből, sőt még a használt könyveinket is felvásárolták. A legnagyobb sláger egy szerelmes regény volt, amelyiknek egy félmeztelen, skót szoknyás fickó feszített a borítóján.

– Megnézném magamnak azt a fickót, aki félmeztelenül futkározik a skót télben – kuncogott Maggie. Közel s távol neki volt a legilletlenebb nevetése.

Maggie és Suzanne a legelső hónapban összebarátkoztak, miután Suzanne Stewarttal és a három elárvult kislánnyal ideköltözött.

Mielőtt Stewartot megismerte volna, Suzanne legfeljebb néhány hónapig lakott egy helyben. Hegyi vezetőként dolgozott, vagyis sátrakban és lakókocsikban élt, miközben összevissza utazgatott Amerikában.

Aztán egy csapásra minden megváltozott. Arra kényszerült, hogy ígéretéhez híven befogadja a legjobb barátnője árváit.

Véget értek az utazgatások, többé soha nem aludt sátorban vagy kocsik hátsó ülésén. Nem evett több zacskós levest, és nem a folyóban mosta a szennyesét. Otthont kellett teremtenie a semmiből.

Nem kell megváltoztatnod az egész életedet, Suzanne!

Talán nem kellett volna. De Suzanne meg akarta változtatni. Úgy vélte, az az élet, amit korábban élt, nem folytatható három kisgyerekkel. Cheryl ezt másképp gondolta, számára azonban elképzelhetetlen lett volna.

Bár a szüleiket nem tudta visszaadni a lányoknak, stabil otthonnal és biztonsággal megajándékozhatta őket.

Néha felmerült benne a kérdés, vajon Stewart szerelme kibírja-e a kapcsolatukra nehezedő váratlan terhet, de a férfi ugyanolyan nyugodt nemtörődömséggel állta a sarat ebben a nehéz helyzetben is, mint a hegyi viharok idején.

Suzanne habozás nélkül döntötte el: Washington államból Skóciába költöznek, hogy Stewart szüleinek közelében élhessenek, akik Glensayben működtették családi kávézójukat. Az elején házat béreltek a falutól másfél kilométerre. Stewart azonnal kapott is munkát hegyi vezetőként a Glensay Kalandtúra Központnál, Suzanne pedig közben főzni tanult, és mindent megtett, hogy csekély bevételükből otthont teremtsen a bérelt házban. Fájdalmasan nehéz időszak volt ez, mégsem tehette meg, hogy kudarcot vall. A legtöbb embernek kilenc hónapnyi ideje van arra, hogy felkészüljön a szülői szerepre. Ő meg egy szép napon három különböző korú kisgyerek anyjaként ébredt, akikhez nem kapott semmiféle használati útmutatót.

Nagyjából egy hónappal a Skóciába érkezésüket követően Suzanne a hideg elől bemenekült egy kis üzletbe, melynek a kirakatában gyönyörű pulóver vonta magára a figyelmét.

Miközben megcsodálta, az üzlet tulajdonosa odalépett hozzá.

– Remekül állna magának ez a szín.

Suzanne-nek azonban három gyerek mellett nem volt lehetősége arra, hogy szépen öltözködjön.

– Sajnos aligha engedhetem meg magamnak.

– Nem is eladó. Csak azért tettem ki a kirakatba, hogy az emberek lássák,

milyen egy pulóver ebből a fonalból.

– Maga kötötte? – Suzanne csak most vette észre, hogy az üzlet polcain nem kötött pulcsik, hanem fonalgombolyagok tornyosulnak.

– Maga nem köt? Meg kellene tanulnia. Remek időtöltés a hosszú skót teleken. – Az asszony elmosolyodott. – Maga Elsie McBride menye, ugye? Maga és Stewart nevelik azt a három kis árvát, akik elveszítették a szüleiket.

Suzanne eltöprengett, vajon azért sajnálja-e ez a nő a kislányokat, mert olyan nevelőanya gondoskodik róluk, aki nem tud kötni.

– A nevem Suzanne.

– Én pedig Margaret Cameron vagyok. A barátaimnak csak Maggie.

Suzanne hamarosan csatlakozott ehhez a baráti társasághoz.

Maggie a kézimunkakörbe is meghívta, a csapat hetente egyszer a házában gyűlt össze. Suzanne-t eleinte nem is annyira a kötés érdekelte, inkább a nagy beszélgetések és a társaság. A lehetőség, hogy szót válthat más nőkkel, hogy tanácsot kérhet. Aztán idővel rájött, hogy a kötésnek terápiás hatása van. Az első pulóvert Posynak készítette, és óriási sikerélmény volt, mire készen lett. Nem számított, hogy a szegélye nem volt nyílegyenes, és hogy helyenként kissé egyenetlenre sikerült a minta. A saját keze munkája volt, csak ez számított. És az, hogy Posy le sem akarta venni, annyira szerette. Néha még abban is aludt.

Maggie később feladta a fonalboltot, hogy kizárólag a kötésre összpontosíthasson.

Néhány évvel később Suzanne átvette a kávézót Stewart szüleitől, és az egyik sarokban berendezett egy kis ajándékboltot, ahol kézzel kötött holmikat is kínált. A termékek annyira népszerűek lettek, hogy hamarosan ki kellett bővítenie a kis üzletet. Aztán a termékpalettát is bővítette. Többek között a felföldi méz és a házi készítésű whiskylekvár is bekerült a kínálatba. Alig tudták fedezni a keresletet, akkora siker lett mindkét termék. A növekvő bevételekből Suzanne fel tudta újítani és ki tudta bővíteni a kávézót. A vendégek ritkán tudták megállni, hogy benézzenek két lépcsővel lejjebb az ajándékboltba, és a vevők is ritkán mentek el anélkül, hogy megkóstolták volna Suzanne tortáit vagy a tejhabos kapucsínót.

Noha Suzanne már rengeteg helyen élt, Glensay lett az első igazi otthona.

A férjével és három összetört szívű, szomorú gyerekkel érkezett ide télvíz idején, de a falu tárt karokkal fogadta őket. Olyanok voltak számára az itt élők, mint egy nagy család. Suzanne már el sem tudta képzelni, hogy máshol is lakhatna.

– Hogy van Dough lába, Rhonda?

– Még mindig elég érzékeny a hidegre. De ha azt hiszed, hogy hajlandó vele elmenni orvoshoz, nagyon tévedsz.

– Nem értem én ezeket a férfiakat! – csóválta a fejét Maggie. – Az én Peteem sem menne orvoshoz, akkor sem, ha máról holnapra leesne a lába. Mi az, Suzy, miért vagy ilyen csöndes? Csak nincs valami baj? Hannah-ról van szó, ugye?

A falusi asszonyok pletykásságáról szóló hírek ellenére Suzanne tökéletesen megbízott a barátnőiben. Biztos lehetett abban, hogy amit bizalmasan megoszt velük, azt nem fogják elfecsegni. Feltétel nélkül támogatták egymást betegség, munkanélküliség és egyéb tragédiák idején. Suzanne nem is tudta volna megmondani, mihez kezdene nélkülük. Ha gondja volt, csak hozzájuk fordult, tőlük kért tanácsot. És kapott is. A többiek gazdag élettapasztalatának köszönhetően ő is meg tudta oldani a problémáit, mindegy, hogy a gyerekek dührohamairól, alvási nehézségeiről vagy beilleszkedési gondjairól volt szó.

Ők voltak az elsők, akikhez baj esetén fordult, és most úgy érezte, nagy a baj.

– Nem, kivételesen nem Hannah miatt aggódom – vallotta be, és a következő gombolyag fonal után nyúlt. – Bethről van szó. Néhány órája hazaérkezett, aminek persze örülök, de egy héttel hamarabb jött a megbeszéltnél. Pedig ő olyan pontos, mint egy óramű. És nagyon megbízható. Akkor telefonál, amikor megbeszéltük, soha nem felejt el semmit, és odaadó anya.

– Most, hogy mondod, láttam is őket idefelé jövet. – Rhonda felállt, és nyújtózott egyet. – Posy elhajtott mellettem a kocsijával, és egy nő ült mellette.

– Igen, Posy hozta el a reptérről. Telefonált, hogy ne aggódjak, Beth jól van, és hogy beülnek a pubba beszélgetni egy kicsit.

– Biztos örülsz, hogy itthon vannak az unokáid.

– A lányok egyelőre New Yorkban maradtak az apjukkal. Később követik Betht. – Suzanne legalábbis ebben reménykedett.

– Talán Beth pihenni akar egy kicsit – vélekedett Rhonda, miközben visszaült, és újra felvette a kötését. – Ami tökéletesen érthető. Az ilyen korú gyerekek mellett egy perc nyugta sincs az embernek.

– Biztosan igazad van. – Suzanne az asztalra tette a kötőtűket és a fonalat. Próbálta Stewartot felhívni, de csak az üzenetrögzítő jelentkezett. Hagyott

neki üzenetet, hogy ha előtte ér haza, mindenképpen nézzen rá Bethre. – Beth a legmegbízhatóbb a három lányom közül. Ő az, akivel soha nem volt semmilyen probléma.

– A gyerekekkel már csak így van. Épp amikor azt hiszed, hogy végre fellélegezhetsz, mindig történik valami, ami felborítja a papírformát. Még emlékszem, hogy megdöbbentem, amikor az én Alice-em bejelentette, hogy elválnak Will-lel.

Suzanne-t hirtelen elfogta az aggodalom. Vajon erről lehet szó? Bethnek és Jasonnek házassági gondjaik vannak? Nem, ez csöppet sem valószínű, hiszen olyan boldognak tűntek mindig. Soha semmit nem vett észre a viselkedésükön, ami gyanúra adott volna okot.

– Nem, nem hiszem, hogy ez lenne a helyzet – rázta meg a fejét.

– Van még egy kis bor? – Maggie félretette a kötését, felállt, és a hűtőhöz lépett. Egy palack sauvignon blanc-nal és négy pohárral tért vissza. Az asztalra tette a tálcát. – Mellesleg meg is kérdezhetnéd tőle, miért jött haza előbb, nem? Beth nem olyan titkolódzó és hallgatag, mint Hannah. Vagy akár Stewart is beszélhetne vele. Az apjához mindig is közel állt.

– Stewart sajnos nincs itthon, előadást tart a Fiatal Hegymászók Klubjában. Mire hazajön, Beth biztosan ágyban lesz már.

– És Hannah? Ő mikor érkezik?

– Egy hét múlva. – Suzanne kinyitotta a bort. – Ha minden igaz… Tavaly például az utolsó pillanatban lemondta. Idén igyekszem kisebb nyomást gyakorolni rá.

– Szerintem ne igyekezz, Suzanne, hanem próbálj meg lazítani, és élvezd egy kicsit te is a karácsonyt.

– Úgy szeretném, ha boldog lenne! – Suzanne kitöltötte a bort, és mindenki elvett egy poharat.

– Megtettél ennek érdekében mindent, amit tudtál. Egy anya sem tehetett volna többet.

Rhonda megcsóválta a fejét.

– Néha az az érzésem, hogy a gyerekek azért vannak, hogy gondot okozzanak nekünk. Ott van az én Rose-om is… Hát nem otthagyta a biztos és jól fizetett orvosi állását azért, hogy tanítónő legyen!?

Elaine felnézett a kötéséből.

– Remek tanítónő lesz.

– Na de az a rengeteg felesleges tanulás és vizsga…

– Nem számít. A lényeg, hogy boldog legyen.

Vajon Beth boldog?

Suzanne eddig meg volt győződve arról, hogy igen, de most már nem volt ebben annyira biztos.

Bármi is hozta haza egy héttel korábban, Suzanne remélte, hogy nem komoly a dolog.

Talán tényleg Stewartnak kellene először beszélnie vele. Ha valaki kiszedheti belőle, miért jött haza hamarabb, akkor az az apja.

12

Beth

Beth arra ébredt, hogy a párnájára esik a téli nap sápadt sugara, és ebből rögtön tudta, hogy késő́re jár.

Az éjjeliszekrényen egy pohár vizet talált, egy levél fájdalomcsillapítót, meg egy cetlit a húga majdnem olvashatatlan írásával.

Idd meg a vizet, vegyél be két tablettát, aztán gyere át reggelizni a kávézóba! Másnaposság ellen a legjobb orvosság egy kiadós skót reggeli.

A skót reggeli gondolatára felkavarodott a gyomra, de azért felült, és lenyelte a tablettákat.

Nem is emlékezett rá, mikor ébredt utoljára magától. Évek óta a gyerekei ébresztették.

Mami, játszol velem?

Mami, Melly bánt!

Mami, Ruby eltörte a kedvenc babámat!

Éhes vagyok!

Kérek vizet!

Pisilnem kell!

Most senki nem nyafogott, csendes volt a ház. A konyhából sem hallatszott zörgés, a lépcsőn sem visszhangoztak léptek. A nap sugarai beszöktek a függönyök közti réseken.

Beth körülnézett a szobájában. A falak, melyeket egykor modellek képeivel tapétázott ki, most pasztellszínűre voltak festve, különben teljesen ugyanolyan volt minden, mint gyerekkorában. A kedvenc könyvei most is ott sorakoztak a polcokon Betsy baba mellett, akitől a világ minden kincséért sem vált volna meg, amikor kicsi volt. Nem számított, hogy Betsynek már csak fél szeme volt, és a haja is megfogyatkozott, Betsy volt a mindene, ő segítette át élete legnehezebb időszakán. Ezt feltehetően Suzanne is tudta, ezért nem került Betsy Beth gyermekkorának más megkopott tanúival egyetemben a padlásra.

Egyébként Melly is imádta Betsyt. Az első játék, amit kézbe vett, valahányszor hazajöttek, a baba volt.

Ha a lányok most itt lennének, együtt feküdnének az ágyban. Összebújnának, kuncognának, és nagyokat civakodnának.

A távollétük valahogy hangossá tette a csöndet. Beth tudta, hogy csodálatos ez a nagy nyugalom, mégis üresnek és hamisnak érezte. Mintha hiányzott volna belőle valami.

És ha Jason telefonált, amíg ő aludt?

A mobilja után nyúlt, de nem kapott üzenetet.

Vajon ez mit jelent?

Kopogtak az ajtón, és Suzanne jelent meg egy bögre teával.

– Sokáig aludtál. Nagyon kimerült lehetsz.

Az este találkoztak ugyan, de csak egy ölelés erejéig. Beth túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy sokáig fenn maradjon. Most gyorsan a párnája alá dugta Posy üzenetét.

– Köszönöm, anya. Azt hittem, nincs itthon senki. – Észrevette a szépen összehajtogatott tiszta ruhákat az ágya végében, és hálatelt szívvel gondolt a húgára.

– Apád remélte, hogy találkoztok, de korán el kellett mennie, és nem akart felébreszteni. Nekem is hamarosan mennem kell. – Suzanne átadta neki a bögrét, aztán az ablakhoz lépett, és elhúzta a függönyt. – Megint esett a hó.

Beth a bögrét szorongatta, s közben próbált megfeledkezni a hasogató fejéről. Így másnap már nem tűnt olyan jó ötletnek a sok pezsgő.

– Nagyon szép lehet. Persze tudom, hogy a nagy hó mindig pluszmunkát jelent nektek.

Vajon miért nem telefonált Jason?

– Beth…

– Elnézést, mit is mondtál?

– Csak hogy meglepett a korai érkezésed. És hogy a lányok otthon maradtak. Minden rendben van?

– Persze. – Beth eltöprengett, vajon rákérdez-e az anyja, miért Posy pizsamája van rajta.

– Szépen süt a nap odakint, de attól még nagyon hideg van. Mit szeretnél csinálni ma?

Először is megszabadulni a fejfájásától. Aztán kitalálni, mihez kezdjen az életével.

Ja, és beszélhetne a húgával is.

– Arra gondoltam, hogy átmegyek a kávézóba, és segítek Posynak.

– Az nagyon jó lenne. Ilyenkor mindig sok a vendég, én meg délután a karácsonyi vásárban leszek, szóval Posynak egyedül kell boldogulnia. Vicky szokott segíteni ilyenkor, de ő meg influenzás, fel sem tud kelni. Főztem neki

tyúkhúslevest, majd beviszem hozzá a vásárra menet.

Az adventi időszakban Suzanne többféle környékbeli piacra is hordta a kávézóban is kapható ajándéktárgyakat.

– Biztos, hogy meg akarod látogatni, ha egyszer influenzás?

– Egyedül él, valakinek vele is törődnie kell. Én meg amúgy sem vagyok beteges típus. Tettem friss törölközőt a fürdőszobába. Ha fél órán belül kész leszel, el tudlak vinni kocsival a kávézóig. Mellesleg csizmára lesz szükséged. Sok hó esett mostanában. A lányok hogy vannak?

Beth nem tudta, és ez önmagában is elég volt ahhoz, hogy kikészüljön. Melly születése óta ez volt az első alkalom, hogy nem tudta, mit csinálnak a gyerekei. Ó, egek, vajon miért nem telefonált Jason?! Most mit csináljon? Hívja fel az anyósát?

– Remekül. Már alig várják, hogy ők is jöhessenek.

De mi van, ha Jason dühös rá, amiért otthagyta, és bosszúból nem hozza el őket ide? Persze ő is szörnyű dolgokat vágott Beth fejéhez, szóval vastagon benne volt a helyzet elfajulásában.

– Hát még mi apáddal! Biztosan sokat nőttek, mióta nem láttuk őket. – Suzanne pillantása Posy szépen összehajtogatott ruháira tévedt. – Hol a bőröndöd?

Beth lázasan gondolkodott.

– A légitársaság elvesztette. – Nem akarta felizgatni az anyját azzal, hogy összevesztek Jasonnel.

– Rettenetes! Vajon meglesz? – sopánkodott Suzanne.

– Azt mondták, felhívnak, ha előkerül. De egy darabig biztosan boldogulok így is. Posy adott kölcsön néhány holmit.

– A régi csizmád is itt van valahol. Előkeressem?

– Köszönöm, anya. Ez remek ötlet. – Beth kibújt az ágyból, és felvette a mobilját. – Megyek mosakodni.

– Minek ahhoz a telefonod? Azzal együtt zuhanyozol? – Suzanne felnevetett. – Ti, lányok és a telefonjaitok! De ettől még nagyon jó dolog, hogy egy éjszakát sem tudsz meglenni anélkül, hogy ne hiányozna a férjed.

Az ég le fog sújtani rá a villámaival, mert hazudott az anyjának!

A Mikulás meg nem hoz neki mást, csak virgácsot, amiért rossz kislány volt.

Lezuhanyozott, és felvette Posy cuccait. Miközben lement a konyhába, megint ellenőrizte a telefonját, és talált egy sms-t az apjától, amin jót mosolygott, mert Stewart csak a legvégső esetben próbálkozott sms-írással.

Örülök, hogy itthon vagy. Alig várom, hogy találkozzunk!
Apa
XX

A puszit jelentő két X láttán elszorult a torka. Olyan vágyakozás fogta el az apja iránt, hogy a szíve is belesajdult.

Megköszörülte a torkát, és próbálta összeszedni magát. Mi a csuda ütött belé?! Hiszen nem kisgyerek többé, hanem felnőtt nő. Rég elmúltak azok az idők, amikor az apja oldotta meg a problémáit. Most mégis azt kívánta, bárcsak felkelt volna kora reggel, akár csak egyetlen ölelésre is.

Jason még mindig nem jelentkezett.

A házasságkötésük óta először nem értettek egyet egy igazán fontos kérdésben. Beth tisztában volt vele, hogy a házasság a kompromisszumok művészete, de ebben a kérdésben nem létezik kompromisszum. Vagy lesz harmadik gyerek, vagy nem. Középút nem lehetséges.

Valamelyiküknek fel kell adnia az álmát.

Beth komolyan elgondolkodott rajta, képes lenne-e szülni egy harmadik gyereket, hogy megmentse a házasságát. A hasára tette a kezét, és lehunyta a szemét. Megpróbálta elképzelni, milyen volna egy harmadik terhesség. Felidézte az első két terhességét, azokat a csodálatos alkalmakat, amikor Melly és Ruby először megmozdult odabent.

Érzed, Jason?! Megmozdult! A mi kicsikénk… Most már igazi család vagyunk…

Igen ám, de a szülésre már korántsem emlékezett szívesen. Miközben más nők enyhe, alig érezhető fájásokról meséltek, és mesébe illően gyönyörű szüléstörténetekkel traktálták a többieket, Beth mindig mélyen hallgatott. Számára a szülés csillapíthatatlan, görcsös fájdalmat jelentett, vért, öltéseket és könnyeket. Meg a gyerekeit aggódó arccal körbeálló gyerekgyógyászokat.

Ha csak belegondolt, hogy még egyszer át kell ezt élnie, páni félelem fogta el. És akkor még nem beszéltünk az álmatlan éjszakákról, meg hogy úgy egyébként milyen nehéz egy kisbabát életben tartani.

Jasonnek hogy jutott egyáltalán eszébe ez a dolog?

Nyomorultul érezte magát, ahogy elgyötörten és másnaposan kivánszorgott a házból, majd beszállt az anyja mellé az anyósülésre.

– Kösd be magad, jegesek az utak! – figyelmeztette Suzanne, majd óvatosan indított. Beth előrenyújtotta a lábát, hogy a fűtés átmelegítse a lábujjait.

Az utakról lekotorták a havat, a földeket viszont vastag, fehér takaró

borította.

– Hogy vagy, anya? – kérdezte. – Úgy sajnálom, hogy az elmúlt hetekben-hónapokban nem telefonáltam gyakrabban. De teljesen lefoglaltak a lányok.

– Igazán semmi szükség rá, hogy mentegetőzz. – Suzanne szigorúan az utat nézte. – Emlékszem rá, milyen az, ha az embernek kisgyerekei vannak. Az ember betervez magának egy csomó feladatot, aztán arra eszmél, hogy vége a napnak, és az égvilágon semmit sem sikerült kipipálnia a listán.

– Ó, igen, ez ismerős. – Beth elnyomott egy ásítást. – Nem is értem, hogy tudtál mindezzel megbirkózni olyan hirtelen. Az egyik pillanatban még nem volt gyereked, aztán másnap hirtelen három is a nyakadba szakadt.

Az asszony elmosolyodott.

– Apád nélkül nem ment volna. Már akkor is egy csapat voltunk.

Beth elérzékenyült, ahogy az apjára gondolt. Hát nem nevetséges?

Hogy a figyelmét elterelje, kibámult az ablakon, és McAllisterék farmját látta, mögötte pedig a hegyek emelkedtek a magasba.

Még emlékezett rá, milyen szörnyűségesen idegennek tűnt ez a vidék akkor, amikor ideköltöztek. De aztán lassan befogadta őket a falu.

Hogy ő mikor fogadta el otthonaként a falut, azt nem tudta volna megmondani. Valószínűleg apránként történt. Fokozatosan, ahogy Suzanne-t is elfogadta anyjaként.

Azon soha nem gondolkodott, mennyire volt nehéz ez a helyzet Suzanne-nek. És hogy milyen szerencséjük volt vele.

– Apa hogy van?

– Jól. Hiszen ismered… Egy percre meg nem áll. – Suzanne lassított, mert egy kereszteződéshez közeledtek. – Nem tud nemet mondani, mindent elvállal, azért nem volt itthon tegnap este sem, és ezért kellett korán indulnia ma reggel. Persze ha tudtuk volna, hogy jössz…

– Hirtelen ötlet volt.

Suzanne fél kézzel elengedte a kormányt, és megszorította a lánya kezét.

– Mi mindig melletted állunk, ugye tudod?

– Köszönöm. – Beth szeme megint megtelt könnyel. Úgy látszik, egy éjszaka elég volt hozzá, hogy bőgőmasinává változzon. Soha többé nem fog berúgni!

Suzanne lassított, majd amikor elhaladtak egy karácsonyfát cipelő pár mellett, az ablakot is lehúzta.

– Fiona, tudsz róla, hogy a könyvklubot áttettük keddre?

– Igen, már mondták. – Fiona közelebb lépett a kocsihoz. – Vigyünk

valami ennivalót? Ez lesz az utolsó találkozónk karácsony előtt.

– Igen, azt beszéltük, hogy mindenki hoz valamit.

A két nő még váltott néhány szót, Beth meg közben megpróbált elképzelni egy hasonló helyzetet Manhattanben, de nem nagyon sikerült neki.

Ha a jógaórája elmaradt, sms-értesítést kapott. És senki nem állította meg az Ötödik sugárúton.

Mosolyogva nézte, amint az anyja elbúcsúzott Fionától, és megjegyezte:

– Jó újra itthon.

– Nem hiányzik a nagyváros csillogása? Igaz is, hogy van Jason? Még mindig jól megy a munka?

– Ó, igen! Megint előléptették.

– Az előléptetés árnyoldala, hogy még később jár majd haza, ami elég nehéz lesz neked meg a két kicsinek.

Hogy lehet az, hogy az anyja mindig azonnal megérti?

– Neked három kicsikéd volt. – *Akik ráadásul nem is voltak a tieid.* Beth gondolatai újabban mindig visszatértek ide. A beszélgetése Jasonnel eszébe juttatta, milyen lehetett egyszerre három gyerekkel.

– Ti voltatok az én boldogságom.

Biztos? Beth soha nem beszélt az anyjával erről az időszakról, és a döntésről sem, amit Stewarttal meghoztak. Vajon eszébe jutott egyáltalán, hogy nemet is mondhatna a barátnője három gyerekére? Vajon soha nem gondolta – mint most ő –, hogy három gyerek egyszerre túl sok neki?

De még mielőtt kitalálhatta volna, mit kérdezzen ezzel kapcsolatosan, Suzanne már oda is ért a kávézóhoz.

– Jó munkát mindkettőtöknek! Remélem, nem lesznek túl sokan.

Ezt Beth is melegen remélte. Félt, hogy a fájó feje nem fogja bírni a kávézó zajszintjét.

Amint kinyitotta az ajtót, beburkolta a benti meleg. Posy a pultnál állt, és nagy darabokat vágott le a csokitortából. Felhevült arcát kusza fürtök keretezték.

Mosolygott, amikor Betht észrevette.

– Na, hogy vagy?

– Mintha fejbe rúgott volna a Mikulás rénszarvasa. Ja, és mellesleg folyton bőghetnékem van.

– Az ingyenpezsgő-élvezetért is meg kell egyszer fizetni.

– Kösz az együttérzést. És a vizet meg a tablettákat is.

– Szívesen. Viszonozhatod a kedvességemet, ha leveszed a kabátodat, és

kiviszed ezt a kettes asztalhoz.

Beth elnyomott egy ásítást.

– Melyik a kettes asztal?

– A kandallóhoz legközelebb eső. A vendégek azt szeretik a legjobban. – Posy rátett a tálcára egy teáskannát is, csészékkel együtt. – Anya hogy van?

– Jól, legalábbis azt hiszem. Tudni szeretné, mikor hozod a fát.

– Holnap bemegyünk Luke-kal az erdőbe. Hozunk egyet magunknak és anyáéknak is.

Luke?

Beth kedvesen mosolyogva felszolgálta a teát és a süteményt, majd visszament a pult mögé, és szemügyre vette a kávégépet. Pislákoló fényeivel, a kijelzővel és a rengeteg csillogó gombbal úgy nézett ki, mint egy Jumbo Jet pilótafülkéje.

– Ki az a Luke? – kérdezte kíváncsian.

– A jelenlegi bérlőnk. Több hónapra kibérelte a pajtát. Ahhoz ne nyúlj! – Posy kissé arrébb tolta a nővérét. – Most aztán végképp nem hiányzik, hogy tönkretedd a kávégépet.

– Kösz a bizalmat. – Beth nekidőlt a pultnak, és nézte, hogyan főz le egy presszókávét a húga. Az eredménytől egy New York-i barista is el lett volna ragadtatva. – Jasonről még mindig semmi hír. Kezdek aggódni.

– Te mást se csinálsz, mint aggódsz. – Posy a nővére kezébe nyomta a kávét, aztán köszöntötte a kávézóba épp akkor belépő fiatal párt. – Jó hideg van ma. Mit parancsolnak?

A fiatalok rendeltek, Beth meg a kávéját kortyolta, és közben a gyerekkorán töprengett. Hogy milyen gyakran jött ide iskola után a testvéreivel együtt. Itt, az egyik asztalnál írták meg a házi feladatukat, miközben várták, hogy az anyjuk végezzen. Mindig kaptak valami finom édességet. Egyszer ragadós, mézédes, még langyos vajaskekszet, máskor forró csokoládét tejszínhabbal és csokireszelékkel. Miután pedig befejezték a leckét, bekuporodtak az olvasósarok előtti fotelokba, ott várták meg az anyjukat. Suzanne már jóval azelőtt rájött, milyen támogató és inspiráló dolog a kellemes környezet, mielőtt ebből világszerte trend lett volna.

– Hé! – bökte oldalba kedvesen Posy. – Útban vagy.

– Talán nem vetted észre, de épp személyes krízisben vagyok.

– De igen, észrevettem. Ne felejtsd el, hogy én mentem eléd a reptérre, én józanítottalak ki, és én adtam kölcsön a kedvenc pizsamámat. Együttérzek veled, de azt azért nem szeretném, ha a krízised a kávézó forgalmát is

befolyásolná. Azt mondtad, újra dolgozni szeretnél: nos, felőlem akár el is kezdheted… – Egy köténytnyújtott Beth felé, aki felsóhajtott.

– Mit csináljak?

– Például szolgálj fel. És el ne felejtsd a mosolyt meg az üdvözlést, lehetőleg jó vaskos skót kiejtéssel.

– Seattle-ben születtem, és Manhattanben élek.

– De a legfogékonyabb éveid többségét itt töltötted, szóval ne tégy úgy, mintha világéletedben törékeny városi virágszál lettél volna! – Posy a tábla felé intett. – Ma kétféle levesünk van, tejszínes gombakrémleves és tárkonyos zöldborsóleves. Hozzá rozmaringos, tengeri sós kenyér. A vegetáriánusoknak kecskesajtos-hagymás lepényt kínálunk második fogásként, a húsevőknek pedig anya vadhúsos pitéjét.

Beth nyelt egy nagyot.

– Az a kedvencem.

– Lehet, de nem enni jöttél ide, hanem felszolgálni. Ha marad belőle a nap végére, azt megeheted.

– És szokott maradni? – reménykedett Beth.

– Nem, eddig még nem fordult elő, hogy maradt volna.

Beth megállapította magában, hogy a húgának szadista hajlamai vannak, de nem szólt semmit. Felvette néhány ausztrál turista rendelését, aztán eltűnt a konyhában. Az elkövetkező két órában rengeteg volt a dolga. Nemhogy a húgával nem beszélgetett, de még arra sem volt ideje, hogy a telefonját megnézze. A kávézó tele volt, és ugyanezt lehetett elmondani az ajándékboltról is.

Miközben Beth levest szolgált fel, Posy eladott négy csillogó kék fonalból készült pulóvert, nyolc sapkát és két pár ujjatlan kesztyűt.

Beth fáradtan ásított egyet.

– Iszonyú sok a munka. Hogy bírod?

– Általában van segítségem, de Vicky most sajnos influenzás.

– És mi lesz, ha a hegyimentőket bevetésre hívják?

– Akkor itthagyok csapot-papot, és te veszed át a boltot. – Posy egy helyi művész által tervezett karácsonyi képeslapot tett zacskóba, majd egy saját készítésű mézeskalács figurát mellékelt hozzájuk. – A ház ajándéka – mosolygott a vásárlókra, és nem sokkal később újabb csapat elégedett vevő hagyta el az üzletet.

– Szerencsés vagy, ugye tudod?

– Tessék?

– Rendezett az életed. Van egy kellemes otthonod, és ott vannak neked az állataid, a hegyek meg a kávézó. Tudod, mit akarsz, és meg is teszed. Irigyellek.

Posy fel sem nézett a nővérére.

– Eszedbe jutott már, hogy mások esetleg téged irigyelnek mindazért, amid van?

Beth csodálkozva kapta fel a fejét.

– Miért vagy ilyen harapós?

– Nem vagyok harapós, csak…

– Csak micsoda?

Posy a fejét rázta.

– Semmi. Egyszerűen csak úgy látom, túlságosan sok feltételezésbe bocsátkozol mások életét illetően.

– Talán nem helyesek a feltételezéseim? Hannah nem akar családot, te pedig nem szeretnél Manhattanben élni.

– Ez utóbbi tényleg igaz.

Megszólalt az ajtó fölé akasztott csengő, és egy magas, jóképű, sötét hajú férfi lépett be a kávézóba. Beth önkéntelenül is kihúzta magát.

– Csini fiú tizenkét óránál – dünnyögte. – Próbáld megszerezni a nevét és a telefonszámát. Túszul ejthetnéd, hogy legyen, aki melegítsen tavaszig.

– Tudom a nevét és a telefonszámát – világosította fel a testvérét Posy. – Ő ugyanis a bérlőnk. – Odabiccentett a férfinak. – Na, milyen volt a délelőtt? Eleget írtál?

– Sajnos inkább töröltem, mint írtam. Alkotói válságban vagyok, de ilyenkor nincs hathatósabb segítség, mint egy finom brownie. – A férfi levette a kabátját, és Beth meglepetten látta, hogy Posy egészen másképpen mosolyog rá, mint a többi vendégre.

– Mindjárt hozom a brownie-t. Kávét is kérsz?

– Persze.

– Még valamit?

– Ami azt illeti, igen. – Azzal Luke magához húzta Posyt, és úgy csókolta meg, mintha jönne a világvége, és ez lenne az utolsó csók, amit válthatnak. Olyan volt, mint egy romantikus film zárójelenete.

Beth levegő után kapkodott. Meglepődött, és elfogta a sárga irigység. Azt hitte, mindent tud Posy életéről, de nyilvánvalóan tévedett. Ez az ember sokkal több, mint egy bérlő. Hirtelen eszébe villant, amit a húga mondott. Hogy amikor megkapta az üzenetét, épp ágyban volt egy magas, izmos és

végtelenül jóképű fickóval, aki ráadásul remek szerető…

Beth azt hitte, csak viccel, de nyilvánvalóan nem ez a helyzet.

Ahogy óvatosan körbepillantott a kávézóban, csupa jóindulatú, mosolygós arcot látott, meglepettet egyet sem. Tehát a jelek szerint ő volt az egyetlen, akit nem avattak be ebbe a titokba.

Luke és Posy végül szétváltak, a pillantásuk egy ideig még egybekapcsolódott, és úgy néztek egymásra, de úgy, hogy végül Beth volt az, aki elfordult. Érezte, hogy nagyon intim pillanat részese, és nem akarta megzavarni őket.

Vajon ő és Jason mikor néztek így egymásra utoljára? Mikor voltak ilyen önfeledten boldogok? Mikor csináltak valamit csak azért, mert jólesik?

Az életüket a részletekbe menőkig megtervezték, minden percüket betáblázták, és a tervek kilencven százaléka a lányokról szólt.

Luke végül elengedte Posyt, de Beth pontosan tudta, hogy csak azért, mert nincsenek kettesben.

Arra számított, hogy Posy bemutatja őket egymásnak, de a húga csak ábrándosan a semmibe révedt.

Ezek után nem kell megkérdeznem tőle, hogy csókol a fickó, gondolta Beth, majd magához ragadta a kezdeményezést.

– Még nem ismerjük egymást – mondta, és kezet nyújtott. – Posy nővére vagyok, Beth. A fiatalabbik nővére, aki férjnél van. – *Az unalmasabbik nővére, akinek már teljesen bepókhálósodott az agya.* – Örülök, hogy megismerhetem.

A férfi megrázta a kezét. Erős, kellemes kézfogása volt.

– Luke Whittaker. Hegymászó, író és rosszéletű kalandor. Én is örvendek. – Ismét Posy felé fordult. – Gyorsan leülök ahhoz az üres asztalhoz, amíg el nem foglalja valaki.

Luke Whittaker. Rosszéletű kalandor… Beth a férfi után bámult.

Posy közben kávébabot töltött a kávégépbe, és néhányat elpotyogtatott.

– Hoppá!

– Megértelek – biccentett Beth. – Ha engem csókoltak volna meg így, nekem is reszketne a kezem.

– Megtennéd, hogy nem bámulod ilyen furán a vendégeimet?

– Csak egyetlen vendégedet bámulom – helyesbített Beth. – Ugye azt mondta, hogy Luke Whittakernek hívják?

– Igen. – Posy összeszedte a lehullott kávészemeket. – Tudsz róla, hogy még mindig őt nézed?

– Ismerős a neve.

– Könyve jelent meg, és többször szerepelt a tévében. Világcsavargó, az a fajta, aki túlélőtippeket ad. Tudod, például hogyan lehet megúszni a cápatámadást, ha elsüllyed a hajód az Atlanti-óceánon, meg ilyesmi. Elengedhetetlenül fontos információk ezek olyanoknak, akik a Skót-felföldön élnek. – Posy levert egy karton tejet a pultról. Szerencsére Beth szemfüles volt, és még a levegőben elkapta.

– Tarts egy kis szünetet, mert ha ez így megy tovább, össze fogsz törni valamit. – Beth még mindig Luke-ot nézte, aki útban az üres asztal felé megállt, és udvariasan váltott néhány mondatot Mrs. Chapmannel, aki turistáknak adott ki házakat a faluban. – A kalandor… Nem láttam a tévéműsorait, de biztos onnan ismerős a neve. Mióta szokott így csókolni?

– Sajnos még nem elég régóta. – Posy levágott egy nagy szelet brownie-t, és tányérra tette.

– Kezdem már érteni, mire célozgattál az életed történéseivel kapcsolatban. – Beth nézte, ahogy Luke felakasztja vízhatlan kabátját, figyelte, hogyan feszül meg a fonott mintás pulóver széles vállán, erős hátán. – Úgy néz ki, mint egy fotómodell, aki túrafelszerelést reklámoz. Eső-, sőt vihar- és hóálló.

– Jóképű, az biztos. – Posy fenyőfa formájú mintát rajzolt a tejhabra a kávé tetején, megszórta egy csipet fahéjjal, majd Luke asztalához vitte a süteményt és a csészét.

A nővére kivárta, amíg visszatér.

– Ezek szerint nem vicceltél, amikor azt mondtad, hogy egy magas, izmos és végtelenül jóképű fickóval hancúroztál.

– Nem, nem vicceltem. És meg kell mondanom, nagyon rosszulesett, hogy már azt is nevetségesnek találtad, hogy egyáltalán van nemi életem.

– Nem azt találtam nevetségesnek, hanem a felvetést, hogy jóképű idegenek időznek a faluban. – Beth még mindig Luke-ot bámulta. – És te otthagytad őt, hogy kigyere értem a reptérre?

– Igen. Szóval akárhogy is, de jössz nekem eggyel. – Posy csodálkozva nézett a nővérére. – Nagyon csillog a szemed. Csak nem fogsz megint bőgni?

– Nem is tudom. Ma nagyon érzelgős napom van.

– Ez történik, ha az ember megiszik egy vödör pezsgőt – kötekedett a húga, de még ugyanebben a pillanatban engesztelően végigsimított a karján. – Ne izgulj, minden rendben lesz. Lazíts egy kicsit.

– Nem vagyok az a könnyen lazuló típus.

– Akkor menj, hempergőzz meg a hóban, vagy ilyesmi, de csinálj valamit

magaddal, mert nem akarom, hogy anya és apa nyugtalankodni kezdjenek miattad.

– Eszedbe jut néha, mekkora áldozatot hoztak ők ketten, amikor magukhoz vettek minket?

Posy csodálkozva meredt a testvérére.

– Nem, munka közben soha. Mi ütött beléd?

– Mostanában gyakran töprengek ilyen dolgokon.

– Jó lenne, ha abbahagynád a töprengést, amíg itt vagy. Nem tesz jót, a szemed például határozottan vörös lesz tőle. Igyál egy csésze kávét, tegyél fel egy kis sminket, vagy amit akarsz, csak csinálj valami olyasmit, ami megvigasztal. Elég a szenvelgésből!

– Nem szenvelgek. – Beth belátta, hogy a húgának igaza van, nem dagonyázhat tovább az önsajnálatban. Elővett egy szájfényt, és gondosan kiszínezte vele az ajkát. – Jó tudni, hogy legalább a te szerelmi életed rendben van, ha már az enyém teljesen a padlóra került. – Ebben a pillanatban jelzett a telefonja. Megkönnyebbülten felsóhajtott. – Végre! Ez biztosan Jason lesz. Már kezdtem aggódni. Nem baj, ha felveszem? Nem fog sokáig tartani.

– Persze, menj csak! – Posy finoman a konyha felé tolta. – Menj be oda hátra! Nem akarom, hogy az érzelmi ügyeiddel elvedd a vendégek étvágyát.

Mivel Beth tudta, hogy Duncan, a szakács ott van a konyhában, inkább kiment a kávézó elé.

Csak amikor előhalászta a telefont a zsebéből, akkor derült ki, hogy nem Jason az, hanem Corinna.

– Halló! – szólt bele, de erőt kellett vennie magán, hogy kellőképpen lelkes legyen a hangja. Nagyon csalódott volt, hogy mégsem a férje hívja.

– Délután háromkor értekezletünk lesz. Azt akarom, hogy te is részt vegyél rajta.

Semmi bájcsevej. Semmi „Hogy vagy?” vagy „Mi újság?”. Még annyi sem, hogy „Ráérsz-e ma délután?”.

Bár Corinna legalább szerette volna, ha ő csatlakozik a csapatához.

– Sajnos nem vagyok Manhattanben, Corinna. Úgy alakult, hogy hamarabb el kellett utaznom Skóciába.

Rövid csönd támadt.

– Beth – mondta aztán hűvösen Corinna. – Kezdek kételkedni benne, elég komolyan veszed-e ezt az egészet. Ha tényleg nálunk akarsz dolgozni, előbb meg kell győznöd az elhivatottságodról és a hűségedről.

Már amikor korábban együtt dolgoztak, Corinna akkor is szívesen élt az érzelmi zsarolás eszközével.

– Biztos lehetsz az elhivatottságomban. Nagyon akarom ezt az állást. És keményen dolgozom, már összegyűjtöttem egy csomó ötletet.

– Küldd át őket. Szeretném megnézni.

– Rendben, még ma átküldöm e-mailben.

Eredetileg a repülőút alatt akart nekiállni a feladatnak, de elterelte a figyelmét a pezsgő, a dönthető ülés és az, hogy egyedül az ő kezében van a távirányító. A munka így elmaradt.

– Ha délután kettőig megkapom, magammal tudom vinni az ötleteidet az értekezletre. Átküldök neked egy linket, és interneten csatlakozhatsz a beszélgetésünkhöz.

– Az nem fog menni. A hegyekben vagyok, itt nincs rendes internet. Maradjunk inkább az e-mailnél. – Beth egyre idegesebb lett. Lehet, hogy a korai hazautazásával elpuskázta az egyetlen munkalehetőségét?

– Akkor várom az e-mailedet. – Corinna hangjából csak úgy sütött a rosszallás és az elégedetlenség.

– Küldöm. És Corinna, hidd el…

A nő azonban már letette. Beth pedig csak állt ott a telefonnal a kezében, és az a rettenetes érzése támadt, hogy soha semmilyen téren nem fog tudni megfelelni reménybeli főnök asszonyának.

Már el is felejtette, mennyi rossz érzést és keserűséget hozhat az ember életébe a munka.

A jeges hideg áthatolt a ruháján. Megborzongott, és visszament a kávézóba. Posy csak ránézett, és egyből azt kérdezte:

– El fogtok válni?

Csak egy lánytestvér lehet ilyen fájdalmasan őszinte.

– Nem Jasonnel beszéltem. Corinna hívott, a régi főnököm, aki lehet, hogy az új főnököm is lesz.

Válás? Isten ments! Jasonnel sosem fognak elválni! Most csak egy kicsit összekülönböztek, de ilyesmi minden házasságban előfordulhat.

– Corinna? – Posy felvonta a szemöldökét. – Corinna, a gonosz… Csak azért sem mondom ki az ötbetűs szót, mert féltem a vendégek ártatlanságát, de a főnév, amit szívesen kimondanék, rímel arra, hogy durva.

Beth nem volt biztos abban, hogy szeretné, ha emlékeztetnék Corinna rossz tulajdonságaira. Most meg főleg nem, hogy a telefonbeszélgetés során olyan nyilvánvalóan megmutatkoztak ezek a rossz tulajdonságok.

– Délután kettőig várja az ötleteimet, ami az időeltolódás miatt azt jelenti, hogy ötig ki kell találnom valamit, amitől eltátja a száját. Nem gond, ha most hazamegyek, és megpróbálom összeszedni a gondolataimat?

– Persze hogy nem. Boldogulok. – Posy felnézett, amikor nyílt az ajtó, és besietett Suzanne. – Anya! Csak nincs valami baj? Vicky hogy van?

– Rosszul. Fel is hívtam Burn doktort, hogy menjen ki hozzá, és vizsgálja meg. Holnap újra meglátogatom.

– Azt hittem, már útban vagy a karácsonyi vásárra.

– El is indultam, de közben kaptam egy e-mailt Hannah-tól. Valószínűleg tegnap este küldte, de csak naponta egyszer nézem meg a levelezésemet.

Beth elábrándozott, milyen is lehet egy olyan világ, ahol az emberek csak egyszer nézik át az üzeneteiket.

– És mit írt? – kérdezte.

– Hogy hamarabb jön a tervezettnél.

– Mennyivel? – érdeklődött Posy, aki épp egy tálcát egyensúlyozott, tele kávéscsészékkel.

– Sokkal. Egészen pontosan ma érkezik.

– Nahát! Idén mindenki korábban jön. Lehet valami a levegőben – csóválta meg a fejét Posy.

Suzanne a homlokát ráncolta.

– Apáddal nagyon aggódunk. Nem értjük, miért jön hamarabb. Beth, te mégiscsak gyakrabban beszélsz vele. Nem tudsz valamit? Nem mondott neked semmit?

– Amikor legutóbb beszéltünk, még teljesen jól volt. Épp rengeteg dolga akadt, úgyhogy lemondta a közös vacsoránkat. – Betht megint elfogta a lelkifurdalás, amiért nekiesett Hannah-nak. Fel sem merült benne, hogy Hannah élete sem fenékig tejfel.

Suzanne az órájára pillantott.

– Egy óra múlva száll le. Telefonálok a vásárra, és szólok, hogy csak később érek oda.

Posy a fejét rázta.

– Én majd elhozom Hannah-t. Te menj a vásárra, Beth pedig majd tartja itt a frontot.

– Azt nem lehet – tiltakozott Beth. – Nem értek a kávégéphez, és különben is, nekem most dolgoznom kell. – Ha már nem tud ott lenni az értekezleten, innen, Skóciából kell bizonyítania az elkötelezettségét és a rátermettségét.

– Majd kihívod Duncant kávét főzni. Te meg, mivel anya vagy, nyilván

kiválóan tudsz egyszerre több mindent csinálni. Ha boldog vendégeknek kávét és süteményt szolgálsz fel, az fokozza a kreativitásodat. – Posy felakasztotta a kötényét, és fogta a kabátját. – Indulj a vásárba, anya!

– De Hannah arra számít, hogy én megyek érte…

– Akkor majd kellemes meglepetésként éri, hogy a kisebbik húga ül a kormánynál.

Szent isten! – gondolta Beth. Miért is gondolta, hogy önfeledt pihenés várja majd, ha hamarabb hazajön? És vajon hogy lehet reklámkampányon ötletelni, ha az ember közben vajaskekszet és mézeskalácsot szolgál fel?

13

Hannah

Hannah az érkezési oldalon várt. Hullámzott körülötte a tömeg, márpedig aki siet, az ügyetlen és óvatlan. Hol oldalba könyökölte valaki, hol egy csomag kemény és hegyes sarka fúródott a csípőjébe. Fogcsikorgatva húzódott közelebb az üvegajtóhoz, mert azt gondolta, ott védettebb helye lesz.

Gyöngének és sebezhetőnek érezte magát, és fogalma sem volt, hogy álljon így Suzanne elé. A hazaúton az asszony nyilván a kérdéseivel fogja bombázni, csakhogy Hannah feltehetően egyik kérdésére sem tud majd válaszolni.

Ha lesz egy kis szerencséje, Stewart ma korábban hazaér a szokásosnál. Suzanne-t mindig megnyugtatta a férje jelenléte, és Hannah is mindig kellemes társaságnak tartotta a férfit.

De vajon mi lesz, ha Stewart is rákérdez, mi újság vele?

Miután leszállt a gépe, bekapcsolta a mobilját, és talált egy sms-t Adamtől.

Hívj fel, ha megérkeztél! Tudni szeretném, hogy van a húgod.

Egyáltalán hogy jutott eszébe hazudni Adamnek?!

Kezdte elunni a várakozást. Épp azon morfondírozott, hogy felhívja Suzanne-t, és megkérdezi, mennyi idő még, mire ideér, amikor ismerős kocsi állt meg a reptér épülete előtt. Hannah fogta a két bőröndjét meg a laptoptáskáját, és megindult a kijárat felé. Csakhogy az autóból nem Suzanne, hanem Posy szállt ki, és sietett a segítségére.

A húga kifakult farmert és túrabakancsot viselt. Rikítóan kék vízhatlan kabátja nyitva volt, mintha a nagy kapkodásban elfelejtette volna felhúzni a cipzárt. Minden porcikájából, minden mozdulatából energia sugárzott. A mosolyából, a járásából, abból, ahogy a lófarka meglibbent, vagy ahogy a fejét elfordította. Mintha teljességgel képtelen lett volna lassan, megfontoltan mozogni.

Nem viselt sminket, de az arca piros volt, mint a rózsa, sötétbarna haja pedig fényesen csillogott. Simán szerepet kaphatott volna egy multivitamin vagy egy egészséges, teljes kiőrlésű reggelizőpehely reklámjában. Hannah hozzá képest sápadtnak és gyöngének tűnt. Vajon régen ő is ilyen sugárzó és eleven volt? Nem, valószínűleg soha. Kozmetikumok nélkül ő sosem érte el ezt a hatást.

– Nocsak, megjött az én elveszett nővérkém! – Posy odalépett hozzá, és

átölelte.

Hannah-ra különös hatással volt ez az ölelés. Az arcán érezte Posy puha haját, és az orrát finom, citrusos illat csapta meg. A bensőjében megmozdult valami, egy rég elfeledett érzés. Hannah magára erőltetett fagyos nyugalma elolvadt ettől a kedves, meleg fogadtatástól, mint napon a hó, a fal pedig, amelyet önmaga védelmére emelt, lassan elenyészett a semmiben.

Mindez olyan ijesztő volt számára, hogy gyorsan hátrált egy lépést, aminek következtében egyenesen beletrappolt egy sós hóolvadékkal teli tócsába.

Hasítottbőr csizmája természetesen egy pillanat alatt átázott, de nem bánta. Ami azért sokat elárult arról, mennyire fél a kötődéstől és mindenféle szeretetnyilvánítástól. Inkább a csizmáját vagy a lábujját áldozta be, csak a szíve ne kerüljön veszélybe.

– Azt hittem, Suzanne jön értem.

– Neki a karácsonyi vásárra kellett mennie, úgyhogy én jöttem. Megütötted a főnyereményt, bár lehet, hogy ennek a megítélésére nem én vagyok a legalkalmasabb, hiszen kétségkívül részrehajló vagyok.

Hannah azt kívánta, bárcsak mégse bontakozott volna ki olyan sietve a húga öleléséből – habár ennek nem volt semmi értelme.

Nem lehet az egyik pillanatban visszautasítani a szeretetet, a következőben meg kétségbeesetten vágyni rá.

Még szerencse, hogy a húgának nem tűnt fel semmi a viselkedésében.

– Vigyázz a bőröndökre! A kék vadonatúj.

Posy rántott egyet a vállán, és még ugyanazzal a mozdulattal hátradobta a haját.

– Ha nem tetszik, ahogy viszem, nyugodtan cipelheted te magad. Mondhatom, nem túl könnyű egyik sem. Jól felpakoltál.

– A ház elég hideg, úgyhogy egy csomó ruhát hoztam.

– Ha csinálsz valamit, úgy értem, fizikailag, akkor egyáltalán nincs hideg. Persze aki csak üldögél…

Posy kinyitotta a csomagtartót, és egyenként behajította a bőröndöket.

Máris kötekedtek, de ez legalább ismerős érzés volt. Lehetett Hannah bármekkora tekintély szakmai téren, a húga folyamatosan azt éreztette vele, hogy nem ért semmihez. Mintha bizony az ő képességei nem számítanának!

– Két perce érkeztem, megtennéd, hogy egy ideig még nem piszkálsz? – kérte élesen, majd egy másodperccel később elszégyellte magát. – Sajnálom. Tudom, hogy én is bántó voltam. Köszönöm, hogy kijöttél elém.

– Szívesen. És én is elnézést kérek. – Posy engesztelően elmosolyodott. –

Remélem, a hatalmas karácsonyi ajándékom miatt olyan nehéz a bőröndöd.

Hannah beszállt a kocsiba, és becsapta az ajtót. Örült, hogy elmenekülhet a reptér zűrzavarából, még akkor is, ha tisztában volt vele, hogy a saját gondjait nem hagyhatja itt, azokat mind viszi magával.

A méregdrága karácsonyi ajándékok nem okoztak gondot Hannah-nak. Bármikor szívesen lemerítette a hitelkártyáját, igaz, a bőrönd súlya inkább a könyveknek volt köszönhető, melyekkel utazott. Többnyire csak egy-két kötetet vitt magával, de most feláldozta a ruhák egy részét, hogy a hat kedvenc könyve beférjen.

A könyvek voltak a legjobb barátai, és ki ne utazna szívesen a barátaival?

Pusztán a tudat, hogy ott vannak, megnyugtatta, és később, ha előveszi őket, vigaszt meríthet a lapokon feltáruló történetekből.

Látott egy párt, akik sok bőrönddel és két kisgyerekkel küszködve próbáltak taxit fogni maguknak.

Boldog karácsonyt idehaza!

Majd minden embernek leghőbb vágya, hogy hazamehessen karácsonyra, Hannah azonban nem nyugodott meg túlzottan a családi karácsony gondolatától.

Posy kinyitotta a vezetőülés felőli ajtót, és beengedett egy jó adag jéghideg levegőt.

– Miért viseled ezt a sötét szemüveget? A Skót-felföldön vagyunk, nem Hollywoodban.

Jellemző, hogy a húga azt gondolja, a névtelenségét akarja megőrizni a szemüveggel, nem pedig azt próbálja eltitkolni, milyen nyomorultul érzi magát.

Posy az égvilágon semmit sem tud az életéről, de hát ez nem az ő hibája. Maga alakította úgy, hogy egyre több legyen a téves információ, és ezekből a félreértéstéglákból épült a fal, amely mögé elzárkózott.

– Úgy látom, ideges vagy. Nyilván rengeteg dolgod lenne, és egyáltalán nem hiányzott, hogy még értem is ki kelljen jönnöd. Haza tudtam volna menni taxival is, de amikor legutóbb így döntöttem, Suzanne megsértődött.

– Már úgy érted, anya. – Posy rátenyerelt a dudára, amikor indulásnál valaki hirtelen bevágott eléjük. – Egyébként nem vagyok ideges. Örülök, hogy hazajöttél. És anya is nagyon boldog.

A szavaiból érződött a feltétlen szeretet, amellyel Suzanne-t övezte. Hannah irigyelte Posyt azért a képességéért, hogy félelem nélkül, teljes odaadással tud szeretni. A húga ugyanúgy szeretett, mint ahogy hegyet

mászott: teljes erőbedobással, anélkül hogy a lezuhanás lehetőségébe akár csak egyszer is belegondolt volna.

Hannah számára viszont egyfajta bátorságpróbát jelentett szeretni.

Posyt látva mindig elszégyellte magát a gyávasága miatt.

Hátrahajtotta a fejét, neki a nyaktámasznak, és lehunyta a szemét. Adamre gondolt, amitől egyszerre még gyávábbnak érezte magát. Inkább mégis felnézett.

– Mesélj, mi újság itthon! Időnként úgy érzem, semmit sem tudok rólatok.

– Ha időnként idetelefonálnál, az sokat segítene – szúrta oda Posy. – De ha erre nem futja az időből, akkor akár e-mailt is írhatnál. – Erősen megmarkolta a kormánykereket, aztán megrázta a fejét. – Sajnálom. Nem akartalak bántani. Úgy látszik, tényleg feszült vagyok egy kicsit. Te is tudod, hogy van az… Sok a munka, az idő meg kevés… Apa alig van otthon, nagy a forgalom a túraközpontban. Martha mostanában nem tojik, de kétlem, hogy ettől álmatlan éjszakáid volnának. Anya rengeteget dolgozik, nagyon jól megy az üzlet. A kávézó folyton tele van, ami örvendetes. Bonnie-val sokat járunk ki a mentőcsapattal a hegyekbe, és mostanában gyakran mászom is. Legutóbb egy jégfalat másztam meg.

– Jégfalakra mászol? – Hannah megborzongott, és összefogta a nyakán a kabátja gallérját, de az anyag nyirkos volt, és hideg. – Remélem, óvatos vagy.

– Úgy beszélsz, mint anya.

– Ő hogy van?

– A körülményekhez képest jól. De tudod, az évnek ez az időszaka mindig nagyon nehéz a számára.

– Igen, tudom. – Hannah gyomra összerándult. Számára is nehéz volt ez az időszak. A távolban hó- és jégborította hegyeket látott, és azt kívánta, bárcsak maradt volna inkább Manhattanben. Kitalálhatott volna valami kifogást, és elsáncolhatta volna magát a lakásában. Nem volt semmi szükség rá, hogy idejöjjön. A hegyek látványa mindig ráébresztette a gyengéire, no meg a hibákra, amelyeket elkövetett. Gyerekkorában folyton azt kérdezte magától, mi lehet a baj vele, miért nem rajong úgy a hegymászásért, mint a szülei. De akármi is volt a baja, az eredmény ugyanaz lett: nem lehetett tagja annak a klubnak, ahová a szerettei, a közvetlencsaládtagjai tartoztak.

– Még mindig rémálmai vannak. – Posy belebámult a visszapillantó tükörbe. – Már úgy értem, anyának. Huszonöt év telt el azóta, és még mindig fuldokolva riad fel éjjel. Nem is értem, hogyan lehetséges ez ennyi idő után.

Hannah értette. Neki is rémálmai voltak, bár igaz, nyilván mások, mint

Suzanne-éi.

– A tél miatt lehet – jegyezte meg, és remélte, hogy a húga nem firtatja tovább ezt a kérdést.

Haladtak tovább, Posy biztonságosan vezetett, a szemét mindig az úton tartotta.

– Nem vártunk ilyen korán – jegyezte meg. – Történt valami?

Nincs kizárva, hogy terhes vagyok.

– Volt egy lyuk a naptáramban, és arra gondoltam, meghosszabbítom a karácsonyi szünetet.

– Ennek őszintén örülök. Nem hinném ugyanis, hogy képes volnék elviselni, ha egyszerre két nővérem szenvedne magánéleti válságban.

– Két nővéred?

– Beth is itthon van.

– Ó! – Szóval akkor nem kap semennyi időt, hogy összeszedje magát, és felkészüljön az unokahúgai érkezésére. Másrészről viszont ha itthon van, akkor talán befoghatná Betht, hogy segítsen neki terhességi tesztet venni. – Azt hittem, hogy csak a jövő héten jönnek.

– Változott a terv. Nem szólt neked, hogy hamarabb indul?

– Mikor szólt volna? Nem vagyunk napi kapcsolatban. Attól, hogy egy városban lakunk, még nem szoktunk lépten-nyomon összefutni, mint bizonyára tudod. – A bűntudat Hannah állandó társa volt, de időnként felerősödött ez az érzés, és kikerült az ellenőrzése alól. Úgy, ahogy most is, amikor Posy emlékeztette, milyen rossz testvér, hiszen képtelen tartani a kapcsolatot a családtagjaival, így soha nem tudja, mi van a többiekkel.

A húga rápillantott.

– Csak egyszerű kérdés volt. Nem számonkérés. Nem kell túlreagálni.

Hannah mostanában mindent túlreagált, ami nem volt épp kellemes tapasztalat.

– Hogy jöhettek haza Bethék ilyen korán? Jasonnek nem kell dolgoznia?

– Jason nincs itt, és a lányok sem jöttek. Csak Beth. Egy kis szabadságra vágyott.

– Ezt fogalmaztad meg az előbb úgy, hogy magánéleti válságban van?

Beth ezért hívta volna fel a múltkor? Mert bajban volt, és meg akarta beszélni vele a dolgot?

Hannah bűntudata nőttön-nőtt. Ő azt hitte, a húga csak a vacsora miatt telefonál, eszébe sem jutott, hogy valami gond nyomasztja.

Próbálta visszaidézni a beszélgetés részleteit, de képtelen volt rá. Már csak

arra emlékezett, hogy amint Adam felszállt a gépre, ő igyekezett letenni a telefont, mert nem szerette, ha az élete különféle területei ütköznek egymással.

– Tudod, mi történt?

Posy habozott, aztán csak ennyit mondott:

– Ezt inkább tőle kellene megkérdezned.

Hannah volt az utolsó, akitől személyes ügyekben tanácsot lehetett kérni. Márpedig ha nem képes támogatni a húgát, milyen alapon tarthatna igényt Beth támogatására?

Hannah hirtelen elhatározásra jutott.

– Posy, megállnál a legközelebbi patikánál?

A húga láthatóan elcsodálkozott.

– Csak nem vagy beteg? Megfájdult a fejed a pezsgőtől? Mert fájdalomcsillapító van otthon.

– Nem, nem vagyok beteg.

– Akkor?

– Terhességi tesztet akarok venni.

– Ó, te jó ég! Gyereket vársz? – Posy a fékre lépett, és Hannah hálát adott, amiért szabályosan bekötötte magát az ülésbe.

– Még nem biztos. Azért kell a teszt.

– Értem. – Posy maga elé bámult, ujjai görcsösen a kormánykerék köré fonódtak. – Hadd gondolkodjam egy kicsit!

– Min akarsz gondolkodni?

– Hogy hol vehetnénk meg azt a tesztet, anélkül hogy holnapra az egész falu megtudná. Miért nem vetted meg a reptéren?

– Próbáltam, de nem volt. Kifogytak belőle.

– És Manhattanben sem lehetett terhességi tesztet kapni?

Hannah elfordult.

– De igen. Csakhogy halogattam a dolgot. Abban reménykedem, hogy mégsem vagyok terhes. Hiszen nem is vagyok rosszul, meg ilyesmi.

– De késik a menzeszed.

– Igen.

– És mondd csak… van valakid?

Hannah ajka önkéntelen mosolyra húzódott.

– Ha nem lenne, nem lehetnék terhes. Lehet, hogy téged még nem világosítottak fel, hugi?

– Bocs. Hülye kérdés volt. – Posy lehúzódott az út szélére, majd amikor

tudott, visszafordult. – Itt nem messze van egy patika. Akarod, hogy bemenjek és megvegyem?

Hannah hálás volt a nagylelkű ajánlatért.

– Kösz, de inkább majd én. Semmi szükség rá, hogy valaki felismerjen, és arról kezdjenek pletykálni a környéken, hogy te vagy terhes.

Persze ettől még ő is elég kellemetlenül érezte magát, miközben átvette a tesztet, és fizetett.

Ha elvégzi, bizonyosságot nyer. És akkor nem halogathat tovább. Meg kell hoznia a megfelelő döntéseket.

Megint feltette a napszemüvegét, és ettől kicsit nevetségesnek érezte magát.

Amikor a táskájába dugta a tesztet, akkor lett rosszul először.

Posy elindult haza, a faluba, de valahogy megváltozott a hangulat a kocsiban.

– Akarsz beszélgetni? – kérdezte Posy.

– Nem.

– Jól van. – Rövid csend támadt. – Csak azt akartam mondani, hogy elég ramatyul nézel ki, szóval ha esetleg el akarsz mondani valamit, hozzám bármikor nyugodtan fordulhatsz…

– Nincs mit mondanom, de azért köszönöm.

– Szívesen.

Posy lekanyarodott a főútról abba a keskeny kis utcába, amelyik már Glensay Lodge-hoz vezetett. Kátyúk között bukdácsolva haladtak, míg csak el nem érték az udvart.

A ház ugyanolyan volt, mint ahogy Hannah emlékeiben élt. Az eredetileg viktoriánus stílusban épült vidéki vadászkúriát, melyet az előző tulajdonosok apránként teljesen felújíttattak és modernizáltak, erdők és hegyek vették körül. Csak a wifi és a térerő nem volt az igazi – a szolgáltatás olyan rapszodikusan jelentkezett, mint ahogy a nap időnként előbukkan a felhők közül.

Nyáron a ház mögötti lankákat az erika lilás virágai borították, most azonban mindent ellepett a hó. A táj egyszerre volt szép és rideg. Hannah tudta, hogy ez a vad szépség sokakra ellenállhatatlan vonzerőt gyakorol. Nem volt ennél jobb hely, ha az ember ki akart szabadulni a modern világból.

Eltette a napszemüvegét a táskájába, és kiszállt a kocsiból. Azonnal fázni kezdett, a jéghideg szél akadálytalanul hatolt át a ruházatán meg az átázott csizmáján. A talaj fagyos volt, Hannah érezte, mennyire csúszik. Mintha a

hely azonnal figyelmeztette volna: Ez nem a te otthonod!

– Menjünk be. A ruhád nem elég meleg. És vigyázz, el ne csússz! Nem azért mondom, csak… Szóval féltelek.

Posy kivette az egyik bőröndöt a csomagtartóból, aztán rábámult, és váratlanul megkérdezte:

– Mi történt az arcoddal?

– Az arcommal? – A húga annyira döbbentnek tűnt, hogy Hannah a legszívesebben előkapta volna a tükrét.

– Sírtál? Ezért volt rajtad napszemüveg?

– Nem, miért sírtam volna?

– Akkor mitől vörös a szemed?

Valójában sírt, de már órákkal ezelőtt, a légitársaság vékony, szúrós takarója alá bújva.

– Hosszú volt a repülőút, és közben sokat dolgoztam. Persze az is lehet, hogy allergiás lettem valamire. Ja, meg kicsit megfáztam.

Rájött, hogy egy magyarázat is bőven elég lett volna. Négy egymás után elég kétségbeesett próbálkozásnak tűnik.

Posy alighanem ugyanezt gondolta, mert hosszan, figyelmesen nézte őt.

– Ha nagyon kikészültél…

– Nem, erről szó sincs.

Posy tétovázott kicsit, mintha még mondani akart volna valamit.

– Jól van, akkor beviszem a bőröndöket. Én, egyedül. Te a biztonság kedvéért inkább ne cipekedj! És sajnálom, hogy nem maradhatok melletted, de tudod, vissza kell mennem a kávézóba.

Hannah nem sajnálta, inkább örült neki, hogy egy kicsit egyedül lehet. Első dolga lesz, hogy feltesz egy kis sminket. Attól, hogy az ember kiborult, még nem lenne muszáj meglátszania az arcán.

Hannah idejének jó részében színészkedett. Próbálta elrejteni a valós érzéseit.

– Ha éhes vagy, találsz levest a hűtőben és sütit a dobozban.

Hannah már vagy egy éve nem evett cukrot. Abban reménykedett, hogy a cukormentességtől jobban fog aludni, de sajnos csalódnia kellett. Csak akkor tudta magát rendesen kipihenni, ha Adam nála töltötte az éjszakát.

– Kösz, de ettem a gépen.

– Akkor pihenj le, vagy ilyesmi. Fáradtnak tűnsz.

– Mostanában rosszul alszom. – Maga sem értette, miért számol be a húgának az alvásproblémáiról.

Posy a bejárati ajtóhoz ment, kinyitotta, majd letette Hannah bőröndjét.

– Próbáltad a báránszámolás módszerét?

– Hogy mit?

– Számoltad a bárányokat? Sokan csinálják, hogy elálmosodjanak.

– Azt hogy kell?

– Képzeld el, hogy kinézel az ablakon, és rengeteg bárányt látsz… Jut eszembe, közben felhozom a bőröndjeidet a toronyszobába. – Posy látszólag könnyedén szaladt fel a lépcsőn a két kofferrel. Aztán mindjárt vissza is jött. – Van fa a kosárban, szóval ha nem elég a fűtés, begyújthatsz a kandallóba. Anya telerakta az egész házat karácsonyi égősorokkal, vigyázz, meg ne csapjon az áram. Később majd még feljövök, és ellenőrzöm, megöntözted-e Ericet.

– Ericet?

Posy azonban már ott sem volt.

Hannah becsukta mögötte a bejárati ajtót, és lehúzta átnedvesedett csizmáját. A kőpadló meleg volt a padlófűtés miatt, úgyhogy egy darabig csak állt mozdulatlanul, és próbálta magába szívni a jóleső melegséget. Aztán felszaladt a toronyszobába.

A kör alakú helyiségnek csúcsos mennyezete volt, és hosszúkás ablakai, amelyeken át pompás kilátás nyílt a tóra és a mögötte emelkedő hegyekre. A fal mentén íves pad futott körbe az ablakok előtt, tele kényelmes párnákkal, melyek üldögélésre és nézelődésre csábítottak.

Az ágyon egyszerű, hófehér ágynemű; ez, no meg a jó ízléssel válogatott, puha és meleg szőnyegek, pokrócok, függönyök otthonosságot és melegséget sugároztak.

Hannah Posy megjegyzése nélkül is kitalálta volna, ki rakta tele a szobáját fényfüzérekkel. Suzanne gyűlölte a sötétséget. Lámpákat aggatott mindenhová, oda is, ahová másnak eszébe sem jutott volna fényforrást akasztani. Olyan helyiségeket is alaposan kivilágított, ahová nem is nagyon járt be.

Hannah rápillantott a bőröndjeire, és úgy döntött, inkább majd később csomagol ki.

Az ablakhoz lépett, hogy magába szívja a kevéske természetes fényt, még mielőtt teljesen lemegy a nap.

Nemsokára bemegy a fürdőszobába, és elvégzi a tesztet, de addig is szerette volna teljesen kiélvezni a boldog tudatlanság állapotát.

Feltérdelt az ablak előtti padra, és hosszan nézte a völgyet. A nap már elég

alacsonyan állt a látóhatáron, az ég rózsaszínben játszott.

Ennek a helynek nem kellett volna fájdalmas emlékeket felidéznie benne, mégis újra és újra ez történt. Valószínűleg a hegyek miatt, gondolta Hannah. A csipkézett csúcsok valósággal izzottak a lemenő nap fényében, és ez a látvány arra a napra emlékeztette, amikor szintén az ablakban állt, és várt. Csak akkor hiába.

Ezek persze nem ugyanazok a hegyek voltak. Itt nem történt semmi borzasztó, de pusztán a szörnyűség lehetősége is felpiszkálta Hannah fantáziáját.

Elfordult az ablaktól, és a laptopjával letelepedett a kandalló melletti asztalhoz. Az asztalon lámpa is volt, meg vadonatúj jegyzettömbök és tollak. Suzanne megint mindenre gondolt.

Kivételesen volt internetcsatlakozás, így Hannah letöltötte a leveleit, inkább kíváncsiságból persze, mint fékezhetetlen munkavágyból. Nagyon nehezen tudott összpontosítani, de azért átrágta magát a több tucat üzeneten, melyet a repülőút alatt kapott. Volt, amit megválaszolt, másokat továbbküldött az illetékes kollégának, végül csak egy maradt, amelyet azonban figyelmen kívül hagyott.

Adam levele.

Az üzenet fél órája kelt, és a tárgy rubrikában ez állt: *Hívj fel!*

Hannah összecsukta a laptopját, és felállt. Aztán észrevette a karácsonyfát, és elmosolyodott.

Eric… Csak Posy adhat nevet egy karácsonyfának.

Abban persze biztos volt, hogy a fát Suzanne állította be a szobájába.

Minden évben ugyanaz volt a helyzet. Suzanne igyekezett megtölteni a házat az ünnep kellékeivel, annyi derűvel, csillogással és vidámsággal, amennyi ellensúlyozhatja a hiányzó dolgokat.

Ami Hannah-t illeti, neki hiányoztak a szülei. Négy nappal karácsony előtt indultak hegyet mászni, és soha nem tértek vissza.

Hannah még csak el sem búcsúzhatott tőlük.

14

Suzanne

Az előrejelzés viharokra figyelmeztetett, de ebben nem volt semmi rendkívüli. A Rainier-hegy az északnyugati országrészben lévő Cascade-hegység legmagasabb csúcsa volt, itt mindig is nagyon változékony volt az időjárás.

A White River-ösvényen indultak el, a sűrű erdőn keresztül, a gleccser jegéből táplálkozó, gyors sodrású folyó mentén. Aztán kötélbiztosítással átkeltek a Winthrop-gleccseren, az elmúlt éjszakát pedig a Curtis Ridge-en töltötték.

Suzanne a friss hóban állt, és nézte, ahogy a felkelő nap rózsaszínes fénnyel árasztja el a hófödte csúcsokat.

– A vihar jó fél méter havat hozott – állapította meg.

– Az a jó. Imádom a nagy havat! – Rob odaállt Suzanne mellé, és megveregette a vállát. – Ez lesz a valaha volt legjobb mászóutunk, érzem. El sem tudom mondani, milyen lelkes vagyok!

– Én is! – csatlakozott hozzájuk Cheryl. – Bízom benne, hogy tényleg nagyon jó lesz, mert egy vagyonba került a gyerekfelügyelet.

– Én megmondtam, hogy magunkkal kellene hoznunk a gyerekeket – vágta rá Rob, mire Cheryl felnevetett.

– Eltekintve attól, hogy háromévesek nem kaphatnak mászóengedélyt, nem gondolod, hogy Posy túl kicsi a téli Rainier megmászásához?

– Egyszer el kell kezdeni, és Posy már most mindent tud. Fel is mászik mindenhová. A múltkor, mire feleszméltem, már a háztetőn volt. *A kutya mindenit!* – kiabáltam rá. – *Jössz le onnan, de rögtön?!* Tudjátok, mit felelt? Ártatlan ábrázattal visszakérdezett: *Miért?*

Rob mély hangon felkacagott.

– Nem esik messze az alma a fájától, mi? Jövő hétvégén elviszem magammal sziklát mászni.

Suzanne-nek hideg futkosott a hátán, ha elképzelte, hogy a picike, törékeny kislány ég és föld között lóg egy túlméretezett ülőkében. Várta, hogy Cheryl tiltakozni kezd, és azt mondja, dehogy fog a pelenkából épp csak kinőtt lánya sziklát mászni, de a barátnője még mindig csak kacarászott.

Mióta beleszeretett Robba, mintha teljesen megfeledkezett volna a kötelező óvatosságról.

Suzanne érezte, hogy ennek nem lesz jó vége, épp ezért igyekezett velük tartani mindenhová. Pedig Stewart előző este is figyelmeztette:

– Nem örülök neki, hogy velük mész, Suzanne.

Az asszony kiterítette a mászófelszerelését a padlóra, a hátizsákja még nyitva volt.

– Cheryl a legjobb barátnőm, tizenöt éves korunk óta együtt mászunk mindenhová.

– De most már férjnél van.

Stewart ennyit mondott csak, többet nem is kellett mondania. Suzanne maga is tudta, hogy az indulatos, meggondolatlan Rob a leggyengébb láncszem a csapatban. Túltengett benne a versenyszellem. Persze az, hogy egy mászó meg akar hódítani egy hegyet, még rendben van. De hogy a többieket is… Rob hozzáállása állandó feszültségforrás volt Suzanne és Cheryl között.

– Te nem szereted őt, Suz. Még csak nem is kedveled.

– Ez nem igaz…

Pedig igaz volt.

Mit tehet az ember, ha a legjobb barátnője olyasvalakihez megy hozzá, akit nem szívelünk?

– Nem fognak kockáztatni – bizonygatta Suzanne. – Hiszen három gyerekük van.

– És ez szerinted mennyiben befolyásolja őket? – morgott Stewart. – Rob végtelenül önző, semmi nem számít neki, csak a becsvágy hajtja. Mindig is ilyen volt.

Persze ezt sok mászóról el lehetett mondani. A becsvágy és az eltökéltség vette rá őket, hogy a legvégső határig, sőt azon túl is elmenjenek, és ezzel emberfölötti teljesítményt csikarjanak ki magukból.

Ugyanakkor az is igaz, hogy nem mindegy, kivel mászik az ember. A mászópartner kiválasztásán életek múlhatnak. És nem elsősorban olyan értelemben, hogy képes-e az illető feljutni ide vagy oda. A lényeg az, hogyan reagálnak a csapat tagjai vészhelyzetben. Egyetlen meggondolatlan csapattag veszélybe sodorhatja az egész társaságot.

– Minket is a becsvágy hajt – emlékeztette Suzanne. – Mi is meg akarjuk mászni a hegyet. Méghozzá a legnehezebb útvonalon.

Stewart figyelmesen nézte, ahogy felesége a felszerelését szortírozza.

– Szeretlek – mondta neki gyöngéden. – Figyeld a havat, és légy nagyon óvatos! Ha már mindenképpen a Liberty Ridge-en akartok felmenni…

– Az a legjobb útvonal.

– Korán induljatok, és vigyázzatok nagyon a Carbon-gleccsernél. És ha átjutottatok a hegygerincen, a nyugati oldalon másszatok.

– Én is úgy tervezem.

– Nehéz dolgotok lesz, mert jégfalakat kell megmásznotok, nehéz csomaggal a hátatokon.

– Így igaz. – Suzanne elhessegette a rossz érzéseket. Az útvonal, amelyet választottak, nem volt különösebben veszélyes, de Stewartnak igaza volt abban, hogy nem lesz könnyű dolguk a meredek sziklák miatt, és az sem könnyít a helyzetükön, hogy tél van.

– Jártam már arra. Méghozzá nem egyedül, hanem egy turistacsoporttal.

– De Rob nem volt tagja annak a csoportnak. Tudod, hány gleccserhasadék van ott a táborhely és a csúcs között?

Suzanne pontosan tudta. A Rainier gleccserhasadékai ráadásul óriásiak voltak. Ez a leginkább eljegesedett csúcs az Egyesült Államok területén.

– Óvatos leszek, ne félj!

– Szeretném, ha ugyanezt elmondhatnánk a mászótársaidról is. – Stewart két kezébe fogta a felesége arcát, és megcsókolta. – Ha Rob nem hallgat rád, saját kezűleg fogom behajítani egy gleccserhasadékba! És nem fogom kihúzni, az biztos.

– David és Lindsey Palmer is ott lesznek – emlékeztette a férfit Suzanne.

Nem ismerte ugyan jól a házaspárt, de amit hallott róluk, az rokonszenvessé tette őket. David, ahhoz képest, hogy Rob cimborája, meglepően kulturáltnak bizonyult.

Suzanne kibontakozott Stewart karjából.

– Jó lenne, ha te is jönnél – sóhajtotta.

Valójában nem volt egészen őszinte. Rob és Stewart nem kedvelték egymást, és ha valakit nem bír az ember, azzal nem ajánlatos technikailag nehéz és veszélyes túrákra vállalkoznia. Már csak azért sem, mert az ellentétek feszültségekhez vezetnek, a feszültségek pedig megmérgezik a hangulatot.

– De ne izgulj miattunk. Minden rendben lesz.

Suzanne ezen a beszélgetésen töprengett, miközben lyukat ásott, és megvizsgálta a hó állagát. Rob közben dühös pillantásokkal méregette.

– Ha ötpercenként megállsz és vizsgálódsz, túl sokáig leszünk fenn a hegyen, és ha valami veszélyes, hát az biztosan az – vetette oda élesen.

– Te is épp olyan jól tudod, mint én, hogy a legtöbb lavina a vihar utáni

huszonnégy órában indul el, és a heves széllökések csak fokozzák a kockázatot.

A hirtelen lehullott friss hó nyomást gyakorol a régi hótakaróra. Rendes körülmények között nem kell más, csak ez az egyre fokozódó nyomás, meg egy kis emberi beavatkozás, hogy a gyilkos hótömeg meginduljon lefelé a hegyoldalon.

– Robnak igaza van – szólt közbe Cheryl. – Tudom, hogy képzett hegyi vezető vagy, de ezúttal nem szakmai okokból, hanem kedvtelésből mászol. Az előrejelzések jók, és mi is éppolyan jól ismerjük a hegyet, mint te, Suz.

A rendreutasítás olyan volt Suzanne számára, mint egy arculcsapás.

Cheryllel nagyon sokáig mindenben egyetértettek. Ezért is szerettek annyira együtt mászni.

Suzanne azonban tisztában volt vele, hogy nemcsak a mászótársai élete van a kezében, de a sajátja is. Így hát folytatta a hó vizsgálatát, aztán felegyenesedett.

Ez az utolsó alkalom, hogy velük mászom, gondolta. Majd találok rá más módot, hogy Cheryllel találkozzam.

Rob már előrement, talán hogy meg ne fojtsa Suzanne-t. Cheryl azonban még ott állt, és nézte. Láthatóan vívódott, ki mellé álljon, a férjét vagy a legjobb barátnőjét válassza.

– Azért jöttünk, hogy jól érezzük magunkat! – sóhajtotta. – Te is tudod, hogy az időm nagy részében otthon ülök a gyerekekkel. El sem tudod képzelni, milyen kétségbeesetten vágytam már rá, hogy újra mászhassak.

De igen, Suzanne nagyon is el tudta képzelni. És azt is tudta, hogy a kétségbeesés nehezen fér össze a biztonsággal.

Hegyi vezetőként azért fizették, hogy meghozzon bizonyos elkerülhetetlen döntéseket. Például hogy visszafordítsa a csoportot, ha kedvezőtlen irányba változik az időjárás, vagy bármi olyasmi történik, ami a csapat testi épségét veszélyezteti.

Az, hogy most barátokkal mászott, jócskán megnehezítette a feladatát.

Rob gyorsan haladt, de Suzanne tudta, hogy nem telik bele sok idő, és a hegy felemészti az energiáit. Meg a többiekét is. Kiszívja minden erejüket, újra és újra próbára teszi őket, feszegeti a határaikat.

A mászásnak ebben a szakaszában rendszerint felvillanyozódott. Aztán jött a béke és a megelégedettség érzése, amit csak hegymászás közben érzett, máskor soha.

Ma azonban nem jött ez az érzés.

Suzanne a vállára vetette a hátizsákját.

– Nem szoktál aggódni a gyerekek miatt, ha hegyet mászol?

– Miért aggódnék? – csodálkozott Cheryl. – Hiszen nincsenek egyedül. Vigyáz rájuk valaki.

– Úgy értem, amiatt aggódni: mi lesz, ha veled és Robbal történik valami. Csak mert azt gondolná az ember, hogy ez óvatosabbá tesz egy anyát.

– Semmi sem fog történni velünk. Azonkívül persze, hogy az állandó aggodalmaiddal tönkreteszed a túrát. Neked nincs is gyereked, szóval fogalmad sincs arról, milyen szülőnek lenni.

Cheryl dühösen fordított neki hátat, Suzanne pedig, noha rosszulestek neki a vádak, azonnal megpróbálta kiengesztelni.

– Várj! – kiáltotta a barátnője után. – Sajnálom, Cheryl! Ne haragudj!

– Ne haragudjak? Az imént rossz anyának neveztél.

– Nem igaz!

Valóban nem mondta ki ezeket a szavakat, ugyanakkor kétségkívül ítélkezett.

– Igazad van, semmit sem tudok a szülőségről. Nem kezdhetnénk elölről? Ennek a túrának jutalomnak kellene lennie. Hiszen pihenni, szórakozni jöttünk ide.

– Te vagy az, aki a pihenés és a szórakozás legfőbb gátja. – Cheryl továbbment, és otthagyta a rendkívül csalódott és szomorú Suzanne-t. Kellemetlen nyilallásokat érzett a szíve környékén, és ezeknek semmi közük nem volt a tengerszint fölötti magassághoz vagy a fizikai megerőltetéshez.

Most vette csak észre Lindsey-t és Davidet. A másik házaspár szerencsére lemaradt kissé, így nem hallották az iménti szóváltást.

A Carbon-gleccseren ismét kötélbiztosítással indultak el óvatosan a gleccserszakadékok mentén. Miközben Rob lefilmezte a lavinákat, melyek a Willis-falnál lefelé dübörögtek, Suzanne a nyelvébe harapott.

Sűrű felhőtakaróban másztak, aztán meg mély hóban, mely a csizmájukra tapadt, megnehezítve az előrehaladást. Rob időnként hátracsúszott, majd hangosan szitkozódva dühöngött.

Mire elérték az utolsó táborhelyüket, Thumb Rockot, Cheryl elfeledte a bosszúságát, és ismét jókedve lett.

Felállították a sátrakat, hóval töltöttek meg egy fazekat, és vizet forraltak. Közben elköltötték száraz, egyre unalmasabbá váló elemózsiájukat. Nagyon hideg volt, a jeges szél percenként belekapaszkodott a sátorponyvába.

– Sajnálom az előbbit. – Cheryl magasabbra vette a lángot a fazék alatt. –

Attól, hogy ebben a kérdésben különbözik a véleményünk, még nem kellene veszekednünk.

Suzanne megállta, hogy ne tegye szóvá: a jelek szerint mostanában mindenben különbözik a véleményük.

– Rob szerint nem kell megváltoztatnunk az életünket attól, hogy gyerekünk van, és én egyetértek vele.

Suzanne-nek feltűnt, milyen fáradtnak tűnik a barátnője.

– Hogy vannak a gyerekek? Rég láttam őket.

– Posy egyszerűen elképesztő. – Cheryl arca felragyogott. – Robnak igaza van, ilyen tehetség száz évben, ha egy születik. Ügyes, és nem ismeri a félelmet. Jövő nyáron magunkkal visszük túrázni. Rob szeretné, ha valamennyien felkerekednénk, és elindulnánk egy igazán hosszú, több hónapos útra. Ennek lesz csak nevelő hatása!

Rob szerint… Robnak igaza van… Rob szeretné…

– Hannah nem fog nagyon kiborulni, ha magatokkal ráncigáljátok?

Cheryl leforrázta a teafüvet, és elzárta a lángot.

– Rob úgy véli, nagyon is jót fog tenni neki egy ilyen út. Ja, még nem is mondtam: vett Posynak túrabakancsot. Látnod kellene, milyen édes… Van a telefonomon egy kép róla. Majd szólj, hogy mutassam meg.

Három gyerekük van, de mindig csak Posyról beszélnek, gondolta rosszallóan Suzanne.

– Hannah mit szólt a könyvekhez, amiket küldtem neki?

– Milyen könyvekhez? – Cheryl homloka ráncba szaladt. – Ja, persze, köszi, de légy szíves, ne küldj többet. Rob azt mondja, hogy a könyv csak ürügy számára, hogy elkerülhesse a fizikai aktivitást.

Suzanne nyelt egy nagyot.

– És Beth? Vele mi van?

– Beth tipikus kislány. Más sem érdekli, mint a smink, a balett és a szép ruhák. Képzelheted, Rob mit szól hozzá.

Suzanne el nem tudta képzelni, miért hiszi Rob, hogy a saját képére kell formálnia a gyerekeit.

Cheryl a sátor padlójára tette a bögréjét.

– Ne beszéljünk folyton a gyerekekről. Hadd legyek legalább ilyenkor önmagam, és ne valakinek az anyja.

– Persze, legyen, ahogy akarod. Ne haragudj. Nem bántani akartalak, csak olyan régen nem hallottam semmit a lányokról. – Suzanne-nek megint eszébe villant, milyen nagy tréfamester a sors. Hiszen neki, aki mindig is családot

akart, még mindig nincs gyereke, Cherylnek meg, akit sosem érdekelt ez a dolog, már három is van.

– Igen, tudom, hogy szereted őket. Igaz is, ha már a gyerekekről beszélünk… – Cheryl előrehajolt, hogy meglazítsa a hótaposója fűzőjét. – Magadhoz veszed őket, ugye?

– A gyerekeket? Mikor? – csodálkozott el Suzanne.

– Ha történne velünk valami. Szeretném, ha vállalnád őket.

Suzanne egy csapásra megfeledkezett a naplementéről, amely a sátor nyitott bejáratán át tárult a szemük elé.

– Nincs családom, sem nekem, sem Robnak. Te pedig olyan vagy számomra, mintha a testvérem volnál.

Testvérek, akik összekülönböztek, és ezért elváltak útjaik…

Suzanne éppolyan óvatosan közelítette meg a témát, ahogy például egy gleccsert szokott.

– És Rob mit szól ehhez az ötletedhez? – tette fel a döntő kérdést, mert biztosra vette, hogy ő az utolsó ember, akire Rob rábízná a lányait.

– Robban fel sem merül, hogy bajunk eshet. Azt hiszi, legyőzhetetlenek vagyunk. – Cheryl megint a teájáért nyúlt. – Nézd csak, micsoda naplemente!

Suzanne azonban a barátnőjét nézte.

– Szeretnéd, ha én lennék a lányaid gyámja?

– Persze. Nagyon szeretnek téged.

– Én is őket. De mint nemrég mondtad, nincs gyerekem, fogalmam sincs az anyaságról.

– Ez az egész csak elméleti dolog. Semmi rossz nem fog történni velünk. Hiszen itt vagy te, aki megvizsgálsz minden hópelyhet és minden gleccserhasadékot.

– Így igaz.

Suzanne nem szeretett Robbal mászni. A férfi óvatlansága arra sarkallta, hogy különösen elővigyázatos legyen.

– Akkor magadhoz veszed őket?

– Mármint baj esetén a gyerekeidet? Hát persze.

Elméletileg…

Suzanne egyre csak ezt az egy szót ismételgette, ahogy éjszaka a sátorban aludni próbált, és közben hallgatta, hogy cibálja a ponyvát a szél.

Hajnali háromkor felkeltek, megfőzték a kávét, és megnézték, milyen idő várható. Ha el akarták érni a csúcsot, korán kellett indulniuk, hiszen ezerméteres magasságkülönbséget kellett leküzdeniük hóban-fagyban, a

Rainier-hegy fagyos északi oldalán.

– Jó időnk van – állapította meg elégedetten Rob, és felvette a hátizsákját. – Vágjunk bele!

Suzanne előrement. Kemény jégréteg fagyott a hó tetejére, és ahogy haladt, megsajdultak a tegnap megerőltetett vádliizmai.

A hegy csendes volt, de ez nemigen nyugtatta meg. Hiszen tudta, hogy az alvó óriás bármikor felébredhet, és bajt hozhat a fejükre.

Amikor kicsivel később szünetet tartottak a mászásban, hogy pihenhessenek, felnézett a csúcsra.

– Lencsefelhők!

– Úgy néznek ki, mint egy-egy ufó – állapította meg Rob, aki egy energiaszeletet majszolt. – És meg sem rezdül a levegő. Látjátok, mondtam én, hogy tökéletes mászóidőnk lesz.

– Épp ellenkezőleg. – Suzanne szeme résnyire szűkült. – Vihar közeledik.

– Na persze. Vihar közeledik – utánozta őt gúnyosan Rob, miközben a szemét forgatta. – Hallod magad egyáltalán? A hegyekben vagyunk, kedvesem, itt mindig vihar közeledik, a kérdés az, mikor ér ide. És én azt mondom, már javában sört fogunk iszogatni a völgyben, mire megjön.

Suzanne-t elfogta a pulykaméreg. *Hogy mersz kedvesemnek nevezni?*

– Olvass a jelekben, Rob!

– Sosem voltam nagy barátja a könyveknek – csúfolódott a férfi, majd ivott egy kis vizet, és eltette a kulacsát. – Ha vihar közeledik, legfőbb ideje, hogy szedjük a lábunkat.

– Vissza akartok fordulni? – kérdezte lihegve Lindsey, aki csak most érte utol őket.

– Ilyen kicsivel a csúcs előtt? – Rob szitkozódni kezdett. – Teljesen megőrültél?

Lindsey elvörösödött.

– Mióta őrültség óvatosnak lenni?

– Ha óvatoskodni akarsz, maradj otthon, és kötögess!

Cheryl Rob karjára tette a kezét, próbálta megnyugtatni az egyre ingerültebb férfit.

– Azt javaslom, menjünk el a gerincig, és aztán vizsgáljuk meg újra az időjárást – ragadta magához a szót. – Ha úgy látjuk, hogy rosszabbodott a helyzet, onnan sem késő visszafordulni.

Suzanne pontosan tudta, hogy ha Rob most nem akar visszafordulni, később, amikor a csúcs már csak karnyújtásnyira lesz, még kevésbé lehet

majd rábeszélni. És még egy gleccseren is át kell kelniük!

– Jó lesz úgy, ha a következő szakaszon én vezetlek titeket? – Rob ellenőrizte a kesztyűjét, aztán megigazította a hátán a zsákot.

Suzanne kelletlenül biccentett, aztán folytatták útjukat.

Nem akart mást, csak hogy vége legyen a napnak, és hazatérhessen Stewarthoz. Tudta, hogy a férfi meleg vacsorával várja, az édesanyjától tanult skót egytálételt főzi majd, mely olyan kiadós és ízletes, hogy többfogásos étkezéssel is felér.

Hogy elterelje a figyelmét a mászásról és Robról, elképzelte a hazatérést.

Meg azt, hogy egyszer talán nekik is lesz családjuk Stewarttal. Akár három gyerekük is lehet még. És akkor mindhármat egyformán fogja szeretni, és igyekszik, hogy valamennyiük személyisége kiteljesedhessen.

Közben valahol a csúcs környékén összetapadtak és megfagytak az éjjel lehullott puha hópelyhek, és a régi hórétegre egyre nagyobb nyomás nehezedett. A mélyben megindult a folyamat, amelynek az lett az eredménye, hogy meggyengült a különböző rétegek közötti tapadás, és nem sokkal később elég volt Rob csizmájának dobbanása, hogy elszabaduljon mintegy háromszázezer köbméternyi hó.

Olyan gyorsan történt minden, hogy még kiáltani sem maradt idejük.

15

Posy

Három nappal Hannah érkezését követően Posy már legszívesebben megszökött volna otthonról Luke-kal. Az események ugyanis egyre inkább olyan karácsony irányába mutattak, amilyet nagyon szeretett volna elkerülni. Csak ezúttal nem Hannah volt az, aki az őrületbe kergette, hanem Beth.

A fiatalabbik húga teljesen megbolondult. Nagyon meg akarta kapni azt a manhattani állást.

A volt főnöknője, Corinna tegnap háromszor hívta fel a családi vacsora alatt.

Beth mindháromszor azt mondta, hogy ezt most muszáj felvennie, amitől végül a mindig oly türelmes Suzanne is kiakadt. Hannah viszont nem szólt semmit, és Posyt ez is nyugtalanította. Nem elsősorban amiatt, hogy a nővére szótlan volt, mert máskor is burkolózott már némaságba. De közben határozottan sebezhetőnek tűnt, ami új volt. Posy még sosem látta sebezhetőnek Hannah-t. Egyszerűen képtelen volt kiverni a fejéből a nővére sírástól vörös szemét és a terhességi tesztet, s bár Hannah azóta nem hozta szóba a dolgot, Posy nem mert rákérdezni az eredményre.

Most akkor terhes, vagy sem? Örül, vagy sem?

A legkisebb McBride lány azt is látta, hogy a szülei idegesek, ami nyilvánvaló volt abból, milyen pillantásokat váltanak egymással. Egyikük sem tudta, miért érkezett haza korábban Hannah, és amikor Posyt megkérdezték erről, a lány kitérő választ adott. Ha Hannah terhes, neki magának kell megosztania a jó hírt Stewarttal és Suzanne-nel.

Persze Hannah akár Bethszel is beszélgethetett volna, de Betht mostanság semmi más nem érdekelte, csak a kozmetikumok.

Posy hálát adott az égnek, hogy külön lakik, és esténként visszavonulhat a szénapadlásra.

Ma reggel korán kelt, és egyenesen a főépülethez hajtott, abban a reményben, hogy elkölthet egy csendes reggelit kettesben az anyjával, hogy aztán később együtt menjenek kinyitni a kávézót.

Luke expedíciót szervezett jövő nyárra a Denalihoz, és őt is meghívta, hogy tartson vele. Posy örült a lehetőségnek, hogy megmászhatja Észak-Amerika legmagasabb csúcsát, és megnézheti Alaszkát. Elhatározta, hogy mindenképpen elmegy, és ezt még ma közli az anyjával is. Egy ilyen

lehetőséget senki sem hagyhat ki.

Persze maga sem tudta biztosan, vajon a túra maga lelkesíti-e ennyire, vagy a tény, hogy együtt lehet Luke-kal. De végül is mindegy. A lényeg, hogy ott akart lenni, és kész. És ha felvesznek egy kisegítőt nyárra a kávézóba, akkor kivitelezhető is a dolog.

Szóval amikor megállt a szülei háza előtt, lélekben felkészült az őszinte beszélgetésre. Csakhogy az anyját még nem találta ébren, ellenben a fiatalabbik nővérét igen, ami végképp keresztülhúzta a számításait. Ennyit a nyugodt, négyszemközti csevejről…

– Mi alapján szoktad kiválasztani a rúzsodat? – tette fel a kérdést Beth, amikor jegyzetfüzetével a kezében belépett a konyhába.

Hogy megfeleljen a legújabb szerepének, már nem Posytól, hanem Hannah-tól kölcsönzött magának ruhákat. Ma egy fekete gyapjúruhát viselt, magas sarkú csizmával. A haját elegáns kontyba tűzte, és nagy gondot fordított a sminkje elkészítésére. A megjelenése tehát tökéletes lett volna egy londoni vagy New York-i értekezleten, ellenben teljesen alkalmatlan volt arra, hogy a fagyos Skót-felföldön boldoguljon. Persze Beth nem is csinált semmit, csak ide-oda futkosott a házban.

Ha a nővérére pillantott, Posy rosszkedve csak fokozódott.

Mióta Hannah és Beth hazajöttek, kétszer annyi dolga volt, mint rendesen. Szinte annyi ideje sem volt, hogy lezuhanyozzon, vagy rendesen megcsinálja a haját. Az, hogy rúzst válasszon, eszébe sem jutott.

Fél hat óta talpon volt, és még mindig nem cserélte le az ágyneműt a pajtában, nem etette meg Zoknit és a tyúkokat, pedig ezt mind meg kell tennie, mielőtt elindul a kávézóba.

Amikor rájött, hogy Beth komolyan gondolta a kérdést, vállat vont.

– A birkákat nemigen érdekli, van-e rajtam rúzs. Kipakolnád a mosogatógépet?

– Mindjárt. Épp szárad a körmöm, szóval egy darabig nem nyúlhatok semmihez. De érdekelne a véleményed. – A körmeit fenyegető veszély ellenére Beth jegyzetelni kezdett. – Imádom ezt a feladatot. Jó érzés, hogy végre dolgom van, és azt csinálhatom, ami igazán érdekel, ahelyett hogy folyton másokkal foglalkoznék. Elegem van belőle, hogy mindig én vagyok az utolsó, ha érted, mire gondolok.

– Őszintén szólva, nem nagyon. Én is folyamatosan másokkal törődöm, és mindig utolsóként kerülök sorra. – Posy maga látott neki a mosogatógép kipakolásának, és csak úgy csörömpöltek a tányérok, miközben berakta őket

a konyhaszekrénybe.

Beth figyelmét elkerülte a maró gúny.

– Abbahagynád egy pillanatra? Szeretnék feltenni neked néhány kérdést.

– Nem, nem hagyom abba. Különben sincs értelme, hogy válaszoljak a kérdéseidre, mert nem én vagyok a termékeid célcsoportja.

– Tévedés, pontosan te vagy a célcsoport. Ezeket a sminktermékeket olyanoknak fejlesztették, akik szinte soha nem sminkelnek. – Beth átsétált a konyhán, és töltött magának egy kis kávét. – De kik lehetnek ezek a nők?

– Olyanok, akiknek sok a dolguk – felelte készségesen Posy. – Például kénytelenek egyedül összehozni egy családi karácsonyi vacsorát, mert a nővérük wellnesshétvégének fogja fel az ünnepeket.

Beth sértődötten vonta fel a szemöldökét.

– Most miért vagy ilyen undok?

– Nem vagyok undok. Dolgom van. És pakold el ezeket a rúzsokat az asztalról! Szeretnék reggelit készíteni.

– Nekem is dolgom van. Corinna azt szeretné, ha munkakezdésre átküldeném az ötleteimet, vagyis már nincs olyan sok időm. Szeretném megérteni azokat a nőket, akiket ezekkel a termékekkel megcéloztak. Miért festi ki magát egy nő reggelente? Ez az a kérdés, amire először választ kell kapnunk.

Posyban egyre erősebben forrt a méreg. Attól tartott, hogy végül túlcsordul, mint amikor a lábasból kifut a tej.

– Ez most komoly? Nem tudod, mi van a gyerekeiddel, a házasságod válságba került, és téged mégis az érdekel, miért festik magukat a nők?

Beth lecsapta a bögréjét az asztalra.

– Miből gondolod, hogy a házasságom válságban van? – kérdezte ingerülten.

– Biztosan persze nem tudhatom, de annyi szent, hogy Jasonnel komoly kommunikációs gondjaitok vannak, amik részben abból fakadnak, hogy te itt vagy, ő meg ott.

– Igen, ezt én is tudom. – Beth lehuppant a legközelebbi székre. – Mégis mit gondolsz, miért vagyok ébren? Mert nem tudok aludni. Hiányoznak a lányok, hiányzik Jason, és nem tudom, hogyan oldhatnánk meg a gondjainkat. A harmadik gyerek vagy megszületik, vagy nem. Köztes megoldás nem létezik.

Posy fogott egy rongyot, és miközben nyugalomra intette magát, feltörölte a kilöttyent kávét. Mi a csuda ütött belé? Hiszen különben nem szokott ilyen

ingerlékeny lenni.

– Ha nem beszéltek, nem is fogjátok kideríteni soha. Az ideérkezésed óta hányszor hívott? Mert valahányszor telefonálni hallottalak, mindig Corinna keresett.

Posyt kellemetlenül érintette, hogy a nővére bombabiztosnak látszó házassága is gyönge lábakon áll. A jelek szerint még jobban is zavarta ez a helyzet, mint magát Betht, aki a legelső időszak rémülete óta mintha másra sem gondolt volna, csak Corinnára és az ő reklámkampányára.

– Jasonnel egyszer sem beszéltem – vallotta be remegő hangon Beth. – Összesen egyetlen üzenetet kaptam tőle, miszerint minden rendben. Bár minden este telefonálok, csak annyit mond, hogy szia, és már át is adja a telefont a lányoknak. A veszekedésünket még csak meg sem említette. Azt hiszem, még mindig dühös rám, amiért csak úgy otthagytam, és én is dühös vagyok, amiért olyan gonosz dolgokat vágott a fejemhez. Különben a térerő sem valami jó. Tegnap háromszor is megszakadt a vonal. Ez sem igazán kedvez a nagy és őszinte beszélgetéseknek.

Posy csak fél füllel figyelt oda. Azon töprengett, vajon ki lehet Hannah gyermekének az apja, már ha a nővére tényleg terhes. Talán egyéjszakás kalandból fogant a baba? Szívesen megtárgyalta volna ezt Bethszel, de Hannah láthatóan nem avatta őt be a titkába, márpedig ez az ő dolga lett volna.

– Akkor is meg kell ezt oldanod, Beth.

– Tudom, csak fogalmam sincs, hogyan. Lehet, hogy soha nem kapok még egy ilyen lehetőséget, mint ez a mostani. Évek óta először fordul elő, hogy valakinek szüksége van azokra a képességeimre, amelyek nem az anyaságommal kapcsolatosak. És nem is akárkinek, hanem Corinnának. Van fogalmad róla, milyen hízelgő ez? Corinna roppant igényes, nem elégszik meg akárkivel.

– Ez tisztán kiderült abból, hogy tegnap háromszor is felhívott vacsora közben.

– Hát persze. Ezzel is jelzi, milyen komolyan gondolja. És hogy engem akar. Én leszek az, aki a nyugati partra utazom egy munkaebédre, és ott még véletlenül sem kell apróra vágnom senki husiját.

Posy nem nagyon értette, mi a jó abban az életben, amilyenre Beth úgy vágyik, de azt jól tudta, milyen mást akarni, mint ami van.

– Biztos vagy benne, hogy ezt szeretnéd?

– Hát persze. Ettől mindjárt érdekesebb és izgalmasabb leszek.

Posy eltöprengett rajta, elmondja-e, hogy számára ez az egész smink ügy halálosan unalmas. Beth közben felállt, és utántöltötte a bögréjét kávéval.

– Anyának is hagyj egy kicsit! – szólt rá a húga, de Bethen látszott, hogy gondolatban már megint messze jár. A munkáján agyal, pedig még meg sem fizetik érte.

– Amennyire én látom, a célcsoportba kétféle nő tartozik. Azok, akik eddig még soha nem sminkeltek, és azok, akik valaha sminkeltek, de már nem teszik. Ez utóbbiakra kellene összpontosítani, mert bennük van nagyobb potenciál. Van pár jó ötletem, és hamarosan azt is kitalálom, hogyan prezentáljam őket a csapatnak. De ehhez először is megbízható internetkapcsolat kell. Vagy legalábbis rendes térerő. A beszélgetés nem szakadhat meg folyton, mint amikor a lányaimmal beszélek.

– A tyúkól tetején elég jó a térerő. De felmehetsz a dombra is, ahol Zokni legel. Ahhoz azonban nem ártana lábbelit cserélni. – Posy kétkedve mérte végig a nővére magas sarkú csizmáját.

– Tudod mit? Lehet, hogy azt is megteszem. – Beth lehunyta a szemét, és átszellemült arccal belekortyolt a kávéjába. – A szent cél érdekében mindenre hajlandó vagyok. Bebizonyítom, hogy meg tudom csinálni! Corinna hanyatt fog esni a csodálkozástól.

Posy elképzelte a nővérét a tyúkól tetején, és az jutott eszébe, hogy talán nem is Corinna fog hanyatt esni.

– Szerintem csodálatos dolog, hogy otthon maradtál a lányokkal. Ők is nagyon szerencsések, és te is nagyon szerencsés vagy, hogy megtehetted.

– Igen, ezzel tisztában vagyok. De Melly születése előtt karrierszempontból egy szinten álltam Jasonnel. Egyformán kerestünk. Mostanra ő szinte behozhatatlan előnyre tett szert.

– Mi ez? Valami verseny? Azt hittem, egy csapat vagytok, nem pedig ellenfelek.

– Nem is. De az ő élete sokkal jobb.

– Az attól függ, hogyan definiáljuk a jót. Te például jó anya vagy.

– Biztos vagy ebben? Mert én nem. Hogyan mérhető egy szülő teljesítménye? A munkahelyi kiemelkedő teljesítményt jutalmazzák: előléptetéssel, fizetésemeléssel. Ami az én lányaimat illeti, sajnos egyikük sem angyalka.

– De legalább biztonságban vannak, és szeretik őket – vágta rá Posy, és elvörösödött. – Bocs.

– Nem kell bocsánatot kérned. Tudom, hogy számodra a család a

legfontosabb. Ez és a mászás az oka, hogy nem akarsz elmenni innen. És megértem, hogy így gondolod, de nekem többre van szükségem.

Posy vett egy nagy levegőt.

– Ha már ez a téma került szóba…

– Semmi szükség rá, hogy magyarázkodj. Mindenkinek más a fontos, máshol van a hangsúly, és ez így is van rendjén. Én is tudom, hogy a család fontos. Jó, ha a különleges pillanatokban ott vagyunk egymásnak. Jó, hogy hallhattam a gyerekeim első szavát, hogy láthattam az első tétova lépéseiket.

Posy feladta. Belátta, hogy ebből már nem lesz érdemi beszélgetés, hiszen a nővérét semmi más nem érdekli, csakis önmaga.

– De ha ennyire fontos a gyerek életében az anyai jelenlét, akkor miért akarsz visszamenni dolgozni?

– Mert most már többet akarok, mint pusztán anyának lenni. Tele vagyok lelkesedéssel és energiával, szinte a sejtjeimben érzem a pezsgést.

– Naná hogy érzed! Tele vagy koffeinnel. – Posy kivette a nővére kezéből a bögrét. – Mára elég lesz.

– Annyira nagyszerű, hogy újra dolgozhatok!

Hogy dolgozhat? Ez neki munka?

Posy majdnem felkacagott. A nővére eddig mást sem csinált, csak sminkelt, és ide-oda mászkált a maga sarkú csizmájában, miközben titokzatos dolgokat írt egy papírra.

Hát mindenki arra ítéltetett, hogy másfajta életre vágyakozzon, mint amilyenben része van?

Beth oldalra hajtotta a fejét, és végigmérte Posyt.

– Kisminkelhetlek?

– Csak ha közben mozoghatok. Még rengeteg dolgom van.

– Nem gond. Tudom, hogy indulnod kell, és nincs idődd ilyesmire. – Beth megragadta a táskáját. – Pont ez a USP-je ennek a termékcsaládnak.

– A USP-je? Hát az meg mit jelent? Unalmas, Silány Pipere?

– *Unique Selling Proposition.* Egyedi értékesítési tulajdonság. Ami igazán különleges egy termékben. Ami eladhatóvá teszi. – Beth fitymálóan biggyesztette le az ajkát. – Nem veszed te komolyan ezt az egészet, Posy, de most nem fogok veszekedni veled. Nem akarom, hogy bármi beárnyékolja ezt a napot.

– Még csak reggel hét óra, szóval elég sok hátravan a napból. Remélem, az sem fogja beárnyékolni a jókedved, hogy ma te főzöd a vacsorát. A hozzávalókat a hűtőben találod.

– Otthon mindennap főzök Jasonnek és a lányoknak, szóval most nem akarok konyhatündérkedni. Szabadságot vettem ki.

– Az jó, ha mindennap főzöl, mert van gyakorlatod. Ne felejtsd el, hogy nem szeretem a répát.

– Ha nem engeded kisminkelni magad, akkor répakrémleves lesz, répafelfújt, desszertnek pedig répatorta.

– Na jó, kisminkelhetsz. – Posy becsapta a mosogatógép ajtaját. – De gondolj arra, hogy én csak egyszerű, vidéki lány vagyok, aki az egyszerű, vidéki életet szereti. – Mivelhogy az jutott neki. Talán megszökhetne Lukekal. Bérelhetnének egy kunyhót Alaszkában, napközben számlálnák a jávorszarvasokat és a medvéket, éjjel pedig szenvedélyesen szeretkeznének. – Két percet kapsz.

Próbált nem ficánkolni, miközben Beth az arcánál motoszkált.

– Nem szeretnék úgy kinézni, mint egy bohóc.

– Meg sem fog látszani, hogy ki vagy festve.

– Akkor meg mire jó az egész?

– Hallgass már el! Hogy dolgozzak, ha folyton jár a szád? Amikor kicsi voltál, és sminkelni próbáltalak, ugyanezt csináltad.

– Mert akkor is ugyanilyen rosszul éreztem magam. És ráadásul öt percig sem fog tartani a sminked.

– Tévedés! Ez a rúzs nem kenődik el. Megcsókolhatsz minden pasit a Glensay Innben, és még mindig hibátlan lesz az ajkad.

– Senkit sem akarok megcsókolni a Glensay Innben.

– De Posy!

A húga erre becsukta a száját, és próbált nem grimaszolni, amikor megérezte a bőrén Beth ujjait, majd az ecset simogatását. Követte az utasításokat, kérésre becsukta és kinyitotta a szemét, lefelé nézett, csücsörített.

– Ha a hegyimentők kicsúfolnak a sminkem miatt, a bosszúm utolér!

A következő pillanatban Stewart jelent meg a konyhában, mire Posy félretolta a nővérét és a sminkecsetet.

– Szia, apa! Anya hol van?

– Apa! – Beth átsietett a konyhán, és átölelte a férfit.

Stewart viszonozta az ölelést, de közben a kisebbik lányát bámulta.

– Mi történt az arcoddal?

– A nővérem akcióba lépett, az történt vele. Anyának valami baja van?

– Nem érzi jól magát. – Stewart eleresztette Betht. – Ami nem csoda, mert

lázas. Meggyőztem, hogy maradjon ágyban.

– Jaj, ne! Elkapta az influenzát?

– Nem kellett volna átmennie Vickyhez a levessel – mondta Beth, és letette a sminkecsetet meg a púdert az asztalra.

– Anya sosem hagyna cserben egy jó barátot – jelentette ki Posy, majd keresett egy kisebb tálcát a kredencen. – Felviszek neki valami reggelit.

– Nem hiszem, hogy tudna most enni.

– Akkor legalább igyon. – Posy jégkockákat és citromszeleteket tett egy kancsóba, majd felöntötte vízzel. Az anyjuk sosem volt beteg. Vajon most a Beth és Hannah miatti aggodalom gyengítette le az immunrendszerét? – Ne hívjunk orvost?

– Most még nem kell.

– Kimerültnek látszol. – Posy gyöngéden egy szék felé tessékelte az apját. – Beth majd készít neked reggelit. Mit szólnál, mondjuk, egy rántottához? Martha megint tojt ma, és félreraktam neked a tojást.

A nővére megint feljegyzett valamit a noteszébe.

– Nekem most sajnos…

– Majd máskor. Most készítesz apának egy rántottát. Itt a tojás és a serpenyő. – Posy mindkettőt odatartotta a nővére elé, készen arra, hogy egyenként törje össze a tojásokat Beth fején, és nem azért, mert a sárgája állítólag jót tesz a hajnak.

Aztán feltrappolt az emeletre, ahol Hannah-val találkozott.

– Szia, Posy! Nem tudnál esetleg…

– Nem, nem tudnék. A teendőim listája már így is hosszabb, mint a Mikulásé. – Hirtelen elhallgatott, mert elfogta a lelkifurdalás. Mindennél jobban szeretett volna Hannah-val beszélgetni, de az időzítés nem is lehetett volna pocsékabb. – Bocsánat. Rémesen indult ez a nap. Jól vagy? Mit szerettél volna?

– Semmit. Felejtsd el! – Hannah visszament a szobájába.

A húga ingerülten bámult utána. Furdalta a lelkiismeret a gorombasága miatt. Ha kicsit is kedvesebb és együttérzőbb, most megtudhatta volna a terhességi teszt eredményét.

Köhögést hallott, és még ugyanebben a pillanatban elindult a szülei hálószobája felé.

Az anyja két takaró alatt feküdt az ágyban. Posy odasietett, letette a tálcát, és megdörgölte az asszony hátát.

– Készítek neked forró, mézes citromlevet, hátha segít a köhögés ellen –

mondta, aztán Suzanne homlokára tette a kezét, és megrémült, mert az szinte tüzelt.

– Ne gyere közel! – suttogta rekedtes hangon Suzanne. – A végén még te is megfertőződsz. És nem kell innivalóról gondoskodnod. Mindjárt felkelek.

– Dehogy kelsz! Meg se mozdulj! Ne aggódj, nem leszek beteg. Sosem vagyok annyit egy helyben, hogy a vírusok utol tudnának érni.

– De nem maradhatok ágyban. Túl sok a tennivaló. – Az anyja megpróbált felülni, de visszahanyatlott a párnára. – Rettenetesen gyönge vagyok. Ó, istenem, miért pont most történik ez velem? Néhány nappal karácsony előtt…

Posy együttérzett vele, de azt is tudta, hogy akkor lesz a leggyorsabb a felépülés, ha az asszony ágyban marad.

– Készíts egy listát az elvégzendő teendőkről – mondta, és próbált nem gondolni a már meglévő listájára. Talán gyorsított eljárásban mindent el tud intézni.

– Rendben. – Suzanne újabb köhögőrohamot kapott. – Az asztalon találsz papírt és tollat.

Posy igazából nem gondolta, hogy az anyja listát fog diktálni neki.

– Jól van, mondhatod.

Add, uram, hogy ne legyen nagyon hosszú a lista!

– Meg kell főzni és le kell fagyasztani az áfonyaszószt. Az áfonya a hűtőben van, a gyümölcsöstálban pedig találsz friss narancsot. A gyerekek szeretik a karácsonyi fűszeres kekszemet, úgyhogy abból is kellene sütni vagy két tepsivel…

A lista egyre hosszabb és hosszabb lett, végül már Posy keze is pont úgy fájt a jegyzeteléstől, mint a feje.

Hogy az ördögbe csinálja meg ezeket a dolgokat? Vajon az anyja észreveszi, ha bolti áfonyaszószt használ?

– Nem csoda, hogy beteg vagy. Csak attól, hogy ránézek erre a listára, influenzás tüneteket észlelek magamon, pedig fél perce még teljesen egészséges voltam.

– Még tíz harisnyát is meg kell kötnöm a jótékonysági árverésre. Igen, tudom, hogy nem tudsz kötni, ezért csak arra kérlek, hogy hozd fel a tűimet és a fonalat.

– Kötés helyett aludj inkább!

– Azt hiszed, képes lennék aludni, ha ennyi a munka? Egyébként nagyon jól nézel ki. Ritkán viselsz sminket. Készülsz valahová?

– Csak a kávézóba. – Ahol most Vicky és az anyja betegsége miatt teljesen

egyedül kell helytállnia. – Beth festett ki.

– Örülök, hogy jól elvagytok. És annak is, hogy mivel mindkét nővéred itthon van, lesz, aki segítsen.

Aki segítsen? Beth nagyjából annyira számított segítségnek, mint ventilátor a hóviharban.

A pokolba is! Semmi sem úgy alakul, ahogy kellene!

Beth, aki rendes körülmények között megbízható és kiszámítható volt, gyerekek nélkül érkezett, ám mintha időközben hozzánőtt volna a telefonjához. Hannah viszont, a legösszeszedettebb ember, akit Posy ismert, teljesen szétesve érkezett meg. Még a mesteri smink sem tudta eltüntetni az orra pirosságát és a karikákat a szeme alatt. Láthatóan annyira kétségbeesett, hogy Posyt az sem lepte volna meg, ha a következő pillanatban világgá szalad.

– Felküldöm Betht egy kis mézes citromlével.

– Isten ments! Beth nem jöhet be ide!

– Miért nem?

– Mert ha megfertőződik, az megárthat a babának – suttogta Suzanne.

– Milyen babának?

– Nem kell hazudnod nekem, Posy. A faluban már mindenki beszéli. Persze jobban esett volna, ha nem idegenektől kell megtudnom, de azért örülök az új unokámnak.

Posyban felmerült, hogy agyonveri Aidant, ha legközelebb találkoznak.

– Anya, Beth nem terhes!

Hannah viszont lehet, hogy az.

– De akkor miért hiszik róla a faluban, hogy gyereket vár?

– Mert egy bizonyos illető, akinek nagyobb a szája, mint az esze, félreértett valamit. Előfordul az ilyesmi azokon a kis helyeken, ahol az emberek legfőbb szórakozása, hogy más dolgába ütik az orrukat. De ne aggódj emiatt, inkább aludj. Majd én mindent elintézek.

– Már hogyne aggódnék! Most még eggyel több okom is van az aggodalomra. Eddig csak Hannah és Beth miatt voltam ideges, most meg itt vagy te is… – Újabb köhögőroham következett, aminek következtében Suzanne csaknem kiesett az ágyból. – Képtelen leszel ezt mind egyedül elvégezni, mire Jason és a lányok megérkeznek.

– Hátha sikerül. Beth és Hannah nagylányok már, tudnak magukkal törődni, Ruby és Melly érkezéséig viszont van még pár napunk. Szóval csak semmi pánik!

– Annyira szerettem volna, ha idén tökéletes a karácsony!

– Tökéletes is lesz, ne félj!

Tökéletes katasztrófa.

Odalent megszólalt a csengő.

– Megyek ajtót nyitni. Biztos megérkezett a fonalszállítmány, amit rendeltél.

Beth azonban hamarabb odaért a bejárati ajtóhoz, és Posy már a lépcsőről hallotta, hogy a nővére döbbenten felkiált. Aztán óriási családi hangzavar következett, ő pedig szedni kezdte a lábát, hogy láthassa, mi történt.

Megérkezett Jason a lányokkal, és annyi csomagot hoztak magukkal, hogy az megtöltött volna egy komplett repülőgépet.

Posy lerogyott a lépcsőre, és a tenyerébe temette az arcát.

Kiderült, hogy mégis megvan minden okuk a pánikra.

16

Beth

Ez volt az, amire Beth a legkevésbé számított. Hogy Jason és a lányok korábban beállítanak.

Akár bosszús is lehetett volna, hogy lerövidítették az időt, amit magára szánt, ehelyett azonban csak megkönnyebbülést érzett.

– Meglepetést akartunk szerezni neked. – Jason tétován toporgott a bejárati ajtó előtt, mintha nem lenne biztos abban, hogy szívesen látják. – Remélem, nem baj, hogy korábban jöttünk.

Melly megrángatta az apja kabátját.

– Most, apa!

– Tényleg úgy gondolod?

– Persze! Add oda végre!

Jason a háta mögül előhúzott egy nagy csokor fehér tulipánt.

Beth eltátotta a száját.

– Hát ezt meg hol találtad?

– Megkértem a taxist, hogy vigyen a legjobb virágüzletbe.

Beth imádta a virágokat, és ebben a pillanatban a férjét is nagyon szerette.

– Köszönöm. Ez gyönyörű!

– Mondtam, hogy tetszeni fog neki – suttogta Melly, mire Jason rákacsintott.

– Kösz a tippet, Mel.

A férfi haja borzas volt, a kabátja gyűrött, az arca borostás, de Beth így is kifejezetten vonzónak látta. És jobban szerette, mint eddig bármikor. Igen, Jason látványa még ennyi év után is megdobogtatta a szívét.

Bár az eufória csak addig tartott, míg fel nem idézte, hogyan váltak el egymástól legutóbb. Mert bizony azokat a dolgokat még nem sikerült tisztázniuk.

Tett előre egy lépést, és arcon csókolta a férfit.

– Hú, de szúrós vagy!

– Igen, tudom, rám férne egy borotválkozás. Csak tudod, ahhoz, hogy megborotválkozhassak, kellene néhány perc a fürdőszobában, egyedül.

– Mami! – Ruby úgy érezte, hogy már pont eleget várt, így aztán nemes egyszerűséggel félretolta az apját, és Beth karjába vetette magát.

Melly követte a példáját. A zajos üdvözlés tudatosította Bethben, hogy

nem mostanában fognak négyszemközt beszélgetni a férjével.

Beth betessékelte őket, bezárta mögöttük az ajtót, letette a virágot az előszobai kisasztalra, aztán leguggolt, hogy jó alaposan megölelgethesse a lányait.

Melly kabátja nem volt begombolva, és Beth észrevette, hogy alatta a legjobb ruháját viseli. Vagyis a jelek szerint Jason sem tudott elég határozottan nemet mondani. Rubyn ráadásul fordítva volt a pulóvere, a lábán meg felemás zokni virított.

De mit számít ez most? Éltek és itt voltak, ez a lényeg. Beth annyira örült nekik, hogy örömében majdnem elsírta magát.

– Olyan jó, hogy itt vagytok! – suttogta, és megcsókolta először az egyik, majd a másik gyereket.

– Szép a ruhád, mami – mondta Melly, és Beth magához húzta, hogy jó mélyen belélegezhesse az illatát.

Ó, mennyire hiányoztak!

– Jól utaztatok? – kérdezte, mire Ruby elsírta magát.

– A papa a repülőn hagyta Bugsyt – szipogta.

Beth felnézett a férjére.

– Elveszítetted Bugsyt? – szakadt ki belőle, és hirtelen nem tudta volna megmondani, kinek volt kétségbeesettebb az ábrázata: Jasonnek vagy Rubynak.

Arra számított, hogy a férfi mostantól rá testál minden feladatot a gyerek megnyugtatásától a pakolásig, de Jason leguggolt Rubyhoz, és megsimogatta a fejét.

– Felhívtam őket, kicsim. Megígérték, hogy utánanéznek, ott van-e valahol az ülésünk környékén.

– És mi van, ha nincs ott? – Ruby vigasztalhatatlannak tűnt.

– Akkor megpróbálunk visszaemlékezni, melyik volt az utolsó hely, ahol még megvolt.

– De ha egyszer nem tudom!

– A kávézóban még biztosan megvolt – mondta segítőkészen Melly. – Ott, ahol azt a rengeteg sült krumplit rendelted nekünk.

– Sült krumplit adtál nekik? – vonta össze a szemöldökét Beth.

– Kösz, Mel. – Jason piros lett, mint a pipacs, de továbbra is a kisebbik lányára figyelt. – Megtaláljuk, ígérem.

Beth összerezzent. Értette, miért mondta ezt a férje, de tapasztalatból tudta, hogy nem szerencsés megígérni olyasmit, amit nem biztos, hogy meg tudunk

tartani.

– És ha nem? – zokogott Ruby. – Ha elvitte a repülő? Melly szerint akár már Hong Pongban is lehet.

– Hongkongban – helyesbített gépiesen Beth, de ezzel nem sokat segített a lányának.

– Bugsyt akarom! – nyafogta Ruby, és a hangja épp kezdett átmenni éktelen sivalkodásba, amikor a lépcső alján megjelent Posy.

– Várjunk csak… – A füléhez tette a kezét, és eljátszotta, hogy nem látja az újonnan érkezetteket. – Mintha Ruby hangját hallottam volna, de az nem lehet, hiszen Ruby csak néhány nap múlva érkezik.

Ruby abbahagyta a sírást, és vett egy nagy, reszketős levegőt.

– Itt vagyok, Posy néni – hüppögte, majd egy csuklás következett. – Itt vagyok.

– Hol? – Posy úgy tett, mintha keresné. – Hallom a hangod, de nem látlak sehol.

Ruby már nevetett. Könnyes szemmel, de már hangosan kuncogva szaladt oda a nagynénjéhez.

– Nahát, tényleg te vagy az! – A lány felkapta Rubyt, és meglóbálta a levegőben. – Szia, kicsim! És hol van Melly? Látok valakit, de az nem lehet ő. Sokkal jobban hasonlít egy gyönyörű hercegnőre. Csak azt nem tudom, mit keres szerény hajlékunkban egy gyönyörű hercegnő. – Rubyt a csípőjére ültette, és kinyújtotta a másik karját Melly után, aki félénk mosollyal bújt oda hozzá.

– Mi történt az arcoddal, Posy néni?

– Miért? Történt vele valami? – adta az ártatlant a lány.

– Ki vagy sminkelve, pedig te nem szoktad sminkelni magad.

– Ó, értem már. Nos, az, hogy most ilyen szép vagyok, kizárólag az édesanyátoknak köszönhető, aki mindenképpen ki akarja deríteni, milyen színű rúzs tetszik a legjobban Zokninak. Mi lenne, ha velem jönnétek, és együtt faggatnánk ki Zoknit?

– Micsoda butaság! Zokninak mindegy, kirúzsozod-e a szádat, vagy nem – kuncogott Ruby.

– Én is ezt mondtam anyukátoknak, de nem hitte el.

– Nagyon szép vagy – állapította meg Melly. – Ha akarod, szívesen segítek neked sminkelni mindennap, amíg itt vagyunk. És a körmödet is kifestem.

Posynak arcizma sem rezzent, ami figyelemre méltó teljesítmény volt tőle.

– Az csodás lenne. Kösz, Melly.

Ruby Posy nyakába kapaszkodott.

– Hol a nagyi és a nagyapa?

– Nagyapát elszalasztottátok, épp az előbb ment el – felelte Beth, majd a húga kérdő pillantását látva hozzátette: – Mindjárt azután, hogy megette a finom rántottát, amit sütöttem neki.

Posy mosolyogva biccentett, majd átrakta Rubyt a másik csípőjére.

– A nagyi pedig sajnos beteg, úgyhogy őt nem láthatjátok. Talán majd később.

– Pedig én festettem neki egy képet – újságolta Ruby.

– Tényleg? Akkor majd kitaláljuk, hogyan add át neki. Nagyon örülök, hogy megjöttetek. Tudod, mennyire hiányoztatok Zokninak?

Ruby arcocskája felderült.

– Lovagolhatunk rajta?

– Azt az anyukátok dönti el. – Posy Bethre pillantott, akit máris elfogott a rettegés. Mindenki tudja, milyen veszélyes sport a lovaglás…

Jason a vállára tette a kezét.

– Hagyd őket lovagolni, kérlek! Te is tudod, mennyire szeretik. Majd felvesznek egy sisakot.

– Nem csak a fejük sérülhet meg. A gerincük vagy a mellkasuk is. – Beth az ajkába harapott. – Vennünk kellett volna egy speciális hát- és mellvédő mellényt. Miért is nem gondoltam rá? Olyan típusa is van, amit légzsákokkal láttak el, és ha a lovas eltávolodik a nyeregtől, azonnal aktiválódik. De talán még nem késő megrendelni, és ha szerencsénk van, karácsonyig kiszállítják.

Beth most döbbent csak rá, hogy mindenki őt bámulja. De mit néznek rajta?

Posy meglovagoltatta Rubyt a csípőjén.

– Szerintem egy sisak elég lesz – jelentette ki. – Én vezetem Zoknit, és vigyázok rájuk. Nem történhet semmi bajuk.

Naná hogy történhet! Az emberek hanyagok, nem törődnek a biztonsággal, és folyton balesetet szenvednek. De ez az ő bajuk. Beth nem akart hanyag lenni. És azt sem szerette volna, ha mások óvatlanságának az ő gyerekei isszák meg a levét.

Ruby szorosan átkulcsolta Posy nyakát, és az anyjára sandított.

– Légy szíves, mami! Engedd, hogy lovagoljunk!

Hogy mondhatott volna erre bárki nemet? Bethnek sem volt kőből a szíve.

– Rendben van. De mindenképpen legyen rajtad sisak, és pontosan azt kell tenned, amit Posy néni mond. Sosem kiabálhatsz hangosan Zokni közelében,

és ha eteted, mindig teljesen nyújtsd ki a karod.

– Beth! – ölelte át a nő vállát Jason. – Nem lesz semmi baj.

– Tudom, csak azért mondom…

– Mert szeretnéd, ha vigyáznának magukra. És hidd el, óvatosak lesznek. Hadd vigye ki őket Posy néhány percre! Akkor legalább tudunk beszélgetni.

Beth azonnal belátta, hogy a férjének tökéletesen igaza van.

– Menjetek! Jó szórakozást!

– Van valami meleg ruhátok? – tudakolta az unokahúgaitól Posy.

– Igen! – rikkantotta Ruby, majd az anyjára sandított. – A mami megint el fog menni?

– Nem. A mami nem megy sehová. Itt marad velünk, hiszen karácsony van, és ilyenkor mindig együtt a család. Miután megetettük Zoknit, felakasztjuk a karácsonyi harisnyákat a kandallópárkányra, aztán pedig segíteni fogtok nekem kekszet sütni. De először is öltözzetek fel alaposan, mert szénát kell hoznunk Zokninak. Jó sokat, mert minél hidegebb van, annál több táplálékra van szüksége.

Beth hálásan pillantott a húgára.

– Nem kellene lassan indulnod a kávézóba?

– Felhívom Duncant, és komoly jutalmat ígérek neki, ha ma korábban odamegy, és kinyit helyettem.

– Tessék! – Jason kiválasztott egy bőröndöt. – Ebben vannak a lányok anorákjai, sapkái, sáljai, kesztyűi: minden, ami ilyenkor kellhet. Felviszem nektek az emeletre.

– Kösz, nem kell, egyedül is boldogulok. – Posy, aki még mindig a csípőjén tartotta Rubyt, szabad kezével elvette a bőröndöt. – Ruby és Melly a szépségfelelősök, én meg az izomerőről gondoskodom. Akkor indulás öltözni, lányok! Keresünk valami meleg holmit, hogy meg ne fagyjatok. De csendben legyetek ám, nehogy felébresszük a nagyit! Most alvásra van a legnagyobb szüksége.

– Adjunk majd neki gyógypuszit, attól biztosan meggyógyul! – javasolta Ruby, mire Posy élénken bólogatott.

– Remek ötlet. Mindenképpen megpróbáljuk.

– Hol van Hannah néni? Ő nincs itt?

– De igen, itt van, csak dolgozik. Viszont biztosan nagyon fog örülni nektek.

– Hannah néni mindig dolgozik – dünnyögte töprengve Ruby. – Fontos munkája van, ugye?

– Bizony.

A kislány megpaskolta Posy vállát.

– A te munkád meg az, hogy megeteted Zoknit.

– Így igaz. És ez is egy nagyon fontos munka, mert egy élet múlik rajta, méghozzá Zokni élete. Tudjátok, nem minden fontos munkáért kap az ember hat számjegyű éves fizetést. – Jelentőségteljesen Bethre nézett, aztán visszafordult a lányok felé. – Van csizmátok? Mert elég nagy a hó a kertben.

– Hányszor eszik Zokni egy nap? – tudakolta válasz helyett Ruby. – Mert a papa egyszerűen nem akarta elhinni, hogy nekünk olyan sokszor kell ennünk egy nap. Azt mondta, annyit eszem, mint egy ló.

– Nos, a lovak gyakorlatilag egész nap esznek, szinte egyfolytában – válaszolta Posy, mire Melly felvihogott.

– Na, akkor Ruby tényleg olyan, mint egy ló.

Elindultak felfelé a lépcsőn, és a hangjuk egyre halkult. Beth és Jason kettesben maradtak, és hosszú ideig némán néztek egymásra.

Beth furán érezte magát. Bizonytalan volt. Tudta, mit kellene megbeszélniük, de fogalma sem volt, hogyan kezdje. És hogy egyáltalán ez-e a legmegfelelőbb időpont. Miért is jött Jason ennyire korán?

– És most itt vagyunk kettecskén, gyerekek nélkül – törte meg a csendet. – Olyan ritka kincs a felnőttidő, hogy nagy zavarunkban azt sem tudjuk, mihez kezdjünk vele.

– Hát igen. – A férfi megvakarta a fejét. – Sajnálom, hogy elveszítettem Bugsyt.

– Előfordul az ilyesmi.

– Veled mégsem fordult elő.

– Nekem sokkal több a gyakorlatom az ilyen dolgokban. – Beth hirtelen rájött, hogy ez nem volt túl diplomatikus, és elpirult. – Sajnálom. Nem vádaskodni akartam.

– Tudom. Csak kimondtad az igazságot. Egyébként Mellynek igaza volt, tényleg nagyon jól nézel ki. – Jason végigmérte. – Új a ruha? Hiszen semmit nem csomagoltál, táska nélkül jöttél el otthonról.

– Hannah-tól kértem kölcsön. Te viszont nem nézel ki valami jól. Aludtál a gépen egyáltalán?

– Most hülyéskedsz? Két gyerekkel? Ha egy hátam mögött ülő nőnek nem esik meg a szíve rajtam, vécére sem tudtam volna elmenni a gépen.

Furcsán erőltetett és természetellenes volt a beszélgetés. Egyikük sem tudta, hogyan kellene áthidalnia azt a törést, azt a méretes szakadékot, ami

elválasztotta őket egymástól.

Beth végül úgy döntött, legjobb lesz, ha úgy jár el, mint a strandoláskor: gyorsan elmerül a hideg vízben, és utána már nem is lesz olyan rossz.

– Azok a dolgok, amiket a fejedhez vágtam…

– Nem, ne most! – rázta meg a fejét Jason. – Én is tudom, hogy beszélnünk kell, de két repülőút és két taxizás után, melyek során minden percben a lányokkal foglalkoztam, egyszerűen nem működik rendesen az agyam. Nem vagyok benne biztos, hogy azt fogom mondani, amit valóban szeretnék. Márpedig ez fontos beszélgetés lesz, szóval nem akarom elpuskázni. Hadd zuhanyozzam le, hadd pakoljak ki, és hadd aludjak egy órácskát, jó?

Beth nem akart várni. Ismert párokat, akik hetekig képesek voltak duzzogni egymásra, de Jason és ő nem voltak ilyenek. Ha valamiben nem értettek egyet – és ez is ritkán fordult elő –, akkor megbeszélték és tisztázták a dolgokat. De igazi nagy gondjuk nem volt soha.

Egészen mostanáig.

– Menj, zuhanyozz le, én meg addig vízbe teszem ezt a gyönyörű virágot, és segítek kicsomagolni. – Beth végigmérte a számos bőröndöt és táskát. – Több cuccod van, mint Hannah-nak.

– Hát persze, mert nem tudtam, mit hozzak el a lányok holmijai közül, így elhoztam mindent. Meg aztán neked is csomagoltam, tekintve, hogy ruha nélkül indultál el. Elképzeltem, hogy tönkreteszed ezt a csodás csizmát, ha ebben kóricálsz az olvadó hóban.

– Menj zuhanyozni. Én meg közben készítek egy kávét és némi harapnivalót.

Beth fogta a tulipáncsokrot, és eltűnt a konyhában. Az ablakon át látta, hogy Posy és a lányok vastagon beöltözve trappolnak a hóban Zokni karámja felé.

Miközben vizet engedett egy vázába, és elhelyezte benne a virágokat, csak állt ott, és nézte a gyerekeit, akik felmásztak a karám kerítésére, majd elárasztották Zoknit a szeretetükkel – és friss szénával.

Aztán kávét főzött, és kenyeret pirított – Suzanne saját sütésű veknijét szeletelte fel –, majd tálcára pakolta a bögrét meg a nagy halom vajas pirítóst, és felvitte a hálószobába. Az ajtó tárva-nyitva állt, és az ágyon ott feküdt kiterülve Jason.

Amikor letette a tálcát az éjjeliszekrényre, a férfi összerezzent.

– Beth…

– Azt hittem, előbb zuhanyozni fogsz, és csak utána alszol.

– Muszáj volt előtte pihennem egy kicsit, mert féltem, hogy megfulladok a zuhany alatt.

– Sajnálom. Nem gondoltam, hogy ennyire kimerültél.

– Dehogynem gondoltad. Pont ezért csináltad – jelentette ki világfájdalmas ábrázattal Jason. – Ne is tagadd. Ugye ez volt a cél?

Olyan szánandó volt, ahogy kinyúlva feküdt, hogy Beth önkéntelenül is elmosolyodott.

– Nem akarod legalább lehúzni a cipődet?

Csak egy morgás volt a válasz, mire Beth szélesen elvigyorodott.

– Tényleg ennyire fáradt vagy?

– Fáradt? Fáradt akkor vagyok, amikor este, munka után hazamegyek, miután megküzdöttem a főnökömmel, a munkatársaimmal és fél tucat kukacoskodó ügyféllel. Ez, amit most érzek, sokkal több, mint fáradtság. Szavam sincs rá, hogy érzem most magam.

Beth megkönyörült rajta, és levette a cipőjét.

– Mit találtál a legkimerítőbbnek?

– Mindent. – A férfi lehunyta a szemét. – Ott volt például az evés. Rettenetesen lefárasztott, hogy folyton esznek. Három főétkezés, plusz tízórai és uzsonna. Gyakorlatilag szünet nélkül készenlétben kell lenni. Akár éttermet is nyithatnánk.

– Az étkezések között azért vannak szünetek.

– Nem igazán, mert ilyenkor készítettem el, amit aztán három perc alatt megettek, vagy ilyenkor rohantam el megvenni, amit mondtak ugyan korábban, de én megfeledkeztem róla. És akkor jöttek a szemrehányások. „Máskor ez mindig van itthon. A mami soha nem felejti el…” Van fogalmad róla, hányszor hallottam ezeket a mondatokat az elmúlt egy hétben? – Jason felnézett. – Te most kinevetsz? Mert mintha önelégült mosoly villant volna fel a szád szegletében, Bethany McBride Butler.

– Csak egy icipici. – Jó érzés volt a tudat, hogy a férje végre kezdi megérteni, mit is csinál ő minden áldott nap. – Akkor hiányoztam egy kicsit?

– Nem. Nagyon hiányoztál. És nem csak azért, mert a lányok szerint fogalmam sincs, hogy kell bundás kenyeret csinálni. Melly közölte, hogy az én bundás kenyerem csúszós, bármit is jelentsen ez, Ruby pedig azt mondta, hogy fura íze van. Azt hittem, hogy a bundás kenyérhez két dolog kell, tojás és kenyér, de a lányok szerint te valami csodaport is keversz bele.

– Fahéjat. Tettél fahéjat a tiédbe?

– Nem. Nem tudtam, hogy kell bele. Mégis hol van benne a bundás kenyér

nevében az, hogy fahéjas?

– Én még egy kis cukrot is szoktam keverni a tojásba, mert a lányok édesen szeretik. Akkor nem lesz csúszós, hanem jó ropogós. – Beth leült a férfi mellé az ágyra. – Szóval akkor nehézségeid akadtak a bundás kenyérrel. Mi volt még?

– Rossz harisnyanadrágot vittem a balettórára.

– De hisz megmondtam neked…

– Igen, tudom. Te szóltál, hogy a rózsaszínt vigyem, de nem találtam sehol, és választanom kellett, hogy a feketét viszem, vagy elkésünk, márpedig azt is mondtad, hogy semmi esetre sem késhetünk el. Azt gondoltam, ezzel a kisebbik rosszat választom, de kiderült, hogy a fekete harisnyában Melly képtelen táncolni. Valami történik a lábával, nem akar mozdulni, vagy mi. Ez egy valóságos orvosi csoda. És akkor arról még nem is beszéltem, milyen pokoli volt reggel elindulni velük a suliba. Egyszerűen képtelenség két gyereket időben kivarázsolni a lakásból.

– Miért nem meséltél soha a nehézségekről? Valahányszor telefonáltam, mindig rögtön továbbadtad a telefont a lányoknak. Azt hittem, olyan dühös vagy, hogy nem is akarsz beszélni velem.

– Az a tíz perc, amíg csacsogtatok, valóságos csoda volt számomra. Végre megcsinálhattam pár dolgot anélkül, hogy aggódnom kelljen a lányok miatt. Különben pedig azt mondtad, hogy egyedül akarsz lenni, és én nem szerettelek volna zavarni. – A férfi hosszan nézte a feleségét. – Meg aztán büszkeség is van a világon. Nem akartam, hogy tudd, mekkora csődtömeg vagyok.

Beth el sem tudta hinni, hogy Jason egyedül oldotta meg az elmúlt időszakot.

– Biztos voltam benne, hogy amint elhagyom a lakást, felhívod anyádat.

– Majdnem meg is tettem. Már a telefon is a kezemben volt, de aztán rájöttem, hogy ha odahívom anyát, azzal beismerem, hogy képtelen vagyok egyedül ellátni a lányaimat. Azt mondtad, sejtelmem sincs arról, milyen az életed valójában, és hogy sosem voltam úgy igazán a lányokkal. Ez nagyon fájt. Be akartam bizonyítani, hogy nincs igazad, hogy mindent meg tudok oldani, nem csak a vasárnap délelőtti játszóterezést a parkban. Azt hittem, jobb apa vagyok, mint hiszed, és meg akartam mutatni, hogy ez igenis menni fog.

– Jaj, Jason! – sóhajtotta Beth, aki már sejtette, mi következik.

– Csakhogy pontosan az ellenkezője derült ki. Rá kellett jönnöm, hogy

neked volt igazad.

– Nem igaz. Csodálatos apa vagy.

– Mert lehetővé teszed, hogy az legyek. Előkészíted a terepet, hogy mire hazajövök, már ne legyen más feladatom, mint a móka és kacagás. Addigra megvacsoráztatod és megfürdeted a lányokat, az étel kész, a lakás tiszta. Nem is értem, hogy csinálod. Már az is majdnem meghaladta a képességeimet, hogy naponta ötször enni adjak nekik. Két este a fürdés is kimaradt, a lakás pedig úgy néz ki, mintha forgószél söpört volna végig rajta. Soha életemben nem éreztem magam ennyire alkalmatlannak valamire. – Jason Beth kezéért nyúlt. – Ezzel oda akarok kilyukadni, hogy igazad volt, én pedig tévedtem. Amit csinálsz nap mint nap, az egyáltalán nem könnyű. Ezennel hivatalosan is elismerem, miszerint nem felel meg a tényeknek, hogy könnyebb dolgod van, mint nekem, és töredelmesen bocsánatot kérek.

– Csak az érdekesség kedvéért… Mi volt a legnehezebb számodra?

– A hiányod. És nem azért, mert te meg tudod szelídíteni a tomboló gyerekeket, és otthont varázsolsz a káoszból, hanem elsősorban azért, mert hiányoztak a nagy beszélgetések és a közös nevetések. – Jason megszorította a felesége kezét. – Te vagy a legjobb barátom, Beth. Nagyon bánom, hogy olyan gonosz dolgokat vágtam a fejedhez. Nem csodálom, hogy faképnél hagytál.

– Én is nagyon sajnálom, hogy annyira elragadtattam magam. – Beth csaknem elpityeredett megkönnyebbülésében. Még mindig nem tudta, hogyan fogják megoldani a problémáikat, de legalább már biztosnak tűnt, hogy mindketten szeretnék megtalálni a megoldást. – És hogy csak úgy otthagytalak benneteket…

– Ne sajnáld. – Jason az oldalára fordult, és odahúzta Betht maga mellé. – Ugyanis pont erre volt szükségem. És bármilyen nehéz volt is, alapvetően élveztem a lányok társaságát. Ijesztő és fárasztó élmény volt, de olyan dolgokat tudtam meg róluk, amiket korábban soha. És te? Hogy tetszett a munkával töltött idő? Jó volt megint kreatívnak lenni?

– Nagyon. – Beth még nem állt készen arra, hogy elmondja: máris elege van Corinnából és az ő elvárásaiból. – Jó érzés újra használni az agyamat. Nem mész zuhanyozni?

– De igen. Csak hadd élvezzem kicsit még a heverészést. Kész csoda, hogy Ruby közben nem böki ki a szemem. Mindig azt hittem, hogy elég nagy az ágyunk, de most már nem vagyok ebben egészen biztos.

Beth összerezzent.

– Micsoda? Beengedted Rubyt az ágyunkba?

– Nem azonnal. Kezdetben minden alkalommal kitámolyogtam hozzá, amikor felsírt, pont úgy, ahogy te csinálod. De kiderült, hogy engem nem faragtak olyan kemény fából, mint téged, mert nagyon gyorsan kikészültem. És ha túl kimerült voltam a felkeléshez, nem mehettem hozzá, neki kellett odajönnie. Visszavinni viszont megint csak nem volt energiám.

– Kihasznált téged, Jason. Letesztelt, és felmérte a gyönge pontjaidat.

– Igen, a gyerekek olyanok, mint a vadállatok. Megkeresik a legsebezhetőbb pontodat, és aztán lecsapnak.

Beth nagyot sóhajtott, mert tudta, időbe fog telni, mire ezeket a gondokat sikerül újra megoldaniuk.

– Ezek után nehéz lesz elfogadtatni vele, hogy mégsem alhat az ágyunkban. Nem lett volna szabad odaengedned.

– Tudom, de mit csináljak, ha az ő akarata erősebbnek bizonyult? – Jason felemelte a fejét, és a felesége szemébe nézett. – Értsd meg, az életemért küzdöttem!

A feje megint hátracsuklott, mire Beth megrázta.

– Indulás zuhanyozni, Jason Butler, aztán pedig irány az ágy! Egy óra múlva felébresztelek.

– Nem lehetne inkább egy hét múlva?

– Nem. Advent van, és ilyenkor, karácsony előtt együtt kell lennie a családnak. Na, mozgás!

Beth lement a konyhába, és rendet rakott. Közben az ablakon át látta a két lányát, akik felváltva lovagoltak Zokni hátán, Posy pedig száron vezette körbe-körbe a pónit.

Miután a pakolással elkészült, Beth kihasználta a nyugalom perceit, és legépelte az ötleteit, hogy később elküldhesse őket Corinnának. Legalább az internet működött, ami már önmagában is ajándék.

Összességében nagyon elégedett volt azzal, amit összehozott. Ha mást nem is sikerült bebizonyítania, annyit igen, hogy az agya működik, még képes másra is, nem csak a gyereknevelésre.

A lányok pipacspirosan, sugárzó arccal tértek vissza a házba. Ruby borzas kis szöcskeként ugrándozott a folyosón, láthatóan rég elfelejtette Bugsyt.

– Vegyünk egy pónit, mami!

Beth mosolyogva csóválta meg a fejét.

– Amíg Manhattanben lakunk, ez sajnos lehetetlen.

– Akkor itt akarok lakni a nagyival meg a nagypapával meg Posy nénivel!

Mert akkor mindennap lovagolhatnék.

Beth levette kisebbik lányáról a kabátot és a csizmát.

– Jéghideg a kezed. Gyere beljebb, melegedj fel egy kicsit.

Melly reszketett, annyira fázott.

– Kaphatnánk egy forró csokoládét, mami? – kérdezte udvariasan. Hiába, Melly már csak ilyen volt. Mindig jól nevelt, igazi kis hercegnő.

– Persze. Mossatok kezet, és üljetek le a konyhaasztalhoz! Mindjárt érkezik a forró csoki. – Beth Posyra pillantott, aki épp most jött be a házba, szelet és kavargó hópelyheket hozva magával. – Köszönöm. Te vagy a legkedvesebb nagynéni a világon.

– Jó velük lenni. De most már tényleg mennem kell a kávézóba, még mielőtt Duncan felmond. Veletek minden rendben?

– Természetesen. Miért ne lenne?

– Csak mert… Szóval tudom, hogy van mit megbeszélnetek Jasonnel.

– Minden rendben lesz.

– Ha kettesben akartok lenni, szerintem kérd meg Hannah-t, hogy vigyázzon a gyerekekre.

– Nem hinném, hogy örülne egy ilyen kérésnek.

Posy leverte a havat a csizmájáról.

– Te nem látsz rajta semmi furcsát?

– Hannah-n? Nem. Miért? Persze folyton bezárkózik a szobájába, de ebben nincs semmi rendkívüli.

– Ez igaz. – Posy lehúzta a hótaposóját, és másik csizmát húzott. – Lehet, hogy igazad van… Jól van, lányok, akkor én most elmegyek. Vigyázzatok Bonnie-ra, amíg vissza nem jövök. Ja, és ha a mami elhoz benneteket ma a kávézóba, kaphattok csokitortát. Két akkora szeletet teszek félre nektek, amekkorát még nem is láttatok.

A lányok ujjongtak, Bonnie pedig vidáman csóválta a farkát.

Sokkal később, amikor véget ért a nap, megitták a forró csokit, megették a kávézóban a tortát, és vagy száz mesét meghallgattak a kandalló mellett ülve, Beth megvacsoráztatta és megfürdette Rubyt és Mellyt, majd megpróbálta lenyugtatni és ágyba dugni őket. Csak remélhette, hogy utána tud majd néhány szót váltani Jasonnel.

Megszokásból rendet rakott a fürdőszobában. Elpakolta a kacsákat és Ruby sípoló aligátorát, felakasztgatta a törölközőket, és felmosott. Épp vissza akart térni a lányok szobájába, amikor az ajtó előtt állva véletlenül meghallotta a kisebbik lánya hangját.

– Nem akarom, hogy a mami megint otthagyjon minket!

Beth ledermedt, azonnal mardosni kezdte a bűntudat. Olyan érzés volt, mintha valaki darabokra tépte volna a szívét. Hogy is szokták mondani? Hogy egy fenékkel nem lehet két lovat megülni? Mert ez pontosan így igaz. Hogy mondja meg az ember egy négyévesnek, akit mellesleg imád, hogy az anyaság nem elég? Hogy többet akar? És hogyan dolgozzon teljes erőbedobással, ha egyszer folyamatos lelkifurdalása van a lányok miatt?

A szájára szorította a kezét. Nem akart sírni, hisz be kellett mennie a lányokhoz, és azt szerette volna, ha Ruby a régi mamiját látja, aki mosolyogva biztosítja arról, hogy minden rendben lesz. Ideális esetben néhány perc kellett volna csak, hogy összeszedje magát, de most erre sem volt idő. Nem hagyhatta magára Jasont ezzel a nehéz kérdéssel. Félt, hogy a férje képtelen kezelni a helyzetet.

De akkor meghallotta Jason hangját.

– Ülj le, Ruby.

– A mamit akarom!

– Maminak most dolga van, én pedig azt szeretném, ha abbahagynád a ficánkolást, és idefigyelnél rám. Emlékszel, miről beszéltetek a héten az iskola-előkészítőben? Arról, milyen fontos a figyelem. Ez az, amit most én is várok tőled. – A férfi nyugodt volt, de határozott, és nem csak Betht lepte meg a hangjából kicsendülő eltökéltség, hanem nyilvánvalóan Rubyt is.

A résnyire nyitott ajtón át Beth látta, hogy kisebbik lányuk lehuppan a szőnyegre, és nagy szemeket mereszt az apjára.

– Megértem, hogy azt szeretnéd, ha a mami a nap minden percében melletted lenne.

Ruby élénken bólogatott, csak úgy röpködtek a fürtjei, Betht pedig máris elöntötte a kétségbeesés. Senki sem akarja, hogy visszamenjen dolgozni. Sem a férje, sem a gyerekei…

Várta, hogy Jason majd elmondja a gyereknek, hogy szerinte is az lenne a legjobb, ha az anyukája otthon maradna.

– Tudod, hová megy apa minden reggel, amikor otthon vagyunk, ugye?

– Persze. Dolgozni. Fontos munkád van, ezért fogod a táskádat meg a kabátodat, és elmész. Gyakran otthon is dolgozol, olyankor mindig telefonálsz.

– Pontosan. És ha visszamegyünk New Yorkba, a mami is dolgozni fog.

– De miért? – Ruby elcsodálkozott.

– Mert a mami nemcsak abban jó, hogy ügyesen gondoskodik rólatok,

hanem még nagyon sok minden másban is. És bár nagyon szeret titeket, azért vannak dolgok, amik rajtatok kívül is fontosak neki.

– Mi is fontosak vagyunk – jelentette ki sírós hangon Ruby, Jason azonban megőrizte rendíthetetlen nyugalmát.

– Igen. Ti vagytok a legfontosabbak. De tudod, egy ember életében nem csak egy fontos dolog van. És mivel mi egy család vagyunk, nemcsak magunkra kell gondolnunk, arra, hogy nekünk jó legyen, hanem a többiekre is.

– Továbbra is játszik majd velem a mami?

– Hát persze. Hiszen nagyon szeret veled játszani. Csak nem lesz annyit otthon, mint eddig. És te is több időt töltesz majd a suliban, a barátaiddal.

Ruby eltöprengett.

– Ki fog értem jönni az iskolába?

– Azt majd közösen kitaláljuk. De valaki mindenképpen menni fog, szóval emiatt nem kell izgulnod. Ha a mami nem tud menni, akkor vagy én, vagy Butler nagymama hoz haza benneteket.

– Te? Hiszen te elveszítetted Bugsyt…

Ruby hangja elárulta, hogy az apját tartja a lehető legkevésbé szívderítő opciónak.

– Ez sajnos igaz. Tényleg elhagytam Bugsyt. És ha ez most itt egy év végi értékelő beszélgetés volna, akkor széttárnám a kezem, és a sajnálkozásomat fejezném ki, hogy ilyen komoly hibát követtem el.

– Mi az az értékelő beszélgetés?

– Amikor a főnök egyenként behívja a munkatársait az irodájába, és megmondja nekik, szerinte milyen munkát végeztek abban az évben. És meg kell mondanom, én sajnos nem nyújtottam valami fényes teljesítményt, amikor rátok vigyáztam.

– Például elvesztetted Bugsyt.

– Ez volt a legkomolyabb baklövésem, igen. Tudod, nem volt könnyű dolgom, mert a mami olyan jól csinál mindent, hogy egyszerűen képtelenség a nyomába érni.

Az ajtófélfához tapadó Beth szeme könnybe lábadt.

– De nem adom fel. – Jason az ölébe vonta Rubyt, és szorosan átölelte. – Mert tudod, mindegy, mi leszel, ha nagy leszel, tűzoltó, űrhajós vagy anyuka, minél többet gyakorolsz, annál ügyesebb leszel abban, amit csinálsz. És éppen ezért én is gyakorolni fogok. Mindent megteszek, hogy a következő értékelő beszélgetésen csupa jót mondj rólam.

Ruby eltöprengett.

– Igaz, hogy néhány dologban nem vagy olyan ügyes, mint a mami, de azért téged is szeretlek.

Hirtelen nagy lett a csend.

– Az jó – suttogta elfúló hangon Jason. – Mert én is szeretlek.

Beth nekidőlt a falnak, és lehunyta a szemét. A gombóc a torkában akkora volt, hogy nem tudta, képes lesz-e megszólalni.

Vajon mikor ismeri el, hogy nem is élvezi annyira a munkát, mint ahogy hitte?

Annyira várta, hogy dolgozhasson, és fájdalom, most már egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ezt akarja.

17

Suzanne

– Öt napja már! Öt teljes napja fekszem. – Suzanne felült, és letette a talpát a földre, de aztán mégsem állt fel, mert forogni kezdett vele a szoba.

– Én úgy látom, még legalább egy napig ott is kell maradnod. – Stewart letette a teásbögrét az éjjeliszekrényre. A teának egészen sötét borostyánszíne volt, vagyis a férfi nem vette ki idejében a filtert a vízből.

Suzanne óvatosan ivott egy kortyot, és próbált nem öklendezni.

– Köszönöm, nagyon finom – tette félre a bögrét. – De most hagyom hűlni egy kicsit, mert forró. – *Aztán ha már nem látod, kiborítom a mosdókagylóba.*

Gyűlölte, hogy ilyen tehetetlen. Hogy képtelen lemenni a konyhába, és főzni magának egy csésze teát. Ha belegondolt, mennyi tennivaló várja, igencsak ideges lett.

Stewart sokat segített, de nem úgy végezte el a feladatokat, ahogy Suzanne tette volna, ráadásul az asszony nem is akarta, hogy ő csináljon mindent. Szerette volna maga kényeztetni a gyerekeit és az unokáit. Szeretett volna anyáskodni, finomakat főzni, nagyokat enni, és aztán kedélyesen elbeszélgetni a kandalló előtt. Ehelyett minden este egyedül gubbasztott a szobájában. Épp csak az ágyból integethetett az ajtóban megálló Mellynek és Rubynak, hogy meg ne fertőzze őket.

Persze a nehezén már túl van, és ez a fő. Már nem lázas, rendesen tud aludni, és kezdte megint embernek érezni magát.

– Ma mindenképpen felkelek.

– Nem szükséges. Posyval mindent kézben tartunk. Szépen végigmegyünk a listán, amit írtál. – Stewart felrázta a párnákat, és megpróbálta kisimítani a takarót, de ettől valahogy csak még rendezetlenebb látványt nyújtott az ágy. – Ma a kilences pont van soron. Elkészítem az áfonyaszószt.

– Életedben nem készítettél áfonyaszószt!

– Na és? Mindent el kell kezdeni egyszer. Egy igazi férfin nem foghat ki egy adag áfonya.

– El ne felejtsd, hogy friss narancslével kell dolgoznod.

– Parancs, értettem.

Suzanne már a férje hangjából tudta, hogy nem figyel oda igazán.

– A narancsról beszéltem, Stewart. Hogy frissen facsart narancslét kell

használnod a szószhoz.

– Persze. Tudom. Azt hiszed, nem láttam még narancslét? Van egy dobozzal a hűtőben, tegnap vettem.

– Hát épp ez az. Én soha nem a dobozosat használom, hanem kifacsarom a narancsok levét.

– Tényleg? – A férfi csodálkozva rámeredt. – Nem csoda, hogy folyton fáradt vagy.

Suzanne felsóhajtott. Hogy értesse meg egy férfival, hogy a karácsonyi előkészületek, mint például az igazi áfonyamártás elkészítése, nem gyötrelem számára, hanem a szeretet kinyilvánításának egyik módja?

– Hogy vannak a lányok? Mesélj róluk valamit!

– Minden a legnagyobb rendben. Mindent az ellenőrzésem alatt tartok. – Stewart a muszkliját mutogatta, és elvigyorodott. – Superman vagyok, hiszen tudod. Mindent megoldok, egyes-egyedül.

Az asszony elnézően mosolygott.

– Fordítva vetted fel a pulóvered.

Stewart hátranyúlt, és amikor megérezte kívül a címkét, somolyogva helyesbített:

– Mindent megoldok, csak felöltözni nem tudok egyedül.

Bármikor meg tudta nevettetni Suzanne-t, még ennyi év után is. Még akkor is, ha az asszony úgy érezte, a halálán van.

Annyira szerette a férjét, hogy az már szinte fájt. Nem volt olyan nap, amikor ne adott volna hálát az égnek, hogy rátalált Stewartra.

– Mi van Bethszel? Kiderült már, miért jött haza hamarabb?

– Beth jól van. – A férfi nem nézett rá, és Suzanne ebből rögtön tudta, hogy titkol valamit.

– De te azért aggódsz miatta.

– Nem vagyok én annyira aggódós. – Stewart összepakolta Suzanne kötőtűit és fonalát, aztán rácsapott a karosszékben lévő egyik párnára.

– Miért bántod azt a szegény párnát?

– Nem bántom, csak formába hozom. Te is ezt szoktad velük csinálni, nem? Megpaskolod őket.

– Ez nem paskolás volt, hanem szinte lyukat ütöttél bele. Ha élőlény lenne, most agyonütötted volna szegényt. Mellesleg még sosem láttam, hogy párnák felverésével foglalatoskodtál volna. Szóval szerintem igenis aggódsz, és ha te aggódsz, akkor én pláne aggódom. Tudni akarom, mi a helyzet.

Suzanne tehetetlennek érezte magát, és ez pocsék érzés volt.

Stewart kicsippentett egy tollat, ami kilógott a párnából.

– Jó, lehet, hogy tényleg aggódom egy kicsit, de akkor sem tehetek semmit. És te sem tehetsz, Suzanne. A lányaink már nem gyerekek. Nem a mi dolgunk megoldani a problémáikat. Csak annyit tehetünk, hogy feltétel nélkül szeretjük és támogatjuk őket.

– Beth is, Hannah is korábban jött haza a megbeszéltnél. Itt valami bűzlik… Mi van, ha történt valami, amit el akarnak mondani?

– Akkor el fogják mondani. Tudják, hogy nekünk mindent elmondhatnak. Mindig is tisztában voltak ezzel.

– Ha Beth beszélgetni akar, neked fogja kiönteni a szívét.

– Hidd el, adtam rá neki lehetőséget bőven. Már többször is együtt reggeliztünk, amióta itt van. Tegnap pedig sétálni is elmentünk. De nem mondott semmit.

– Bőrönd nélkül jött ide, pedig sosem utazik a ruhái nélkül, tehát nagyon sietve kerekedett fel. Egy percig sem tévesztett meg azzal a butasággal, hogy a reptéren elkallódott a csomagja. Normálisan viselkednek Jasonnel? Nem tűnik úgy, mintha összevesztek volna?

Stewart leült az ágy melletti székre, és megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs. De még ha összevesztek is, az sem számít, hiszen most itt vannak mindketten, egy szobában alszanak, és rengeteget beszélnek, nevetgélnek. Beth sokat foglalkozik a hajával és a sminkjével, de szerintem ez is teljesen normális nála. Semmi többet nem mondhatok.

Suzanne a köntöse után nyúlt.

– Miért te csinálod az áfonyamártást? Beth is megcsinálhatná.

– Az az igazság, hogy elég elfoglalt. Rengeteget dolgozik, a leendő főnöknője pedig folyamatosan hívogatja telefonon. Még az étkezések idején is… Én mondom neked, ez a nő nagyobb probléma, mint Beth házassága.

– Corinna? Nem nagyon tetszik, hogy Beth megint neki dolgozik.

– Nekem sem, de semmi közünk hozzá. – Stewart fáradtan csóválta a fejét. – Ez az ő döntése.

– Ez igaz. De akkor is hibás döntés.

– Nem szólhatunk bele. Bethnek is szabad hibákat elkövetnie.

Hát igen, ez a szülőség legnehezebb része: végignézni, ahogy a gyerekeid butaságokat csinálnak. Suzanne ilyenkor mindig a legszívesebben ugrott volna, hogy megvédje őket a fájdalomtól. Minden fájdalomtól.

– Ebből a szempontból könnyebb volt, amíg kicsik voltak. – Az asszony belebújt a köntösbe, majd lassan felállt.

Stewart egy másodperccel később már ott volt mellette, és átkarolta a derekát.

– Csak lassan, óvatosan. Nem akarom, hogy összeess nekem.

Suzanne rámosolygott.

– Mert szeretsz.

– Igen, hogyne. És persze ott van még az is, hogy elég nehéz eltávolítani a vérfoltot a szőnyegből.

– Jaj, te… – Suzanne játékosan a férje fejére akart csapni, de közben elvesztette az egyensúlyát. Ha Stewart el nem kapja és magához nem rántja, elesett volna.

– Te vagy a legmakacsabb, legidegesítőbb…

– A jelzők, amiket keresel: a legszebb, a legokosabb – vette át a szót az asszony.

A férfi megcsókolta.

– Az is igaz. És most feküdj szépen vissza. Még egy nap pihenésre van szükséged.

Halkan kopogtattak. Stewart megvárta, míg Suzanne visszaül az ágyra, és csak utána nyitotta ki az ajtót.

Melly és Ruby álltak a küszöbön. Elmondhatatlanul édesek voltak, ahogy egymás mellett toporogtak: a nagy copfos és a kis bongyor fürtös.

– Készítettünk a nagyinak üdvözlőkártyákat – mondta Melly. – Hogy hamarabb meggyógyuljon.

Ruby a nagyapjuk kezébe nyomta a kartonlapokat, amelyekről maroknyi csillámpor hullott a szőnyegre.

– Köszönöm szépen! – Suzanne visszabújt a takaró alá. – Jól érzitek magatokat? Lovagoltatok már Zoknin?

– Mindennap lovagolunk. Van olyan munka, amihez lovagolni kell? Mert ha igen, én az akarok lenni, ha nagy leszek. – Ruby a nagyanyjához futott, ügyesen kicselezve az őt feltartóztatni próbáló Stewartot. – Ugye most már hamarosan felkelsz, és játszol velem?

– Igen, már nem kell sokáig várnod. Legkésőbb holnap felkelek, és akkor végre játszhatunk.

– Szuper! – Ruby megpróbált felmászni az ágyra, de Suzanne elhajolt előle.

– Jaj, ne gyere közelebb, édesem, nem akarom rád ragasztani a betegséget.

– Ha rám ragasztod, te már nem leszel beteg? Mert akkor szívesen átveszem egy időre – ajánlotta fel nagylelkűen Ruby, és megsimogatta a

nagyanyja lábát.

Suzanne nevetett. A lányok mindig felvidították, ahogy Hannah, Beth és Posy is régen, amikor még kicsik voltak.

Nehezen bár, de ellenállt a kísértésnek, hogy átölelje Rubyt.

– Szaladj vissza a nővéredhez, kincsem. És még egyszer köszönöm az üdvözlőkártyákat! Nagyon szépek, tényleg. Már attól is gyógyulok, ha csak rájuk nézek.

– Dupla csillámot tettem rá – dicsekedett Ruby.

Suzanne futólag a csillámporos szőnyegre pillantott.

– Látom.

Beth tűnt fel az ajtónyílásban.

– Ruby, hát te meg mit csinálsz ott? Hiszen megmondtam, hogy a nagyit nem szabad zavarni! Sajnálom, anya… Remélem, nem ébresztett fel.

– Nem aludtam, és különben sem zavar. Már sokkal jobban vagyok.

Suzanne nézte, ahogy a férje felállítgatja az üdvözlőkártyákat az éjjeliszekrényen. Stewart talán nem tudott beágyazni meg teát főzni, ellenben pontosan tudta, milyen nagy becsben kell tartania az unokák ajándékát.

– Ha szükséged van valamire, csak kiálts! – Beth a karját nyújtotta, és ölbe kapta Rubyt, miután a kislány odaszaladt hozzá. – Gyere, menjünk játszani!

Becsukták az ajtót, és Stewart hosszan tanulmányozta a csillogó szőnyeget.

– Egész jól néz ki – állapította meg végül.

– Úgy érted, nincs ötleted, hogyan szedjük ki a csillámot a szőnyegből?

– Fején találtad a szöget. De el kell ismerned, hogy nagyon ünnepi látvány. – Stewart az órájára pillantott. – Nincs szükséged valamire? A kalandtúra központban kell lennem egy óra múlva. Akarod, hogy hozzak még egy csésze teát?

– Nem, köszönöm. – Suzanne már azt sem tudta, mit csináljon az első bögrével. – Maggie úgyis nemsokára beugrik, hogy megnézze, mi van velem. Megígérte, hogy felhív előtte, és behozza, amit kell. Mindent köszönök. Csodás ápolónő lennél.

– Igen, mindig is gondoltam, hogy jól mutatna a lábam a nővérkék öltözetében.

Suzanne elmosolyodott.

– Úgy örülök, hogy a feleséged lettem!

– Naná hogy az lettél! Ellenállhatatlan vagyok ugyanis. Egy másodperc alatt elcsábítottalak. – Stewart büszkén átmasírozott a szobán, és – némiképp rontva a hatást – elbotlott az asszony papucsában.

Suzanne a szemét forgatta.

– Rémes a memóriád. Én voltam az, aki elcsábítottalak.

– Nem is igaz.

– De igen. Egyszerűen túl lassú volt a tempód, Stewart McBride.

– Én máshogy emlékszem. Olyan voltam, mint egy tüzes csődör.

– Méghogy egy tü… – Suzanne nevetett, ám a kacagása végül köhögésbe fúlt.

A férje átnyújtott neki egy pohár vizet.

– Ez a sors büntetése, amiért leszóltad a férfiasságomat.

– Nem szóltam le semmit. Csak annyit mondtam, hogy én voltam a csábító, nem pedig te. – Az asszony ivott egy kortyot. – Mielőtt elmész, mesélj egy kicsit Hannah-ról!

Stewart levette és megfordította a pulóverét.

– Mire vagy kíváncsi?

– Boldognak tűnik?

– Sokat van a szobájában, de ez csöppet sem szokatlan. Fontos munkája van. Büszkék lehetünk rá.

– Büszke is vagyok. De attól még aggódom, amiért nem enged közel magához másokat. Amiért nem bízik az emberekben, és ezért kizárja őket az életéből. – Suzanne megigazította a párnáit. – Beszélsz vele, ha alkalmad adódik rá?

– Hát persze. – Stewart végre megtalálta a cipőjét. – De te is tudod, hogy Hannah nem nyílik meg egykönnyen. Nem nagyon tudom, mit mondhatnék neki.

– Semmit. Ne izgulj emiatt. Holnaptól már felkelek, és aztán beszélek vele én.

Ha tudni akarja, mi van a gyerekeivel, legjobb, ha maga deríti ki!

18

Hannah

Hannah átnézte a tervezetet, elvégzett rajta néhány módosítást, aztán csatolta egy e-mailhez, és elküldte a kollégáinak.

Jó lett volna beszélni is az irodával, de az elmúlt néhány napban különösen rossz volt a térerő. Már vagy egy hete nem tudott beszélni Angie-vel.

A cég honlapján keresgélt, aztán rákattintott a *Munkatársaink* címszóra, és addig kattintgatott, míg Adam arca meg nem jelent a képernyőn.

Tudta, hogy beszélnie kellene a férfival, de fogalma sem volt, mit mondjon neki. Hiányoztak a közös beszélgetések, Adam mosolya, éles esze, humora.

Úgy is lehet mondani, hogy a férfi szőröstül-bőröstül hiányzott neki.

– Hannah? … Hannah!

Nyílt az ajtó, mire ő gyorsan megpróbálta lecsukni a laptopját. Nem volt hozzászokva, hogy egyesek csak úgy beesnek az ajtaján, de hát ez volt a hátránya annak, ha az ember otthon időzött. Nem létezett magánszféra.

– Mi az?

Beth állt előtte egy szál törölközőben, nedves haja csapzottan lógott a vállára.

– Az összes meleg vizet elhasználtad?

Hannah úgy érezte, időgépbe került, amely visszaröpítette a gyerekkorába. Akkoriban Beth jóformán a fürdőszobában lakott, majd amikor kijött onnan, őt üldözte végig az egész házon, és kérlelte, hadd sminkelhesse ki.

– Zuhanyoztam, ha arra gondolsz.

– Akkor légy szíves, legközelebb rövidebb ideig zuhanyozz! Jéghideg a víz.

– Rendben. De ha már a bosszantó szokásoknál tartunk, nem szednéd össze a sminkcuccaidat? Minden vízszintes felület tele van velük, mintha kiraboltál volna egy drogériát.

Beth megfordult, hogy távozzon, de aztán meggondolta magát, és visszajött a szobába.

– Jól vagy?

– Persze. Miért ne lennék?

– Hát, nem is tudom. Tegnap vacsoránál olyan csendes voltál, és különben is, folyton a szobádban vagy, alig jössz le közénk. Remélem, nem a gyerekek miatt. Lehet, hogy túl hangosak? – Beth a nővére laptopjára pillantott. – Ki az

a fickó?

– Milyen fickó?

– Az a jóképű pasi, akit rejtegetsz előlem. Valami színész?

– Nem. Az egyik munkatársam. Egy cégnél dolgozunk. – Hannah teljesen le akarta csukni a képernyőt, de a húgának láthatóan egészen másféle elképzelései voltak arról, mi a magánügy, és mi nem az, mert egyszerűen félretolta a kezét, és felnyitotta a laptopot. – Ejha! Nem is tudom, hogy összpontosítanék egy értekezleten, ha ez a szépfiú ülne velem szemben. Nős?

– Nem.

Hannah végre le tudta csukni a laptopot, de Bethnek még mindig nem akaródzott elmennie.

– Kérdezhetek valamit?

Hannah bízott benne, hogy ez most nem a szerelmi életére vonatkozó szokásos kihallgatás lesz. Most aztán végképp nem volt abban az állapotban, hogy ilyesféle kérdésekkel szembesüljön.

– Persze.

– Odafigyelnél a lányokra egy órácskáig? Szeretnék kicsit beszélgetni Jasonnel. Most lenn vannak a nappaliban, tévét néznek, szóval szerintem nem lesz velük sok baj.

Na, már csak ez hiányzott a boldogságához! Melly és Ruby közelsége egyébként is túl megfoghatóvá tette ezt az egész baba dolgot.

– Elég sok a munkám Beth.

A húga dacosan vetette fel az állát.

– Mégiscsak az unokahúgaid! Örülnöd kellene, hogy egy kis időt együtt tölthetsz velük.

– Dolgoznom kell. Posy nem ér rá?

– Posy nincs a házban, nyilván kiment a birkákhoz, vagy valami ilyesmi. Kérlek, Hannah! Muszáj négyszemközt beszélnem Jasonnel!

Telefonon sokkal egyszerűbb nemet mondani, gondolta Hannah.

– Jól van. Hagyd nyitva az ajtót, és mondd meg nekik, hogy szóljanak, ha szükségük van valamire.

– Nem elég, ha arra vársz, hogy jelentkezzenek. Időnként muszáj rájuk nézni. Ha túl nagy a csend, olyankor rendszerint baj van. Ruby például előszeretettel mászik fel magas helyekre, és közben csöppet sem izgatja, hogy ez a bizonyos tárgy elég stabilan van-e rögzítve, vagy sem.

Hannah lelki szemei előtt képek villantak fel a múltból.

– Értem. Akkor majd rájuk nézek.

– Köszönöm. Legfeljebb egy órát kérek.

Beth eltűnt, Hannah pedig megint a laptopja felé fordult. Csak sajnos a továbbiakban nem tudott a számokra összpontosítani.

Újabb e-mailje érkezett, melyből kiderült, hogy Angie sürgősen beszélni akar vele. Nagyot sóhajtott, és a telefonja után nyúlt, de megint nem volt térerő.

Ha beszélni akar az asszisztensével, nincs más hátra, mint kimenni a hidegbe, felmászni valami magaslatra, és onnan telefonálni.

Felvett egy pluszpulóvert, arra a kabátját, aztán elhagyta a szobáját.

Ahogy elhaladt a szülei hálószobája előtt, megtorpant, mert felmerült benne, illene bekopognia, hogy megkérdezze, nincs-e valamire szüksége Suzanne-nek. De ha bekopog, akkor az asszony beszélgetni akar majd, és Hannah még nem állt készen erre a beszélgetésre.

Meggyőzte magát, hogy nem akarja zavarni az anyját, és gyorsan lement a nappaliba, ahol a lányok összebújva ültek a kanapén, és egy rajzfilmet néztek.

– Hannah néni! – Ruby fürtjei megannyi kérdőjelként ugrándoztak az arcocskája körül. – Gyere, nézd velünk a filmet! Olyan vicces… Tetszeni fog.

– Sajnos most nem lehet, telefonálnom kell, és ehhez ki kell mennem a ház elé.

Ruby szeme felcsillant.

– Bugsy miatt telefonálsz?

– Nem, nem Bugsy miatt. – Amikor Hannah látta, mennyire elszomorodott ettől a hírtől a kislány, gyorsan helyesbített: – Pontosabban nem csak Bugsy miatt. De ha már úgyis a kezemben van a telefon, felhívom a légitársaságot is, nem találták-e meg azóta. Ugye itt maradtok, amíg felhívom őket?

Hannah fülében még ott csengett Beth figyelmeztetése. *Nem elég, ha arra vársz, hogy jelentkezzenek. Időnként muszáj rájuk nézni.*

De úgyis csak pár perces telefonról van szó. Suzanne odafenn van a hálóban, és különben is, a lányokat lefoglalja a rajzfilm.

– Megígéritek, hogy nem mozdultok innen, míg vissza nem jövök?

– Megígérjük, Hannah néni – felelte Melly, aki egy pillanatra sem vette le a szemét a képernyőről. – Majd én vigyázok Rubyra.

Ruby összehúzta a szemöldökét.

– Én már nagy vagyok – méltatlankodott. – Nem kell, hogy vigyázzanak rám.

– Nagyon is kell, hogy vigyázzanak rád – mosolygott elnézően Melly. –

Hiszen Bugsyt is a repülőben felejtetted.

– Én pedig most megtudom, nem került-e elő. Jók legyetek! – Hannah egy pillantással felmérte, mindenük megvan-e a gyerekeknek, aztán felhúzott egy pár ősrégi hótaposót, amit Posy keresett elő neki, és kiment a kertbe.

Az utat már letakarította valaki, de az éjszakai fagy jégpályává változtatta a járdát, így Hannah inkább a havat választotta. Miközben távolodott a háztól, a telefonjával a levegőben hadonászott, hátha befogja a jelet.

Hát nem nevetséges? El is felejtette, milyen megbízhatatlan itt a technikai háttér. Hogy lehet itt élni?

Csak ha az ember megtapasztalja a hiányát, akkor válik nyilvánvalóvá, mennyire rá vagyunk utalva a technikai vívmányokra.

Még épp csak elindult hátrafelé, hogy átvágjon a hólepte kerten a domboldal irányába, de máris fázni kezdtek a lábujjai.

Azon töprengett, miből is gondolta, hogy Skócia bármiféle menedéket fog jelenteni számára, majd hirtelen ötlettől vezérelve felmászott a kertkapura, és lám, sikerrel járt: a telefonja képernyőjének sarkában megjelent az aprócska jel, amely gyönge térerőt jelzett.

Végre!

Angie azonnal felvette.

– Miss Mc… Vagyis Hannah! De jó, hogy hallom a hangját! Mi újság Skóciában?

– Mindenekelőtt nagyon hideg van. – Hannah örült, hogy az asszisztense nem láthatja, amint éppen egy sáros kapun lóg. – Megkapta a tervezetet, amit elküldtem?

– Igen. A többiek épp most vitatják meg egy értekezlet keretében. Adam fel fogja önt hívni, amint… – A készülék egyszerre elnémult, és Hannah homloka ráncba szaladt.

– Halló! Angie! Ott van még? – Ellenőrizte a térerőt, majd feljebb mászott a kapun egy deszkával, és közben próbált nem leesni. – Angie!

– Hannah… Rémesen rossz a vonal.

– Tudom, de nincs más, szóval ezzel kell beérnünk. Először is hamarosan küldök magának egy újabb e-mailt. A feladat, amit kap, nem egyszerű, de ha valaki meg tudja csinálni, akkor az maga. Nagyon sürgős a dolog, szóval azonnal hozzá kell látnia.

Az ujjai úgy átfagytak, hogy csaknem elejtette a mobilt. Vajon mennyi idő kell hozzá, hogy az ember fagyási sérüléseket szenvedjen?

– Kérdezze meg Adamet, hogy át tudja-e venni tőlem azt a Michael

Barnet-féle tárgyalást, amit holnap délelőttre terveztem. Azt hittem, tarthatunk telefonos konferenciát, de tekintve, hogy most sincs normális vonal, inkább nem kockáztatnám meg. – Nehezen tud úgy üzletfejlesztési tanácsokat adni az ember, ha közben egy kertkapun lógva fagyoskodik, és bújócskát játszik a térerővel. – Otthon mi újság? Van valami gond esetleg valamelyik ügyfelünkkel?

Hallgatta Angie-t, és helyenként közbeszólt.

– Nos, igen, ez egy kulcsfontosságú momentum a szervezeti változásoknál. – Az egyik keze teljesen elzsibbadt, így kénytelen volt testhelyzetet változtatni. – Át kell néznünk a projekt tervezetét, és ki kell tűznünk a januárban elérendő célokat. Van még valami?

– Igen. Holnap összeül a csapat egy újabb értekezletre. Ha döntés születik valami fontos dologban, felhívom. Hacsak nem akar telefonon csatlakozni a többiekhez.

– Nem hinném, hogy ennek sok értelme lenne… Óóó! – Hannah felsikoltott, amikor valami meleg és nedves ért hozzá a jéggé dermedt ujjaihoz. Elkapta a kezét, csakhogy ennek következtében nemcsak a telefonját, de az egyensúlyát is elveszítette, és hátrazuhant a kapu mögötti olvadozó, latyakos hóra.

Egy darabig mozdulatlanul feküdt, és akkor hirtelen megjelent fölötte egy nagy, bozontos fej. Hannah felvisított.

– Zokni! – hallotta valahonnan a messzeségből Posy hangját. – Zokni!

A póni a hang irányába fordult, aztán felhorkant, és a kapuhoz kocogott, teljesen megfeledkezve a fura valakiről, aki a legelőjén heverészett.

Mire Posy átmászott a kerítésen, Hannah-nak is sikerült felülnie.

– Jól vagy? Nem ütötted meg magad? A vér is megfagyott az ereimben a sikolyod hallatán. – Posy arrébb rúgta a szénabálát, amit az imént hajított át a kerítésen, és lekuporodott a nővére mellé. – Mondj már valamit! Ugye nem esett bajod? Halálra rémültem, amikor láttam, hogy itt fekszel.

– A hegyimentő egység tagja vagy. Nem szabad ijedősnek lenned.

– Ha az ember saját testvéréről van szó, az azért kicsit más. Arról nem is beszélve, hogy legutóbb azt mondtad, lehet, hogy gyereket vársz. – Posy elpirult. – Tudom, hogy semmi közöm hozzá – kezdett azonnal mentegetőzni. – Nem kell beszélned róla, ha nem akarsz. Csak aggódom miattad, ennyi.

– Terhes vagyok – felelte egyszerűen Hannah, és csak most rémült meg igazán. Lehet, hogy a babának baja esett? Még meg sem született, és máris kiderül, hogy nem tud rá megfelelően vigyázni? Ösztönösen a hasára tette a

kezét, pedig tudta, hogy ott még nem érzékelhet semmit. – Úristen! Gondolod, hogy el fogok vetélni? – Most, hogy felmerült ez az eshetőség, ráébredt, mennyire nem szeretné, ha ez történne.

– Nem hinném. Nem estél magasról, és a hó tompította a zuhanást. De nem hinném, hogy jót tenne neked, ha továbbra is itt üldögélnél a hóban-sárban. – Posy a kezét nyújtotta, és felsegítette. – Mit csinálsz idekinn? Beth és Jason vagy tíz perce sétáltak el mellettem, és azt mondták, hogy te vigyázol a lányokra.

– El kellett intéznem egy telefont, és odabent nem volt térerő. – Hannah már rég nem érezte magát ennyire haszontalannak, ráadásul a lelkiismeret is furdalni kezdte. – Nem számítottam rá, hogy megtámadnak.

– Zokni valószínűleg sokkal jobban megijedt tőled, mint te tőle.

– Megijedt? Miért? Nem én dugtam váratlanul a pofájába az arcomat, hanem fordítva. És azt hittem, hogy meg akar támadni.

– Soha nem tenne ilyet.

– Egyáltalán mit keres itt?

– Mármint ő? Itt lakik. Szóval kettőtök közül te voltál rossz helyen. Ő csak kedvesen és érdeklődve üdvözölt. – Posy bátorítóan megveregette a póni nyakát. – Szegény kis Zokni! Remélem, nem rémültél halálra…

– Szegény Zokni? És én? – Hannah-nak a foga is összekoccant, annyira fázott. A kabátját meg sem merte nézni. Aztán hirtelen eszébe villant Angie meg a telefonbeszélgetés, és megrémült. Remélte, hogy a munkatársai nem hallgatták végig az elmúlt néhány perc történéseit, mert szeretett előttük teljes fényében tündökölni, és most leesett az álarc. – Fogalmam sincs, mi történt a mobilommal. Épp beszélgettem, amikor leestem.

Posy körülnézett.

– Látom már… Ott van! – Abba az irányba intett a fejével. – Arra. A lócitromok között.

– Elég már!

Hannah botladozva elindult a mutatott irányba, és felvette a készüléket, mely a jelek szerint még működött. Angie szerencsére letette, ám Hannah nem tudhatta, mennyit hallott. Bedugta a mobilt a zsebébe, és észrevette, hogy a húga válla rázkódik a nevetéstől.

– Te most tényleg kiröhögsz engem?

– Csak a megkönnyebbüléstől nevetek. Annyira aggódtam, hogy megsérültél! Jaj, Hannah, Hannah… – Posy hétrét görnyedt, és szinte fulladozott.

Hannah eleinte dühös volt rá, de a harag hamar átadta a helyét az irigységnek, amiért a húga szinte minden helyzetnek megtalálja a vidám oldalát. Szívesen vette volna, ha ő is örököl legalább egy kicsit ebből a képességből, mert jól jött volna, hogy színesebbé tegye túlságosan is komoly énjét.

– Örülök, hogy ennyi derű forrása vagyok – mondta kimérten. – Kérlek, egy percig se törd rajta a fejed, vajon fontos volt-e az a hívás, és hogy nem ment-e rá véletlenül a karrierem.

– Eszembe sem jut. – Posy a szemét törölgette. – Figyelj már, a munkatársaidnak nincs semmi humorérzékük?

– Komoly állásom van, és nem szeretném, ha az emberek kinevetnének. – Főleg nem egy olyan esemény miatt, amely az ő véleménye szerint is nagyon mókás volt. – Nem mehetnénk vissza a házba?

– De igen. És közlöm veled, hogy a nap hátralévő részét azzal fogod tölteni, hogy piros csíkokat mosol le a konyha faláról.

– Hogy mi?

– Hiába mondtam Bethnek, hogy pakolja el a sminkcuccait, mindent otthagyott a konyhaasztalon, te viszont egyedül hagytad Rubyt. És ez a két, egyidejűleg elkövetett hiba csak egyféle következménnyel járhat. Hogy is nevezte Beth azt a rúzst? „Hétköznapi Piros”? Nos, a falon sokkal kevésbé dekoratív, mint az ajkakon, de biztosíthatlak, hogy Ruby roppant könnyűnek találta a használatát.

Hannah ledermedt ijedtében.

– Hiszen én csak öt percre hagytam ott őket!

Rémülten botladozott a ház felé, nyomában a húgával, és közben folyamatosan mentegetőzött.

– Tényleg nem volt több öt percnél. És előtte megnéztem őket, még beszéltünk is. Öt rövidke perc volt az egész…

– Rubynak nem is kell több, mint öt perc, és egy rúzs, hogy úgy döntsön, ő Michelangelo, a konyhafal pedig a Sixtus-kápolna mennyezete. De nyugodj meg, minden rendben lesz.

Hogy lehet a húga ilyen nyugodt?!

– Tévét néztek, amikor kijöttem a házból!

– Ruby az a fajta gyerek, aki soha nem ül sokáig egy helyben. Mindig kitalál valamit.

Hannah-t erősen furdalta a lelkiismeret. Még akkor is, ha már sok-sok éve nem volt felelős egyetlen kisgyerekért sem. És mégis, eszébe juthatott volna!

Tudnia kellett volna…

– Te is pont ugyanilyen voltál – sóhajtotta. – Egy pillanatra sem téveszthettelek szem elől.

Posy kérdőn pillantott rá.

– Rád bíztak valamikor régen? Tényleg? Te vigyáztál rám?

– Igen.

– Mikor? Hány éves voltam?

– Felejtsd el! Felejtsd el, hogy bármit is mondtam. – Miért is járt el a szája? Ezek a fura érzések, amik megrohanták, arra késztették, hogy olyan dolgokat mondjon, amiket még soha.

– De én nem akarom elfelejteni! Mondd el! – Posy megtorpant. – Te vigyáztál rám? Hogyhogy? Hol voltak a szüleink?

– Hegyet másztak. Minket rendszerint otthon hagytak olyankor.

– Nem hívtak bébiszittert?

– De igen, néha hívtak. Néha Suzanne jött vigyázni ránk, ám minden alkalommal akadt néhány óra, amikor hárman voltunk csak otthon.

Posy behúzta a nyakát, és felhajtotta a kabátja gallérját.

– Szóval akkor terhes vagy – állapította meg némi szünet után. – Meg akarod…?

– Tartani? Persze. – Hannah-t magát is meglepte, mennyire biztos ebben. Határozottan akarta ezt a gyereket. Nem szerette volna, ha a magzata egy pillanatig is azt hiszi, hogy nem kívánt baba.

Nagyon is kívánta, hogy megszülessen.

– Ezek szerint örülsz neki – állapította meg gyöngéden Posy. – Nem akarsz beszélgetni róla?

Jéghideg volt a szél, Hannah már alig érezte a kezét. Ezt a helyet itt nem bizalmas beszélgetésre találták ki, és mégis, valamiért jólesett neki a húga kérdése.

– Nem, de azért köszönöm, hogy felajánlottad.

Posy levette a sálját, és Hannah nyaka köré tekerte.

– A pasas tudja már? Úgy értem, az apa.

Hannah a gesztustól meghatódva, hálásan bújt a sálba.

– Nem. Hálás vagyok a sorsnak, hogy sosincs térerő, mert nem is tudom, mit mondjak neki. Ez ugyanis aligha lesz könnyed és szórakoztató beszélgetés.

Sejtelme sem volt, hogyan fog reagálni Adam.

Hannah szeretett mindent eltervezni, és erre nem volt terve. Ideje sem volt,

hogy terveket kovácsoljon.

Ráadásul mindig fáradt volt. Hullafáradt. Ez vajon normális?

Ezt sem tudta.

– Egyébként nagyon elhivatott nagynéni vagyok, és szívesen vállalok babafelvigyázást.

– Szuper! Minden segítségnek örülök, mert nem akarok rossz anya lenni. – Valahogy könnyebb volt Posynak elmondania ezeket, aki nyilván különben sincs valami nagy véleménnyel róla.

– Miért lennél rossz anya? – Posy a fülére húzta a sapkáját. – Szerintem biztosan remek anya leszel.

– Miből gondolod? Talán abból, hogy felmásztam a kapura, és le is estem onnan, kis híján megölve a még meg sem született gyerekemet? Vagy hogy felügyelet nélkül hagytam az unokahúgaimat? Ó, te jó ég, vajon mi van velük?!

– Ne izgulj, semmi bajuk – vont vállat Posy. – A házra lehet, hogy ráfér majd egy festés, de nem halt meg senki, ebben biztos vagyok.

– Valamiért nem tartom valószínűnek, hogy Beth is ilyen lazán fogja majd fel a dolgokat. Bármibe lefogadom, hogy nagyon dühös lesz, és ezt még csak rossz néven sem vehetem tőle. Elővigyázatlan voltam.

– Nincs gyereked. Biztos lehetsz benne, hogy Beth sem tudta ezeket a dolgokat a lányok születése előtt. Ő is tapasztalatból tudja, amit tud. Te is nagyszerűen belejössz majd az anyaságba, meglátod.

– Gondolod?

Nagy ég, mennyire szánalmas, hogy megerősítésre vágyik!

– Nem gondolom. Tudom. Vegyük például azt, milyen hatékony vagy. Te nyilvánvalóan táblázatot vezetnél a helyekről, ahol Bugsy tartózkodhat. Arról már nem is beszélve, hogy neked még gyakorlatod is van. Hiszen, mint mondod, gyakran vigyáztál rám, és tessék, még mindig itt vagyok. Nagyon nehéz volt velem?

– Ó, igen! Olyan volt, mint egy zsák bolhára vigyázni. Egy percig sem tudtál egy helyben ülni, folyton másztál, felkapaszkodtál valahová. Én viszont sajnos nem másztam valami ügyesen, úgyhogy komoly kihívást jelentett lehozni téged a konyhaszekrény tetejéről.

– Mennyi idős voltam? Mikor kezdtem el járni?

A szél továbbra is kíméletlenül fújt, ők mégis ott kutattak a régi emlékeik között, jéggé fagyva, a legelőn.

Hannah megborzongott.

– Nem emlékszem rá, mikor indultál el. Csak arra emlékszem, hogy másztál. Talán mert apa folyton arról beszélt. Annyira büszke volt rád! Ha nyaranta utaztunk, és szinte a lakókocsiban éltünk, mindig elvitt a mászócimboráival való találkozókra, hogy eldicsekedhessen veled. Látjátok, milyen ügyes kislány? Az én Posym felmászik mindenhová… Hiába, az én vérem! Ilyeneket mondott mindig.

Posy hitetlenkedve bámulta a nővérét.

– Tudod, hogy most először beszélsz nekem apánkról?

Meglepettnek tűnt, és Hannah is csodálkozott magán. Rendes körülmények között kerülte ezt a témát. Nem is értette, most miért hozta szóba az apját, bár mostanában sok olyasmit tett, amit máskor soha. Talán csak nem a terhesség van rá ilyen hatással?

– Vissza kellene mennünk. Melly és Ruby talán már…

– Mindjárt visszamegyünk. Kutya bajuk, ne izgulj. Ha bajuk lenne, visítanának, és akkor anya már rég közbeavatkozott volna. Már jobban van, le tud jönni az emeletről. – Posy Hannah karjára tette a kezét. – Mind a hármunkat vittek magukkal sziklát mászni?

– Nem, csak téged.

– Te és Beth sosem jöttetek velünk?

– Én csupán egyetlenegyszer. – Hannah idegesen nyelt egyet. – Aztán már otthon hagytak a lakókocsiban, és csak téged vittek.

– Történt valami akkor, amikor te is ott voltál? Mi volt az oka, hogy többé nem vittek?

– Tudod, nem voltam valami jó sziklamászó. És apát két dolog érdekelte: a hegyek és a sziklafalak. Ez volt neki a legfontosabb.

Hannah? Ó, nem, benne nincs semmi énbelőlem. Mintha nem is az én lányom lenne.

Hannah nem értette kristálytisztán, mit jelent az, amit az apja mondogat, de az számára is világos volt, hogy valami baj van vele, és emiatt a szülei csalódottak.

Nagyon szerette volna kiengesztelni az apját, ám nem járt sikerrel. Mindig is félelmetesnek látta a férfit, aki ijesztően harsány volt, borotválkozni nem szeretett, viszont folyton káromkodott.

Hannah mindig kínosan érezte magát a jelenlétében, a végighallgatott beszélgetések pedig akkor sem lettek volna idegenebbek a számára, ha idegen nyelven folynak. Az estéket az apja rendszerint a cimboráival töltötte, számos sörösüveg társaságában, a tábortűz mellett, miközben a lakókocsiban fekvő

Hannah az odáig elszűrődő szavakat és mondatokat figyelte. A beszélgetések témája a súlytöbblet volt, az új Yosemite operációs rendszer, a szabad mászás, valamint a különféle hevederek, karabinerek, rögzítőkötelek.

Hannah mindig várta, hogy egyszer másról is beszélgetni fognak, olyasmikről, amiket ő is megért, de ez a nap soha nem jött el. Meg kellett állapítania, hogy a hegymászók kizárólag a mászásról beszélgetnek, semmi másról. Időnként szóba került egy-egy nagy hegymászó is, akinek először sikerült meghódítania valamelyik csúcsot, ilyenkor az apja szinte azonnal tervezgetni kezdett. A kis Hannah hallotta, hogy a többiek kemény fickónak és adrenalinfüggőnek hívják, meg azt is gyakran mondták neki, hogy megbuggyant, bár ezt a szót ő akkor nem értette. Csak annyit tudott, hogy az apja olyan dolognak szenteli az egész életét, amihez ő egyáltalán nem tud kapcsolódni. Világéletében félt a magasságtól, és semmi értelmét nem látta a mászásnak.

Beth sem szeretett mászni, az érdeklődése elsősorban a sminkre és a csajos dolgokra irányult, ami végtelenül szórakoztatta az anyjukat. Hannah-nak pedig tudomásul kellett vennie, hogy ő semmire nem képes, amivel elnyerheti a szülei figyelmét és szeretetét.

– Te másban voltál jó – mondta Posy. – Hiszen most is olyan okos vagy! Erre biztosan büszkék voltak. Nyilván veled is dicsekedtek.

Hannah nem szólt semmit. Sosem ismerte volna el, mennyire megrendítette az önbizalmát a szülői elutasítás. És azt sem szívesen verte volna nagy dobra, mennyit pedálozott, hogy imponáljon nekik, míg végül belenyugodott a megváltoztathatatlanba: nevezetesen, hogy nem minden szülő szereti egyformán a gyerekeit.

– Vissza kell mennünk a házba, a lányokhoz – mondta, és tett egy lépést előre, de Posy elállta az útját.

– Sosem érezted úgy, hogy büszkék rád? – tette fel a kérdést komoran.

– Tudom, hogy nem voltak azok. – Ha gyerekkorában büszkén jelentette, hogy csillagos ötöst kapott matematikából, az apja csak vállat vont, és valami olyasmit mondott: „Az jó, legalábbis azt hiszem.” – Az emberek nem ugyanazt értékelik. A mi szüleink az atlétikai képességeket díjazták, és mint az imént is láthattad, amikor leestem a kapuról, én ilyesmivel nem rendelkezem. Viszont az utolsó nyáron, amikor még a szüleink éltek, megtanítottalak olvasni.

– Tényleg? – Posy belekarolt Hannah-ba, és elindultak a ház felé. A hó csak úgy ropogott a lábuk alatt. – Nyolcéves voltál, és már kész tanító néni?

Erre azért biztosan büszkék voltak, nem?

Csak az idődet pazarolod. Majd az iskolában megtanulja, bőven ráér vele akkor is. Semmi szükség rá, hogy ő is folyton a könyveket bújja, mint te.

– Nem. Apa közölte, hogy erre való az iskola. Mintha attól félt volna, hogy egy érdekes könyv elterelheti a figyelmedet a mászásról.

Elérték a hátsó ajtót, és beléptek az előtérbe. Hannah lehúzta a csizmáját, és azon töprengett, vajon miért cseng a fülében huszonöt év után is az apja gúnyos hangja.

Mivel tudta, hogy az olvasással bosszantja a férfit, Hannah rendszerint a takaró alatt, zseblámpával olvasott. A legnehezebben a nyarakat bírta, amikor a család felkerekedett a kis házból, melyet béreltek, bepakolták mindenüket a családi furgonba, és ide-oda utazgattak a Sziklás-hegység meg a Cascade-hegység között, mert hol itt, hol ott másztak.

A hely korlátozott volt, ezért minden gyerek csak egy kis táskát vihetett magával. Hannah táskája mindig könyvekkel volt tele.

– Mesélj arról az egyetlen alkalomról! – kérte Posy, miközben lehúzta a csizmáját.

– Melyik alkalomról?

– Azt mondtad, téged csak egyszer vittek el magukkal mászni. Arról.

Azon a nyáron rákényszerítették a sziklamászásra. Hannah nem maradhatott az autóban, mint szeretett volna, és nem merülhetett el kitalált világokban, melyek mind sokkal vonzóbbnak tűntek számára, mint a saját élete.

Hannah félve bár, de ráállt a dologra, abban a reményben, hogy az apja most majd rá is olyan büszkeséggel tekint majd, mint Posyra szokott.

De végül csak az bizonyosodott be, hogy sem tehetséggel, sem akaraterővel nem rendelkezik.

– Nem volt átütő siker.

Ledermedt, amikor felrakták a sziklára, annyira félt, hogy a foga is összekoccant, és az egyébként is kínos pillanatot csak még elviselhetetlenebbé tette az apja türelmetlensége.

Az isten szerelmére, mássz már, hiszen azért vagy ott! Az én lányom vagy te egyáltalán?

Fura, milyen különbözőek a gyerekek, még akkor is, ha édestestvérek, mondta kicsivel később az egyik cimborájának, és kicsit sem ügyelt rá, hogy halkan beszéljen.

Apja dühe és nyilvánvaló szégyenkezése arra sarkallta a rémült Hannah-t,

hogy mégis megpróbálja, és fogást találjon a sima és csúszós sziklán.

Posy bezárta a hátsó ajtót, hogy a szél ne süvíthessen be.

– Pontosan mi történt?

– Leestem. – Még mindig emlékezett a fura érzésre a gyomrában, amikor megcsúszott a keze, és zuhanni kezdett.

– És apa elkapott?

– Nem. Nem is figyelt rám. Túlságosan lefoglalta, hogy a hiányos képességeim miatt mentegetőzzön a haverjai előtt.

Olyan keményen csapódott a földnek, hogy azt hitte, minden csontja összetört. Szerencsére nem mindegyik, csak a karja törött el, igaz, az nagyon csúnyán. Valahogy olyan fura szögben állt az alkarja, és a csont átszúrta a bőrt.

Posy felszisszent.

– Megsérültél?

– Igen. De mint kiderült, jól jártam. Ugyanis a nyár hátralévő részét a kocsiban tölthettem.

A gipszben melege volt, a bőre viszketett, és komoly csapást szenvedett az önbecsülése, de legalább biztonságban lehetett imádott könyvei társaságában.

– Hogy gyűlölhettél!

– Téged? Dehogy! Nagyon szerettelek. – A mondat kibukott belőle, még mielőtt visszafoghatta volna magát. – Téged mindenki szeretett. Olyan édes voltál, cserfes és vidám. Mindig nevettél. Apa mindenkinek elmondta, hogy te vagy a kedvence.

Beletelt egy percbe, míg Posy meg tudott szólalni.

– Ez szörnyen bántó lehetett.

– Rég volt, elmúlt. – *De azért nem teljesen.* – Meg kéne néznünk, mit csinálnak a lányok, nem?

– Olyan jól beszélgetünk! Miért nem beszélgetünk különben soha?

Mert olyan érzés, mintha valaki kitépné a belső részemet…

– Nem tudom. De most meg kell tisztítanom a falakat, mielőtt Beth és Jason hazajönne, mert különben évekig hallgathatom, hogy még ennyit sem lehet rám bízni. Semmi kedvem Bethszel civakodni. És tudom, hogy neked sem hiányzik a veszekedés, hisz annyi dolgod van. Mondd el, mit kell megcsinálni karácsonyig, és segítek.

– Tudsz pulykát kopasztani?

– Nem. De tudom, hogy most csak bosszantani akarsz. A listádon egészen biztosan van valami, amiben tudok segíteni.

Posy kigombolta a kabátját.

– Azon a napon, amikor meghaltak… Akkor is egyedül voltunk?

– A listáról volt szó…

– Te vigyáztál ránk?

Hannah felsóhajtott. A húga ugyanolyan makacs volt, mint kisgyerekként, amikor mindenáron fel akart mászni a hűtőszekrényre.

– Volt bébiszitterünk, de amikor anyáék nem jöttek haza a megbeszélt időpontban, egyszerűen otthagyott minket, azzal a felkiáltással, hogy most már biztosan hamarosan hazajönnek. De nem jöttek haza. Te beteg voltál, belázasodtál, én meg nem tudtam, mit tegyek. Próbáltam őket felhívni, de senki nem vette fel a telefont.

– Biztosan nagyon féltél.

Igazság szerint Hannah akkor még nem félt, inkább dühös volt. Haragudott a szüleire, amiért a mászás mindig fontosabb nekik, mint a család; haragudott, amiért mindig újabb hegycsúcsokat hódítottak meg, ahelyett hogy a szülői kötelezettségeikkel foglalkoztak volna. Dühöngött, hogy még a telefont sem veszik fel. Még üzenetet is hagyott. *Posynak van baja, nem nekem*, mondta a rögzítőre, abban a hitben, hogy ezzel meggyorsítja a visszahívást.

Rossz családba születtem, gondolta, és lehunyt szemmel elképzelte, hogy mire reggel felébred, más szülei lesznek.

És legnagyobb megdöbbenésére valóra vált az álma.

19

Beth

– Azt hiszed, hogy ha dolgozni szeretnék, attól rossz anya leszek. – Beth belekarolt a férjébe, miközben elindultak a tó felé, mely körül keskeny ösvény vezetett. Nyáron rengeteg madár fészkelt itt, és a tóban valósággal hemzsegtek a halak. Télen azonban jeges nyugalom borult a tájra. Mögöttük mintha Narnia képzeletbeli földje terült volna el: hóborította erdők, égbe nyúló jeges csúcsok.

– Ez nem igaz. Csak nem értettem, miért akarsz visszamenni dolgozni. De mióta tudom, pontosan hogy néz ki egy napod, már mindent értek.

– De azt mondtad, még egy gyereket akarsz. És ebben a kérdésben nincs arany középút.

Jason megtorpant. A lehelete apró felhőt formázott a levegőben, ahogy a feleségét magához húzta.

– Nem tagadom, hogy vágyom egy harmadik babára, de ez érzelmi döntés. Nekem nincs testvérem, viszont látom, milyen fontos számodra Posy és Hannah, minden feszültség és bánat ellenére is, amit okoznak. Ti hárman összetartoztok, olyan, mintha egy exkluzív klub tagjai lennétek, ahová senki más nem kaphat meghívót.

– Időnként mindketten az idegeimre mennek.

– Tudom. De volt-e már olyan pillanat az életedben, amikor azt kívántad volna, bárcsak ne is lenne testvéred?

– Nem, soha. – Bethnek egy pillanatig sem kellett gondolkodnia a válaszon. – Ők ketten mindig tökéletesen megértenek engem. Közös tapasztalataink és élményeink vannak, és ez egy életre összeköt.

– Akkor is, ha egyikőtök sem beszél ezekről a dolgokról.

– Nem kell beszélnünk róla ahhoz, hogy érezzük. És különben is, nemcsak a szüleink tragédiája a kapocs, hanem millió egyéb apróság is, amik külön-külön semmiségek, de együtt kiadnak egy egész történetet.

Jason bólintott.

– Hát ez az. Pont ezt irigylem. Hogy közös történetetek van. Csak karácsonykor találkoztok, de akkor is mindig érzem. Még a veszekedéseiteken is érződik a közelség, a feltétlen odaadás. És igen, szerencsés esetben a barátokhoz is kerülhetünk olyan közel, mint a rokonokhoz, de ez ritka. Ha a családtagokról van szó, rendszerint sokkal

jobban megerőlteti magát az ember. Nézzük csak meg a Hannah-val való kapcsolatodat! Tudom, hogy időnként megőrjít, mégis folyamatosan próbálkozol, újra és újra telefonálsz, meghívod, és így tovább. Sosem adod fel.

Beth nyelt egy nagyot.

– Persze hogy nem. Hiszen a nővérem. Büszke vagyok rá, mert annyira okos! De ha nem lenne okos, szerintem akkor is büszke lennék rá.

A férfi kisimított egy tincset a felesége arcából, és visszatűrte a sapkája alá.

– Ezt kívánom a lányainknak is – mondta csendesen. – Hogy ha már öregek leszünk, őszek és ráncosak, és csak a baj lesz velünk, akkor legyen, akit felhívhatnak, és akinek kipanaszkodhatják magukat: „Képzeld, mit műveltek anyáék már megint…” Szeretném, ha támaszkodhatnának egymásra.

– Ez tényleg jó lenne. És szerintem így is lesz, mert bármilyen különbözőek is, nagyon szeretik egymást.

– Kizárólag neked köszönhető. Te nevelted így őket. Szeretetre, kedvességre és odafigyelésre. Te kovácsoltad egységes egésszé a családunkat. – Jason vett egy nagy levegőt. – És ez az egység nem fog megrendülni attól, ha visszamész dolgozni. Szóval ha vissza akarsz menni, egy percig se habozz.

– Mi lesz a harmadik babával?

– Most, hogy volt alkalmam vigyázni az első kettőre néhány napig, átértékeltem ezt a harmadik baba kérdést. Ahogy a lányaink leleplező megjegyzéseiből is kiderült, csúnyán felsültem apaként. Ha ez egy állás lenne, simán kirúghatnál.

– Én nem mondanám, hogy felsültél.

– Elveszítettem Bugsyt.

– Ami kétségkívül nagy hiba, de azért nem főbenjáró bűn. Ó, Jason! – Beth felágaskodott, és a férje nyaka köré fonta a karját, a férfi pedig szorosan átkarolta a derekát.

– Eszembe jutottak a szüléseid – mondta halkan. – A nagy ijedség, a hetekig tartó rettegés… És egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy újra végig szeretném csinálni. Azt hiszem, ez a harmadik gyerek dolog egyfajta életközépi válság volt nálam. Ha az ember eldönti, hogy nincs több gyerek, akkor az élete új szakaszba lép, és azt hiszem, még nem álltam készen rá, hogy ezt elfogadjam.

– Most mi a helyzet?

– Rájöttem, hogy jó így, ahogy van. A családunk így is tökéletes. Szeretlek, és nem vágyom másra.

Bethnek nagy kő esett le a szívéről.

– Én is szeretlek. – Gyöngéden kibontakozott Jason karjából. – Mellesleg én soha nem leszek ráncos, és ősz sem.

– Ó, pedig én már látok is egy ősz hajszálat…

Jason lekapta a sapkát a felesége fejéről, mire Beth felvisított.

– Lefagy a fülem! Ha ősz hajszálat találsz a fejemen, akkor pedig elválok tőled.

– Dehogyis válsz. Megtiltom! – Jason szenvedélyesen magához ölelte, és megcsókolta. – Szeretlek, Beth McBride!

– A nevem Butler.

– Tényleg. – Jason elmosolyodott. – És az is marad. – Megfogta a felesége kezét, és folytatták a sétát a tóparton.

– Sokkal többet kellene kettesben lennünk.

– Ez igaz. – A férfi megszorította Beth ujjait. – Mostantól többet leszünk együtt, ígérem.

Olyan volt ez a pillanat itt, a gyönyörű természeti környezetben, mint egy újrakezdés.

– Jó dolog, ha közel a család, és a rokonok besegítenek a gyerekfelügyeletbe – mondta Beth. – Így legalább a lányok miatt nem kell aggódnunk. Ha hazamegyünk, erről kellene először gondoskodnunk. Egy megbízható bébiszitterről. Ha édesanyád hajlandó vigyázni Rubyra és Mellyre, sokkal könnyebben tudok majd a munkámra összpontosítani, hiszen a gyerekek felől nyugodt lehetek.

És nem lesz olyan anya, aki folyton lelkifurdalástól szenved. Csak szervezés kérdése az egész. Jól kell egyensúlyozni a munka és a család között. Lesz szigorúan meghatározott munkaidő, és lesz szigorúan meghatározott családidő. Beth lelki szemei előtt megjelent a kép, ahogy interjút ad a nagy női magazinoknak, és elmagyarázza, hogyan kell ezt jól csinálni. A fotókat is maga előtt látta. Ahogy a lányok a konyhaasztalnál ülve festenek, előttük két tányérkában szeletelt alma és répa, esetleg zellerszár: az egészséges uzsonna. Beth laptopja a konyhapulton pihen, természetesen lecsukva, hiszen ha családidő van, kizárólag a gyerekekkel foglalkozik. Amennyiben megszólalna a telefonja, hagyná, hogy bekapcsoljon a rögzítő, mert a gyerekeknek akarja szentelni minden figyelmét.

Alaposan elmerült a részletek megtervezésében, mire visszaértek a házba.

Még akkor is a tökéletes áloméletenél jártak a gondolatai, amikor kinyitotta a konyhaajtót. De ahogy benézett, megtorpant, és döbbenten felkiáltott. Úgy állt ott, mint aki odagyökeredzett, és Jason, aki nem kapcsolt időben, beleütközött hátulról.

– Jaj, bocsánat! Hát ez meg… – És akkor meglátta ő is, mitől dermedt le a felesége.

Olyan volt az egész, mint egy horrorfilm jelenete.

– Ez… vér? – Beth annyira reszketett, hogy majdnem összeesett. *Úristen! Baleset történt? Valami szörnyű baleset…* – Ruby? Hol van Ruby?

Csak később ébredt rá, hogy kizárólag a kisebbik lánya nevét kiabálta, mintha ösztönösen ráérzett volna, hogy csak ő keveredhetett ilyen bajba.

– Csak nem sérült meg? – A gyerekeket nem látta sehol, csak a két nővérét, akik a padlón térdelve mosták a falakat. – Mi történt vele? Kórházba vitték? Él még egyáltalán?

– Nyugi! – Posy fújt egy nagyot. – Ha nem jön össze ez a marketinges állás, megpróbálkozhatsz a színészettel. Persze nem a Shakespeare-drámákat ajánlanám, inkább ezeket az olcsó horrorfilmeket, amelyekben elhagyott házakban bolyong éjjel a főhősnő, majd visítozni kezd. Természetesen senki sincs kórházban, és ez itt nem vér. Hanem rúzs, bár a színe, el kell ismerni, nagyon hasonló. A Hétköznapi Piros nem is illik rá, sokkal találóbb lenne, ha Vámpírnak hívnátok. Viszont van egy jó hírem is: a rúzs tényleg csókálló. Valamint víz és szappanálló, sőt lehet, hogy fehérítőálló is, de azt még nem tudom, most fogjuk kipróbálni. Egyelőre úgy tűnik, semmivel nem lehet eltávolítani a falról.

Bethnek annyira reszketett a lába, hogy nekidőlt a falnak, mert nem akart ott helyben összecsuklani. Az előbb biztosra vette, hogy az vér.

Jason beljebb lépett, és szemügyre vette a pusztítást.

– Hogy a fene…!

Ruby ebben a pillanatban csörtetett be a konyhába, és elragadtatott ábrázattal kiáltott fel:

– A papa azt mondta, hogy fene!

Miért van az, hogy a gyerekek semmit sem hallanak meg, amit kellene, ellenben minden felkelti a figyelmüket, amit nem kellene meghallaniuk?

– A papa azt mondta, hogy fele – helyesbített szemrebbenés nélkül Beth. – Hogy feleannyira sincs hideg, mint gondolta. Biztosan ezért is hagyta nyitva az ajtót.

Ruby láthatóan elbizonytalanodott.

– De hát…

– Menj és keresd meg a nővéredet, Ruby. A papa mindjárt utánatok megy. Ezt a dolgot itt – és körbemutatott – később majd megbeszéljük.

Megvárta, amíg a gyerek távozott, majd a többiek felé fordult. Jason majdhogynem áhítatos arccal bámulta a falat.

– Ezt tényleg Ruby csinálta? Esküszöm, a gyerek komoly tehetség. Picasso korai alkotásaira emlékeztet a rajza.

– De Jason! – Betht elfutotta a pulykaméreg. – Mi lesz már azzal az ajtóval? Becsuknád végre, kérlek?

A férfi összerezzent.

– Persze. – És már ugrott is. – Kinn maradhatok?

– Nem. Menj Ruby után, és egy pillanatra se téveszd szem elől. Én is mindjárt megyek.

Bonnie trappolt be a konyhába, és Beth felszisszent, amikor meglátta a kutya aranyszín szőrén éktelenkedő vörös csíkokat.

– Te jó isten!

– Úgy ám! – bólogatott Posy. – Bonnie a Szexi Vöröset viseli. Jól áll neki, nem gondoljátok? Alighanem be kell zárnom egy időre, mert ha nem teszem, jövő tavasszal garantáltan kiskutyáknak örülhetünk. – Cuppanós puszit nyomott a kutya fejére, miközben Jason észrevétlenül kióvakodott a konyhából.

Beth haragja és aggodalma végképp elszabadult.

– Hogy tehetted?! Hogy hagyhattad őket teljesen egyedül? – esett neki a nővérének. – Annyi minden történhetett volna velük… – Alig kapott levegőt a felháborodástól. – És ha Ruby kimegy a hóba, és eltéved? Ha megfagy, mert te nem figyeltél rá? Vagy kimegy az autóútra, ahol elüti valami? Ha megvágja magát a konyhában egy késsel?

– Sajnálom. Sürgős hívást kellett elintéznem – mentegetőzött Hannah, miközben Posy belemerítette a szivacsot a szappanos vízbe, és újra súrolni kezdte a falat.

– Nem várhatott volna az a telefon? Csak egy óráról volt szó! Mindössze egy órát kértem! – Beth már meg is feledkezett róla, hogy tíz perce azt mondta a férjének, semmi pénzért nem adná a testvéreit. Most a legszívesebben mindkettejüket megfojtotta volna egy kanál vízben. – A család azért mégiscsak fontosabb egy kicsit a munkánál, nem?

– Na ne mondd! – Posy hozzávágott egy szivacsot. – Ezt tényleg te mondod, te munkamániás nőszemély, aki tegnap legalább nyolcszor ugrottál

fel a vacsoraasztaltól, hogy felvedd a pszichopata főnöknőd telefonjait? Szállj csak le a magas lóról, Bethany Alice McBride, és gyere takarítani! Vagy akár a kutyát is megfürdetheted. A lényeg, hogy ne prédikálj nekünk, hanem csinálj valami értelmeset!

Beth csak pislogott, és próbált magához térni. Az idejét sem tudta, mikor fordult elő utoljára, hogy Posy megvédte Hannah-t. És különben is, ő nem munkamániás, hanem kiválóan egyensúlyoz a családi és a munkahelyi feladatai között. Hogy vádolhatja ilyesmivel a húga, holott a napnál világosabb, hogy csakis Hannah a hibás?

– Nem lett volna szabad egyedül hagynia őket!

– Neked meg nem lett volna szabad széthagyni a sminkcuccaidat! – vágott vissza Posy. – Megmondtam, hogy pakold el őket. Ha megteszed, most nem lenne semmi baj. Szóval a felelősség egy része biztosan a tiéd.

Beth azonban egy szemernyi részt sem kért a felelősségből.

– És ha baleset érte volna őket?

– Nem érte, szóval ezt hagyjuk. – Posy Hannah-ra pillantott. – Te le tudtad szedni a pirosat? Mert nekem nem sikerült.

– Nekem sem. A lilával viszont könnyebben boldogulok, az nem hagyott olyan makacs foltot.

– Mi a fene van abban a piros rúzsban? – dörrent rá Bethre Posy. – Jó lenne, ha megvizsgálnád az összetevőit, mert ha ezt teszi a fallal, akkor nem szeretném, ha egy csöpp is kerülne belőle a számra.

Hannah kétségbeesetten meredt a falra.

– Körül kellene nézni az interneten, nincs-e valami takarítási tipp rúzsfoltokra. Talán citromlével vagy ilyesmivel is megpróbálkozhatnánk.

Bethnek nem volt most kapacitása erre.

– Mennem kell. Meg kell néznem, mit csinálnak a lányok.

Posy fülig vörösödve dörzsölte a falat.

– Mielőtt megjöttetek, a nappaliban voltak, és kívánságlistát írtak a Mikulásnak. És még mielőtt hisztériás rohamot kapsz, megnyugtathatlak, hogy elkoboztam a csillámport.

– De hát már rég megírták a levelüket a Mikulásnak! Hetekkel ezelőtt.

– Nos, akkor most írnak még egyet. – Posy még mindig a piros rúzsnyomokat sikálta, kevés sikerrel. – Ránk bíztad őket, szóval átadtad a parancsnokságot, most már nem ér kritizálni.

Beth a székre terítette a kabátját.

– Mi lesz, ha kitalálnak valami újat, amit már nem tudunk beszerezni?

Hiszen már hetekkel ezelőtt megvettük az ajándékaikat. – Nem tudta volna elviselni, ha a lányainak karácsonyeste csalódniuk kell. – Nem változtathatják meg a listájukat!

– Hát akkor – okoskodott Posy – mondd azt nekik, hogy a Mikulás néha szeret meglepetést szerezni.

– Még mindig hisznek a Mikulásban? – Hannah hátraült a sarkára. – Nem lenne egyszerűbb, ha felvilágosítanád őket, hogy nem jön a Mikulás, mert…

– Nem jön a Mikulás? – hallatszott Ruby sírós hangja az ajtó irányából. – De miért? Mert összefestettem a falat? Tudja, hogy rossz kislány vagyok? – A hangja elcsuklott, az ajka remegett.

Beth gyorsan ölbe kapta. Úgy látszik, lehet még ennél is borzasztóbb ez a nap…

– Hannah néni csak azt akarta mondani, hogy szerinte őhozzá nem jön a Mikulás.

– De miért? Hannah néni is rosszat csinált?

Beth megpróbálta kicipelni a lányát a konyhából, de Ruby addig ficánkolt, míg kénytelen volt letenni, és a kislánynak első dolga volt visszaszaladni a nagynénjéhez. A rúzsos fal és a tisztítószertől csöpögő szivacs sem rettentette el.

– Miért nem jön hozzád a Mikulás? Mit műveltél?

Beth feszülten hallgatott. Az idegei pattanásig feszültek. Nagyon remélte, hogy a nővére nem lesz elutasító a gyerekével, mert garantáltan ez lett volna az utolsó csepp abban a bizonyos pohárban. Most aztán nem fogná vissza magát!

Bizalmatlanul méregette a nővérét, miközben Ruby az ölébe mászott, és átölelte a nyakát.

Milyen édes, milyen bizalmas, gondolta félve, de Ruby láthatóan egyáltalán nem félt a visszautasítástól.

Beth már éppen közbe akart avatkozni, nehogy a gyereknek csalódnia kelljen, amikor azt látta, hogy a nővére visszaöleli Rubyt, sőt meg is puszilja.

– Írtál neki levelet, Hannah néni? – tudakolta a kislány.

– Nem – felelte a nagynénje. – Nem írtam.

– Akkor nem tudja, mit szeretnél. Muszáj írnod. Ne félj, még nem késtél el! – Ruby lecsusszant Hannah öléből, és megrángatta a blúza ujját. – Használhatod a csillámfilceimet, ha akarod!

– Hoppá! – szisszent fel Posy. – A csillámport elvettem tőlük, de a csillámfilcekről megfeledkeztem. Hiába, mindenütt veszély leselkedik ránk.

– Csillámfilceid is vannak? – Hannah lassan felállt, és megfogta Ruby kezét. – Komolyan? Azokat nagyon szeretném kipróbálni.

Szeretné? Tényleg azt mondta, hogy ki akarja próbálni a lányok csillámfilceit?

Beth az idejét sem tudta, mikor játszott a nővére utoljára szabad akaratából a lányaival.

– Ne már! – Posy talpra ugrott, és a vödörbe dobta a szivacsot. – Azt hiszitek, egyedül fogok takarítani, míg ti csillámfilccel levelet írtok a Mikulásnak?

– De ez nagyon fontos, Posy néni! Hannah néninek muszáj megírnia a levelet, és az összes filcem a nappaliban van. – Ruby kirángatta Hannah-t a konyhából, már csak a hangját lehetett hallani. – Mit szeretnél karácsonyra, Hannah néni?

– Nem tudom.

– Gondolkodj egy kicsit. A szíve mélyén mindenki tudja, mit szeretne. Ha lehetne egy kívánságod, és bármit kívánhatnál, mi lenne az?

A hangok elhalkultak, így Beth már nem hallotta a nővére válaszát.

– Mi történt Hannah-val? – szegezte neki a kérdést a húgának, de az csak némán nézett maga elé. – Posy!

– Mi van? – rezzent össze a lány.

– Hol jár az eszed?

– Te tudtad, hogy Hannah eltörte a karját?

– Hogy mi? – Beth csodálkozva nézett a nővérük után. – Az előbb még teljesen egészségesnek tűnt.

– Nem most, gyerekkorunkban. Leesett valami szikláról, amikor apánk elvitte mászni. Te emlékszel erre?

– Nem. – Beth megdörgölte a homlokát. – Illetve… halványan mégis. Rajzoltam a gipszére. És a jobb karja volt, szóval hosszú hetekig semmit sem tudott csinálni. Te nem emlékszel?

– Én egyáltalán semmire sem emlékszem abból az időszakból, csak Suzanne ölelésére.

– Akkor miért kezdted el emlegetni a gyerekkorunkat? Épp egy krízishelyzetet próbálok megoldani, te pedig a múltban bolyongsz?

– A krízis legfeljebb a te fejedben létezik, de igazad van. Ez most nem fontos – biccentett Posy.

– Hannah nem hisz a happy endben. És ha megmondja Rubynak, hogy nincs Mikulás, esküszöm, kinyírom!

– Nem fog ilyet mondani. De hogy ebben biztosak lehessünk, csatlakozzunk hozzájuk most mindjárt! A falról később is lemoshatjuk a rúzst. Hármasban, testvéri csapatépítésként. Most pedig jöhet a szórakozás!

– Komolyan beszélsz? – Beth láthatóan örült a javaslatnak.

– Persze. Hiszen karácsony van. Ha már karácsonykor sem szórakozhatunk csillámfilcekkel, akkor mikor?

Beth el is indult az ajtó felé, amikor megszólalt a telefonja. Elővette, és az arcáról menten lehervadt a mosoly.

– Corinna az. Ezt muszáj…

– Dehogy muszáj. Ne vedd fel, kérlek! Most végre együtt lehetünk mindhárman, és mókázhatunk egy jót. Mikor lesz rá még egy ilyen jó alkalom? Corinna megvár.

Posy megállt az ajtó előtt, és várakozóan ránézett. Beth még vívódott. Nem akarta felvenni a telefont, de valamiért azt érezte, hogy mégis fel kell vennie.

Tudta, hogy feladata van. Hogy várnak tőle valamit.

– Halló! – fogadta a hívást bűntudatosan.

Posy megcsóválta a fejét.

– A család a legfontosabb, mi? – dünnyögte, és elhagyta a helyiséget.

20

Posy

– Nem könnyű erről beszélnem, úgyhogy kerek perec kimondom, miről van szó, és ha lehet, kérlek, ne szakíts félbe. – Posy kényelmesen elhelyezkedett. Annyi hiábavaló próbálkozás után most végre rászánta magát, hogy tiszta vizet öntsön a pohárba. – Luke megkérdezte, volna-e kedvem jövő nyáron vele tartani Alaszkába, és a csapata tagjaként együtt megmászni a Denalit. Nem kell aggódnod miattam. Megígérem, hogy alaposan felkészülök az útra, és te is tudod, hogy akkor nem eshet semmi bajom. Luke arra számít, hogy még szponzort is tud szerezni nekem, ami tényleg szuper lenne, mert ingyen adnák a felszerelést, sőt még pénzt is kapnék érte, hogy azt a bizonyos márkát viselem. – Vett egy nagy levegőt, és folytatta: – Látom, hogy meglepődtél, és megértelek. Hiszen a fősulit leszámítva mindig is itthon laktam. De mindenképpen el akarok menni erre az alaszkai expedícióra. Mindnyájan tudjuk, kitől örököltem a hegyek és a mászás iránti szenvedélyemet. És csak hogy tudd, nem miattad megyek el, nem azért, mert te valamit rosszul csináltál. Magam miatt megyek. Mert boldogabb leszek tőle. Érted? – Lehunyta a szemét, az érzéseivel küszködött. – Tudom, hogy nem teszek semmi rosszat, valamiért mégis bűntudatom van. Talán mert szeretem ezt a helyet. És téged is nagyon szeretlek. Nem azért megyek, mert nem szeretlek, ugye tudod?

– Ez most komoly? Szerelmet vallasz egy tyúknak?

Posy felnézett, és hátrapillantott. Luke vigyorogva támaszkodott a tyúkól ajtajának.

– Hát te meg mit csinálsz itt? – kérdezte elvörösödve a lány. – Írnod kellene, nem?

– Tudod, az írók idejük nagy részét azzal töltik, hogy kitalálják, hogyan kerülhetnék el az írást.

– Ezt nem értem.

– Pedig nem olyan nehéz megérteni. Az írás nem csak azt jelenti, hogy nyomkodjuk a billentyűzetet. Először ki kell találnunk, mit is írjunk le. Na mármost, én ezt gondolkodási időnek szoktam nevezni, csak éppen ilyenkor ide-oda lófrálok, és csupán mímelem a gondolkodást. Most épp téged kerestelek, és engedelmeddel még egyszer feltenném a teljesen jogos kérdést: miért beszélgetsz egy tyúkkal?

– Ez nem akármilyen tyúk. Ez Martha.

Posy bizonytalanul tápászkodott fel. Új volt számára az érzés, hogy ilyen bizalmas viszonyban van valakivel, mint most Luke-kal. Igazából nem tudta, mi van köztük, és az sem volt világos számára, hogy mit érez iránta a férfi. Vajon ő csak egy kellemes időtöltés Luke-nak arra az időre, amíg itt tartózkodik? Annyira tapasztalatlan volt ilyen téren, hogy már önmagában ezt is kínosnak érezte. Talán beszélnie kellene Hannah-val, tanácsot kellene kérnie, hogyan kezeli az ember a könnyű kalandokat.

– Éppen gondolkodom, mit feleljek a kérdésedre.

– Vagyis hogy eljössz-e velem a Denalira?

– Igen. Arra gondoltam, ha hangosan kimondom a dolgokat, az segít meghozni a döntést. Martha pedig tökéletes közönség, hiszen nem szól közbe, és nem hiszi, hogy már mindent tud rólam. Vele kiválóan el tudom próbálni, mit mondjak az anyámnak.

Ez rém ciki! Luke biztosan buggyantnak tartja. A nő, akivel ágyba bújik, a tyúkokkal beszélget…

– Miért kell elpróbálnod?

– Már a kérdésből is nyilvánvaló, hogy egyáltalán nem ismered a családomat. Az elmúlt néhány hétben több megjegyzést is elejtettem arra vonatkozólag, miszerint nem biztos, hogy az egész életemet itt akarom leélni, de szerinted felfigyelt rájuk valaki? Az égvilágon senki. Mind azt gondolják, hogy pontosan tudják, mi kell nekem. Szóval sajnos igenis el kell próbálnom a dolgot, mert világosnak és nagyon határozottnak kell lennem, nehogy elsikkadjon a lényegi mondanivalóm. Szeretném, ha végre tényleg olyannak látnának, amilyen vagyok, nem olyannak, amilyennek ők gondolnak… Persze valószínűleg én sem feltétlenül jól ítélek meg másokat. – Posy homloka ráncba szaladt, ahogy Hannah-ra gondolt. – Ha azt hiszed valakiről, hogy jól ismered, nem könnyű nyitottan és elfogulatlanul közelíteni hozzá.

Luke zsebre dugta a kezét.

– Na és? Martha segített? Vagy úgy vélte, ez egy *Mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás?* szintű kérdés?

– Te most kinevetsz?

– Nem. Épp kedvesen rád mosolygok.

– Valóban? Nekem inkább gúnyolódásnak hangzott.

Luke ajkáról lehervadt a mosoly.

– Miért nem velem beszéltél inkább erről?

Posy szíve ugrott egy nagyot.

– Mert te is része vagy a problémának.

– Hogyhogy?

– Már mielőtt megismertelek, felmerült bennem, hogy egyszer a nyakamba vehetném a világot, de soha nem gondoltam komolyan. Simán el tudtam hessegetni a vágyat, el tudtam fojtani az ötletet. Aztán idejöttél, és… okot szolgáltattál rá, hogy el akarjak menni. Az orrom elé dugtad azt a ragyogó gyémántot, és…

– Gyémántot? – Luke láthatóan meglepődött.

A lány elpirult. *Ostoba liba, miket beszélsz?!*

– Nem azt a fajtát, amit ékszerként viselünk. Hanem azt a fajtát, amiről ábrándozunk. Számomra ilyen az utazás. Például a Denalira.

– Nem akarsz igazi gyémántot?

Ez most valódi kérdés volt, vagy Luke csak direkt cukkolja? Posy ezt sem tudta megítélni.

– Témát válthatnánk, mielőtt teljesen és végérvényesen hülyét csinálnék magamból?

– Nem csinálsz hülyét magadból. Miért gondolod, hogy igen?

– Mert nem vagyok jó az ilyesmiben! – Posy megemelte a hangját, és Martha riadt kotkodácsolással menekült a sarokba. – Ami a kapcsolatokat illeti, mondhatni abszolút kezdőnek számítok.

Luke ajka érzéki mosolyra húzódott.

– Csakugyan? Nekem nem úgy tűnt.

– Te most a testiségről beszélsz – csóválta meg a fejét a lány. – Tudom, hogy a testi dolgokban jó vagyok.

– Ezt tanúsíthatom.

– De én most nem erről beszélek. Hanem az érzelmi oldaláról. A szex a könnyebbik vége a dolgoknak. Abban nincs semmi nehéz. Olyan, mint felmászni egy jégfalon. Az ember csinálja, és kész. De a többi… – Posy vett egy nagy levegőt. – Az bonyolult. Sejtelmem sincs, mi lesz ebből az egészből. Nem tudom, te mit gondolsz arról, mi lesz, ha elmész, és azt sem tudom, én hogy viszonyuljak az elkerülhetetlen távozásodhoz, arról már nem is beszélve, hogy… – A hangja zokogásba fulladt, Luke pedig átölelte és megcsókolta.

Addig csókolta, míg Posy testének minden porcikája bele nem remegett a csókba. A szíve száguldott, a gondolatai pedig még zavarosabbak voltak, mint annak előtte.

Amikor szétváltak, Posy értetlenkedve nézett a férfira.

– Nem tudom, miért csináltad ezt. Annyit mondhatok, hogy nem sokat segített.

– Azért csináltam, mert tudtam, hogy jó lesz.

– Ellenállhatatlannak hiszed magad, mi?

– Nem hiszek én semmit. Férfiból vagyok. Ez a csók nagyjából azt eredményezte, hogy semmi másra nem tudok gondolni, csak arra, mikor vetkőztethetlek már le végre. – Két kezébe fogta a lány arcát. – Úgy vélem, túl sokat gondolkodsz. És ahelyett hogy Marthának szónokolsz, inkább velem kellene beszélgetned.

Posy egyáltalán nem volt biztos benne, hogy készen áll erre.

– Jó, majd átgondolom – ígérte, aztán lehajolt, hogy megsimogassa Marthát. – Köszönöm a figyelmet, tollas kis barátnőm.

Azzal megnézte, van-e a tyúkoknak elegendő eledelük, meg hogy nem fagyott-e be a vizük, és elindult kifelé. A lába alatt csak úgy surrogott az ól aljára terített vastag szalmaréteg.

Ahogy az ajtóhoz ért, Luke a vállára tette a kezét.

– Posy…

– Mi az? – A lány nyugtalanságot látott a pillantásában, pedig erre most végképp nem volt szüksége. Épp elég nyugtalan volt ő magától is.

– Semmi. Nem olyan fontos. – A férfi elfordult. – Egy csomó dolgot szeretnék mondani, de nem feltétlenül a tyúkól a legjobb helyszín ehhez a beszélgetéshez. Félek, hogy a végén még rossz hatással leszünk Marthára.

Posy somolyogva becsukta az ajtót, és egy darabig követte Luke-ot a pajta felé vezető úton. Aztán hirtelen megtorpant.

– A főépületben van dolgom – mondta. – És azt is meg kellene néznem, hogy van anya. Aki egyébként szeretné, ha holnap nálunk vacsoráznál. Ez lesz az első közös vacsora, mióta az egész család itthon van. Anya mostanáig ágyban feküdt, mert nem akart minket megfertőzni. Eljössz?

– Biztos vagy benne, hogy szívesen látnak? Hiszen ha ez egy családi vacsora…

– Anyám kért, hogy hívjalak meg. Kedvel téged. – Posy észrevette, hogy a férfi habozik, és eltöprengett, vajon miért lehet kellemetlen Luke-nak egy ilyen összejövetel. – Nincs semmi hátsó szándék a meghívás mögött. Ez csak egy kötetlen együttlét, nem arról van szó, hogy be akarlak mutatni a szüleimnek, meg ilyesmi…

– Már ismerem a szüleidet.

– Így igaz. Csak láttam, hogy nem örülsz maradéktalanul a meghívásnak,

és igyekeztem tisztázni ezt a dolgot.

– A tétovázásom egyáltalán nem kettőnkkel kapcsolatos. – A férfi egy másodpercig ismét hallgatott. – Anyád jobban van?

– Igen. Sokkal. De dolgozni még nem engedem. A nővéreim és én főzzük a vacsorát, bár ők erről még nem tudnak.

– Ez esetben természetesen elmegyek. Köszönöm. – Luke a pajta felé intett. – És most, bármilyen szívesen húznám az időt, lassan ideje lesz visszamennem, és írnom valamit. Este találkozunk!

Azzal elment, és Posy még mindig nem tudott semmit sem a saját, sem Luke érzéseiről. Még néhány hónap, és elkészül a könyv, Luke pedig elutazik. Ő pedig vagy hagyja elmenni, vagy vele tart, középút nem létezik.

Még akkor is ezen töprengett, amikor belépett a szülei házába, majd megmelegítette a levest, és felvitte az anyjának. Amikor elhaladt a fürdőszoba előtt, öklendezés hangját hallotta bentről.

Hannah ajtaja nyitva állt, és nem volt a szobájában, úgyhogy valószínűleg ő volt az, aki hányt.

Egy pillanatra aggodalmasan megtorpant, elfogta a kísértés, hogy bemenjen segíteni, csakhogy egyáltalán nem volt biztos benne, akarja-e ezt a nővére. Miközben az egyik kezében a tálcát egyensúlyozta, a másikkal bekopogott, de nem kapott választ.

Aztán hogy Hannah öklendezésének zaját elnyomja, rázendített egy karácsonyi dalra, és rövid kopogást követően belépett a szülei szobájába.

– Hogy vagy?

– Köszönöm, jól, de ez megváltozhat, ha tovább énekelsz – felelte Suzanne, aki kötögetett az ágyban. – Valaki rosszul lett? Fura zajok hallatszanak a fürdőszobából.

– Nem, ez csak a zuhany. – Posy lendületes csípőmozdulattal becsapta az ajtót. Nem akart beszámolni a nővére terhességéről, úgy érezte, ez Hannah dolga. – Már nem vagy olyan sápadt, mint eddig, és az jó.

– Te viszont elég kimerültnek tűnsz. Egész nap a nővéreid után pakolsz?

– Nem. Sokat segítenek.

– Hannah is?

– Főleg ő. És íme, a bizonyíték! – Posy az anyja ölébe tette a tálcát. – Mediterrán zöldségkrémleves sütőben sült paradicsomból és paprikából.

– Hannah készítette? Nem is tudtam, hogy tud főzni!

– Őt magát is meglepte a dolog. – Posy eltöprengett, vajon mit fog szólni az anyjuk, ha megtudja, hogy Hannah terhes. Egyelőre csak őt avatta be a

titkába, és ettől igencsak eluralkodott rajta a felelősségérzet. Ugyanakkor nem volt benne biztos, hogy nagy segítségére van a nővérének. – Kölcsönvehetem a vizeskancsódat? Átmegyek Hannah szobájába, és megöntözöm Ericet, amíg ő zuhanyozik. Mindjárt visszajövök.

Becsukta az anyja szobájának ajtaját, majd a fürdőszobaajtóra tapasztotta a fülét. A zuhany még mindig surrogott odabent.

– Hannah? – kopogott be az ajtón. – Jól vagy?

Nem kapott választ. Mivel az ajtót nem akarta betörni, kezében a vizeskancsóval bement Hannah szobájába.

Először is az tűnt fel neki, milyen nagy rend van odabent. Posy egyterű lakása általában úgy festett, mintha tornádó pusztított volna benne, de Hannah ügyelt a rendre és a tisztaságra. Nem voltak cipők a szoba közepén, sem ruhadarabok szétszórva az ülőalkalmatosságokon. Még a könyvek is szép rendben sorakoztak az éjjeliszekrényen.

Az íróasztalon nyitott laptop feküdt, a képernyőn egy olyan bonyolult táblázat virított, hogy Posy már a puszta látványába is beleszédült. Te jó isten! El sem tudta hinni, amit Hannah mondott, hogy a vér szerinti szüleik sosem értékelték a képességeit.

Aztán odalépett a karácsonyfához.

– Szia, Eric! – Megvizsgálta a fa alatti földet, majd ráöntötte a kancsónyi vizet. – Na, halljuk, szomjas vagy, komám?

Épp a lehullott tűleveleket szedegette össze, amikor megszólalt Hannah telefonja. Úgy meglepődött, hogy majdnem elejtette a kancsót. Nagyon ritkán fordult elő, hogy a háznak ebben a részében volt térerő. Jellemző, hogy ilyesmi csak akkor történik, amikor Hannah a fürdőszobában időzik…

Vajon fogadja a hívást?

Miért is ne? Hannah folyton azt mondogatja, milyen fontos a munkája. Lehet, hogy most nem áll mellette, és nem fogja a haját a vécé fölött, de legalább megteheti neki azt a szívességet, hogy átvesz számára egy üzenetet.

Pillanatok alatt beleélte magát a segítő és támogató testvér szerepébe, így aztán felkapta a telefont, és beleszólt:

– Igen, tessék.

– Te vagy az, táncoló pizzalány?

Posy majdnem rávágta, hogy téves, de a férfihang folytatta, és olyan bársonyosan simogató volt a hangja, hogy a lány képtelen volt bontani a vonalat.

– Angie mesélte, hogy beszéltetek, de te hirtelen felvisítottál, aztán

megszakadt a hívás. Nagyon izgultunk valamennyien, hogy mi van veled. Elrabolt egy csapat skót szoknyás vadember?

– Az az igazság…

– És az is aggaszt, hogy nem válaszolsz az e-mailjeimre. Már elfelejtetted, hogy szeretlek? Posy jobban van már? Ami azt illeti, elég nagy lehetett a baj, ha itthagytál csapot-papot, hogy hazautazhass.

Beteg? Mármint hogy ő? Posy lehuppant az ágyra.

– Megkérdezhetem, ki beszél? – És ki az ördög az a táncoló pizzalány?

– És te ki vagy?

– Hannah soha nem eszik pizzát. Hozzá sem nyúl a tésztafélékhez.

Hosszúra nyúlt a csend.

– Melyik húga vagy? Beth vagy Posy?

– Posy.

– Jobban vagy már? Hannah nagyon aggódott miattad. Rögtön az első géppel hazarepült, amikor megtudta, hogy beteg vagy.

Abban Posy egészen biztos volt, hogy a nővére nem miatta ült váratlanul repülőre.

– Már egész jól vagyok, köszönöm.

– Ennek szívből örülök.

Posy kényelmesen elhelyezkedett az ágyon, és eltöprengett, vajon milyen betegségben szenvedhet. Tegyen úgy, mintha rekedt volna? Vagy gyönge?

– Úgy tűnik, te sokkal többet tudsz rólam, mint én rólad – kezdte óvatosan. A jelek szerint Hannah terhessége nem valami egyéjszakás kaland eredménye. Kinézett a félig nyitott ajtón át a folyosóra, és fülelt, hogy surrog-e még a zuhany. – Mióta vagytok együtt Hannah-val?

– Fél éve. A nevem Adam.

Adam… És már hat hónapja együtt jár Hannah-val. Sőt szereti őt!

Eddig azt hitte, a nővérének kizárólag felszínes kapcsolatai vannak. Álmában sem gondolta, hogy ilyen szoros kötelék fűzi valakihez.

Táncoló pizzalány?

Posy szerette volna megismerni nővérének ezt az oldalát is. És kíváncsi volt a férfira, aki előhozta Hannah-ból ezeket a mindenki más elől rejtegetett tulajdonságokat.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Adam.

– Hannah hogy van? Mielőtt felszállt a gépre, nagyon idegesnek tűnt.

Posy rábámult a fürdőszobaajtóra. Hát persze, Adam nem tud Hannah terhességéről…

– Még mindig elég ideges.

– Szörnyen bosszantó, hogy sosem tudok beszélni vele.

– Az az igazság, hogy Glensay Lodge környékén meglehetősen ritka vendég a térerő, még ritkább, mint a jó idő, pedig az elég nagy szó. Egyszerűbb repülőre ülni és személyesen megbeszélni a dolgokat. Tényleg, miért nem jössz ide? Részt vehetnél a nagy családi karácsonyon. Minél többen vagyunk, annál jobb. De különben nem kell aggódnod Hannah miatt. Egész jól érzi magát, főleg, hogy most már itt van neki Eric, és nincs egyedül…

– Eric? Az valami helyi pasas?

Posy végigmérte a karácsonyfát.

– Mondhatni. Jó magas, kellőképpen széles, és folyton szomjas… – Hallotta, hogy nyílik a fürdőszobaajtó. – Hannah mindjárt itt lesz. Ha tartod, átadom neki a… Halló! – De a vonal már süket volt, eltűnt a térerő.

Posy letette a telefont, és felállt az ágyról, mire a nővére belépett a szobába. Vizes hajjal és smink nélkül sokkal fiatalabbnak nézett ki, mint egyébként.

– Kivel beszéltél?

– Jelzett a telefonod, úgyhogy felvettem.

Vajon mennyit mondjon el Hannah-nak? Nem veszélyeztetheti az épphogy csak létrejött fegyverszünetet, hiszen vagy ezer éve nem volt ilyen jó a viszonya a nővérével.

Hannah a haját törölgette egy kis törölközővel.

– Megszólalt a telefonom? De hát ebben a szobában nincs is térerő.

– Általában nincs. De most volt. Egy darabig legalábbis.

– Ki keresett?

– Adam. – Posy látta, hogy a nővére arckifejezése zárkózottá válik, a válla megfeszül. Mintha leengedte volna a redőnyt maga elé, hogy senki meg ne sejthesse, mire gondol.

– Hagyott üzenetet?

– Nem, de a vonal megszakadt, úgyhogy talán akart, csak nem volt rá ideje.

– Miért nem kiáltottál, hogy siessek?

Mert ledöbbentem.

– A zuhany alatt voltál. Előtte kétszer is kopogtam, de azt sem hallottad. Amikor láttam, hogy nyílik az ajtó, mondtam is neki, hogy máris tudlak adni, de a következő pillanatban megszakadt a vonal. Kedves hangja volt. – Posy

csak nagyon óvatosan tette hozzá: – Gondolom, ő a gyereked apja.

Hannah láthatóan megrémült.

– Remélem, nem mondtad el neki!

– Persze hogy nem. A testvéred vagyok. Én vagyok a fal közted és a világ között.

– Ezt szépen mondtad. – Hannah-nak nagy kő esett le a szívéről.

– Rosszul voltál?

– Igen. Hirtelen jött. Valószínűleg pszichoszomatikus alapon.

És többet aligha fogok megtudni erről, gondolta Posy, és mivel nem akarta kísérteni a szerencséjét, gyorsan témát váltott.

– Épp anya holnapi vacsoráját tervezem. Tudod, mennyire fontos neki a szép karácsony meg a tökéletes advent. És egészen mostanáig dugába dőlt minden terve, hiszen beteg volt szegény.

– Igen, én is nagyon sajnáltam. – Hannah elkezdte szárítani a haját, de gondolatban mintha egészen máshol járt volna.

– Szeretném, ha mi hárman, te meg én és Beth összeszövetkeznénk, és nagyon igyekeznénk, hogy ez az idei karácsony különlegesen szép legyen.

– Ezt hogy érted? Életemben nem töltöttem pulykát, és kötni sem tudok.

– Persze a vacsora is fontos, de inkább arra gondoltam, hogy próbáljunk nem összeveszni. Hogy ne kötözködjünk folyamatosan. Legyünk kedvesek egymáshoz. Mint a jó testvérek. – Még a saját fülében is elég hamisan csengett a javaslat, pedig ő találta ki.

Nem lepte hát meg, hogy Hannah elvigyorodott.

– Ez lesz a legfárasztóbb vacsora a család történetében. De nem számít, természetesen benne vagyok. Csak jó lenne megmondani Bethnek, hogy hagyja fenn a telefonját. Mert ha az a nő felhívja, mérget vehetsz rá, hogy fogadja a hívását. És akkor te leharapod a fejét, szóval pillanatok alatt vége lesz a testvéri édelgésnek.

– Te is leharapnád a fejét.

– Persze, mert az a nő egy szörnyeteg, és egyszerűen nem vagyok képes tétlenül ülni és hallgatni, ahogy Betht szekálja.

– Szóval neked is ez a véleményed – sóhajtotta Posy.

– Ez nem vélemény volt, ez tény.

– Irtó kemény főnök ez a Corinna.

– Nem. A kemény főnök az én vagyok. Viszont kiszámítható is vagyok, meg következetes, és világos elvárásokat fogalmazok meg. Corinna nem kemény főnök, hanem zsarnok, és az egészen más. Beth főleg azért akar újra

dolgozni, hogy visszanyerje az önbizalmát, az önmagába vetett hitét. Ha egy zsarnok a közvetlen felettese, azzal épp az ellenkező hatást éri el.

Posynak fogalma sem volt az üzleti életről, de logikusnak találta, amit a nővére mondott.

– Beth óriási megtiszteltetésnek érzi, hogy ez a nő megkereste, és felkérte a munkára.

Hannah homloka ráncba szaladt.

– Igazából nem kérte fel semmire, szóval egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy egyáltalán szándékában áll…

– Hogy mi?

– Semmi. Felejtsd el!

Posy azonban nem akarta elfelejteni.

– Komoly cégvezetőknek adsz tanácsot. Annyi eszed van, hogy nem is értem, hogyan fér el a fejedben. Nem tudnál Bethnek is segíteni?

– Miből gondolod, hogy szeretné, ha segítenék neki?

– Mert szüksége van segítségre. És mert mégiscsak a nővére vagy. Vagyis szabad akár kérés nélkül is közbeavatkoznod. Gondolj csak arra, mi lesz, ha nem segítesz: megint Corinnának fog dolgozni, és abba belepusztul.

– Nem hinném, hogy neki fog dolgozni.

– Abban reménykedsz, hogy Beth nem fogadja el a felkínált állást?

– Nem. Inkább azt gondolom… – Hannah megrázta a fejét, majd felvette a hajkeféjét. – De mindegy is. Ráérünk ezt később is megbeszélni. Mit főzünk holnap? Suzanne kedvenc ételeit?

Posy most hirtelen megint őrült idegesítőnek találta a nővérét.

– Még nem zártam le a Beth-féle témát, Hannah. Nem csinálhatod azt, amit most. Nem ejthetsz el folyton fura kis megjegyzéseket, anélkül hogy elmondanád, hová akarsz kilyukadni.

– Még nem közölhetem, milyen következtetésre jutottam, mert nem ismerem az összes tényt.

– Nem tudnál simán csak feltételezésekbe bocsátkozni, és pletyizni, mint minden normális ember?

– Nem.

– Elég furán működik az agyad. Időnként egyenesen félek tőled.

Hannah felkapta a fejét.

– Félsz tőlem? Mi ez a butaság?

– Hihetetlen, ahogy ránézel egy csomó számra, és azonnal felismered köztük az összefüggést, míg én semmit sem értek. Ilyenkor mindig azt érzem,

hogy sehol sem vagyok hozzád képest, és gyűlölöm ezt az érzést. Most miért nevetsz?

– Mert én is sokszor éreztem ezt veled kapcsolatban.

– Ugyan már! Mikor?

– Akarsz listát? Először is ott van az ügyességed és a sportosságod – magyarázta Hannah, és közben élénken gesztikulált a hajkefével. – Hihetetlenül erős vagy, és remek az egyensúlyérzéked. Sosem esnél le egy kerítésről.

– Te sem estél volna le, ha rendes cipő lett volna a lábadon.

– Hegyeket mászol meg.

– Egy hegyre bárki fel tud mászni. Látnád, milyen sokféle ember van azok között, akik bajba kerülnek odafenn, és mi hozzuk le őket. Különböző az életmódjuk, különbözőek a képességeik…

Hannah elmosolyodott.

– Elhiszem. Mégis mindenki számára te vagy a megmentő. Mert bátor vagy, ugyanakkor mindent tudsz a hegyről. Ha rád nézek, mindig olyan… szóval kicsinek és jelentéktelennek érzem magam.

– Ez őrültség! – Posy annyira megdöbbent, hogy lerogyott az ágyra.

– Nem az. Szerintem nagyszerű, hogy így értesz a praktikus dolgokhoz, a tetőfedéstől kezdve egészen a bárányok világra segítéséig.

– A bárányok többnyire minden segítség nélkül jönnek világra.

– Attól még biztosan érted, mire gondolok.

Posy nem tudta. Sosem gondolta, hogy bárkit elbizonytalaníthatnak a képességei, főleg nem a nővérét.

– Mindenki máshoz ért, másban tehetséges.

– Igen, ez igaz. Én a számok terén és a tények rendszerezésében vagyok jó. – Hannah a tükör felé fordult, és bekapcsolta a hajszárítót.

– Akkor is a tényekre hagyatkozol, ha a kapcsolataidról kell döntened?

Hannah kikapcsolta a hajszárítót, és ránézett a tükörből.

– Tessék?

Posy elpirult.

– Azt kérdeztem, párkapcsolati kérdésekben is a tények alapján döntesz-e. Tudod, ezen a téren nem vagyok valami jó, és… – Abban reménykedett, hogy ha megnyílik a nővérének, Hannah is elmond majd neki egyet-mást.

– Jól gondolom, hogy te most éppen párkapcsolati tanácsot akarsz kérni tőlem? Ez most valami vicc? – Hannah megpróbálkozott egy mosollyal.

– Nem, nem az. Te olyan okos vagy, és olyan logikusan érvelsz! Arra

gondoltam, hogy esetleg…

– A kapcsolatok alakulása minden logikának ellentmond. Szóval én sem vagyok valami jó ebben a dologban.

Posy fújt egy nagyot, és hirtelen felállt.

– Mondhatom, szép kis segítség vagy. Hogy a holnapi vacsorára vonatkozó kérdésedet megválaszoljam, Maggie főzött nekünk vadragut, és tegnap este át is hozta, amikor átjött meglátogatni anyát. Arra gondoltam, hogy készíthetnél hozzá krumplipürét. Én meg majd párolok egy kis paszternákot juharszirupban, és összedobok egy levest. Beth nagyon ért a sütéshez, úgyhogy a desszertet rábízom. És történjék bármi, semmiképp ne veszekedjünk, jó? Mára pedig valami nagyon egyszerű vacsora kellene.

– Ahogy akarod. Mire gondoltál?

Posy úgy döntött, nem óvatoskodik tovább.

– Mit szólnál ahhoz, ha pizzát sütnénk?

– Nem eszem pizzát, de a lányok biztosan örülnek majd. Én pedig összeütök magamnak egy salátát.

– Nem eszel pizzát? Soha?

Hannah csodálkozva pillantott a húgára.

– Te is tudod, hogy nem. Megszáríthatnám végre a hajamat?

– Persze. Szárítsd csak meg.

Posyt sosem zavarta igazán, hogy nem állnak közel egymáshoz Hannah-val, most mégis fájni kezdett a szíve emiatt.

Mit tegyen, hogy a nővére egyszer az életben végre őszinte legyen hozzá?

21

Suzanne

A családja még sosem igyekezett ennyire, hogy a lehető legjobb oldaláról mutatkozzon be.

Suzanne a konyhaasztalnál ült, és próbálta eljátszani, hogy sokkal erősebb, mint valójában. Az orvos szerint a fertőzés már lecsengett, de az asszony tisztában volt vele, hogy beletelik pár napba, mire teljesen visszanyeri az erejét. Okosabb lett volna, ha ma este is ágyban marad, de olyan ritkán fordult elő, hogy az egész család együtt volt, hogy nem akarta elszalasztani a lehetőséget. Különben is, a lányai átvállaltak minden munkát. Próbálták összehangolni a tevékenységüket, akár egy szinkronúszócsapat tagjai, csakhogy ők már elszoktak egymástól, így képtelenek voltak rátalálni a közös ritmusra. Suzanne-t meghatotta, hogy mégis megpróbálták, és azon morfondírozott, vajon ki fogja először elveszíteni a türelmét.

Mert furcsamód egyáltalán nem civakodtak. Nem volt feszültség a levegőben. Legalábbis nem túl nagy.

Posy csodálkozva nézte Hannah-t, aki a krumplipürét készítette.

– Olívaolajat teszel bele vaj helyett? Miért?

– Szeretem az olívaolajat.

– Azt értem, de a krumplipürébe mégiscsak… – Posy észbe kapott, és elhallgatott. – Jól van, biztosan nagyon finom lesz. De ha esetleg meggondolod magad, itt lesz a vaj…

– Nem szeretnék vajat tenni bele.

Ügyetlenül tettek-vettek a konyhában, tányérokkal és edényekkel csörömpöltek, megterítették az asztalt, jégkockát tettek a vizeskancsóba, és időnként összeütköztek a nagy jövés-menésben.

Ha nem fájt volna annyira a feje, Suzanne jót nevetett volna rajtuk.

Mindig is tudta, hogy a lányai nagyon különböznek egymástól. Már gyerekkorukban is így volt, és a jellemük azóta sem sokat változott. Már akkor is Hannah volt a megfontolt, Beth az álmodozó, Posy pedig úgy ugrándozott végig az életen, mint gondtalan gyermek a trambulinon.

Miért is gondolta, hogy kedve szerint alakíthatja hármuk kapcsolatát? Egy szülőnek az a feladata, hogy lehetőséget biztosítson a testvérkapcsolat kialakítására, és ő ezt megtette.

Beth kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját.

– Posy, te bontottad meg a tejszínt?

– Igen, tettem belőle egy keveset a levesbe.

– De az az én tejszínem volt! Úgy értem, nekem kell felvernem a desszerthez.

– Hát akkor most egy kicsit kevesebbet fogsz felverni – vetette oda Posy, miközben rászórta a levesre az apróra vágott petrezselymet.

Beth vett egy nagy levegőt, és Suzanne már várta, hogy mikor tör ki a veszekedés, de a középső lánya, ahelyett hogy kiabálni kezdett volna, elmosolyodott.

– Biztosan finom lesz a leves tejszínnel.

Suzanne és Stewart összenéztek. A férfi rántott egyet a vállán, jelezve, hogy nincs köze ahhoz, ami éppen történik. Aztán felállt, és hozott Suzanne-nek egy pohár vizet.

– Biztos, hogy nem kellett volna inkább ágyban maradnod? Tálcán is felvihettük volna a vacsorádat.

– Elegem van már a fekvésből. Jó itt.

Stewart ellent akart mondani, ezt a felesége azonnal észrevette, de aztán mégsem szólt semmit. Ő is pontosan tudta, milyen sokat jelent Suzanne-nek, hogy itthon van az egész család.

– Szólj, mielőtt elájulsz, hogy elkaphassalak – súgta oda neki, amikor visszaült mellé.

– Mikor ájultam én el?

– Hát, például amikor először találkoztunk, akkor majdnem… Persze ezt nem is vehetem tőled rossz néven.

Suzanne máskor biztosan visszavágott volna, de most nem nagyon működött az agya.

Ekkor érkezett meg Luke. Posynak a kanál is kiesett a kezéből, amikor meglátta.

– Már megint esik. – A férfi leverte a havat a lábáról, és felakasztotta a kabátját. – Valószínűleg vihar lesz. Tökéletes idő lesz az íráshoz.

Posy felvette a kanalat, és Suzanne figyelmét nem kerülte el, milyen piros az arca. Azt is észrevette, hogy a kisebbik lánya az egyetlen, aki nem üdvözölte azonnal és lelkesen Luke-ot, pedig Posy rendszerint igencsak beszédes volt, és mindig kedélyesen elcsevegett a bérlőivel. Mostanra azonban nyilvánvalóan változott a helyzet. A két fiatal között kialakulóban volt valami.

Szenvedély? Vonzalom? Szerelem?

Akármi is, Suzanne örült a dolognak.

A Callum-ügy nagyon megviselte Posyt. Eleve nem könnyű egy ilyen kis közösségben szerelmi kapcsolatot kialakítani, ráadásul Callum elég rosszul viselte a szakítást, és csúnyán viselkedett. Nem csoda, hogy Suzanne tudomása szerint Posynak azóta nem volt komoly kapcsolata.

– Jöjjön ide, Luke! – intett az üres szék felé. – Rég láttam! Remélem, elég meleg van a pajtában. Kap elég tűzifát? Rendesen fel van töltve a hűtője?

Luke valamiért a fiatal Stewartra emlékeztette az asszonyt. Ugyanolyan erős volt, ugyanolyan atletikus testalkatú. És ugyanaz a nyugalom áradt belőle, bár szenvedélyesen szerette azt, amit csinált. Igen, szenvedélyes volt, de nem mániákus. És ez tetszett Suzanne-nek.

– Ó, igen, a pajta nagyon kényelmes, és Posy igazán lelkiismeretesen gondoskodik rólam. Micsoda finom illatok! Ne segítsek valamit?

Suzanne-t már azzal elvarázsolta, hogy felajánlotta a segítségét.

– Hozott bort, ennél nagyobb segítség nem is kell.

– Üljön le, Luke! – biztatta Stewart, és az egyik üres székre bökött. – Isten hozta a bolondokházában! Hogy megy az írás?

– Ez az a kérdés, amire egyetlen író sem szeret válaszolni. – Luke helyet foglalt, és közben Posyra sandított. – Sajnos elég lassan megy. Még abban a fázisban vagyok, amikor el sem tudom képzelni, hogy ebből könyv lesz egyszer. Időnként rá kell néznem a korábban megjelent műveimre, hogy felfogjam, igenis lehetséges.

Beth felnézett a habverésből.

– Hány könyve jelent meg?

– Kettő. Ez lesz a harmadik.

– És miről szól? Arról, hogyan kell túlélni a hegyekben?

– Az a kettes számú könyvem volt. Ebben Észak-Amerika legjobb hegymászóútvonalairól írok.

Posy kimerte a tányérokba a levest, amelyből Luke feltűnően nagy adagot kapott. A beszélgetés az ételre meg a karácsonyra terelődött, végül Hannah leszedte a kiürült levesestányérokat, és az asztalra tette a ragut.

Suzanne közben azon töprengett, nem volt-e mégis igaza Stewartnak, és nem kellett volna-e ágyban maradnia, mert továbbra is gyöngének érezte magát.

– A krumplipürének fura íze van – mondta Ruby, miközben a köretet piszkálta a tányérján.

– Nagyon finom – szólt rá Beth. – Egyél!

– De hát…

– Vicky hogy van, anya? – kérdezte Suzanne-től Beth, miközben továbbadta a paszternákos tálat. – Jobban érzi már magát?

– Sokkal – felelte tele szájjal Posy. – Holnaptól már fél napig ő tartja a frontot a kávézóban.

– Fura íze van a krumplipürének! – ismételte meg Ruby, ezúttal hangosabban.

– Egyél, amennyi jólesik, a többit otthagyhatod – csitította Jason, akinek láthatóan kínos volt a lánya viselkedése. Lehajolt hozzá, és halkan magyarázott neki valamit.

Ahogy az unokáját figyelte, Suzanne egyszerre elfeledkezett a fejfájásáról és a gyöngeségéről.

Annak idején Posy is nagyon rossz evő volt. Cheryl és Rob hagyták, hogy azt egye, amit akar, de Suzanne-t annyira megdöbbentette a gyerek étrendje, hogy ez volt az első, amin sürgősen változtatott. Habozás és lelkifurdalás nélkül. Az egyetlen dolog, aminek a megevésére nem tudta rábeszélni Posyt, az a répa volt.

– Olyan ismerős a neve – mondta Luke-nak Beth. – És nem azért, mert olvastam volna a könyveit, mert sajnos egyik sem került a kezembe.

– Attól még láthattad egy könyvesbolt kirakatában. – Posy vizet töltött magának a kancsóból. – Vagy egy újságban is olvashattál róla. Ez elég hozzá, hogy ismerős legyen a neve.

– Igen, ez igaz – ismerte el Beth, de nem úgy tűnt, mintha elfogadta volna ezt a magyarázatot.

Hannah feltűnően csöndes volt egész este, mint Suzanne megállapította. Ahogy az asztalnál ült, a haja selymesen csillogott, és finom sminkje is nagyon elegáns megjelenést kölcsönzött neki.

Hirtelen eszébe jutott az az este, amikor Rob és Cheryl halálhírével érkezett vissza a házhoz, ahol a kis Hannah vigyázott a testvéreire, például a beteg Posyra, akinek hideg vizes borogatással próbálta levinni a lázát.

A rendőrök felajánlották, hogy majd ők tájékoztatják a gyerekeket, de Suzanne ragaszkodott hozzá, hogy személyesen beszéljen a lányokkal.

Bár majdnem belehalt a bánatba, muszáj volt összeszednie magát, hogy támaszt nyújthasson a legjobb barátnője gyermekeinek.

Hannah üres tekintettel bámult a semmibe, míg Suzanne meg nem kérdezte tőle, érti-e, amit mondott. A terapeuta, akitől tanácsot kért, hangsúlyozta, mennyire fontos, hogy a „halott” szót használja. Így aztán megtette, de

valahányszor kimondta a szót, összerezzent, mert az volt az érzése, hogy újabb csapást mér ezekre az egyébként is összetört kicsikre.

Azt sem tudta, melyikükkel foglalkozzon először. Mindegyiknek más-más szükségletei voltak, így aztán Suzanne kénytelen volt háttérbe szorítani a saját igényeit.

Stewart nélkül valószínűleg összeomlott volna. Vagy mégsem? Egyedül ő maradt ezeknek a szerencsétlen kislányoknak, és úgy érezte, nem hagyhatja őket cserben. Ők lettek az élete középpontja. Miattuk kelt fel minden reggel. Miattuk küzdötte le a bűntudatot és a depressziót, ők adtak értelmet minden egyes napnak.

Vagyis Suzanne volt a lányok támasza, és ők lettek Suzanne támaszai. Mivel gondoskodnia kellett róluk, kénytelen volt valamilyen szinten önmagáról is gondoskodni.

– Ó, tudom már! – Beth leejtette a villáját, és a nagy csörömpölésre mindenki elhallgatott az asztalnál. – Luke…

Luke nyugodtan ült vele szemben, de mintha valami furcsa óvatosság költözött volna a tekintetébe.

– Igen?

– Luke Whittaker?

Posy kissé feszültnek tűnt.

– Beth, mi ez az egész? Nem értem, miért lovagolsz ezen.

– Már tudom, miért volt ismerős a neve! Néhány hónapja hagyott egy üzenetet a rögzítőmön, és azt mondta, hogy beszélni szeretne velem a… – Beth hirtelen elnémult, szeme Suzanne pillantását kereste.

Suzanne ismerte ezt a tekintetet. Pontosan tudta, mit akart mondani Beth. A „baleset” szó volt az, amit nem mondott ki, mert tisztában volt vele, hogy Suzanne nem szeret erről beszélni, és tiszteletben tartotta a kívánságát.

Ami azonban meglepte, az Beth éles hangja volt. Még sosem hallotta Betht ilyennek.

Arra számított, hogy Luke tagadni fogja a vádat, de a férfi ehelyett csak letette a villáját, és ennyit mondott:

– Nem hívott vissza.

– Jogomban állt. Maga viszont nem szólt, amikor a kávézóban Posy bemutatott minket egymásnak. Nem mondta, ki maga.

– Bemutatkoztam.

– De pontosan tudta, hogy több hónap után nem fogom összefüggésbe hozni a nevét a telefonüzenettel. – Beth olyan hirtelen ugrott fel a helyéről,

hogy a szék lába megcsikordult a konyhakövön. A hangja elcsuklott, és Suzanne nem tudta volna megmondani, hogy a dühtől-e, vagy a fájdalomtól.

Az agya különben sem dolgozta még fel a történéseket, olyan volt, mintha lemaradt volna, és csak loholna az események után. Mindenesetre rossz érzései voltak ezzel az egésszel kapcsolatban. Nagyon rossz érzései.

– Engem is felhívott. – Hannah letette a szalvétáját az asztalra, noha a tányérja még félig tele volt. Nyugodtabbnak tűnt, mint Beth, de a hangja elég fagyosan csengett. – Mondja csak, miben mesterkedik, Luke?

– Várjunk csak egy percet! – csapta le a poharát Posy. – Mióta beszélünk így a vendégeinkkel? Nem értem, mit akartok Luke-tól… Miért hívott volna fel benneteket hónapokkal ezelőtt? Hiszen akkor még nem is ismertétek egymást!

Akár egy tigris, úgy védte meg Luke-ot a nővérei támadásától.

Ez is olyasmi volt, amit Suzanne csak ritkán látott. Posy általában véve könnyen kezelhető volt, és kiegyensúlyozott, de valahogy most senkinek nem sikerült a legjobb oldaláról bemutatkoznia.

Suzanne még sosem látta ilyen idegesnek a három lányát.

A családi harmónia homlokzata határozottan repedezni kezdett. Suzanne tökéletes karácsonyról szóló ábrándjai pedig egyre inkább elhalványultak.

Ki kell derítenie, miért hívta fel Luke a lányokat! Meg kell védenie őket!

– A szüleink tragédiájáról akar írni, igaz? – csapott az asztalra Beth. – Magát minden érdekli, ami a hegyekkel kapcsolatos… Nem lehet, hogy maga újságíró?

– Nem vagyok újságíró. Könyveket írok, és hegyet mászom.

– Akik könyveket írnak, igen gyakran dolgoznak különféle újságoknak is. De gondolom, íróként sokkal könnyebb más emberekhez közel kerülni, úgyhogy a másik foglalkozásával ritkán dicsekszik. – Beth Hannah-hoz fordult. – Téged is felhívott? De kár, hogy nem mondtad! Összedughattuk volna a fejünket…

– De Beth!

Posy ráförmedt a nővérére, Beth azonban ügyet sem vetett rá.

– És amikor egyikünk sem reagált a telefonhívására, egyenesen ideutazott, hogy megkörnyékezze Posyt. Magának aztán van bőr a képén! Sokan próbáltak meginterjúvolni minket a balesetről, de annyira elszánt senki sem volt, hogy lefeküdjön a húgommal abban a reményben, hátha szerez egy kis információt.

– Ó, kösz! – Posy láthatóan közel állt a síráshoz. – Olyan jóleső érzés, ha a

testvéred a családi vacsorán világgá kürtöli a legbensőbb titkaidat! Majd figyelmeztess legközelebb, hogy neked semmit sem érdemes elmondanom.

– Beth! – Jason hangja ostorként csattant, jelezve, hogy gyerekek is ülnek az asztalnál.

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Beth nem is hallaná. Erre a férfi még egyszer rászólt, Beth pedig ránézett, és olyan kábán pislogott, mintha álmából ébredt volna. Látta Ruby ijedt arcocskáját és Jason feszült ábrázatát.

– Sajnálom – motyogta bűntudatosan. – Ne haragudjatok…

– Posy néninél szeretnék aludni – mondta Ruby. – Mióta Bugsyt elveszítettem, félek a sötétben.

– Alhatsz nálam, az én ágyamban – nyugtatta meg Melly.

– Tényleg? – Az asztalnál Ruby volt az egyetlen, akinek a szemében öröm csillogott.

Jason a pillantását szigorúan Bethre szegezte, még akkor is, amikor felállt.

– Átviszem a lányokat a nappaliba – mondta. – Bekapcsolom nekik a tévét. Legyetek csendesek – tette hozzá nyomatékkal.

– Otthagyhatom a krumplipürét? – kérdezte Ruby, majd a választ meg sem várva kiügetett a konyhából. Olyan öröm tükröződött az arcán, mintha ígéretet kapott volna rá, hogy idén korábban kezdődik a karácsony.

Suzanne azt kívánta, bárcsak ő érezné ilyen jól magát. A szíve őrülten kalapált, a gyomra forgott, és egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ez még mindig az influenza utóhatása. Ahogy a poharáért nyúlt, észrevette, hogy a keze is reszket. Luke a balesetről akart beszélni velük? De miért?

– Már többször is megkerestek titeket különböző újságírók? – ismételte döbbenten. – De hát miért nem említettétek nekem soha?

– Mert tudjuk, hogy nem szeretsz a történtekről beszélni.

Azért, hogy megvédjék… Hát persze!

Suzanne Luke-ra pillantott, ám az ő arca kifejezéstelen maradt, amikor megszólalt:

– Biztosíthatok mindenkit, hogy más vagyok, mint azok az emberek, akik eddig a balesetről érdeklődtek.

– Na persze. Gondoltam, hogy különbnek hiszi magát mindenkinél – vágta oda Beth. Most, hogy a gyerekek távoztak, visszatért a hangjába az él.

– Természetesen nem erről van szó.

Hanem miről? Suzanne csodálkozott, miért nem teszik fel a lányai ezt az egyszerű kérdést, ahelyett hogy találgatnak, de Beth a jelek szerint úgy vélte, ő már mindent tud.

– Megkapott minden információt, amire kíváncsi volt, mondja? Elárulja, mikor jelenik meg a cikk?

Suzanne-t megijesztette a gondolat, hogy esetleg tényleg újságcikk készül a balesetről. Nem akarta újra átélni a sok szörnyűséget, amit már annyiszor átélt az elmúlt évek során. Azt hitte, már csak a rémálmoktól kell félnie, de úgy tűnik, tévedett. Ennek az egésznek sosem lesz vége. A kérdéseknek. A spekulációknak. A vádaskodásoknak.

A tenyere izzadni kezdett, a szíve hevesen vert.

Aztán érezte, ahogy Stewart ujjai az övéi köré fonódtak. A férfi rövidre zárhatta volna a beszélgetést, de valamiért mégis úgy vélte, hogy hallania kell ezeket a dolgokat. És természetesen neki volt igaza.

Akármi is lesz a vége, kibírja! Mindannyian ki fogják bírni.

Posy harciasan felállt.

– Elég ebből, Beth!

De Hannah közben magához ragadta az irányítást.

– Kinek ír? Egy magazinnak? Vagy blogot vezet az interneten? És mi az alkalom? A huszonötödik évforduló talán? Ne tegyen úgy, mintha véletlenül jött volna el ide! Nem fogjuk megengedni, hogy Suzanne-t bántsa, ne is reménykedjen!

Hannah is a védelmére kelt hát… A feszültség ellenére Suzanne keblét büszkeség dagasztotta, amiért a lányai meg akarják védeni. Ennyi összefogást és testvéri együttműködést az elmúlt tíz évben nem látott, mint ezen a mai estén. És ez a szövetség sokkal természetesebbnek tűnt, mint a mesterkélt kedvesség, amivel a vacsorát igyekeztek lebonyolítani. Ha nem lett volna ez a nagy zűrzavar Luke körül, Suzanne akár áttörésnek is tekinthette volna ezt a pillanatot.

Miért pont ennek a témának kellett összehoznia a lányokat?

Miért kell a múltban vájkálni?

Luke kihúzta magát.

– Nem is állítottam, hogy véletlenül jöttem.

Posy visszahuppant a székére, a harciasságát mintha elfújták volna.

– Hát akkor…? – Láthatóan ugyanúgy megdöbbent, mint Suzanne. – Én ezt nem értem. Ha nem véletlenül jöttél, akkor miért? Milyen céllal? Mi folyik itt egyáltalán?

Suzanne pontosan ugyanezeket a kérdéseket tette fel magának.

Miért akar Luke a balesetről beszélgetni vele, ha nem újságíró?

– Nem azért vagyok itt, hogy összerakjak egy jó sztorit, és nem is azért,

mert interjút szeretnék készíteni valakivel. És még valami, ami nagyon fontos. – A férfi nyomatékosan Posy szemébe nézett. – Nem azért jöttem össze veled, mert bármi előnyt vártam ettől. Remélem, ezt te is pontosan tudod.

– Honnan tudhatnám? – Posy hangja reszketett. Szeretett volna hinni a férfinak, ám nem tudta, hihet-e neki. – Tényleg felhívtad a nővéreimet?

Suzanne is vívódott magában. Kedvelte Luke-ot, ugyanakkor aggódott Posy miatt, aki lám, megbízott benne, pedig a férfi nem volt őszinte hozzá.

– Bizony – vágta rá Beth. – És azt mondta rá az üzenetrögzítőre, hogy a szüleim balesetéről akar beszélgetni velem.

– Én már csak azt szeretném tudni – jelentkezett szólásra Hannah is –, hogy ha maga nem újságíró, és különben is egészen más, mint az összes többi jelentkező, aki megkeresett minket az elmúlt években, akkor mégis miért érdekli a dolog?

Hosszú, nyomasztó csönd támadt.

– Azért, mert nem csak a maguk szülei haltak meg abban a balesetben – felelte végül Luke. – Hanem az enyémek is.

Suzanne hirtelen nagyon messziről kezdte hallani a hangokat. Mintha vattával telt volna meg a szoba körülötte.

Luke szülei is meghaltak? De hiszen ez azt jelenti…

Kisebbfajta ribillió támadt, mert hirtelen mindenki egyszerre kezdett beszélni. Aztán elhallgattak, és minden szempár Suzanne-re tapadt, mintha azt vizslatnák, vajon mekkora megrázkódtatással járt számára az iménti vallomás.

Az asszony szája egészen kiszáradt, de azért meg tudott szólalni:

– Lindsey-nek és Davidnek, a másik párnak, akik aznap velünk másztak, volt egy kisfia.

– Én vagyok az a fiú – mondta Luke, és viszonozta a pillantását.

Suzanne érezte, hogy Stewart megszorítja a kezét, de nem nézett rá. Próbált emlékezni.

– Az ő nevük Palmer volt. Önt viszont Whittakernek hívják.

– Anyám nővére, Trudy fogadott örökbe, akinek Whittaker volt az asszonyneve. Elég nagy médiafelhajtás volt a baleset körül, és a nagynénémék azt szerették volna, ha nyugodt gyerekkorom van. Ezért a saját gyerekükként neveltek fel, új nevet és új otthont adtak nekem. Manhattanben laktak, vagyis nagyon messzire kerültem a régi életemtől. Eltűntem a színről. Nem voltam többé az az ember, aki iránt bárki érdeklődött volna.

– Nekem nem volt ilyen szerencsém – suttogta Suzanne, és tudta, hogy a szapora pulzusának semmi köze a korábbi vírusfertőzéshez. – Engem folyton zaklattak, mert én voltam az egyetlen túlélő. Hallottam rólad, de a neved sem tudtam. És Trudyt hiába kérdeztem…

Hirtelen elöntötte az izzadság, aminek megint csak nem volt köze az influenzához.

Még mindig a fülében csengett Trudy Whittaker gyűlölködő hangja, ahogy a szemrehányásaival halmozta el.

Hogy lehet, hogy csak maga élte túl? Miért nem segített a többieken? Miért nem mentette meg a húgomat?

Suzanne önmagának is gyakran feltette ezeket a kérdéseket, de ettől nem volt könnyebb megválaszolnia őket.

Luke-nak már a tekintetéből kiderült, hogy mindent tud, ismeri a részleteket.

– A nénikém néhány éve meghalt.

Suzanne vett egy nagy levegőt.

– Engem hibáztatott. Azt mondta, miattam haltak meg.

– Ez nem igaz. – Stewart közelebb húzódott hozzá, és átölelte a vállát. – Te is tudod, hogy nem az.

– A nagynéném is tudta – mondta Luke. – Évekkel később sokat beszélgettünk erről. Hogy mennyire kiborult a baleset után, és hogy akkor minden felelősséget magára hárított. Valakit okolnia kellett, és maga volt az egyetlen, aki életben maradt.

– Ha bárki is hibáztatható, akkor leginkább Rob – vetette közbe Stewart.

– Tudom – biccentett Luke.

– Honnan? – szakadt ki a kérdés Suzanne-ből, aki nem erre a válaszra számított.

– Mert az elmúlt években sokakkal beszéltem. Kutattam, nyomoztam, és rátaláltam olyanokra, akik ismerték őt. Akik együtt másztak vele. Hegymászó körökben az a hír járta róla, hogy vakmerő, sőt határozottan felelőtlen. Mindig tovább megy egy lépéssel a biztonságosnál. Kockázatos dolgokat csinál. Sokan voltak, akik az első közös mászást követően soha többé nem akartak vele tartani.

Stewart félretolta a tányérját.

– Ha Cheryl nem lett volna, Suzanne sem mászott volna vele.

– Vagyis tulajdonképpen a mi apánk ölte meg Luke szüleit? – kérdezte Beth halkan, és a hangja már egyáltalán nem csengett dühösen, inkább

bizonytalanul.

– Elég ebből! – Suzanne kibontakozott a férje karjából. Úgy érezte, muszáj helyretennie a dolgokat. – Rob mégiscsak a lányok apja. És különben is, halottakról vagy jót, vagy semmit.

– De én tudni akarom az igazat. – Posy arcából kiszaladt minden vér, olyan fehér volt. – Apa tényleg feleslegesen kockáztatott?

– Tényleg. – Ezúttal Hannah volt az, aki válaszolt a kérdésre. – Emlékszem, anyával is gyakran beszéltek erről. Anya mindig próbálta megígértetni vele, hogy ha elromlik az idő, visszafordulnak. De apánk csak legyintett, és sosem volt hajlandó megígérni semmit. „*Óvatosabbnak kellene lenned, hiszen már apa vagy! – mondogatta elkeseredve anya, mire ő csak annyit vetett oda:* – Most is ugyanaz az ember vagyok, akihez hozzámentél.”

Na igen, gondolta Suzanne. Ez nagyon is Robra vall.

– Szóval akkor Bethnek igaza van – mondta színtelen hangon Posy. – Apánk felelős anyánk és Luke szüleinek haláláért.

– Ez nem ilyen egyszerű, kedves. – Suzanne előrehajolt, hogy megvigasztalja. – Tudod, van az úgy, hogy csak úgy megtörténnek a dolgok. Nem kaptunk viharjelzést aznap reggel. Ha kapunk, én biztosan visszafordultam volna. Voltak jelek, az igaz. Apróságok, amik mutatták, hogy talán nincs minden rendben. Bár talán csak azért éreztem így, mert voltak feszültségek a csoportban. De kétlem, hogy ezeknek a feszültségeknek bármi szerepük lett volna a tragédiában. A baj az volt, hogy rosszkor voltunk rossz helyen.

– Viszont ha apánk nincs, akkor valószínűleg nem lettetek volna rosszkor rossz helyen.

– A lavinák kilencven százalékát emberi tevékenység váltja ki – mondta tompán Hannah, aki egyáltalán nem érdeklődött sem a hegyek, sem a mászás iránt.

Az, hogy mégis ismerte a statisztikákat, mutatja, milyen komoly traumát éltek át a testvérek.

Beth Luke-hoz fordult.

– Sajnálom, hogy elveszítette a szüleit. De miért titkolózott előttünk? Miért nem mondta meg, kicsoda? Lehetett volna őszinte velünk…

– Persze, lehettem volna, de nem tudtam, hogyan csináljam. Ezért próbáltam először önnel és a nővérével felvenni a kapcsolatot, és nem Suzanne-nel. Meg akartam kérdezni, mit gondolnak, hogyan közelítsem meg a témát. Ez a baleset már így is sokakat tönkretett. Többek között a

nénikémet is, aki utólag maga is belátta, hogy rettenetesen viselkedett. Nem akartam ajtóstul rontani a házba, és tetézni a már elkövetett hibákat. – Rápillantott Suzanne-re. – Tudom, hogy a bocsánatkéréssel már elkéstem így, több évtized után, de higgye el, Trudy néni nagyon megbánta, hogy akkor olyan csúnyán beszélt magával. Sokáig fontolgatta, hogy egyszer személyesen eljön, és bocsánatot kér, de nem tudta, hogyan tehetné, amikor legutóbb olyan bántóan beszélt önnel. Tartott tőle, hogy a találkozás csak feltépi a régi sebeket, és csak még inkább elront mindent. Hát ezért nem mertem én csak úgy betoppanni. Gondoltam, hagyok magamnak időt, hogy körülnézzek, és felmérjem, mekkora kárt okozok azzal, ha elmondom, ki vagyok. Eredetileg nem is akartam tovább maradni egy-két hétnél, de aztán beleszerettem a faluba, a pajtába és… – Hirtelen elhallgatott. – És az itteni életbe.

Suzanne élt a gyanúperrel, hogy eredetileg valami egészen mást akart mondani. Mégpedig azt, hogy Posyba szeretett bele.

Úgy tűnt számára, mintha hosszú órák, és nem néhány perc telt volna el azóta, hogy eltöprengett rajta, vajon mi van kettejük között.

Lebámult a tányérjára, melyen már kihűlt a vacsora. Megtett minden tőle telhetőt, hogy eltemesse a múltat, aztán hirtelen történt valami, és kiderült, hogy mostanáig csak arra várt, hogy kiáshassa.

– Részvétem Trudy halála miatt, és nagyon sajnálom, hogy végül nem jött el, mert szívesen beszéltem volna vele. Én nem mertem felvenni vele a kapcsolatot, hiszen nem tudhattam, hogy már nem gyűlöl annyira, mint huszonöt éve.

Stewart mondani akart valamit, de az asszony futólag megérintette a karját, hogy elhallgattassa.

– A baleset után rengeteget agyaltam rajta, mit tehettem volna másképp. Másik útvonalat kellett volna választanom? Vagy valahogyan rá kellett volna bírnom Robot a visszatérésre? Minden lehetőséget átgondoltam, folyamatosan azon törtem a fejem, megakadályozhattam volna-e valahogyan a tragédiát. Életben maradtak volna-e ők négyen, ha én valamiben máshogy döntök?

Hannah felállt.

– A tények makacs dolgok, és a tények azt mutatják, hogy nem tehettél volna semmit másként. És ez csak az érem egyik oldala, mert ott van még egy másik tény is, nevezetesen, hogy apánk zsarnok volt. – A hangja remegett, érezhető volt, hogy minden bátorságát össze kellett szednie ehhez a

kijelentéshez. – Azt akarta, hogy mindenki úgy táncoljon, ahogy ő fütyül, és ha a többiek nem így tettek, akkor dühbe gurult, és ordítozni kezdett. Ne tégy szemrehányást magadnak, Suzanne! Nem tudom, apám hibája volt-e a baleset, de abban biztos vagyok, hogy nem a tiéd.

– Abban én is biztos vagyok. – Posy megkerülte az asztalt, és megölelte az anyját. – És nem kell tovább beszélnünk erről, ha nem akarsz. Tudom, hogy rosszul viseled ezt a témát. Szóval, Luke, az lenne a legjobb, ha most elmennél.

– De Posy…

– Nem haragszom rád, de meg kell hogy értsd: anyát felzaklatja ez a téma, szóval hidd el, az lenne a legokosabb, ha most elmennél.

– Posynak igaza van – csatlakozott a húgához Hannah is. – Megértem, hogy maga is súlyos traumát szenvedett el kiskorában, de bármilyen szándékkal jött is ide, önzés volt, hogy nem gondolt bele, milyen következménnyel járhat ez a találkozás anyámra nézve. Nem akarom, hogy még inkább felzaklassa őt.

Anyámra nézve.

Suzanne összerezzent. Jól hallotta? Hannah először nevezte őt az anyjának.

A szíve egyszerre megtelt hálával és szeretettel. És mintha egyre nőtt volna… Egy idő után betöltötte a mellkasát, megnehezítve a légzést.

Aztán Luke-ra pillantott, és rájött, hogy kicsit el kell halasztania az öröm pillanatát.

– Luke…

– Igazuk van a lányainak – szakította félbe a férfi. – Nem kellett volna idejönnöm. Jó ötletnek tűnt, de valójában nem volt az. – Hátratolta a székét, és felállt. – Kifizetem a bérleti díjat február végéig, ahogy megbeszéltük, de még ma elutazom.

– Üljön le, Luke. Nem kell elmennie. Szeretnék beszélni magával. – Suzanne tényleg ezt szerette volna, bár tudta, hogy először a családtagjaival kell néhány szót váltania.

– Anya, erre nincs semmi szükség – avatkozott közbe Beth. – Már önmagában a telet és a karácsonyt is épp elég nehezen viseled, nem hiányzik még ez is.

– Jól mondod – helyeselt Posy, és az asszony felsóhajtott. Évek óta várt arra, hogy Beth, Posy és Hannah megértsék egymást, és most pont ebben az ügyben kell egységfrontot képezniük! – Lányok, hallgassatok ide… – Kibontakozott Posy öleléséből, és észrevette, hogy a lába még mindig remeg.

– Most rajtam a sor, hogy mondjak néhány dolgot. Először is, való igaz, hogy nem szívesen beszélgetek a szerencsétlenségről. Ez az én módszerem arra, hogy ne a baleset árnyékában kelljen élnem az életemet. De ti valamiért arra következtettetek ebből, hogy gyönge és törékeny virágszál vagyok, ami szerencsére nem igaz.

Beth homloka ráncba szaladt.

– De anya…

– Higgyétek el, értékelem, hogy meg akartok védeni, mégis arra kérlek titeket, hogy ha legközelebb felbukkan egy újságíró, aki a balesetről akar beszélgetni, adjátok meg nekem a számát, hogy magam beszélhessek vele. Megértettétek?

– De hát…

– Azt kérdeztem, megértettétek-e.

Beth és Hannah összenéztek.

– Igen.

– Akkor jó. Most pedig azt szeretném, ha mind elmennétek, mert szeretnék négyszemközt beszélni Luke-kal.

Posy zsebre dugta a kezét.

– Szó sem lehet róla! Nem mozdulok innen. Vonszoljatok el, ha akartok.

Suzanne Stewartra pillantott, aki mostanáig némán figyelt. Látszott rajta, hogy aggódik Suzanne-ért, ugyanakkor ő volt az egyetlen ember a társaságban, aki tökéletesen megértette őt. Aki tudta, miért kell ezt tennie.

– Tartsátok tiszteletben anyátok kívánságát. Ha kettesben akar beszélni Luke-kal, hagyjuk őket magukra.

Az ő szavának a jelek szerint nagyobb súlya volt, mint Suzanne-ének, mert a három lány, vonakodva bár, de mindjárt elindult az ajtó felé.

– Itt leszünk ám a közelben! – szólt vissza a küszöbről Beth.

– Nem kell, hogy itt legyetek. – Ha nem lett volna ilyen komoly a helyzet, Suzanne biztosan elmosolyodik. – Vegyetek fel kabátot, és menjetek sétálni!

– De hát esik a hó! – döbbent meg Hannah.

– Akkor menjetek át a Glensay Innbe, és üljetek be a kandalló mellé egy italra! Úgyis csak egy évben egyszer lehettek együtt így hárman, bőven van miről beszélgetnetek, nem?

A három lány erre elsomfordált, és Suzanne magára maradt a férjével meg Luke-kal. Stewartra pillantott, aki mindig olyan biztos támasza volt a nehéz időkben.

– Maradj! – kérte, mire a férfi becsukta az ajtót.

– Nem is akartam elmenni – jelentette ki Stewart, majd az asztalra tett egy üveg whiskyt és három poharat.

Luke félretolta a tányérját, és hátradőlt a széken.

El is mehetett volna, gondolta Suzanne. Hiszen megvádolták, sértegették, mégis itt van.

Erős fickó. Nemcsak testileg, hanem lelkileg is igen ellenálló. A szülei büszkék lennének rá.

Luke felhajtotta a pulóvere ujját könyékig, és előrehajolt.

– Biztosan van hozzám pár kérdésük. Mire kíváncsiak?

– Rád. Jó lenne többet tudni rólad. Eszembe jutottál jó néhányszor az elmúlt huszonöt évben, érdekelt, hogy vagy, mi van veled. Reméltem, hogy talpra tudtál állni a történtek után.

Valóban gondolt Luke-ra, és az iránta való aggodalomba bűntudat vegyült. A bűntudat állandó társa volt az elmúlt évtizedekben. Marta, pusztította a lelkét, akár a sav.

Stewart kitöltött egy-egy pohár whiskyt mindhármuknak.

– Nekem nagyon úgy tűnik, hogy rendben van az élete. Ugye iszol velem egy whiskyt, fiam?

– Erre a whiskyre sosem mondanék nemet.

Minden olyan normális volt. Olyan hétköznapi.

Suzanne nézte, ahogy Luke megemeli, majd az ajkához érinti a poharát. Nézte, amint kortyol egy nagyot, és látta, hogy a szeme lámpásként gyúl ki.

Eszébe villant, hogy amikor régen gondolkodott róla, mindig egy kisfiút látott maga előtt. Egy árva, összetört, síró gyereket.

De a férfi, aki szemközt ült vele, kicsit sem tűnt megtörtnek. Nem bújt el az élet elől, hanem kitárt karral fogadott minden örömteli pillanatot. Erő és elszántság sugárzott belőle.

– Posy elmondta, hogy fenn voltál a Rainieren. – Neki nem volt semmi kedve újra felmászni oda. Azok után, ami ott történt, messziről elkerülte a hegyet.

– Igen. – A fiatalember mosolya olyan volt, mint fény az alagút végén. – Már tizennyolc évesen megküzdöttem ezzel a kísértettel.

Az arcán nyoma sem volt a félelemnek. Még csak a régi sebek nyomai sem látszottak rajta. Sértetlennek tűnt.

– Mesélj magadról! – kérte Suzanne. – Hogy lehet, hogy Manhattanben nőttél fel, mégis hegymászó lettél, mint a szüleid? Mindent tudni akarok rólad!

Itt volt az ideje, hogy ne csak elképzelje Palmerék fiának életét.
Eljött az igazság pillanata. A teljes igazságé.

22

Posy

– Hát akkor… – mondta Beth, és lehuppant a szokásos asztaluk mellé a kandalló közelébe.

– Nos… – Hannah is ugyanezt tette, de kicsit lassabban, óvatosabban.

– Meg akartuk védeni, erre kidobott minket. – Posy intett Aidannek, aki a bárpultnál állt. – Én még mindig nem tudom elhinni.

– Én meg azt nem tudom elhinni – tódította Beth –, hogy Luke Palmer behálózott, és lefeküdt veled. Micsoda aljasság!

– A neve Luke Whittaker – helyesbített Posy élesen. – Úgy látom, abból indulsz ki, hogy csak színlelte az irántam való érdeklődését, mert valójában az egész valami gonosz terv része volt. – Posynak még nem volt ideje rá, hogy megeméssze a történteket, úgyhogy nagyon nem szeretett volna most Luke-ról beszélgetni. Senkivel.

Össze volt zavarodva, és úgy érezte, elárulták. Emellett tagadhatatlanul dühös is volt. Hosszú idő óta először került valakihez közel, igazán közel, ráadásul Luke-nak többet mutatott meg magából, mint eddig bárkinek. És most Bethnek köszönhetően kételkedni kezdett abban, ami kialakult köztük. Abban sem volt biztos, hogy egyáltalán volt-e ott valami.

– Hogy őszinte legyek, megbántam, hogy bármit elmondtam neked. Nem volt szép tőled, hogy visszaéltél a bizalmammal, és világgá kürtölted, amit megtudtál tőlem. Pocsék érzés megalázottnak és kiszolgáltatottnak lenni…

– Nem akartalak megbántani – dünnyögte lehajtott fejjel Beth. – Épp ellenkezőleg. Védeni akartalak. Felment bennem a pumpa, amikor arra gondoltam, hogy ez a gazember kihasználta a kishúgomat.

– Először is nem vagyok kicsi. Másodszor nem értem, hogyan beszélhetsz kihasználásról egy olyan dolog esetében, mint a kölcsönös megegyezésen alapuló, élvezetes szex. És végül harmadszor, nem szorulok senki védelmére. Még a tiétekre sem, bár el kell ismernem, hogy ha együtt tevékenykedtek a konyhában, félelmetesebbek vagytok, mint bármelyik szikla, amit valaha megmásztam.

Aidan mosolyogva lépett oda az asztalukhoz.

– Posynak itt a szokásos sör, Bethnek a fehérbor, és neked mit hozzak, Hannah?

– Ásványvizet. Kösz, Aidan.

Posy mogorván bámult bele a tűzbe.

Vajon Luke mikor akarta elmondani az igazat? Még a közös expedíciójuk előtt? Vagy közben? Az egyik együtt töltött éjszaka után egyszer csak feléje fordult volna a sátorban, és mintegy mellékesen megjegyzi: *Már rég el akarok mondani neked valamit…*?

Azt hitte, van kettejük közt valami. Valami nagyszerű, valami különleges…

Alighanem rosszul hitte.

– Beszélgetnünk kellene, ahelyett hogy alkoholba fojtjuk a bánatunkat – vetette fel Beth.

– Ez az én ügyem – tett hárító mozdulatot Posy. – És én pillanatnyilag csak Luke-ot akarom megfojtani.

Lehet, hogy a férfi csak szexet akart? És ha igen, akkor az vajon baj? Végtére is egyikük sem tett semmiféle ígéretet a másiknak.

– Sajnálom. Nem kellett volna semmit sem mondanom ott az asztalnál. De nem lehet, hogy most rám vetíted a dühöt, amit Luke iránt érzel?

– Nem. Te csak azt a dühöt kapod, amit megérdemelsz.

Bethnek nyilvánvalóan rosszulesett a szemrehányó hang.

– Akkor semmi kifogásom a bánatunk alkoholba fojtása ellen. – Hannah-ra pillantott. – Miért vizet kértél? Ne legyél már ilyen ünneprontó! Tényleg a nap minden egyes percében muszáj tökéletesnek lenned?

– Nem vagyok tökéletes, és mivel nem írom neked elő, mit igyál, nem értem, mitől lennék ünneprontó. – Hannah letekerte a sálját, aminek következtében néhány hópehely szállingózott a padlóra.

Posy eltöprengett, vajon mikor akarja Hannah elmondani Bethnek, hogy gyereket vár. Ha így folytatja, megszületik a baba, anélkül hogy bárkinek a fülébe jutna a terhesség híre. Bár, tekintve Beth hajlamát a titkok kifecsegésére, talán nem is lehet Hannah-tól rossz néven venni, hogy egyelőre megtartja magának a nagy hírt.

Aidan meghozta az ásványvizet és a poharat, melyben a jégkockák mellett egy szelet citrom is lapult.

– Akarnak enni is valamit a hölgyek?

– Köszönjük, de már vacsoráztunk. Bár ha van még abból a datolyás karácsonyi pudingból, amit karamellöntettel tálaltatok, azt például szívesen megkóstolnám. – Beth letette a táskáját a széke mellé, aztán mentegetőzve a testvéreire pillantott. – A kis családi válsághelyzetnek hála, nem volt időm megenni a másodikat. Bár lehet, hogy ennek az olívaolajos krumplipüré az

oka, ami szerintem is eléggé furára sikerült.

Hannah keresztbe tette karcsú lábát.

– Van fogalmad róla, mit művel a vaj az artériáiddal?

– Persze. Felkészíti őket a datolyás karácsonyi puding és a karamellszósz érkezésére. Ide azzal a pudinggal, Aidan! Ja, és lehetőleg három kanalat kérünk hozzá!

– Két kanalat – szólt közbe Hannah. – Én nem eszem szénhidrátot.

Posynak eszébe jutott a beszélgetés, amit Adammel folytatott.

– De igen. Pizzát például szoktál enni. Sőt még táncolsz is pizzázás közben.

Hannah rábámult.

– Mit mondtál?

– Semmit. Felejtsd el! – Posy nem akart Hannah-val foglalkozni, túlságosan lefoglalta az, hogy önmagát sajnálja.

Hannah azonban előrehajolt, és kivette a kezéből a sörösüveget.

– Először életünkben végre értelmes beszélgetést folytatunk egymással. Muszáj éppen most leinnod magad? Ha így folytatod, mi fogunk hazavinni.

– Jelenleg komoly válságba jutott a szerelmi életem, ha nem vetted volna észre. És ezért jogomban áll élni az összes vigasztalási lehetőséggel, ha már a nővéreim nem tudnak megvigasztalni.

Beth összevonta a szemöldökét.

– Mit jelentsen az, hogy táncolt pizzázás közben?

– Semmit. Már csak annyit akarok mondani, hogy nem vagytok különösebben együttérzők a bajba jutott kishúgotokkal.

– Én nem látom, hogy bármi baj lenne. – Beth belekortyolt a borába. – Lefeküdtél egy őrülten vonzó fickóval. Ja, és állítólag nincs rá szükséged, hogy megvédjünk. – De azért mégis előrehajolt, és átölelte Posyt.

– Ó! – sóhajtotta a lány. – Azt hittem, dühös vagy.

– Az is vagyok, de nem rád. Nem tudhattad, hogy átver. Korábban nem adta semmi jelét, hogy álnok lenne.

– Igazából most sem tudjuk, hogy álnok-e. – Hannah lecsavarta a víz kupakját, és töltött egy keveset a poharába. – Akár őszinte is lehet a Posy iránti vonzalma.

– De akkor miért nem mondta meg neki az igazat?

– Mert az élet nem mindig olyan egyszerű, mint gondolod. – Hannah letette a kesztyűjét az asztalra, az egyiket pontosan a másikra úgy, hogy felülről úgy nézett ki, mintha csak egyetlen kesztyű heverne ott. – Azt

hiszem, nem árt, ha felkészülünk rá, hogy Suzanne nagyon ki lesz akadva, mire visszamegyünk. Ez a beszélgetés feltépi a régi sebeket, felidézi az emlékeket. És már akkor is elég zaklatott volt, amikor otthagytuk.

Posy a gondolatát sem tudta elviselni, hogy az anyja zaklatott. És még ennél is jobban feldúlta, hogy Luke az oka a zaklatottságának.

Aidan letette a pudingot Beth elé.

– Parancsolnak még valamit a hölgyek?

– Nem, köszönjük. – Posy azonnal elvett egy kanalat. Kivárta, míg a férfi hallótávolságon kívül kerül, és csak utána folytatta: – Elismerem, nagyon haragszom Luke-ra, mert nem mondta el, kicsoda. Fura érzés, ha kiderül, hogy egy olyan emberrel bújtál ágyba, aki nem az, akinek hitted. Mintha két különböző férfival feküdtem volna le. Akkor most csapodár vagyok?

– Nem értem, hogyhogy nem derítetted ki. Nem kerestél rá a nevére a neten? – Beth kivette a hajcsatját, aztán benyúlt a táskájába, kivette a rúzsát, és kifestette a száját.

– Hogy tudod ezt megcsinálni tükör nélkül? – csodálkozott el Posy. – És még csak el sem mázoltad!

– Nem bizony, mert tudom, hol a szám. Visszatérve az előző témánkhoz, ha az ember megismer egy pasit, az első dolga, hogy rákeres a neten. Akár egy sorozatgyilkos is lehetett volna, akivel ágyba bújsz!

– Ami persze rögtön kiderült volna a netről, hiszen a sorozatgyilkosok mindenhol a tetteikkel dicsekszenek, hogy figyelmeztessék a potenciális áldozataikat… Különben képzeld, rákerestem Luke Whittakerre, és találtam is róla egy csomó információt. Mit ad isten, sehol sem ugrott fel egy figyelmeztetés, hogy „Hé, vigyázz, mert ez a pasas valójában Luke Palmer, akinek a szülei ott haltak meg, ahol a tieid!” Azt hiszem, az internet nem olyan megbízható információforrás, mint sokan gondolják. Mellesleg a nővéremként az lenne a dolgod, hogy támogass és vigasztalj, nem pedig hogy azt bizonygasd, micsoda idióta vagyok. Tudod, azért megszenvedtem ezt az egészet.

Beth visszadugta a rúzst a táskájába, az arcára kiült a bűntudat.

– Nem akartunk megbántani, hidd el, de meg kellett tudnod az igazságot. Hiszen nemrég még te is azt mondtad, hogy a nővéreknek őszintének kell lenniük egymáshoz.

– De ha nektek ennyire fontos az igazság, miért nem meséltetek nekem erről a telefonhívásról?

– Egymással sem beszéltük meg – világosította fel a húgát Hannah. – Mert

sosem beszélünk a balesetről.

Posy tudta, hogy kicsit túlreagálta ezt az egészet, de úgy érezte, bántották, és ilyenkor egyszerűen muszáj volt megvédenie magát.

Evett egy kanállal Beth pudingjából. Újdonság volt számára, hogy így beszélget a nővéreivel. Nem tudta, mi fog kisülni belőle, és egyelőre nem is érezte magát jól a bőrében. Másrészről viszont jólesett, hogy a testvérei mellette állnak, még akkor is, ha mindketten rossz oldalról közelítették meg az egészet.

– Nem gondoltuk, hogy említenünk kellene a telefonhívást – magyarázta Beth. – Eszünkbe sem jutott, hogy idemerészkedik. Azt hittük, ha hallgatunk, magától megoldódik a dolog. Ez az évszak egyébként is mindig olyan feszültté tesz.

Hannah belekortyolt a vizébe.

– Nem csak téged, valamennyiünket. Mit gondoltok, tavaly miért nem jöttem el?

– Azt mondtad, el kell utaznod valahová sürgős üzleti ügyben.

– Hazudtam. – Hannah pohara keményen koppant az asztalon. – Igazából el akartam jönni, már a reptéren voltam, de amikor beálltam a check-in pultnál a sorba, inamba szállt a bátorságom.

– Hogyhogy? – Posy nem értette, miért kell bátorság a hazautazáshoz.

Hannah lehajtotta a fejét, ezüst fülbevalója megcsillant a tűz fényében.

– Úgy éreztem, nem tudom végignézni az össznépi erőlködést itthon; azt, hogy mindenki úgy tesz, mintha szeretné a karácsonyt.

– Én tényleg szeretem a karácsonyt – tiltakozott Posy. – Szeretem a fenyőillatot, azt, ahogy a frissen sült fahéjas keksz illata belengi a konyhát, az izgatottan futkosó gyerekeket…

– Ha tényleg annyira szereted, akkor miért vagy mégis mindig olyan végtelenül feszült?

– Azért nem mindig. De tudom, hogy anya számára roppant nehéz ez az időszak, és mivel ő görcsösen igyekszik, hogy minden tökéletes legyen, én is rágörcsölök a tökéletes karácsonyra, ami sokkal nehezebb a valóságban, mint a reklámokban meg a magazinok címlapján, úgyhogy folyamatosan azt érzem, hogy felsültem. A tévében soha senkinek nincs több kilométeres listája a sürgős teendőkről, velem ellentétben. Az én pulykám viszont még soha nem csillogott olyan bronzosan, mint a reklámfilmekben, és nálunk senki nem ül buta mosollyal az asztalnál, amikor a gyerekek idejekorán nekiesnek a karácsonyi ajándékoknak. És ha már itt tartunk: miért van az,

hogy a tévében soha nem hullik a karácsonyfa?

Hannah kiöntötte magának a maradék vizet.

– Azért, mert befújják ragasztósprayjel, amitől ráragadnak a tűlevelei. A pulykát is bekenik valami lakkal, vagyis azoknak a képeknek és filmeknek közük sincs a valósághoz. Túlfizetett reklámszakemberek találják ki őket, akik direkt azzal a céllal ülnek össze egy nagy teremben, hogy kieszeljék, miként hitessék el az ostobákkal, hogy az adott termék megvásárlásával a tökéletes karácsonyt is kézhez kapják.

– Már elnézést, de nem vagyok ostoba! – méltatlankodott Posy.

– Kikérem magamnak! – csattant fel Beth is. – Miért mondod, hogy a férjem túlfizetett? Mielőtt vádaskodsz, azt ajánlom, gondold át, te mennyit keresel!

– Engem nem azért fizetnek, hogy azt sugalljam a fogyasztóknak: ennek és ennek a terméknek a megvételével boldogabb lesz az életük. Ez szerintem szimplán hazugság.

– Ugyan, kérlek!

Beth villámló szemmel nézett Posyra.

– Ne zabáld meg a pudingomat, légy szíves! Már alig van belőle egy-két falat!

– Én csak megmentelek az elhízástól. És különben is, hogy jutottunk el Jason fizetéséig, amikor nemrég még a karácsonyról beszélgettünk?

– Anya azért görcsöl a karácsony miatt, mert túlkompenzál – csóválta a fejét Beth. – De nekünk mi a mentségünk?

– Nekem nincs szükségem mentségre. Én születésemtől fogva igazi karácsonyi ember vagyok.

– Úgy érted, szúrós, mint egy karácsonyfa?

– Nem. Számomra a karácsony melegséget, otthonosságot és a család közelségét jelenti. – Posy elgondolkodott azon, amit Beth mondott.

Az anyjuk tényleg görcsösen erőlködött, hogy tökéletessé tegye a karácsonyt. És az is igaz volt, hogy erősen túlkompenzált.

– Számomra az ünnep a gyerekekről szól. – Beth letette a kanalát. – Szeretném, ha szép emlékeket vinnének magukkal. Jó lenne, ha a szikrázó fények és a csengettyűs szánkózások jutnának róla eszükbe, meg mindaz a közhelytenger, ami a férjemhez hasonló gátlástalan reklámszakemberek agyszüleménye.

Hannah sokáig némán bámult maga elé a tűzbe.

– Én karácsonykor másra sem tudok gondolni, mint a balesetre – vallotta

be. – Egyre azt várom, legyen már vége, és ha tehetném, ilyenkor elbújnék az egész világ elől.

Posy látta az arcán, a szemében, mennyire szenved, és hirtelen megfeledkezett Luke-ról meg a nagy kérdésről, hogyan tovább.

Hannah volt a legidősebb közülük. Őt rázta meg a leginkább a szüleik halála.

Sosem gondolt úgy a legidősebb nővérére, mint egy sebezhető teremtésre, de az elmúlt néhány napban rá kellett jönnie, hogy tévedett. Mert látta, milyen, amikor ki van sírva a szeme. Hallotta, amikor azon tépelődik, mi van, ha rossz anya lesz. És látta őt rémülten, amikor egy szál törölközőben arról faggatta, miért telefonált Adam.

Most pedig Hannah elismerte, milyen nehéz számára a karácsonyt megelőző időszak.

Még sosem volt velük, a testvéreivel ennyire nyílt, ilyen őszinte. Posy tudta, hogy ez fontos dolog, és szerette volna Hannah-t megdicsérni a bátorságáért, de félt, hogy valami rosszat talál mondani.

Kivételesen Bethnek is elakadt a szava, így nagy volt a csönd. Posy pedig, amikor rájött, milyen jólesett neki nemrég Beth ölelése, már tudta, mit kell tennie. Finoman Hannah kezére tette a kezét, és halkan megkérdezte:

– Segíthetünk valamiben?

Hannah a jelek szerint kezdte összeszedni magát.

– Nem, nem hiszem. Majd megoldom. Mindig megoldom, te is tudod.

– De egyedül küzdesz ezekkel az érzésekkel, és ez nincs rendjén.

– Szerintem sincs – csatlakozott hozzá Beth is. – Hiszen testvérek vagyunk. Összetartozunk. És most olyan jó együtt! Gyakrabban össze kellene jönnünk így, hármasban. – Körbehordozta a pillantását a pubban, és felsóhajtott. – Szinte hálás vagyok anyának, amiért kidobott minket. Jó itt a lobogó tűznél, a társaságotokban. Olyan ritkán beszélgetünk így, csak mi, hárman. Vajon miért?

– Mert évente csak egyszer találkozunk. Karácsonykor.

– De akkor sem igyekszünk kihasználni a helyzetet. Mi lenne, ha új szokást honosítanánk meg? Minden karácsonykor jöjjünk el együtt ide a pubba, és beszéljük meg az életünket. Őszintén. Legyünk mi a Karácsonyi Nővérek! Ha akarjátok, még egyenpólót is rendelek mindhármunknak.

– Felőlem… – simított végig a puha kasmírpulcsiján Hannah. – Ha nem kötelező felvenni…

Posy közben eltöprengett rajta, vajon mire elég ez az újonnan felfedezett

őszinteség. Vajon feltehet egy-két kérdést Adamről? Azok után, amiket a férfi a telefonban mesélt, Hannah egészen más ember volt mellette, és Posy szerette volna megismerni nővérének ezt az oldalát.

Úgy döntött, vállalja a kockázatot.

– Mesélj a szexi hangú Adamről!

– Adam az egyik munkatársam – jött a válasz, de Hannah láthatott valamit a húgai arcán, mert kisvártatva felsóhajtott. – Hát jó, elismerem, jóval több, mint munkatárs. Egy ideje együtt vagyunk.

– Ő az a pasas a fényképről? – Beth izgatottan hadonászott a kanalával.

– Igen.

– És miért hív téged táncoló pizzalánynak? – tudakolta Posy, nem törődve Beth csodálkozó pillantásával.

– Néha késő éjszakáig benn vagyunk az irodában, Adam pedig olyankor mindig pizzát rendel. És bevallom, előfordult már, hogy megettem egy-egy szeletet. Ja, és egyszer mulatságból megtanított tangózni. Mezítláb táncoltunk a pizzásdoboz körül.

A nővére mókázott a munkahelyén? És tud tangózni?

Beth hitetlenkedve hunyorgott.

– Szerelmes vagy belé?

– Nem. – Hannah a tűzbe bámult. – Az efféle érzéseket nem ismerem.

– Hát, ha a kedvéért körbetáncoltál egy pizzásdobozt, akkor biztosan érzel iránta valamit – állapította meg Posy, majd szemrehányóan Bethre pillantott. – Miért nem említetted, hogy Hannah-nak van valakije?

– Mert én sem tudtam. Hannah folyamatosan kifogásokat talál ki, hogy ne kelljen találkoznia velem. Nyilván szörnyűségesen unalmas vagyok.

– Nem vagy unalmas! – tiltakozott Hannah. – Honnan veszed ezt?

– De igenis unalmas vagyok. Hiszen csak a gyerekekről tudok beszélni.

– Persze, mert szereted őket, és büszke vagy rájuk. Lehetsz is. Remek anya vagy, Beth. Nem értem, mi bajod.

– Csak az, hogy nem szereted a gyerekeimet.

Hoppá! Posy ledermedt. Beth már a reptérről hazafelé menet is mondott neki valami ilyesmit, de ő akkor azt hitte, csak félrebeszél a sok pezsgőtől.

Hannah elképedve nézett a húgára.

– Ez nevetséges!

– Nem szeretsz hozzánk jönni. Kifogásokat keresel, hogy ne kelljen találkoznod velem, és ha mégis összejövünk, akkor mindig egy étteremben. Hogy a lányok ne legyenek ott. Próbálok nem megsértődni emiatt, hiszen

megértem, hogy nem szeretheti mindenki a gyerekeket, de Melly és Ruby mégiscsak az unokahúgaid. Hogy eshet ennyire nehezedre együtt lenni velük?

Posynak az a kellemetlen érzése támadt, hogy a nagy testvéri összeborulásban Beth átlépett egy határt, és ettől hamarosan minden összeomlik, pedig olyan szépen indult ez az egész.

– Figyeljetek, talán most jobb lenne, ha…

– Ez nem igaz – felelte Hannah, és az arca fehér volt, mint a meszelt fal.

– Vagyis nem kerülöd, hogy hozzánk kelljen jönnöd?

– Ebben a részben van némi igazság, de nem azért, mert nem szeretem a lányaidat. El sem hiszem, hogy komolyan ezt gondolod rólam!

– Rád bíztam őket, és te megfeledkeztél róluk.

– Az csak azért volt, mert gyakorlatlan vagyok, nem azért, mert nem szeretem őket.

Posy nagyra becsülte Hannah őszinteségét, ugyanakkor Betht is megsajnálta, mert tudta, mennyire érzékenyen érinti ez a téma.

– Nem gondoljátok, hogy most már lassan haza kellene mennünk? – kérdezte óvatosan.

– Nem – felelte Beth. – Ha már ilyen szépen összegyűltünk hárman, testvérek, beszéljünk meg mindent őszintén.

– Valójában csak azért vagyunk itt, mert anya kirúgott minket otthonról – akadékoskodott Posy.

– Igaz, de attól ez még egy igazi testvértalálkozó. És ez a kérdés már elég régóta foglalkoztat, szóval ha nincs ellene kifogásod, szeretném tisztázni a dolgot Hannah-val. Rajta, Hannah, várom, hogy elmondd az igazságot!

Posy teljesen tanácstalan volt. Most mit csináljon? Próbálja megakadályozni a küszöbönálló veszekedést? Rém kellemetlenül érintette, ahogy a nővérei marják egymást, még Luke árulása sem okozott neki ekkora fájdalmat.

Hannah azonban meglepően nyugodtnak tűnt.

– Az az igazság, hogy azért esik nehezemre együtt lenni a gyerekeiddel, mert Ruby Posyra emlékeztet.

– Tessék? – Posy levegő után kapkodott. – Én vagyok az oka?

– Egészen pontosan arra az estére, amikor hiába vártuk haza anyáékat, mert addigra már meghaltak a balesetben. És te folyton sírtál, kiabáltál, hogy: „Mami, mami, a mamit akarom, mikor jön már a mami?” Nekem pedig fogalmam sem volt, mit válaszoljak. – Hannah szeme megtelt könnyel. Szinte

tapintható volt a gyötrelme.

Posy szíve majd megszakadt. A pub vendégeinek beszélgetése, nevetgélése meghatározhatatlan, távoli morajjá olvadt össze.

– Nem emlékszem arra az estére – motyogta.

– De én emlékszem, és nekem elhiheted, hogy rémes volt. Tanácstalannak és teljességgel haszontalannak éreztem magam. Olyan elkeseredett voltál, én meg semmit sem tehettem, amivel meg tudtalak volna vigasztalni… Ahogy a szüleink után sírtál, úgy éreztem, mintha kitépték volna a szívemet. Attól a naptól fogva valahányszor felsírtál éjjel, valóságos pánikrohamot éltem át. – Hannah vett egy nagy levegőt, mintha önmagát is emlékeztetnie kellett volna rá, hogy ez már a múlt. – Később ugyanez megtörtént velem, valahányszor kétségbeesetten zokogó gyerekkel találkoztam. Elmentem pszichológushoz párszor, de nem működött a terápia, így aztán elkezdtem kerülni a gyerekeket.

– Az enyémeket is beleértve – biccentett Beth, és már csöppet sem volt ellenséges a hangja.

Hannah megdörgölte a halántékát.

– Pontosan. Hát most már tudod. Kérdeztél, és én válaszoltam a kérdésedre.

Posy nyelt egy nagyot.

– Azt mondod, miattam félsz szeretni? – Rémesen érezte magát emiatt, bár tudta, hogy ez nevetséges.

– Nem tudom. Lehet. Nem vagyok pszichiáter.

– És én hol voltam akkor? – tudakolta Beth.

– Valószínűleg Stewarttal. Te mindig is apuci kicsi lánya voltál.

– Én inkább Suzanne-hez ragaszkodtam – mondta elgondolkodva Posy. – Ő a legkorábbi emlékem. Hogy az ágyban fekszem, odabújok hozzá, és finom meleg van a takaró alatt. Egyszerűen csodálatos volt.

– Nem Suzanne-hez bújtál a takaró alatt. – Hannah a poharával játszott. – Hanem hozzám.

– Nem, Suzanne-hez. Emlékszem, hogy olvasott nekem az ágyban.

– Én voltam az, aki olvasott neked az ágyban. A szüleink halála után minden éjjel velem aludtál. Te és a pufók plüssnyuszid, akinek a nevére már nem emlékszem.

Posy csak nézett. Láthatóan megdöbbentette, amit Hannah-tól megtudott. Szóval a melegséget, a biztonságot, a kedveskedést és a szép meséket mind a nővérétől kapta?

– Tényleg te voltál az?

– Igen. És jó érzés, hogy emlékszel rá. Akkor mégis megérte a fáradságot. Meg a traumát, amit összeszedtem. – Hannah majdnem tökéletesen nyugodt volt.

Posy akár azt is gondolhatta volna, hogy csak beképzeli a traumáit, ha közben nem hallja folyamatosan a cipője kopogását az asztal alól.

Még mindig nem sikerült teljesen feldolgoznia ezt az új információt.

– De hát…

– Fél évig belém kapaszkodtál. Egészen addig, amíg ide nem költöztünk. Aztán megnyugodtál. Megszeretted ezt a helyet, és élted tovább az életed. Mintha teljesen elfelejtetted volna a múltat.

– De ha akkor annyira jóban voltunk, és úgy kötődtünk egymáshoz, akkor mi történt? Miért lazult meg a kötelék?

– Szerintem azért, mert szándékosan eltávolodtam tőled – felelte tompán Hannah. – Ez tűnt a túlélés legegyszerűbb, legkevésbé fájdalmas módjának.

Beth volt az, aki végül megtörte a hirtelen támadt csendet.

– Fel sem merült bennem, hogy emiatt kerülöd a lányokat… Sajnálom, hogy úgy neked estem.

– Nincs semmi baj. Örülök, hogy tisztáztuk ezt a kérdést. – Hannah halványan elmosolyodott. – Mindenkinek megvannak a maga problémái. Nekem is, neked is…

– Nekem? – Beth mintha elcsodálkozott volna. – Nekem nincsenek problémáim.

Posy nagyot húzott a söréből.

– Már hogyne lennének.

– Mi az? – háborodott fel Beth. – Összeszövetkeztetek ellenem?

– Nem. Ez az igazság. Gondjaid vannak, ez világos, mint a nap. – Talán nem ez volt a legmegfelelőbb időpont, hogy szóba hozza, de talán nem árt, ha tiszta vizet öntenek a pohárba. – Túlságosan félted a gyerekeidet.

– Minden anya félti a gyerekeit.

Hannah felhajtotta a maradék vizét.

– Te nem úgy félted a lányokat, mint más anyák. Túlzásba viszed. Mindenütt halálos veszélyt látsz, ott is, ahol semmi sem fenyeget.

– Ez nem igaz! – csattant fel Beth.

Posy Hannah-ra nézett.

– Hagyjuk… Végül is érthető.

– Persze – bólintott Hannah.

Beth kihúzta magát.

– Ne hagyjuk! Komolyan azt állítjátok, hogy egy huszonöt évvel ezelőtti balesetnek hatása van arra, hogyan nevelem most a gyerekeimet? Ez baromság! Mondjatok egy példát, amikor szerintetek túlféltettem őket!

Posy csak egy másodpercig habozott.

– Halálra rémülsz minden alkalommal, valahányszor a lányok lovagolni akarnak.

– Mindenki tudja, hogy a lovaglás veszélyes sport, és ajánlatos közben sisakot viselni.

– Ez igaz. – Posy eltöprengett, hogyan tudná a lehető legudvariasabban kifejezni magát. – De ha lehetőséged lenne rá, még egy légzsákos gerinc- és mellkasvédőt is rájuk adnál.

– Sok lovas próbálja így védeni magát a komoly sérülésektől.

– No, igen, aki versenyez és ugrat, annál talán még érthető is, de Zokni egy vénséges vén póni, akit ráadásul én vezetek körbe-körbe kötőféken a karámban.

Beth összekulcsolta a kezét. Az ízületei elfehéredtek.

– Hiába póni, a lányokhoz képest Zokni igenis nagy testű. És minden ló megbokrosodhat.

– Elég sok minden kell ahhoz, hogy egy ló megbokrosodjon. Ráadásul Zokninak ízületi gyulladása van. Fáj neki már az ügetés is, szóval egész biztosan nem fogja magát kitépni a kezemből, és elvágtatni.

Beth elvörösödött.

– Én csak azt mondom, hogy elméletileg lehetséges.

– Éppen erről beszélek! – csapott le Posy. – Nem azt nézed, minek van realitása, hanem a lehető legrosszabb forgatókönyvet vázolod fel. Folyamatosan valami katasztrófától rettegsz.

– Igyekszem felkészülni mindenre, hogy megelőzzem a szerencsétlenségeket.

– Ez a te túlélési módszered – mondta csendesen Hannah. – A fejedben jó előre lejátszol minden katasztrófát, ami bekövetkezhet. És ettől folyamatosan pánikban vagy.

Először úgy tűnt, Beth le fogja tagadni a dolgot, de aztán nyelt egy nagyot, és biccentett.

– Igazatok van. Pontosan így működöm. Folyton azt gondolom, hogy valami rettenetes fog történni, ugyanúgy, mint velünk gyerekkorunkban. Ettől megrémülök, és próbálok mindent megtenni, hogy megakadályozzam a bajt.

Vagyis igyekszem az ellenőrzésem alatt tartani minden történést. Ami végtelenül kimerítő. – Beth belebámult a kandallóban lobogó tűzbe. – Igazatok van. Nekem is vannak problémáim.

– Legfőbb ideje, hogy megküzdjünk ezekkel a problémákkal – mondta Hannah.

– Hát igen. Nem ártana, ha időnként tudnék lazítani egy kicsit. Nem szeretnék idegbajos gyerekeket nevelni. – Bethnek megszólalt a telefonja, és idegesen turkálni kezdett a táskájában, miközben bűntudatos pillantást vetett a testvéreire. – Ez akár vészhelyzeti hívás is lehet, nem igaz? Ígérem, megpróbálok nyugodt maradni, de mi lenne, ha holnaptól kezdeném? Most gyorsan felveszem, mert lehet, hogy Ruby belefulladt a fürdőkádba, vagy megszökött a hátsó ajtón át, esetleg… – Most látta meg a kijelzőt. – Nem Jason… Corinna az.

– Csak azt ne! – Hannah átnyúlt az asztal fölött, és kinyomta a telefont.

– Hát te meg mit művelsz? Ezt fogadnom kellett volna! – Beth félig felállt, és megpróbálta visszaszerezni a készüléket. – A végén még kirúg miattad!

– Nem rúghat ki, ugyanis még fel sem vett. – Hannah letette a telefont az asztalra. – Ha Jason lett volna az, vagy valamelyik kislányod, akkor természetesen beszélhettél volna velük, de ha már a nagy igazságok estéje lett ez a mai, hadd mutassak rá, hogy ez a Corinna szemérmetlenül kihasznál téged. Ingyenes munkaerőként használ, és te hagyod.

– Csak idő kérdése, hogy felvegyen. Ha sikerül lenyűgöznöm, csatlakozhatok a csapatához.

Posy még mindig azon gondolkodott, amit Hannah-tól megtudott. Hogyan lehetséges, hogy emlékszik a szeretetre, amelyben sütkérezett, de a személyre, akitől kapta, arra nem? Nézte Hannah karcsú, elegáns alakját, keskeny vállát, és próbált visszaemlékezni az összebújásokra. Vajon mikor döntött úgy az emlékezete, hogy Suzanne volt az, aki vigaszt nyújtott neki?

Hannah egyre Betht nézte.

– Komolyan ennek a nőnek akarsz dolgozni?

– Naná! Okos, kreatív és nagyon elhivatott. – Beth tartott egy rövid szünetet. – És azt mondta, pont megfelelők a képességeim ehhez az ügyfélkörhöz, amelyet a kampánnyal meg akar szólítani.

– És pontosan milyen képességek ezek? – Hannah továbbra is merőn nézte. – Mit gondolsz, miért pont téged akar Corinna?

– Oda akarsz kilyukadni, hogy nincsenek képességeim? Nos, tévedsz, mert a célcsoportot is én határoztam meg. Én aztán nagyon is megértem azokat a

nőket, akik régebben adtak magukra, és sminkeltek, de ma már annyi a dolguk, hogy erre nem marad idejük, meg aztán az évek múlásával az önbizalmukat is elveszítették… Ó, te jó ég! – Beth hangja elcsuklott. – Nem arra kellettem neki, hogy meghatározzam a célcsoportot. Hanem azért kellek, mert én magam vagyok a célcsoport.

Hannah nem szólt semmit. A pillantásában részvét csillogott.

– Ez az a pont, ahol azt kellene mondanotok, hogy tévedek – mondta Beth halkan.

– Nem, sajnos nem tévedsz.

– Azért nem biztos, hogy igazad van, Hannah – próbálta becsomagolni a keserű pirulát Posy. – Nem tudhatod teljes bizonyossággal.

– De igen. Teljes bizonyossággal tudom – felelte a nővérük, és Posy szíve elszorult.

Ez a mai este jobban megviselte, mint egy fordulatos mentőakció a hegyekben. Nagyon sajnálta Betht. Szegény, annyira örült ennek a lehetőségnek!

– Próbáld a dolgok jó oldalát nézni! – javasolta. – Kaptál egy csomó sminkes termékmintát ingyen. A Hétköznapi Pirosra persze ne számíts, mert az jórészt a falon van, de a többinek még jó hasznát veheted. – Mivel Beth láthatóan nem volt humoránál ma este, bátorítóan megpaskolta a karját. – Lesz még egy csomó lehetőséged, meglátod! Ennél sokkal előnyösebbek! – Ezt persze nem tudhatta biztosan, de bátorítani akarta a nővérét.

Beth rábámult a telefonjára, de nem nyúlt hozzá.

– Azért kért fel, hogy segítsek, mert tudja, hogy hét éve otthon vagyok a gyerekekkel. Nem a csapatába akar felvenni, hanem én vagyok a kutatás tárgya. A kis laborpatkány, akit vizsgálgat.

– Ugyan már, nem kell ilyen szélsőségesen fogalmazni! – Posy kétségbeesett pillantást vetett Hannah-ra, hogy ha ő kezdte ezt az egészet, akkor vessen is véget Beth szenvedésének.

Beth visszadugta a telefont a táskájába.

– Viszlát, álomállás!

– Corinnának dolgozni senki számára nem álomállás – jelentette ki Hannah. – Annak a nőnek fogalma sincs, hogyan kell bánni az emberekkel. Sose dolgozz egy zsarnoknak, legfőképpen akkor nem, ha övé a cég.

Beth ezúttal nem ellenkezett.

– Igazad van. Corinna vérbeli zsarnok. Egyszer már megtapasztaltam, de aztán próbáltam elfelejteni, mert így volt a legegyszerűbb, hiszen mindenáron

vissza akartam menni dolgozni. És a tény, hogy Corinna engem akar az új cégébe, önbizalommal töltött el egy olyan időszakban, amikor kisebbrendűnek éreztem magam. Persze Corinna hosszú távon még senki önbizalmát nem adta vissza, sőt. Inkább összetöri a meglévő önbecsülésedet is, hiszen az ő elvárásainak képtelenség megfelelni.

Beth hangja megremegett.

– Bennem például azt az érzést erősítette, hogy lúzer vagyok, csak mert képtelen voltam minden egyes telefonbeszélgetésünk alkalmával a csúcsformámat hozni. Amikor régen neki dolgoztam, folyamatosan attól rettegtem, hogy kirúg, és elhitette velem, hogy amilyen értéktelen és haszontalan vagyok, soha többé nem fog felvenni senki. Ha pedig valaki összeszedte minden bátorságát, és felmondott, nem adott neki ajánlólevelet.

– Mindezek ismeretében újra megkérdezem tőled: biztos, hogy ennek a nőnek szeretnél dolgozni?

– Nem, de rajta kívül senki sem fog felvenni. Hét évig otthon ültem, és az önbizalmam a béka feneke alatt van, mert ősidők óta be sem tettem a lábam egy irodába. – Beth rápillantott Hannah-ra. – Miért bámulsz ilyen furcsán?

– Az önbizalmad azért van a béka feneke alatt, mert utoljára Corinnának dolgoztál, és ő beléd sulykolta, hogy hajítófát sem érsz. Annál rosszabbat nem is tehetnél, mint hogy az ő cégénél helyezkedsz el. Neked olyan munkakörnyezet kell, ami pozitív energiával tölt fel, ahol megbecsülik a képességeidet.

– Szerinted vannak képességeim?

Hannah arcán széles mosoly jelent meg.

– Hogyne. Mindent tudsz, amit a gyerekek születése előtt tudtál, csak egy ideig mással foglalkoztál, ennyi az egész. Most majd ismét állítasz egy kicsit a fókuszon, és felfrissíted a tudásodat.

– De nincsenek kapcsolataim.

– Az elején sem voltak, mégis felépítetted magad a semmiből. Persze nem ártana neked egy alapos coaching, hogy kitaláld, pontosan mire is vágysz, és milyen irányba szeretnél elindulni.

Beth lemondóan rázta meg a fejét.

– Ugyan ki fogja ezt megtenni nekem?

– Majd én.

– Komolyan? Vállalod, hogy a tanácsadóm leszel?

– Igen.

– És olyan borsos árat számolsz fel, mint másoknak?

Hannah a szemét forgatta.

– Erre inkább nem válaszolok.

– Tudom, milyen elfoglalt vagy – dünnyögte Beth. – Szóval ha tényleg elvállalsz, az adósod leszek.

– Ugyan, testvérek között nincs értelme adósságról beszélni. Különben is, a jövőben biztos lesz még olyan, hogy én szorulok a te segítségedre.

Posy mérget vett volna rá, hogy Hannah a babára gondol, meg arra a nehéz időszakra, amely előtte áll.

– A végén még elbőgöm magam, pedig a szempillafestékem nem vízálló. – Beth nekiállt zsebkendőt keresni. – Tényleg azt hiszed, hogy más munkaadók is fel akarnak majd venni?

– Nem hiszem. Tudom.

Posy melegséget érzett a szíve környékén, és ennek a melegségnek semmi köze nem volt ahhoz, hogy a kandalló közelében ültek. Hannah segít Bethnek… De jó! Mostanáig úgy nézett ki, hogy hármuk élete három különböző vágányon fut, erre most ezek a vágányok találkoznak, és ők hárman azonos irányba haladnak, ráadásul úgy, hogy figyelnek egymásra.

– Akkor jó – mondta, és koccintásra emelte a még félig teli sörösüvegét. – A Karácsonyi Nővérekre!

Megfogadta, hogy ő is hozzáteszi a magáét ehhez a szövetséghez. Megértőbb lesz. Ha Hannah csak tojásfehérjét akar, fel fogja neki verni a tojásfehérjét. A sárgájából még mindig csinálhat majonézt.

A testvéri szeretet melegébe burkolózva, összekapaszkodva hagyták el a pubot.

– Hideg van – panaszkodott Hannah. – Miért gyalog jöttünk?

– Mert ittam – felelte Posy. – És különben is, csak tíz perc gyalog.

– Tíz perc tíz teljes napnak tűnik, ha lefagynak a lábujjaid. És különben sem szívesen gyalogolok egy autóút szélén a sötétben.

– Micsoda városi virágszál lettél! – Posy karon fogta a nővérét, és megkerültetett vele egy lefagyott, síkos részt.

– Ez igaz. Ne hívjunk taxit?

– Ne. Úgyis hiába hívnánk. Ez nem Manhattan, Hannah. Itt csak egyetlen taxisofőr van, Pete, de ő is ott volt a bárban, úgyhogy szerintem az ő kocsijába nem kéne beülnünk.

– Miért iszik a bárban, ha ő az egyetlen taxisofőr a faluban?

– Mert az egész falu a bárban van, ezért pontosan tudja, hogy nem lesz rá szükség.

Összekapaszkodtak, és bekapcsolták Posy telefonján a zseblámpa alkalmazást, hogy lássanak is valamit.

Beth rázendített egy karácsonyi dalra, Posy pedig csatlakozott hozzá. Legalábbis addig, amíg Hannah meg nem fenyegette, hogy belöki az árokba, ha nem hagyja abba.

Miután elérték az út utolsó kanyarulatát, hirtelen észrevettek egy kocsit Glensay Lodge előtt.

– Ez egy taxi – csodálkozott Hannah. – Azt mondtad, Pete-én kívül nincs több taxi a faluban.

– Nem helyi autó – állapította meg némi vizsgálódás után Posy. – A reptérről jött.

Meglepetten megtorpantak, a taxiból meg közben kiszállt egy férfi, aki néhány bankjegyet nyújtott át a sofőrnek. Jó szabású, valószínűleg méregdrága kabátot viselt, amelynek a hideg miatt a gallérját is felhajtotta.

Posy legalább egy méter kilencven centinek saccolta. A férfi feltűnően elegáns volt, vagyis elvileg nem illett ebbe a környezetbe, furcsamód azonban mégsem lógott ki belőle.

Vajon ki lehet? – kezdett töprengeni Posy, nagyjából abban a pillanatban, amikor Hannah fojtott hangon felkiáltott:

– Adam!

Adam? Ő lenne az elegáns férfi?

Posy első gondolata az volt, hogy éppolyan jól néz ki, mint amilyen kellemes a hangja, de a következő másodpercben eszébe jutott, hogy Hannah nem szereti a meglepetéseket. Vajon mit fog szólni, hogy a pasija ilyen hirtelen felbukkant itt?

Érezte, ahogy Hannah ujjai a karjába vájódnak.

– Mi az ördögöt keres itt? Az égvilágon semmi oka nem volt idejönni, hacsak… – Hannah elhallgatott, és szinte látszott, hogy kattognak az agyában a fogaskerekek. Aztán lassan Posy felé fordult, és olyan ridegen bámult rá, hogy attól minden testvéri érzés tovatűnt. – Hacsak nem mondtad neki, hogy jöjjön ide.

– Dehogy! Vagyis… – Posy eltöprengett, és hirtelen elszorult a torka. – Vagyis csak vicceltem. Szokás szerint pocsék volt a vonal, én meg, ha jól emlékszem, eleresztettem egy tréfás megjegyzést, miszerint a telefonálásnál sokkal egyszerűbb felülni egy repülőre, és idejönni. De nem hittem egy percig sem, hogy komolyan gondolja… Hiszen New York olyan messze van! És különben is… Azt mondta, szeret téged.

Hannah csak nézett, és úgy rántotta el a kezét Posy karjáról, mintha egy pillanatig sem tudná elviselni az érintését.

– Mit tettél?! – kérdezte vádlón, és a nemrég kivirágzott testvéri kötelék gyönge bimbói pillanatok alatt lefagytak a hideg szélben.

Szóval ha Posy azt hitte, hogy ez az újrakezdés estéje lesz, amikor közel kerül a nővéreihez, akkor csalódnia kellett.

– Hannah, én csak megpróbáltam…

– Mit? Beleavatkozni az életembe? „Hannah randizik mostanában valakivel? Talált már valakit?” Mi közötök hozzá? Ennyit arról, hogy te vagy a fal köztem és a világ között! Vagy szimplán csak tönkre akartad tenni az életemet? – Nem.

Szeretlek. A nővérem vagy, és nem akartalak bántani. Annyira sajnálom…

Posy nem tudta, mit kellene mondania. De őszintén szólva, nem hitte, hogy számítana, bármit is mondana.

23

Hannah

Nyílt az ajtó, és ott állt az egész család. Suzanne és Stewart, akiknek a lába mögül Melly és Ruby leselkedett. És Jason is kétségtelenül ott volt valahol a háttérben.

Hannah-nak, akit két oldalról közrefogtak a húgai, az volt az érzése, hogy mindenki őt nézi, mindenki az ő reakciójára vár.

Páni félelem tört rá.

Még nem szokott hozzá a gondolathoz, hogy terhes. Nem kovácsolt tervet, hogyan birkózzon meg mindezzel, és azt sem tudta, fog-e Adam bármiféle szerepet játszani ebben a tervben, és ha igen, milyet.

Ráadásul nagyon nem szerette, ha bejelentés nélkül bárki is beállított hozzá.

Úgy gondolta, hogy amíg itt van, átgondolja, mit akar, és mennyi kockázatot hajlandó vállalni. Ki akart eszelni egy tervet, és azt óvatosan, lépésről lépésre végrehajtani. Ehelyett az volt az érzése, hogy magával ragadja egy árhullám, és most zihálva fuldokol a habokban, mert képtelen kiúszni a vízből.

Hogy tehette ezt vele Posy?!

És hogy jutott eszébe Adamnek, hogy bejelentés nélkül idejöjjön? Miért nem utazott el a Karib-tengerre, ahogy tervezte?

Nos, akár akarja, akár nem, a férfi idejött. És tekintve, mekkora lelkesedéssel fogadta a családja, nem volt más választása, mint hogy behívja. A többiek fejében szinte láthatóan kattogtak a fogaskerekek, és Hannah tudta, hogy kérdések százaival fogják elárasztani. Mármint őt, Hannah-t. Mintha Adam a puszta ideérkezésével leleplezte volna.

Először megkereste énjének azt a részét, amelyet tökéletesen az ellenőrzése alatt tartott, aztán odament Adamhez, persze csak lassan, óvatosan, hogy el ne csússzon a jeges talajon.

– Szeretnéd, ha…? – kapott utána segítőkészen Posy, de csak egy hidegen odavetett „nem, nem szeretném” volt a jutalma.

Mert Hannah nem akart senkire sem támaszkodni, és most szerencsére nem hagyta cserben az ügyessége. Nem csúszott el, stabilan állt a talajon.

– Ez aztán a meglepetés! – A férfi kétkedő pillantásából ítélve Adam pontosan tudta, hogy Hannah nem feltétlenül pozitív értelemben gondolta a

meglepetést.

– Vállaltam a kockázatot.

És ez a legnagyobb különbség kettőnk között, gondolta Hannah. Mert ő soha nem vállalt kockázatot. Csak akkor ugrott, ha biztos lehetett benne, hogy jó helyre érkezik. Soha nem indult útnak anélkül, hogy ne ismerte volna biztosan az úti célt.

A taxi elhajtott, és Hannah csak ekkor vette észre a kis bőröndöt Adam lábánál.

– Gyertek be! – tárta szélesre az ajtót Suzanne. – A végén még megfagytok.

Hannah nem akart bemenni. Leginkább elfutni szeretett volna, és azt sem bánta volna, ha menekülés közben hasra esik.

Csak miután bementek a házba, akkor jutott eszébe Luke, és az, miért is mentek a pubba a húgaival. Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta, hogy a testvéreivel beszélgettek. Jobban érezte magát akkor ott a Glensay Innben, mint valaha. Könnyebbnek, boldogabbnak. Elkezdett megnyílni. Miután Beth nyíltan beszélt a bizonytalanságairól, és elismerte a problémáit, Hannah kis híján elmondta neki, hogy ő is hasonlóan bizonytalan, ugyanis gyereket vár. Még azt is fontolóra vette, hogy tanácsot kér a húgától.

Most meg – mintha ez meg sem történ volna – riadtan visszahúzódott a csigaházába.

Suzanne kezet nyújtott Adamnek.

– Suzanne McBride vagyok! Örülök, hogy megismerhetem. Elnézését kérem ezért a zűrzavarért.

Hannah azonban nagyon is jól el tudta képzelni, mit gondol magában. „Hannah-nak is van szerelmi élete! Végre!”

Ismét fuldokolni kezdett, ugyanúgy, mint ahogy régen is mindig fuldoklott itthon.

Adam vonzereje teljes tudatában rázta meg Suzanne kezét.

– Én kérek elnézést, hogy bejelentés nélkül önökre rontottam. De ne ijedjenek meg, nem akarok itt maradni, foglaltam szobát a pubban.

Hát ez remek! – füstölgött Hannah. Tehát holnap már az egész falu tudni fogja, hogy Hannah McBride bepasizott. Az sem lett volna ilyen hatásos, ha Adam hirdetést ad fel a helyi újságban.

– Nem kell a pubban aludnia. Rengeteg szobánk van. Felhívom a pubot, és lemondom a foglalását. – Suzanne ugyanolyan melegen és szeretettel fogadta Adamet is, ahogy a Craft Café visszatérő vendégeit.

Hannah-nak rosszulesett, hogy Suzanne-ben föl sem merül: ő esetleg nem akarja a házban elszállásolni Adamet.

Hát senkit nem érdekel, hogy ő mit szeretne? Mindig neki kell alkalmazkodnia? Úgy ugrálnia, ahogy mások fütyülnek?

Melly szeme tágra nyílt a csodálkozástól.

– Te egy herceg vagy?

Adam felnevetett.

– Miből gondolod, hogy az vagyok?

– Hát, hogy olyan magas és csinos vagy, meg barna a hajad. Kicsit hasonlítasz a hercegre a *Hamupipőké*ből.

– Nem akarok csalódást okozni, de nem vagyok herceg.

– Hannah néni barátja vagy?

Adam habozott egy kicsit.

– Igen. Az egyik barátja vagyok.

Most Ruby is összeszedte a bátorságát.

– Repülővel jöttél?

– Igen.

– Bugsyt nem láttad véletlenül?

– Jól van, akkor mostantól átveszem – lépett előre Beth, és ölbe kapta a kisebbik lányát. – Gyerekek, már rég ágyban kellene lennetek. Miért vagytok még ébren?

– Mert a papa megengedte. Azt hitte, hogy nem fogsz rájönni.

– Te kis árulkodó! – jegyezte meg panaszosan Jason. – Na, indulás felfelé, lányok!

– Olvasol nekünk még egy mesét?

Hannah úgy érezte magát, mint akit sarokba szorítottak. Az agyában lázasan kergetőztek a gondolatok. Most mindjárt árulja el a titkát Adamnek? Vagy majd csak később?

Ebben a pillanatban megszólalt Beth:

– Na és mit szólnátok hozzá, ha ma kivételesen Hannah néni mesélne nektek?

Melly elragadtatottan pillantott az anyjára.

– Az nagyon jó lenne!

– Hurrá! – kiáltotta Ruby is. – De úgy, hogy minden szereplőnek különböző hangja legyen!

Jason pillantása Hannah-ról Adamre vándorolt, majd vissza a sógornőjére.

– De Hannah-nak biztosan lenne most más…

– A lányok annyira örülnének! – erősködött Beth. – Ennyi változatosság nekik is kijár. Adam biztosan nem sértődik meg, ugye, Adam? Mi majd elszórakoztatunk a nappaliban. A kandallóban ropog a tűz, apának pedig van egy palack igazán különleges whiskyje. Köszönöm, Hannah! – Hálásan csengett a hangja, mintha valóban Hannah tenne neki szolgálatot, és nem fordítva. A lány gombócot érzett a torkában.

Beth nem tett erőszakot rajta, épp ellenkezőleg. Lehetőséget biztosított számára, hogy összeszedhesse magát.

Hannah Adamre pillantott.

– Ugye nem baj? Érezd otthon magad, azonnal jövök, amint a gyerekek elaludtak. – Ezt egészen úgy mondta, mintha máskor is gyakran dugta volna ágyba az unokahúgait.

Adam épp csak egy kicsit emelintett a szemöldökén, annak jeleként, hogy átlát a szitán.

Mert Adamről sok mindent el lehetett mondani, de hogy buta vagy nehéz felfogású lett volna, azt biztosan nem.

– Hát persze – biccentett, és a hangja semmiféle érzelemről nem árulkodott. – Egy pohár jó skót whiskyt bármikor szívesen elfogadok.

Hannah követte a lányokat a hálószobájukba, de nem nagyon tudott figyelni Ruby izgatott csacsogására.

Tekintve, mi várt rá a meseolvasás után, nem nagyon volt rá oka, hogy elkapkodja a dolgot. Kibújt a cipőjéből, és lefeküdt Ruby mellé az ágyba, miközben Melly a másik ágyon gömbölyödött össze.

– Mit olvassunk?

Sokáig mesélt. Ruby végül már nem lapozott vissza, és nem magyaráztatta el magának a rajzokat, Melly szeme pedig lecsukódott. Amikor Hannah már úgy érezte, nem bujkálhat tovább a lányoknál, lekapcsolta a villanyt, és bement a saját szobájába. Lentről beszélgetés, nevetgélés hangjait hallotta.

Az ablakban állt sokáig, és azon morfondírozott, mitévő legyen, amikor kopogtak az ajtaján.

Vett egy nagy levegőt, és felkészült a kellemetlen beszélgetésre Adammel, ám amikor ajtót nyitott, nem Adamet, hanem Stewartot látta a folyosón.

– Bejöhetek?

– Persze.

Hannah egyre idegesebb lett. Ő maga is tudta, hogy udvariatlanul viselkedett. Megsértette a vendéglátás szabályait, Stewart és Suzanne pedig nyilván szégyenkeznek miatta. Nem ez volt az első alkalom, hogy ilyen

stresszesen alakult a karácsony, és feltehetően nem is az utolsó, de ettől még furdalta a lelkiismeret.

– Épp le akartam menni.

Stewart elhúzta a széket az íróasztal mellől, és leült.

– Nem kötelező, ha nem akarsz.

– Nem lett volna szabad hazajönnöm. Suzanne annyira vágyik a boldog és derűs ünnepekre, én meg mindent elrontottam. Biztosan dühös rám… Te meg nagyon aggódsz miatta, ugye?

Miért nem tud olyan lenni, amilyennek a többiek szeretnék? És most még Stewartnak is csalódást okozott, pedig a rendíthetetlenül barátságos Stewartot aztán tényleg nem könnyű kihozni a sodrából.

– Nem rontottál el semmit. És nem Suzanne miatt aggódom, hanem miattad.

– Miattam?

– Még sosem hoztál haza egyetlen férfit sem, és nyilvánvalóan Adamet sem te hívtad ide. Ráadásul ott van még az a csöppet sem mellékes körülmény, hogy sokkal korábban hazajöttél a vártnál, meg az, hogy elég ramatyul nézel ki.

Kínos volt, hogy ennyire átlátnak rajta. Pláne hogy talán nemcsak a szülei vannak így vele, hanem Adam is…

– Nem számítottam rá, hogy idejön. Most biztosan rengeteg kérdésetek van. – Ez az egész helyzet végtelenül kellemetlen volt Hannah számára.

– Csak egyetlen kérdésem van – hajolt előre a széken Stewart. – Mit vársz tőlem, mit tegyek?

– Hogy mit tegyél? – csodálkozott Hannah.

– Úgy értem, Adammel. Engem nem érdekel, ki ő, és mit szól a falu. Csak az számít, te mit szeretnél. – A férfi csak ült egy darabig, és a kezét bámulta, mintha nem tudna mihez kezdeni vele. – Azt fogom csinálni, amit mondasz. Ha azt szeretnéd, hogy elmenjen, csak szólj, és intézkedem. Úgy fogom elrendezni a dolgokat, ahogy neked jó. Ha nem akarod, még csak találkoznod sem kell vele. Ma éjjel megalszik a pubban, holnap meg kiviszem a reptérre.

– Gondolod, hogy egyedül nem tudnám ezt elintézni?

– De, nyilván mindent el tudsz intézni, amit csak akarsz, csakhogy én az apád vagyok, és ezért felajánlom, hogy szívesen megteszem helyetted. Tudod, néha mindenkinek jól jön a segítség. Nem kell mindig erősnek lenned, nem baj, ha néha a könnyebbik utat választod. Látom, hogy szenvedsz ettől a helyzettől, úgyhogy ha akarod, szívesen megmentelek tőle.

Hannah a meghatottságtól levegőt is alig kapott. Óriási gombócot érzett a torkában, amely egyre csak növekedett. Stewart nem azért jött fel hozzá, hogy leszidja, hanem hogy felajánlja a segítségét.

Hannah gyorsan elfordult, hogy a férfi meg ne lássa a szemébe toluló könnyeket.

Az apád vagyok…

– Ez elég bonyolult – suttogta. – Tudod, Adammel egy ideje találkozgatunk, és hát… Gyereket várok. – Nem tudta, miért bukott ki belőle ilyen hirtelen, de Stewart arcán, még ha meg is lepte a dolog, egyáltalán nem látszott meglepetés.

– Na és mit érzel ezzel kapcsolatosan?

– Egyelőre leginkább zavarodottságot. Még nem mondtam el Adamnek, hogy apa lesz.

– Ezért jöttél haza hamarabb? A terhességed miatt?

– Igen, valószínűleg. Pánikba estem. Mint tudod, én mindig mindent részletesen megtervezek, de ez nem volt benne a tervben.

Hannah az ablaknak dőlt, és egy kis bátorságért fohászkodott. Tudta, el kellene mondania Adamnek, hogy várandós, és meg kellene kérdeznie tőle, hogyan tovább, de a kapcsolatuk annyira új volt még, és annyira törékeny, hogy egyelőre azzal sem nagyon tudott mit kezdeni. A férfi azt mondta, hogy szereti, de a szeretet nem egy megbízható érzés, ezt Hannah a saját bőrén tapasztalta. Mivel akárcsak a karácsonyhoz, a szeretethez is elvárások kapcsolódnak. Mi van, ha nem tud olyan lenni, amilyennek Adam szeretné? Hannah szerette a logikát, szerette megérteni, mi miért van, és a szerelemben semmi sem logikus.

– Szereted? – Stewart gyöngéd hangja valóságos balzsam volt feldúlt, sebzett lelkének.

– Nem tudom. Azt hiszem, igen, de mindig azt hittem, hogy a szerelem valami boldog érzés, én meg leginkább félek. Gondolom, elég hülyén hangzik, amit mondok.

– Nem hangzik hülyén. Az érzéseink gyakran keltenek félelmet bennünk.

Hannah elmosolyodott.

– Te mégsem félsz semmitől.

– Dehogyisnem. Sok mindentől félek.

Hannah ránézett.

– Az a munkád, hogy szinte függőleges sziklafalakon mászol fel.

– A sziklafalak láthatóak, tapinthatóak, és rengeteget lehet tudni, tanulni

róluk. Ami kézzel fogható, az sosem lehet olyan félelmetes, mint ami nem. Az érzések például… – A férfi megrázta a fejét. – Leginkább az időjáráshoz tudom hasonlítani őket, hiszen nem irányíthatóak. Ha nem ragaszkodsz senkihez és semmihez, sebezhetetlen vagy, ám ha mégis, akkor máris van egy gyönge pontod, amin keresztül fájdalmat okozhatnak neked. Az emberek sokszor cserben hagynak, csalódást okoznak, és így tovább.

– Tudom. Már megszámolni sem tudnám, ki mindenkinek okoztam csalódást. – Ráadásul most megint tönkretette a kapcsolatát Posyval, pedig épp kezdtek volna köztük rendeződni a dolgok.

Ez jobban fájt Hannah-nak, mint gondolta volna. Tényleg élvezte azt a rövid időszakot, amikor megint közel kerültek egymáshoz. Egy pillanatra felrémlett előtte egy olyan jövő, amikor igazi, szeretetteljes testvéri viszonyt ápolnak egymással ők hárman. Kezdte elhinni, hogy csak akarniuk kell, és ez is lehetséges.

Stewart felállt, és odalépett hozzá.

– Még soha senkinek nem okoztál csalódást, Hannah.

Ő viszont tudta, hogy ez nem igaz.

– Nem olyan vagyok, mint sokan szeretnék. – Persze a legtöbb ember nem is látja őt teljes valójában. Elhiszik, amit a felszínen mutat. Adamet kivéve, aki meglátta benne a táncoló pizzalányt. – Számomra fontos a biztonság. Ezért szeretem annyira a számokat, meg mindent, ami logikus és kiszámítható. A szeretetet nem értem, mert nem mérhető és nem irányítható. Szerethetsz valakit teljes szívedből, de az még nem jelenti, hogy a szereteted viszonzásra is lel. Ez nem olyasmi, amiért meg lehet dolgozni, és amit ki lehet érdemelni. Tudom, mert megpróbáltam. Nálam jobban nem igyekezett senki.

Érezte, hogy Stewart a vállára teszi a kezét. Melegen, vigasztalóan.

– Azt hiszem, te itt most nem Adamről beszélsz, hanem apádról.

Hannah-t nem lepte meg, hogy Stewart megérti. Tisztában volt vele, hogy nevelőapja nem sokra tartotta a vér szerintit.

– Nem jut eszembe gyakran – mentegetőzött Hannah. – Nem szeretném, ha azt gondolnád, hogy igen. Csak hát…

– A karácsony teszi. – Stewart megsimogatta a vállát. – Ilyenkor mind rájuk gondolunk. A sebek ugyan begyógyultak már, de hegek maradtak utánuk. És ez a beszélgetés Luke-kal jól felkavarta az állóvizet.

– Csak azt sajnálom, hogy meghaltak, mielőtt büszkék lehettek volna rám. Apa csak egy bizonyos fajta gyereknek tudott örülni, de én nem olyan

voltam.

– Ez nem igaz. Apád rád is büszke volt, csak hát ő nem volt könnyű eset. – Stewart elengedte Hannah vállát. – Nem vagyok pszichológus, de szerintem nem tudta, hogyan viselkedjen veled. Kizárólag a hegymászáshoz értett, kétlem, hogy valaha életében saját jószántából elolvasott volna akár csak egy könyvet is. Te meg annyira okos voltál! Szinte ijesztően okos. Emlékszem, valahányszor Suzanne hazajött tőletek, mindig hosszan mesélte, hogy „képzeld, Hannah ezt mondta”, vagy „képzeld, Hannah azt olvassa”.

– Annyira akartam, hogy szeressen!

– Természetes, hogy vágytál a szeretetére és az elismerésére. Nem tudom, számít-e valamit, de én biztos vagyok benne, hogy szeretett téged, még akkor is, ha nem nagyon tudta kimutatni. – Stewart Hannah karjára tette a kezét. – Amikor hozzánk kerültél, olyan bizalmatlan voltál. Egyikünket sem engedtél közel magadhoz.

– Nem tudtam, hogyan viselkedjek. Nem tudtam, mit tegyek. Ha egyszer a szüleim sem szerettek, mit várhatnék az idegenektől? Mit várhattam volna tőletek? Hiszen púp voltunk a hátatokon!

Megtörölte az arcát, és Stewart a következő pillanatban magához húzta. Hannah odasimult hozzá, érezte az arcán a férfi puha pulóverét és az ölelése melegét.

– Dehogyis voltatok púp a hátunkon! Ti voltatok és maradtatok a legjobb dolog az életünkben.

– Hogy mondhatsz ilyet? – kérdezte fojtott hangon Hannah. – Hiszen miattunk nem lettek saját gyerekeitek.

– Van három csodálatos lányunk. – Stewart egy kicsit eltolta magától, hogy a szemébe nézhessen. – Igenis a lányom vagy, attól a naptól fogva, hogy ijedt arccal és egy nagy bőröndnyi könyvvel megjelentél nálunk.

– Ez olyan kínos! – sóhajtotta Hannah. – Öreg vagyok már ahhoz, hogy a válladon sírdogáljak.

– Butaság. Az ember sosem lehet túl öreg az ilyesmihez, bár be kell vallanom, hogy nem bírom, ha sírsz. – A hüvelykujjával letörölt egy könnycseppet a lány arcáról. – Erre a beszélgetésre már vagy húsz éve sort kellett volna kerítenünk. Mindketten túl sok időt pazaroltunk már arra, hogy a múlton rágódjunk. Szóval legfőbb ideje, hogy mostantól a problémamegoldásra koncentráljunk. Még sosem kellett megvernem egyik fiúdat sem, de kész vagyok felvenni a harcot Adammel, ha ezt szeretnéd.

Hannah a könnyein át elmosolyodott.

– Sokkal erősebb ám, mint amilyennek látszik!

– Szerintem épp elég erősnek látszik, én viszont csupa izom vagyok. Anyátok annak idején az izmaim miatt jött hozzám. Meg a csinos arcom és a kedvességem miatt. – Stewart még egyszer magához szorította Hannah-t, majd megkérdezte: – Nos, mit szeretnél, kedvesem?

– Nem tudom. Elsősorban időre lenne szükségem, hogy rájöjjek, hogyan tovább. Szerettem volna eltervezni a jövőt.

– Azt ketten is eltervezhetitek. Különben nekem tetszik, hogy személyesen eljött ide.

Hannah keresett egy zsebkendőt, és alaposan kifújta az orrát.

– Ez azt mutatja, hogy fontos vagy neki, és hogy nem adja fel egykönnyen, ha rólad van szó. Sőt talán azt is mutatja, hogy jobban ismer téged, mint gondolnád.

– Igen, ezt ő is szokta mondogatni. Meg azt is, hogy szeret.

– Akkor biztosan komolyan is gondolja. Adam nem olyan embernek tűnik, aki a levegőbe beszél.

– Szerintem tényleg azt hiszi, hogy szeret, de a szerelem kicsit sem megbízható. Az emberek az egyik pillanatban még szeretik egymást, aztán a következőben meg elválnak. A szerelem a legkevésbé kiszámítható érzés a világon.

– Igaz, hogy néha tévútra visz az érzés, de azért az is előfordul, hogy minden jól alakul. Itt vagyunk például mi ketten, Suzanne meg én. Már vagy ezer éve együtt vagyunk.

– Ti ketten kivételesek vagytok. Tökéletesen összeilletek.

– Ez sajnos nem igaz, mi sem vagyunk tökéletesek. Mint minden párnak, nekünk is voltak nehéz időszakaink, de tudod, nem hiszem, hogy a szerelem csak csókokból és rózsákból áll. A nehézségeket nem lehet megúszni. – Megvakarta az állát. – Még jó, hogy Suzanne nem hall most engem, mert a szemét forgatná. Ha jól emlékszem, soha életemben nem vettem neki rózsát. Bár a csókok terén, azt hiszem, nem volt semmi hiba.

Hannah elnevette magát.

– Mellette maradtál, amikor három árva kisgyerek gyámja lett, pedig megtehetted volna, hogy lelépsz, hiszen akkor még házasok sem voltatok. Elhagyhattad volna. – Hannah még mindig nem értette, miért maradt akkoriban Stewart.

– Szerettem őt, mellette akartam lenni. Ti voltatok a ráadás, de még ha egy állatkertet örököl is, szerintem azt sem nagyon bántam volna.

Hannah gombócot érzett a torkában.

– Nem vagyok párkapcsolati szakértő, de szerintem ez többet mond minden rózsánál.

– Én sem vagyok párkapcsolati szakértő, de szerintem ha egy férfi ekkora utat vállal, csak hogy lásson, az azt jelenti, hogy komolyak az érzései. Persze megbeszélheted ezt Suzanne-nel vagy az egyik húgoddal is. Vagy akár Adammel magával is beszélhetnél… Talán ennek volna a legtöbb értelme. Ha akarod, felküldöm. Ha nem, elküldöm a háztól.

– Semmiképp ne küldd el a háztól!

Ha már megtette ezt a hosszú utat, megérdemel egy őszinte beszélgetést.

– Ha meggondolnád magad, odalent leszek.

A férfi már az ajtónál járt, amikor Hannah utánaszólt:

– Stewart! Suzanne hogy érzi magát a Luke-kal folytatott beszélgetés után?

– Remekül. Engem is váratlanul ért, de kifejezetten jót tett neki, hogy végre beszélgethetett valakivel ezekről a dolgokról. Mindig sejtettem, hogy lehetnek hátulütői, ha az ember agyonhallgatja élete bizonyos eseményeit. – Állt még egy darabig a kilinccsel a kezében, aztán megjegyezte: – Örülünk, hogy itthon vagy. Ez a legszebb karácsonyi ajándék mindkettőnknek. És most felküldöm hozzád Adamet.

Hannah egy darabig bénultan állt, majd eltöprengett, van-e még ideje, hogy beszaladjon a fürdőszobába arcot mosni, de a lépcső felől már beszélgetés hangjait hallotta, majd Adam határozott léptei koppantak a folyosón.

Mivel a férfi nem tudhatta, melyik az ő szobája, Hannah az ajtóhoz sietett.

A pillantásuk találkozott, és azonnal elfogta őt az a fura bizsergés, mint mindig, amikor együtt voltak Adammel. Olyan volt ez, mint egy figyelmeztetés, hogy soha nem uralhatja az összes érzését, és ettől persze ideges lett.

Még mindig nem tudta elhinni, hogy Adam itt van a skót vadon kellős közepén.

A férfi belépett a szobába, majd becsukta az ajtót maga mögött, mintha biztosítani akarná, hogy senki ne hallgathassa ki őket.

– Tartozom egy bocsánatkéréssel.

Ez volt az, amire Hannah a legkevésbé számított. Hiszen éppenséggel ő volt az, akinek bocsánatot kellett volna kérnie.

– Nem számítottam rád. Álmomban sem gondoltam volna, hogy idejössz.

Adam elmosolyodott.

– Épp egy sakkjátszma kellős közepén tartunk, és én következtem.

Márpedig nekem nem szokásom feladni a partit.

Hannah csendesen nevetett.

– Inkább átutaztál a fél világon, hogy megverjelek?

– Erre most mit mondjak? Mazochista vagyok.

Hannah ajkáról lehervadt a mosoly.

– Ne haragudj, hogy udvariatlan voltam veled.

– Nem kell mentegetőznöd. – Adam közelebb lépett, de a kezét még mindig nem húzta ki a zsebéből. Mintha nem merné átölelni, megérinteni. – Nem értem, mi ütött belém, hogy felültem arra a repülőre, és idejöttem anélkül, hogy szóltam volna előtte. Rendszerint nem hozok elhamarkodott döntéseket.

– Posy ütött beléd. Ő javasolta, hogy gyere ide.

Adam megcsóválta a fejét.

– Ne őt hibáztasd. Arról nem tehet, hogy rögtön ugrottam a javaslatára.

– Beszámoltál neki a pizzáról és a táncolásról.

Adam a hajába túrt.

– Beleszólt a telefonba, amikor hívtalak. Azt hittem, te vagy az, hiszen egy lépést sem teszel soha a telefonod nélkül, és egy csomó dolgot mondtam, mire kiderült, hogy a húgod van a vonal túlsó végén. Különben pedig megkérdezhettelek volna, mielőtt repülőre ülök, de féltem, hogy nemet mondanál, és mindenképp látni akartalak.

– De miért?

– Mert hiányoztál.

Adam most érintette meg először, egészen óvatosan kisimította a haját az arcából.

– Te sírtál? Ó, Hannah! – Hátralépett, és elhúzta a kezét. – Még sosem láttalak sírni, és nem hittem volna, hogy én leszek az, aki megríkat.

– Nem sírok.

– Ne hazudj, kérlek. Ha akarod, most mindjárt elmegyek. Csak ígérd meg, hogy abbahagyod a sírást.

– Nem akarom, hogy elmenj.

Ám azt, hogy mit akar, nem tudta volna most megmondani.

Itt a megfelelő alkalom, hogy bevallja, gyereket vár. De hogyan?

Úgy tervezte, utánanéz, mások hogy szokták elmondani az ilyesmit. A fejében már felvázolt jó néhány forgatókönyvet a legkülönfélébb verziókkal. Hogyan fog viselkedni, ha Adam kiborul, és menekülőre fogja, vagy akkor, ha táncra perdül örömében.

Csak azzal nem számolt a tervében, hogy a férfi váratlanul idejön, még mielőtt ő kidolgozná a nyerő stratégiát.

– Ne menj el! – kérte, és közben arra gondolt, hogy lépésről lépésre fog haladni. Ha Adam marad, nincs miért sietnie.

– Biztos, hogy ezt akarod? Nem szeretném, ha úgy éreznéd, sarokba szorítottalak.

– Nem érzem így. Maradj!

Adam ezúttal úgy lépett közelebb, hogy magához húzta, és meg is csókolta. Aztán, még mindig a karjában tartva Hannah-t, körülnézett a szobában.

– Szép ez a szoba. Tetszik a karácsonyfa is.

– Bemutatom Ericet. Igen, így hívják a fát. Posy nevezte el. A húgom mindennek nevet ad, a tyúkoktól kezdve a disznókon át egészen a karácsonyfákig.

Adam hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Eric? A fát hívják Ericnek?

Hannah biccentett, a férfi meg csendben szitkozódott.

– Posy azt mondta, már jobban vagy, mert itt van neked Eric. Én meg azt hittem, Eric egy pasi, és…

Hannah-nak leesett az álla.

– Ezért szálltál repülőre?

– Hát, ez is komoly szerepet játszott a döntésemben, igen. – Adam arcán két méretes piros folt jelent meg. – Így utólag már kínos egy kicsit, de elismerem, féltékeny lettem. Egy fenyőfára… Arra kérlek, hogy ha lehet, ez inkább maradjon köztünk.

Hannah nem bírta tovább, kipukkadt belőle a nevetés.

– Ó, Adam!

– Kinevetsz? Nem szép tőled. Tudod, milyen kellemetlen repülőutam volt emiatt? A húgod azt mondta, Eric jó magas és kellőképpen széles, én meg elképzeltem egy nagydarab, széles vállú fickót… – Adam elhallgatott. – Rossz hatással lenne a kapcsolatunkra, ha megfojtanám a húgodat?

– A legkevésbé sem. Én magam is szeretném megfojtani. Igazából ezért menekültem fel az emeletre.

– Én meg azt hittem, azért, hogy tőlem megszabadulj. – Adam újból megcsókolta Hannah-t. – A húgod megvédett téged, ami mindenképpen dicséretes. Még akkor is, ha tőlem akart megvédeni.

Hannah nyelt egy nagyot.

– Ez bonyolult ügy.

– Az én szempontomból nagyon is egyszerű. – Adam erősen magához húzta. – Ericnek tudnia kell, hogy halálomig küzdeni fogok érted.

– Csak a kíváncsiság kedvéért: Mit tettél volna, ha Eric történetesen tényleg egy férfi?

– Nem tudom. Azt hiszed, mindenki logikusan átgondol mindent, ahogy te, de az igazság az, hogy amikor Eric nevét meghallottam, Neander-völgyi ősemberré változtam, és anélkül hogy tudtam volna, mit teszek, felszálltam az első gépre.

– Kétszázezer évvel ezelőtt még nem voltak repülők.

– És senkit nem hívtak Ericnek. El sem tudod képzelni, mennyire megkönnyebbültem, hogy mégsem egy szoknyás, izompacsirta skóttal osztod meg az ágyadat! – Újabb csók következett, és Hannah testét elöntötte az ismerős édes vágyakozás. Valósággal elolvadt a férfi ölelésében.

Mielőtt Adamet megismerte, nem gondolta volna, hogy ilyen bensőséges is lehet egy csók. Adam fél év után már olyan gyakorlottan, olyan tudatosan csókolta, mintha tervet eszelt volna ki Hannah idegvégződéseinek feltérképezésére. Gyöngéden, de határozottan fogta a tarkóját, miközben nyelve a száját kutatta. A lány egészen beleszédült ezekbe a csókokba, mintha túl sokat ivott volna, vagy sorozatban piruettezett volna a színpadon, mint Melly imádott balett-táncosnői.

Adam az ágy felé irányította Hannah-t, majd anélkül, hogy a csókot egy pillanatra is félbeszakította volna, lehúzta magával a matracra.

A lány felnyögött. Ha együtt voltak, akkor nemcsak az egyensúlyát veszítette el pillanatok alatt, hanem az önuralmát is.

– Talán nem kellene… Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

Ha Adam megcsókolta, annyi ideig is képtelen volt összpontosítani, hogy befejezzen egy mondatot.

– Tudod, ez most elég bonyolult helyzet.

– Ez a rész sosem bonyolult – suttogta a férfi, miközben az ajka az állán át a nyakára, majd a vállára vándorolt. Gyöngéd, de határozott mozdulattal húzta le Hannah-ról a pulóvert, majd elkezdte kigombolni a blúzát, hogy a csupasz bőrét becézhesse. – Ugye hogy nem?

Hannah válaszolni akart, de csak egy halk nyögésre futotta az erejéből. Adam kelletlenül felemelte a fejét.

– Azt akarod, hogy abbahagyjam?

Tekintve, hol kalandozott közben a keze, Hannah ezt igen tisztességtelen

kérdésnek érezte.

Adam magabiztosan elmosolyodott, az ujjai pedig folytatták felfedezőútjukat lefelé. Egy perccel később Hannah már könyörgött volna érte, hogy ne hagyja abba. Sőt azt sem akarta, hogy a férfi hazautazzon, vagy a pubban aludjon.

Arra vágyott, hogy itt maradjon, vele. Annyira vágyott rá, hogy kész volt törékeny kapcsolatukat kiszolgáltatni a család vizsla tekintetének. Annyira, hogy még Suzanne elvárásaival is hajlandó volt szembenézni.

Az agya egyik távoli zugában, jó mélyen a gyönyörűséges érzések alatt, ott lapult persze a kellemetlen tudat, hogy beszélnie kell Adammel a terhességéről.

De nem most akarta ezt megtenni. Hosszú volt ez a mai nap, pláne az este. Remélhetőleg az éjszaka is hosszú lesz…

Holnap is bőven ráérnek arra a beszélgetésre.

24

Posy

Suzanne ugyan megkínálta egy itallal, de Posy visszautasította az ajánlatot, kicsörtetett a házból, és azonnal a pajta felé vette az irányt. A friss hó csak úgy ropogott a léptei alatt. Minden fehér volt körös-körül, a fák ágait is vastagon borította a puha, fehér takaró, mely jólesően tompított minden zajt, és úgy verte vissza a hold fényét, hogy zseblámpára nem is volt szükség.

A táj látványa rendszerint megnyugtatta Posyt, most azonban inkább a reménytelenség érzése rohanta meg, miközben körülnézett. És nem Luke miatt érzett így, hanem mert Hannah-t felbosszantotta. Hosszú idő óta először fordult elő, hogy bizalommal és odafigyeléssel fordultak egymás felé. Hogy együtt nevettek, és olyan dolgokról beszéltek, mint még soha. Önmagukról, az érzéseikről. A viszonyuk megváltozott, és rövid időre igazán közel kerültek egymáshoz.

És ő mindezt elrontotta! Mert nem tudta befogni azt a lepcses száját, és azt mondta Adamnek, hogy jöjjön ide!

Persze ezt ott, abban a pillanatban csak viccnek szánta, álmában sem jutott eszébe, hogy a férfi tényleg felkerekedik. Nem sok pasit ismert, aki hajlandó lett volna erre.

Callum még a randijukra sem mindig ment el, pedig csak egysaroknyira laktak egymástól. Attól végképp nem kellett félnie, hogy átrepüli miatta az Atlanti-óceánt.

Ami pedig Luke-ot illeti…

Luke elhallgatta előle az igazságot. Vajon van-e még olyan dolog, amit nem mondott el?

Hópelyhek szállingóztak lustán a földre, és újabb puha réteget képeztek a már amúgy is vastag hószőnyeg tetején, egészen a hegyekig. A hold mintha ott trónolt volna az egyik csúcs tetején, megvilágítva a meredek szirteket.

Posy máskor biztosan elgyönyörködött volna a látványban, de most alig látott valamit. Könnyek homályosították el a tekintetét, úgyhogy meg kellett állnia, mert azért jó lett volna látni, hová lép. Hunyorgott egy sort, aztán kesztyűs kezével megtörölte a szemét, és vett egy mély lélegzetet, beszívta az otthon illatát.

Egyszerre már nem is tűnt olyan jó ötletnek elhagyni ezt a helyet.

Tényleg ezt akarja? El akar menni innen?

Most inkább nemleges választ adott volna erre a kérdésre. Legfőképp semmi kedve nem volt egy olyan emberrel elmenni, aki hazudott neki. Bár nemrégiben még nagyon biztos volt a dolgában, most tele volt kételyekkel. És ami még rosszabb, már nem bízott a saját ítélőképességében.

Lehet, hogy Bethnek volt igaza, és utána kellett volna néznie Luke viselt dolgainak? Talán túl naiv dolog elhinni az emberekről azt, amit magukról állítanak.

A pajta ablakaiban fény pislákolt, és Posyt elöntötte a düh, amiért Luke tönkretette a család békéjét. Aztán a bűntudat kezdte gyötörni, mert még annyi időt sem töltött otthon, hogy megkérdezhette volna az anyjától, hogyan sikerült a Luke-kal folytatott beszélgetés. A saját érzései semmi másnak nem hagytak helyet.

Szeretett volna Hannah után szaladni, hogy megmagyarázza, nem ő tehet az egészről, de elég jól ismerte a nővérét ahhoz, hogy tudja, okosabb, ha egy időre békén hagyja, mert van, amikor felesleges minden szó.

Így aztán némán álltak egymás mellett, míg Suzanne kedvesen be nem hívta Adamet a házba. A meleg fogadtatás, amelyben ő részesítette a vendéget, nem is állhatott volna nagyobb ellentétben Hannah rideg döbbenetével. Adamnek néhány másodperc múlva már egy pohár whisky volt a kezében, és a kandallóhoz legközelebbi karosszékben üldögélt, Suzanne pedig meglepően boldognak látszott. Nyilván nem függetlenül attól, hogy egy magas, elegáns, jóképű férfi ült a nappalijában, aki Hannah-hoz érkezett. Számára már önmagában ez felért egy karácsonyi ajándékkal.

Posy felcsörtetett a lakásához vezető lépcsőn. Tessék, egy újabb feszültségekkel teli családi karácsony!

Mit tettél? Még mindig a fülében csengett a nővére vádló hangja. Csoda, hogy nem maradt a szülei házában? Nem volt kíváncsi rá, mi következik.

Lehet, hogy Adam már útban is van vissza a reptérre. Hannah valószínűleg azt sem mondta el neki, hogy apa lesz.

Emlékeztette magát, hogy ehhez az egészhez semmi köze, és nekiállt, hogy megkeresse a kulcsát. Közben megfogadta, hogy soha az életben nem avatkozik bele mások kapcsolataiba. Miért is tenné? Mint a mellékelt ábra mutatja, igazán nem nevezheti magát nagy szakértőnek.

– Posy! – hallotta a lépcső aljáról Luke hangját. – Beszélni szeretnék veled.

– Ne haragudj, de most nem beszélek senkivel. Ma estére már elég volt az emberi kapcsolatokból. – Olyan lendülettel dugta bele a kulcsot a zárba, hogy

az ajtó is beleremegett.

Bonnie felugrott a jöttére, és a szokott lelkesedéssel üdvözölte. Ez a soha el nem múló öröm volt az egyik oka annak, hogy Posy el sem tudta volna képzelni az életét kutya nélkül.

Letérdelt, és átölelte az eb nyakát. Bonnie közben nemcsak a farkát, de az egész estét csóválta. Posy önkéntelenül is elmosolyodott.

– Látod, ilyenkor szeretnék visszavonulni a te kutyavilágodba, hogy soha többé ne kelljen találkoznom egy emberrel sem – suttogta.

– Gondolom, ennek a döntésednek én vagyok az elsődleges oka – mondta Luke, és már sokkal közelebbről jött a hangja, mivel Posy mögött állt az ajtóban.

Bonnie erre odafutott hozzá, és őt is lelkesen üdvözölte.

A kis áruló! – gondolta Posy, Luke meg közben becsukta az ajtót, hogy ki ne eresszék a meleget.

A szénapadlás Posy külön bejáratú búvóhelye volt. Úgy rendezte be, hogy tökéletes kényelmet nyújtson a hosszú téli estéken.

Számos lámpa szolgáltatott meleg fényt, a padlót pedig vastag szőnyegek borították, amitől az egész egy otthonos kis fészek benyomását keltette. Meghagyták az eredeti, gerendás mennyezetet, ami óriási belmagasságot eredményezett, és a tágasság érzetét keltette a szemlélőben, holott valójában nem is volt olyan nagy a lakás. Nyáron is csodás volt innen a kilátás az erdőre és a tóra, de ilyenkor, télen volt igazán varázslatos ez a hely.

Luke megállt az ajtónál, mintha arra számítana, hogy Posy hamarosan kirúgja.

– Öt percet kérek az értékes időből, nem többet.

– Ez pont öt perccel több, mint amennyit szívesen rád szánnék.

– Még mindig dühös vagy.

– Ó, micsoda éleslátás! Mondd, mi árult el? Csak nem az, hogy az arckifejezésem rendszerint megfelel az érzéseimnek? Szóval, amit itt látsz… – mutatóujjával leírt egy kört az arca körül – ez egy dühös nő arca. Nem egy boldogé, egy zavarodotté vagy egy aggodalmasé. Ha lenne olyan arcom, amilyet a becsapott nők vágnak, esküszöm, most azt használnám, de sajnos nincsen. Látod, nekem minden az arcomra van írva. Te viszont mélyen titkoltad az érzéseidet, nem beszéltél volna a világért sem arról, hogy valójában nem az vagy, akinek mondod magad.

– Dehogyisnem. Pontosan az vagyok.

– Nagyjából. Az előtörténetedet azonban elfelejtetted megemlíteni.

– Az elején azért nem szóltam róla, mert nem tudtam, hogyan közelítsem meg a dolgot. Ez egy érzékeny téma, és nem akartam mindenkit elijeszteni. Nem azért jöttem, hogy a balesetről írjak. Sosem állt szándékomban.

– Igaz, végső soron mégis a baleset miatt jöttél, nem úgy, hogy véletlenszerűen ráböktél a térképre. Igazából nem értem, miért nem telefonáltál ide, hogy ez és ez vagyok, és a szüleimről szeretnélek kérdezni benneteket.

– Ennyire azért nem egyszerű, hidd el. Túl kicsi voltál ahhoz, hogy emlékezz rá, de én emlékszem, hogy a baleset után nagy volt a feszültség, a zűrzavar.

– Arra gondolsz, hogy a nénikéd úgy viselkedett, mint egy futóbolond? Holott sejtelme sem lehetett arról, valójában mi történt, hiszen soha életében nem hagyta el Manhattant. – Posy tudta, hogy igazságtalan, de a tény, hogy félrevezették, annyira felháborította, hogy képtelen volt nyugodtan és tárgyilagosan állni ehhez a kérdéshez. Csak az járt a fejében, milyen szörnyű lehetett a testileg-lelkileg összetört Suzanne-nek, akire ráadásul rázuhant három árva kisgyerek nevelésének terhe, megküzdenie még a vádakkal is, miszerint az ő lelkén szárad a baleset.

Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy a mostani idegállapota nemcsak Luke-ról szól, hanem leginkább Hannah-ról és a kapcsolatok bonyolultságáról.

– Trudy néni nagyon szerette anyámat – mondta halkan Luke. – Valósággal belebolondult az elvesztésébe.

– Igen, láttam a képeket a korabeli lapokban. Állítólag úgy ordított, mint egy sebzett állat.

Különösen egy fotó égett bele Posy emlékezetébe. Azon Trudy Whittaker valósággal a sarokba szorította Suzanne-t, és közvetlen közelről kiabált az arcába. Posy rosszul lett, ha csak eszébe jutott a Suzanne arcán tükröződő vad rémület.

Luke lehúzta a csizmáját, és odalépett hozzá.

– Nem akarom őt védeni, mert tényleg csúnyán viselkedett. És igazad van, a dühe nagyrészt abból fakadt, hogy semmit sem tudott a mászásról. A nagyvárosban élt, egy irodaházban dolgozott. A festészetet szerette, és az operákat, fel nem foghatta, miért mászik hegyet a húga, miért vállalja az ezzel járó kockázatokat. Te is tudod, hogy kétféle ember van a világon: az egyik, aki tudja, miért mászik hegyet, aki ezt teszi, és a másik, aki sosem fogja megérteni. Válaszolj egy kérdésemre: Ha te részt veszel egy

mentőexpedícióban, dühös vagy az emberekre, akik bajba kerültek odafent a hegyen? Haragszol rájuk, amiért vállalták a kockázatot?

– Nem. Miért lennék? – csodálkozott Posy.

– Hát mert a rossz időjárási körülmények ellenére felmentek oda a szabad akaratukból úgy, hogy senki nem kényszerítette őket. És neked meg Bonnie-nak miattuk kell kimennetek hóban-fagyban, az életeteket is kockára téve. Ettől te tényleg nem leszel zabos?

– Persze hogy nem.

– Nem, mert pontosan érted, mi vonzotta őket oda – magyarázta Luke. – Ellenben azok, akik nem imádják így a hegyeket meg a túrázást, nem értik. Önzőnek bélyegzik azokat, akik ilyen körülmények között bajba kerülnek, azt mondják rájuk, hogy nincs joguk mások életét kockára tenni a saját hülyeségük miatt. A mentőcsapat tagjainak viszont eszükbe sem jut mindez. Ők ugyanis pontosan tudják, mi vonzza az embereket a hegyekbe.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy meg kell bocsátanunk a nénikéd gorombaságát, mert nem értette, mi a jó a hegymászásban?

– Nem. Csak próbálom elmagyarázni, milyen ember volt. Különben pedig a gyász egyik legelső megjelenési formája, hogy az ember felelőst keres.

– És ő úgy döntött, Suzanne-re kezd ujjal mutogatni, akit eleve szörnyen megviseltek a történtek. Tudtad, hogy azt követően soha többé nem mászott? Feladta a hivatását, nem vezetett többé túracsoportokat a hegyekbe. Felelősnek érezte magát ugyanis.

Luke-nak arcizma sem rezzent.

– És ebben minden bizonnyal komoly szerepe van a nagynénémnek.

– Úgy ám! És akkor még nem beszéltünk a túlélők bűntudatáról meg a rémálmokról, amik a mai napig kínozzák. Fogalmad sincs róla, mennyit szenvedett. – Posy felállt, és levette a kabátját. Nem akarta, hogy Luke kidumálja magát. Ennyire nem akarta megkönnyíteni a dolgát.

– Én is átmentem a szenvedésen, ne felejtsd el! – Luke most már nem mosolygott. – Hiszen azon a napon én is elveszítettem a szüleimet.

Posyból egy szempillantás alatt elpárolgott minden harci szellem.

Kimerülten és összezavarodva rogyott le a kanapéra. Valami meleget és nedveset érzett a kezén, és amikor lepillantott, azt látta, hogy Bonnie az ujjait nyaldossa.

– A kutyád aggódik miattad – állapította meg a férfi. – És ami azt illeti, én is.

– Ezzel kicsit elkéstél, nem gondolod?

– Tudod, nem számítottam rá, hogy ez lesz… Nem gondoltam, hogy így egymásba gabalyodunk.

Ezzel Posy is pontosan így volt, és most nem tudta, mit feleljen.

– Lassan menned kellene. Holnap egy edinburgh-i csoportot viszek a hegyekbe túrázni, és addig jó lenne aludni egy kicsit. Csukd be az ajtót magad mögött!

Luke habozott egy másodpercig, de aztán elindult kifelé. Amikor Posy előtt nyilvánvalóvá vált, hogy mindjárt elhagyja a lakását, rájött: nem akarja, hogy elmenjen.

– Volna egy kérdésem – törte meg a csendet, amikor a férfi lehajolt, hogy felhúzza a csizmáját. – Ha Beth nem leplez le ma este, mikor mondtad volna el, ki vagy? Egyáltalán elmondtad volna?

– Persze. Arról viszont, hogy mikor, fogalmam sincs. – Luke rántott egyet a vállán. – Túlságosan élveztem a kapcsolatunkat, nem akartam megkockáztatni, hogy szakítasz velem. Ki akartam várni, míg megérik az idő egy ilyen komoly beszélgetésre, de minél tovább vártam, annál nehezebb volt szóba hozni.

– Legalább most őszinte vagy.

Ő is elveszítette mindkét szülőjét… És soha egy rossz szót sem szólt Suzanne-re, pedig kicsi volt még a baleset idején, és gyerekkorában nyilván Trudy nénikéje előadásában hallgatta végig a történteket. Aztán meg a nagynénje is meghalt, aki a második anyja volt hosszú évekig.

Posy rájött, hogy már egyáltalán nem haragszik. Ő maga is tudta, hogy az élet bonyolult. Meg aztán rövid is, főleg ahhoz, hogy az ember haragszomráddal töltse. Okosabb, ha megpróbálják minden egyes pillanatból kihozni a legjobbat, nem?

Tudta, hogy a nővérei nem értenék meg a döntését, de az az ő bajuk.

Felállt, és így szólt:

– Részvétem a szüleid miatt. Sajnálom, hogy neked is árván kellett felnőnöd, és bocsánatot kérek, amiért az előbb felemeltem a hangom. Biztos vagyok benne, hogy a nénikéd valójában jó ember volt.

Odalépett a férfihoz, és a zoknija átnedvesedett, mert az ajtó előtt belelépett a csizmákról lehullott, olvadó hóba.

– Igen, az volt. Tudod, a jó emberek is csinálnak néha rossz dolgokat.

Posynak az volt a benyomása, hogy az imént ő is pontosan ezt tette. Nyilván a férfi is csak a családját akarta védeni, ugyanúgy, mint ő.

Átkulcsolta a nyakát, és lábujjhegyre állt.

– Csókolj meg!

Luke közelebb hajolt.

– Úgy értsem, hogy megbocsátasz?

– Azt majd később eldöntöm. – Posy lehúzta magához a férfi fejét. A vágy olyan erővel rohanta meg, hogy amikor az ajkuk összeért, önkéntelenül is felnyögött.

– Annak fényében, ami most történik – Luke keze a lány farmerének cipzárját kereste –, nem félsz, hogy a teljesítménykényszer lebénít?

Posy a pulóverét rángatta, és kis híján hasra esett, amikor megpróbált kilépni a nadrágjából.

– Szerintem megbirkózol vele.

Posy még soha életében nem sietett ennyire, Luke viszont kivételesen nem kapkodta el a dolgot. Az arca kipirult, és zihálva lélegzett, de a vállánál fogva eltolta magától Posyt.

– Van még valami, amit szeretnék elmondani neked.

– Nem várhat? – nyögte a lány, aki már nagyon nehezen uralkodott magán.

– Nem, mert nem akarom, hogy még egyszer azt hányd a szememre, hogy eltitkoltam előled valami fontosat.

– Bökd már ki végre! – türelmetlenkedett Posy. – Különben elhiheted, hacsak nem egy sor köztörvényes bűncselekményt készülsz bevallani, nem fogom meggondolni magam.

– Az őszinteség nevében úgy érzem, el kell mondanom, hogy azt hiszem, vannak bizonyos érzéseim irányodban.

Posyt egyszerre rohanta meg a megkönnyebbülés és a szédítő öröm.

– Csak hiszed?

– Ez az egész még nagyon új nekem.

Posy szintén érzett valamit a férfi iránt, csak sajnos nem tudta, hogy ez jót jelent, vagy rosszat. Bár egyelőre nem is akart ezzel foglalkozni.

Kihúzta a férfi pólóját a nadrágjából.

– Ha már biztosan tudod, feltétlenül szólj, addig is próbálom elterelni erről a komoly témáról a figyelmedet.

Azzal megfogta Luke kezét, és megindult vele a háló irányába. Útközben megszabadultak a maradék ruhájuktól, és csakhamar mindketten az ágyban kötöttek ki. Luke úgy intézte, hogy ő legyen felül, és Posy csöppet sem bánta. Szenvedélyesen viszonozta Luke csókját. Bár a kapcsolatuk még elég kezdetleges volt, már ismerősnek tűntek az érintések, a mozdulatok. Szenvedéllyel közeledtek a másikhoz, és önzetlenül, nagy odaadással

kényeztették egymást.

Megfordultak, és most Posy volt felül. Ujjait Luke hajába mélyesztette, miközben szomjasan az ajkára tapadt. Egy idő után egészen beleszédült a csókba, és amikor már nem kapott levegőt, akkor megint fordult egyet, és ismét alulra került.

Luke ekkor két kezébe fogta az arcát. A szeme kékeszöld volt, amiről Posynak a ködbe burkolódzó hegycsúcsok és a hideg, téli reggelek jutottak eszébe. Látta már ezt a szempárt nevetni, eltökélten csillogni, most pedig izzani a vágytól.

Az imént Luke bevallotta neki, hogy érez valamit iránta, de azt nem mondta, milyen természetűek ezek az érzések. De Posy látta a szemében, és érezte az érintéseiben.

Ráértek még arra, hogy ezeket az érzéseket szavakba foglalják. Most csak a pillanat számított, és a szenvedély.

Hallotta, ahogy a szél rázza az ablakot, de a lakásban finom meleg volt, sőt az ágyban még magasabbra szökött volna a hőmérő higanyszála.

Luke lehajtotta a fejét, és végigcsókolta a nyakát, a vállát, le egészen a melléig. Hosszan becézte az ajkával és a nyelvével a mellbimbóját, és közben keze a combja belső oldalán kalandozott. Posy vágyakozva megemelte a csípőjét. A teste elnehezült, az agya megszűnt zakatolni. Csak érzett és élvezett. És azon töprengett, vajon honnan tudja Luke mindig, hol és hogyan kell megérintenie.

– Abba ne hagyd!

– Dehogy hagyom. – A férfi egy mozdulattal ismét fölébe kerekedett, és mélyen beléhatolt. Posy felkiáltott, de kiáltását elnyomta Luke ajka, mely ismét a szájára tapadt.

Egy pillanatig így maradtak, és csak élvezték az összeolvadást. Aztán Luke lassan mozogni kezdett benne. Posy a vállába kapaszkodott, és a dereka köré fonta a lábát, hogy minél jobban alkalmazkodhasson a ritmusához.

Luke csókolta a száját, az állát, a nyakát, és közben egyre ott pulzált, ott mozgott benne, ugyanabban a fáradhatatlan ritmusban. Minden egyes mozdulat, minden egyes erőteljes lökés közelebb vitte a lányt a beteljesüléshez.

Posy teljesen elengedte magát. Ide-oda vonaglott, és közben azt motyogta, mennyire kívánja Luke-ot, mennyire szüksége van rá. A szíve vadul kalapált, az izmai görcsösen összehúzódtak, és aztán egyszer csak elöntötte a gyönyör. Hangosan felkiáltott, és a belső rángásai, izom-összehúzódásai egy

másodperccel később Luke számára is elhozták a kielégülést.

Aztán sokáig feküdtek összesimulva. Luke a mellkasára húzta Posyt, és a lány érezhette a szíve vad dobogását, a szabálytalan lélegzetvételeit. Olyan gyöngének érezte magát, hogy moccanni sem tudott, és a férfi sem mutatott túl nagy hajlandóságot, hogy felkeljen. Úgy ölelte Posyt, mintha soha nem akarná elengedni.

Aztán egyszer csak megszólalt:

– Kérdezhetek valamit?

– Komolyan rá akarsz kérdezni, elégedett vagyok-e a teljesítményeddel? – somolygott a lány.

– Nem arra. Azt akarom kérdezni, velem jössz-e, ha elutazom.

Posy felnézett, és azt kívánta, bárcsak ne most kapta volna meg ezt a kérdést.

– Márciusig béreled a pajtát, nem?

– Ez minden, ami ezzel kapcsolatban eszedbe jut? Hogy utána üresen áll a lakás?

– Nem csak ez. Hasznossá tetted magad a hegyimentős gyakorlatainkon is. Tudod, milyen nehéz olyan önkéntest találnunk, aki elbújik a hóban, és vár, míg Bonnie meg nem találja?

– Nem is értem, miért. – Luke az ujja köré csavarta a lány egyik kósza hajtincsét. – Szóval hiányozni fog a bérlőd és a tesztszemély a hó alatt. Más nem? Nekem úgy tűnik, hogy miközben én kiterítettem minden kártyámat, semmit sem kaptam cserébe.

– Igen, ez igaz. – Posy a hátára fordult, és felbámult a mennyezeti gerendákra.

– Azért van így, mert még mindig úgy érzed, hogy félrevezettelek? Tudod, miután elmentetek, nagyon jót beszélgettem Suzanne-nel. És már sajnálom, hogy nem vettem fel vele a kapcsolatot jóval korábban.

– Nem ez a gond.

– Hát mi?

Posyt egyszerre elfogta a kétségbeesés.

– Mert nem sétálhatok csak úgy egyszerűen el innen, Luke! Nem léphetek ki az életemből.

– Az hittem, kalandokra vágysz.

– Jól hitted.

Az egész ügy azonban sokkal bonyolultabb lett, mert Posynak már nemcsak a kalandok kellettek, hanem maga Luke is.

Vajon mit jelent mindez a jövőre nézve?

25

Beth

– Azt sem tudtam, hogy Hannah-nak barátja van. – Beth a hálószobájában ült a földön, és az utolsó ajándékokat csomagolta, miközben Jason az ajtót őrizte. Utazáskor gondja volt rá, hogy a lányok ajándékai különböző táskákba kerüljenek, így nem keveredhettek össze.

– Mit gondolsz, miért nem említette?

– Fogalmam sincs. Nyilván nem akarta, hogy tudjunk róla. Más dolgokról viszont sokat mesélt. – Beth még mindig nem tért magához a meglepetésből, milyen szokatlan nyíltsággal beszélt a nővére a múltról, a gyerekekkel kapcsolatos érzéseiről. Amikor azonban meglátta Adamet kiszállni a taxiból, olyan arcot vágott, amiből Beth biztosan tudhatta: sok minden van még, amiről nem esett szó köztük. – Például a balesetről is.

– Hülyéskedsz? – Jason háttal nekidőlt az ajtónak. – Régebben sosem beszéltetek a balesetről. Luke idézte elő a változást?

– Igen, szerintem ő.

– És nagyon felkavart a beszélgetés? – A férfi hangjából őszinte aggodalom csendült ki, ami meghatotta Betht.

– Nem igazán. Inkább megkönnyebbülést jelent, hogy végre értem a nővérem gondolatait és érzéseit. És rájöttem, hogy a baleset miatt féltem túlságosan a gyerekeimet.

– Igen, tudom.

– Ha tudod, miért nem beszéltünk erről soha?

– Mert utálsz a balesetről beszélni. Ideges leszel tőle. – A férfi lehajolt, és felvett a földről egy elgurult ragasztószalagot. – Ugyanakkor tényleg sokat aggodalmaskodsz, és ezt sem jó látni.

– Gondolod, hogy miattam a gyerekek is túl óvatosak lesznek?

– Ha láttad volna, hogyan mászott fel ma reggel Ruby az asztalra, nem töprengnél ezen. Én sokkal inkább miattad aggódom, mint miattuk. Ha konzultálnál erről valakivel… úgy értem, egy szakemberrel…

Beth átvette a ragasztószalagot, és letépett belőle egy darabot.

– Már gondoltam rá, de még nem vagyok biztos benne.

– Örülök, hogy jót beszélgettél a testvéreiddel. Nyilván ennek is köze volt ahhoz, hogy este kimentetted Hannah-t a szorult helyzetéből.

– Nagyon úgy nézett ki, mint akinek sürgős szüksége van egy megmentőre.

Aggódtam miatta. – Ahogy Posy miatt is aggódott, de a húga elrobogott, még mielőtt beszélhetett volna vele. Hannah kiborulása után nyilván egyedül szeretett volna lenni egy kicsit, hogy a sebeit nyalogathassa.

Miközben a családok különbözőségein és problémáin elmélkedett, Beth az utolsó ajándékot is becsomagolta.

– Kész. Már csak be kell dugdosni őket a harisnyákba. Alig várom, hogy láthassam a lányok arcát huszonötödikén reggel!

– Ruby nem akar mást, csak Bugsyt. Ha néha van mobilnet, folyamatosan a játékboltok plüssállatkínálatát nézegetem, de nem találtam semmit, ami csak kicsit is hasonlítana Bugsyra. Az eBayen árulnak ugyan egy hasonló formájú nyulat, de sajnos egészen más a színe.

– Bugsyt akkor vettük, amikor Ruby kisbaba volt, nyilván nem kapható már az a modell.

– Szép dolog – zsörtölődött Jason. – Csak úgy leállítani a plüsskedvencek gyártását… Hát felelős viselkedés ez? Rémesen érzem magam, mert Melly szerint Ruby alig alszik éjjel. Én vagyok a legrosszabb apa a világon. Legalább öt Bugsyt kellett volna vennünk, hogy legyen tartalék.

– Tartalék? – Beth elismerően pillantott a férjére, majd betuszkolta az ajándékokat tartalmazó táskát az ágy alá. – Le vagyok nyűgözve. Ilyesmi csak a gyakorlott szülőknek jut eszükbe. Néhány héttel ezelőtt fel sem merült volna benned, hogy ilyesmire is szükség lehet.

– Néhány héttel ezelőtt más ember voltam. Vagy ha ez nem is igaz, mások voltak a prioritásaim. Ha veszünk valamit, amit a lányok komolyan megszeretnek, mostantól mindig vegyünk belőle tartalékot. Ezt kellett volna tennünk Bugsyval is.

– Ami azt illeti, pontosan ezt is tettem.

– Hogy mi? Többet vettél belőle? – nézett nagyot Jason.

– Igen. De nem ötöt, mint az előbb javasoltad, csak hármat.

– Hármat! – Jason megkönnyebbülten felsóhajtott. – Hiszen akkor van még kettő otthon. Ez a nap híre, Beth! Te vagy a legjobb anyuka a világon.

Az asszony előrenyújtotta a lábát, és megfordult.

– Ez sajnos nem igaz.

– De az imént azt mondtad, hogy van otthon két tartalék Bugsynk.

– Ilyet egy szóval sem mondtam.

– De hát…

– Tudod, nem ez az első alkalom, hogy Bugsy váratlanul világ körüli útra indult, anélkül hogy a címét meghagyta volna.

Hosszú csend támadt.

– Úgy érted, hogy te is elhagytad már Bugsyt? Mikor?

– Az első alkalommal akkor…

– Első alkalommal? Hát többször is elveszítetted?

Beth vágott egy grimaszt.

– Szóval első alkalommal a park melletti büfében felejtettem, ahol tejturmixot akartam inni velük, de Ruby hisztirohamot kapott, már nem emlékszem, miért. A többi vendég úgy bámult, olyan sajnálkozóan és lekezelően, ahogy csak akkor szoktak, amikor a gyereked épp leszerepel… Az van a tekintetükben, hogy ők bezzeg milyen kiválóan tudnának kezelni egy ilyen helyzetet.

– Én is ismerem ezt a pillantást. – Jason a feleségére nézett, és biccentett. – Bár ezt is csak most ismertem meg, régebben nem volt hozzá szerencsém.

– A lehető leggyorsabban el akartam hagyni a büfét, így csak ledobtam egy bankjegyet az asztalra, megragadtam a gyerekek kezét, és kimenekültem. Bugsy meg ott maradt valamelyik széken. – Beth vett egy nagy levegőt. – Nem sokkal később odatelefonáltam, de már nem volt meg. Úgyhogy elő kellett venni az egyik tartalék Bugsyt.

– És nem vette észre?

– Kicsit meggyötörtem és összekoszoltam, hogy ne tűnjön annyira újnak.

Jason még mindig nem tért magához a csodálkozástól.

– És másodszor?

– A metrón felejtettem.

A férfi elgondolkodva dörgölte meg az állát.

– Szóval kétszer is elhagytad Bugsyt, és egyszer sem szóltál róla? Én meg azt hittem, te sosem hibázol.

– Senki sem tökéletes, Jason. Emberek vagyunk. Megteszünk minden tőlünk telhetőt, de van, hogy ez kevés. Te emeltél engem a tökéletes anya piedesztáljára, és ez egyrészt persze hízelgő, ugyanakkor viszont rossz érzés, mert legbelül, a szívem mélyén tudom, hogy nem vagyok az. – Beth nyelt egy nagyot. – Amikor rájöttem, hogy nem ismered a gyerekeinket, jobban belegondoltam, és ráébredtem, hogy valójában engem sem ismersz.

Ennyire még sosem volt őszinte a férjéhez.

– Nem baj, ha nem vagy tökéletes. Akkor is szeretlek. Kit érdekel, hogy te is követsz el hibákat? Sőt hogy őszinte legyek, örülök neki… El nem tudod képzelni, mennyivel jobban érzem most magam! Megnyugtat a tudat, hogy már te is elhagytad Bugsyt. – Jason felhúzta magához a feleségét. – Mellesleg

még most is azt gondolom, hogy te vagy a legjobb anya a világon.

– Akkor is, ha nincs több tartalék Bugsym?

– Szeretlek. – Jason válasz helyett magához ölelte, és az asszonyt elöntötte a vágy.

– Én is szeretlek.

– Mami! Lovagolhatok Zoknin? – Ruby jött be a szobába, és a szülők szétrebbentek.

Jason a lábával kicsit beljebb rúgta az ágy alatt az ajándékokat rejtő táskát.

– Nem, kicsim. Esik a hó.

– De én szeretem a havat.

– Kicsit később, ha jobb lesz az idő, kimehettek. Posy néni most sajnos nem ér rá, és különben is, vihar készülődik.

Beth észrevette, hogy Ruby alsó ajka lebiggyed és remegni kezd, ezért gyorsan ölbe kapta a kislányt.

– Ilyen rossz időben a legjobb elfoglaltság, ha segítünk sütit sütni a nagyinak. Na, mi a véleményed? Van kedved hozzá?

Ruby nem sokáig töprengett.

– Igen! De később azért majd szeretnék lovagolni.

Beth levitte a kisebbik lányát a földszintre, és kinyitotta a konyhaajtót. Fahéj és szegfűszeg illata töltötte be a helyiséget. Suzanne az asztalnál állt, és épp lisztet szitált egy tálba. Beth megkönnyebbülten állapította meg, hogy az anyja jókedvűnek és elégedettnek tűnik.

Ruby lekéredzkedett az öléből, és felmászott egy székre.

– Segíthetek?

– Persze. De hogy hangzik a legelső konyhai szabály? Mit kell csinálni, mielőtt elkezdünk sütni-főzni?

– Kezet mosni! – Ruby lependerült a székről, elszaladt kezet mosni, majd csöpögő kézzel visszatért az asztalhoz.

Suzanne odaadott neki egy kanalat, és közelebb tolta hozzá a tálat.

– Óvatosan keverd, nehogy kiszórd a lisztet az asztalra!

Bethnek megszólalt a mobilja. Corinna kereste. A gyomra azonnal összeugrott, a szíve pedig kalapálni kezdett. Tegnap nem fogadta a hívást, de valahogy most mégis úgy érezte, kötelessége beszélni Corinnával. Pedig tegnap este óta pontosan tudta, hogy a volt főnöke csak kihasználja. Ki érti ezt?

– Fogadnom kell ezt a hívást – motyogta, mire Ruby szájacskája lefelé görbült.

– Azt mondtad, sütni fogunk. Megígérted.

Betht máris gyötörni kezdte a lelkifurdalás.

– Kezdd el a nagyival. Mindjárt jövök. – Elkapta Suzanne pillantását. – Tényleg csak egy perc – hadarta idegesen. – Nagyon fontos…

Suzanne nem szólt semmit. Elkezdett figurákat rajzolni a lisztbe, hogy Ruby figyelmét elterelje.

Beth kilépett a konyhából, majd megtorpant. Mi az ördögöt művel? Hát teljesen megbolondult?

Hannah-nak teljesen igaza volt abban, amit Corinnáról mondott. Az a nő valóban egy zsarnok. És Beth nem akart egy zsarnoknak dolgozni.

Mellesleg egyáltalán nem volt köteles fogadni a hívást. Majd idővel, ha neki is alkalmas lesz, visszahívja Corinnát. Közeledik a karácsony, most együtt van a családjával, és élvezi az együttlétet.

Ahelyett hogy felvette volna, a rögzítőjére irányította a hívást. Aztán az jutott eszébe, hogy nem hívja vissza Corinnát.

Később, ha már lesz internet, majd ír neki egy rövid e-mailt, hogy már nem érdekli az állás. Addig pedig megsütik Rubyval a karácsonyi kekszet.

A keze remegett, amikor visszadugta a mobilt a farmerja hátsó zsebébe.

Az anyja csodálkozva nézett rá.

– Megszakadt a vonal?

– Nem. Csak úgy döntöttem, inkább később visszahívom. – Beth keze még mindig reszketett egy kicsit. – Lehet, hogy elhamarkodott döntést hoztam.

– Szerintem nagyon jó döntést hoztál – mosolygott rá Suzanne.

Beth épp le akart ülni az asztalhoz Ruby mellé, amikor nyílt a hátsó ajtó, és belépett Posy. Leverte a lábáról a havat, és kigombolta a kabátját.

– Olyan idő van kint, mint a sarkvidéken.

Beth a húga arcát fürkészte, a sírás jeleit kereste rajta. Nyilván összekaptak Luke-kal tegnap, az sincs kizárva, hogy szegény Posy végigbőgte az éjszakát.

Ruby rögtön megfeledkezett a sütésről, és odarohant a nagynénjéhez.

– Lovagolhatunk Zoknin?

– Most nem. – Posy ölbe kapta, és körbeforgott vele. – Azon a legelőn van, ami a legmesszebb esik a háztól, és odakint rettentő hideg szél fúj. Ja, és esik a hó.

– Nem akarom, hogy meghaljon.

– Mármint Zokni? – Posy megcirógatta Ruby haját. – Miért halna meg?

Ez vajon az én hibám? – őrlődött Beth. Tőlem tanulta, hogy mindig a legrosszabbat feltételezze?

– Mert olyan nagyon hideg van.

Posy megcsóválta a fejét.

– Ne félj, Zokni nem fog megfagyni. Vastag bundája van, rengeteg szénája, és egy istállója is, ahová bármikor bemehet. – Posy megfordult, amikor Luke a háta mögött bejött a házba. A hátán hátizsák, a karján több hasáb fát egyensúlyozott.

– Hát te meg mit keresel itt?! – csattant fel Beth, akiben azonnal feltámadt a védelmezőösztön.

Suzanne azonban felnézett a tésztáról, amit épp most nyújtott ki az asztalon.

– Micsoda hang ez, Beth? Ez az én házam, és ha nem tudnád, itt minden vendéget szívesen látunk. – Rámosolygott Luke-ra. – Köszönöm a fát. Posy majd beviszi a nappaliba, a kandalló melletti kosárba. Gyere, ülj le, és melegedj meg egy kicsit. Főzök kávét, és kaphatsz a kekszből is, amit Rubyval sütünk. Elhoztad a fényképeket, amiket ígértél?

– De még mennyire! Itt vannak a gépemben. – A férfi elővette a hátizsákjából a laptopját, és kinyitva az asztalra tette, biztos távolságra Rubytól.

Posy elhagyta a konyhát, hogy átvigye a fát a szomszéd helyiségbe, Beth pedig követte.

Hannah a kanapén kuporgott, és olvasott.

– Hát Adam merre van? – kérdezte Beth, akit meglepett, hogy a nővérét egyedül találja.

Hannah fel sem nézett a könyvéből.

– Dolgozik. Van egy sürgős feladat, amit muszáj még ma elvégeznie.

Posy bedobálta a fahasábokat a kandalló melletti kosárba.

– Tudom, hogy nem örültél neki, amikor megjött, és nagyon sajnálom, hogy én beszéltem rá az utazásra. De ha már idáig repült New Yorkból, nem gondolod, hogy legalább szóba állhatnál vele?

Beth látta, hogy Hannah elvörösödik, ezért közbeszólt:

– Éppenséggel nem te vagy az, akitől szívesen fogadjuk a kritikát a kapcsolatainkat illetően. Hiszen egy ágyban alszol az ellenséggel.

Most Posyn volt a sor, hogy elpiruljon.

– Nekem nem ellenségem. Tudjátok mit? Maradjunk annyiban, hogy mindenki úgy alakítja az életét, ahogy a legjobbnak látja!

– Lefekszel egy pasival, aki hazudott neked. És aki anyának is hazudott.

– Talán elkerülte a figyelmedet, de anya nagyon szívélyesen fogadta az

imént.

– Mert ő olyan. Anya a legkedvesebb, legnagylelkűbb ember, akit ismerek. De te is tudod, hogy ez az ügy felzaklatja.

– Régen valóban felzaklatta, ám mostanra változott a helyzet. És ha nem vetted volna észre, nem a te feladatod, hogy megvédd őt. Én is a lánya vagyok, én is szeretem, én is aggódom miatta. Ahogy Hannah és apa is. – Posy kihúzta magát. – Egyébként szerinted apa beengedné a házba Luke-ot, ha a látogatása rosszat tenne anyának?

– Valószínűleg nem – rázta a fejét Beth. – Mind tudjuk, mennyire erős apában a védelmezőösztön. De ez még nem jelenti, hogy neked össze kell feküdnöd azzal az alakkal. Ha érdekel, érted is aggódom.

– Egyetértünk – csatlakozott hozzá Hannah. – Luke elég fontos dolgot hallgatott el előled. Biztosan megbántott.

– Na és? Múlt héten mászás közben felhorzsoltam a kezem egy sziklán. Ettől még nem fogom abbahagyni a mászást – vágta oda ingerülten Posy. – Az ember nem élheti úgy az életét, hogy közben egyfolytában attól retteg, ki fog fájdalmat okozni neki. Nyilván érnek majd csalódások, de egyszer minden seb begyógyul. És miközben azt várod, hogy már ne fájjon, lehet vigasztalódni a szép emlékekkel.

Hannah összeráncolta a homlokát, és visszafordult a könyvéhez.

Beth maga elé bámult a semmibe. *Egyszer minden seb begyógyul…*

Milyen könnyen veszi ezt a dolgot a húga! Ellentétben vele és Hannah-val, Posy élete nem arról szólt, hogyan kerülje el a sérüléseket. Egyszerűen fejest ugrott ebbe a viszonyba is Luke-kal, anélkül hogy eltöprengett volna, mi lesz a vége. Tette, amihez kedve volt, és bízott benne, bárhogy alakulnak is a dolgok, meg fog tudni birkózni a következményekkel.

Beth őszintén irigyelte emiatt. Szeretett volna ő is olyan lenni, mint a húga. Épp meg is akarta ezt mondani neki, amikor Ruby becsörtetett a szobába.

– Mami, ma is telefonáltál Bugsy miatt, ahogy megígérted?

Az asszony szíve elszorult.

– Igen, drágám, de sajnos még mindig nem került elő. – Belátta, hogy lassan kénytelen lesz megmondani a lányának, a plüssnyúl sosem fog többé előkerülni. – Ruby, sajnos úgy néz ki…

– Van egy ötletem! – Ruby arca kigyúlt. – Mi lenne, ha írnék a Mikulásnak?

– Kicsim, nem hinném, hogy ez…

– Remek ötlet! – Hannah félretette a könyvét, és feltápászkodott. – Tudod

mit? Segítek is megírni azt a levelet. Használhatnánk a szép csillámos tollaidat.

Ruby kiszáguldott a nappaliból, hogy megkeresse a csillámfilceket, Beth pedig dühösen fordult a nővére felé.

– Épp meg akartam mondani neki az igazat!

– Hisz a Mikulásban – mutatott rá csodálkozva Hannah. – Hát nem azt mondtad, hogy szeretnéd megőrizni ezt a gyermeki hitét?

– Azt viszont nem szeretném, ha Ruby karácsony reggelén szembesülne a ténnyel, hogy lám, a Mikulás sem mindenható. Ha választhatok, hogy mikor kell megvigasztalnom, most vagy huszonötödikén a karácsonyfa alatt, akkor inkább a mostra szavaztam volna. De te gondoskodtál róla, hogy ne legyen választásom.

Hannah, aki már elindult Ruby után, megállt az ajtóban.

– Beth…

– Ha azt akarod mondani, hogy nyugodjak meg, inkább maradj csendben – sziszegte a húga. – Tudom, hogy csak jót akartál, de az az igazság, hogy fogalmad sincs a gyerekekről.

Hosszú, kellemetlen csend következett, aztán Hannah sarkon fordult, és követte Rubyt, anélkül hogy egyetlen szót is szólt volna.

Beth az ajkába harapott.

– Most megbántottam – suttogta.

– Porig romboltad az önbizalmát – helyesbített Posy. – Így is azt hiszi, hogy nem tud bánni a gyerekekkel, és te megadtad neki a kegyelemdöfést. Ne légy ilyen szigorú vele!

– Karácsony első napján nekem kell majd a gyerekeknek elmagyaráznom, hogy hiába voltak jók, akkor sem biztos, hogy a Mikulás azt hozza, amit a legjobban szeretnének.

– És ez olyan rossz lecke? Nem kaphatjuk meg mindig azt, amire vágyunk… Ez egy nagy életigazság. – Posy belenézett a kandallóban lobogó tűzbe. – Megértem, hogy szeretnéd életben tartani a Mikulás-legendát. Ez természetes. A karácsony varázslatos időszak, ha kisgyerek van a családban. De nem hitetheted el a gyerekeiddel, hogy az élet mindig szép és igazságos. Időnként jönnek nehézségek, amikkel meg kell küzdenünk. Néha kövek és kátyúk között kell menetelnünk, és elbukunk, de akkor is fel kell kelnünk, hogy folytathassuk az utat. A lányaidnak meg kell tanulniuk, hogyan kerüljék ki a kátyúkat, és takarítsák el a köveket.

– Azt mondod, rossz anya vagyok?

– Nem, nem ezt mondom. Oda próbáltam kilyukadni, hogy nem az a jó szülő, aki minden csalódástól megóvja a gyerekét, hanem aki megtanítja neki, hogyan kell túltennie magát a csalódásokon. Ellenálló gyereket kell nevelni, és felvértezni őt lelkileg, hogy az élet összes nehézségével meg tudjon birkózni.

Azzal Posy kiment a nappaliból, és Beth hosszan nézett utána. Valahol a lelke mélyén érezte, hogy a húgának igaza van.

Nem szabad a gyerekeket a széltől is óvni.

Csak az a kérdés, képes lesz-e vajon elengedni a kezüket.

26

Hannah

A vihar késő délelőtt csapott le rájuk. Rázta az ablakokat, tépte a fákat, melyek nagyokat nyögtek, miközben hajladoztak, vagy recsegve-ropogva adták meg magukat a sorsuknak. És azok a hangok… Mintha üvöltött volna valaki az ablak előtt.

Hannah azon töprengett, vajon csak ő hallja-e úgy, mintha egy kétségbeesetten síró kisgyerek lenne odakint. Bár valószínűleg a terhessége okozza, hogy mindig ilyesmik jutnak az eszébe.

Beth szavai nagy fájdalmat okoztak neki.

Fogalmad sincs a gyerekekről!

Pedig kell hogy legyen. Hiszen várandós, hét és fél hónap múlva gyereke születik. Addig ki kell találnia, hogyan vigyázzon arra a kicsire.

Mert a szülőn nagyon sok múlik. Rossz neveléssel teljesen tönkre lehet tenni egy gyerek életét. Ezt Hannah-nál senki sem tudta jobban. És senki sem félt jobban attól, hogy a hozzá nem értése miatt ártani fog a kisbabájának.

Tudta, el kellene mondania Adamnek, hogy apa lesz, de még ő maga sem szokott hozzá eléggé a gondolathoz. Nem volt ideje, alkalma, hogy alaposan átgondolja, ráadásul még azt sem találta ki, hogyan vágjon bele.

És most még ott volt az is, hogy az egész család őket figyelte. Hogy beszéljenek így meg magánügyeket? Elviselhetetlen volt rajta a nyomás.

Hannah-nak az az érzése támadt, mintha mindenki őt lesné, és közben még ítélkezne is fölötte.

Ebédre valamennyien összegyűltek az asztal körül, és Hannah megkönnyebbülten állapította meg, hogy Luke is velük eszik.

Ez csökkentette a valószínűségét, hogy valaki feltegyen neki egy túl személyes kérdést.

Adam a jobb oldalán foglalt helyet, Ruby pedig ragaszkodott hozzá, hogy a balján ülhessen. És Hannah hálás volt a sorsnak, hogy még egy kicsit elodázhatja a terhességéről szóló kínos beszélgetést.

– A Mikulás mindenképpen jönni fog, ugye, Hannah néni? És mi lesz, ha a rénszarvasok elakadnak a viharban?

Hannah elkapta Beth figyelmeztető pillantását.

– Nos, én nem is… – kezdte, de képtelen volt kimondani. – Nem akadnak el. Mindenképpen ideérnek, ne izgulj.

– De hogy csinálják?

Hannah tisztában volt vele, hogy minden, amit mond, rossz, úgyhogy kibökte, ami először az eszébe jutott:

– Óriási gyakorlatuk van az ilyesmiben. És a Mikulás tudja, mit csinál. – Vele ellentétben, mert neki fogalma sem volt.

– Remélem, hogy így lesz, mert nagyon szeretném, ha elhozná Bugsyt.

Beth belemerítette a szedőlapátot a pirított paszternákkal teli tálba, de nem szólt semmit.

Suzanne épp a húst szeletelte fel, amikor hirtelen megszólalt Posy csipogója. Aztán egy másodperccel később Stewarté is.

Posy kivette a sajátját a zsebéből, rápillantott, és már fel is ugrott a helyéről.

– Bocs, de nekünk most mennünk kell. Néhány hegymászó fent ragadt, nagyjából ezer méter magasan. Váratlanul érte őket a vihar.

Suzanne kezében megállt a kés.

– De hát még nem is ettetek!

– Majd eszünk, ha hazajövünk.

– Miért nem küldik ki értük a helikoptert? – érdeklődött Adam.

– A helikopter ilyenkor nem szállhat fel. Túl erős a szél, és a kavargó hó miatt semmit sem látni. Vagyis gyalog kell értük mennünk.

Posy elcsent egy darab csirkehúst a tálról, és a szájába tömte, aztán már indult is öltözni.

– Ne várjatok ránk! – szólt hátra teli szájjal.

Suzanne félretette a kést.

– Gondolod, hogy sokáig fog tartani? – kérdezte aggodalmasan a férjétől.

– Elképzelhető. – Stewart felrántotta a csizmáját, majd a kabátjáért nyúlt. – A hernyótalpas hójáróval megyünk, hogy minél jobban megközelíthessük őket. Arra is jó lesz a jármű, hogy szükség esetén menedéket találjunk benne.

Hannah az anyjára pillantott, és nyelt egy nagyot. Mindkettejüknek az a bizonyos este jutott eszébe.

Posy füttyentett Bonnie-nak, aki felugrott Ruby széke mellől, és farkcsóválva az ajtóhoz futott.

– Legalább egyvalaki szeret köztünk a hóviharban elveszett emberek után kutatni.

Luke is felállt.

– Nincs szükségetek segítségre?

Posy feléje fordult.

– Tapasztalt hegymászók segítségére mindig nagy szükség van. És te már háromszor is gyakorlatoztál velünk. Biztos vagy benne, hogy az egész délutánodat egy hegycsúcson akarod eltölteni, ahol százötven kilométer per órás sebességgel fúj a szél, és ezért egy fokkal sem érzed melegebbnek a hőmérsékletet mínusz huszonöt foknál?

– Mindig is ilyennek képzeltem az álomrandit.

Hannah elmerengett. Sosem értette Posy hegymászó szenvedélyét, de úgy látszik, Luke igen. Talán mégsem olyan reménytelen a kapcsolatuk. Talán mégiscsak összeillenek.

Egy darabig nagy volt a sürgés-forgás, aztán Stewart megcsókolta Suzanne-t, majd Luke-kal és Posyval együtt távoztak. A szél kitépte a kezükből az ajtót, majd úgy becsapta, hogy csak úgy csattant.

Néhány másodperccel később hallották, ahogy felbőg egy motor.

– Szeretnék elnézést kérni, Adam – mentegetőzött Suzanne, miközben tovább szeletelte a húst. – Azért rendszerint nem ilyen őrült módon zajlanak nálunk a családi étkezések.

Adam felállt, és odanyújtotta a tányérját.

– Én ezt egyáltalán nem nevezném őrültnek.

Nyugodtnak látszott, mintha teljesen otthon érezné magát, és ettől Hannah-nak valamiért csak még rosszabb lett a kedve.

Beth Suzanne-re pillantott.

– Látom, hogy halálra aggódod magad. Miért hagyod őket elmenni?

– Mert Stewart szereti ezt csinálni. Ahogy Posy is. Nem tilthatok meg nekik valamit, amit imádnak. Aggódom, ez igaz. Nem lesz egyetlen nyugodt pillanatom sem, míg vissza nem jönnek. De mindketten tudják, mit csinálnak. Nem vállalnak felesleges kockázatot. Nem keresik a veszélyt.

Megebédeltek, aztán Ruby megfogta Hannah kezét.

– Játszol velem?

Hannah elbizonytalanodott. Mi lesz, ha megint valami olyasmit mond a gyereknek, amit a húga szerint nem kellene?

– Tudod, kincsem, nem vagyok valami jó játszótárs. Nagyon rég játszottam utoljára.

– Majd megmutatom, hogy kell – felelte nagylelkűen Ruby. – Könnyű, csak gyakorolnod kell egy kicsit. Játszhatunk könyvtárosat! Abban biztos nagyon jó leszel, hiszen szereted a könyveket.

Hannah felállt. Nem is értette, miért támadt ettől az egyszerű ténymegállapítástól gombóc a torkában.

– Rendben. Szívesen játszom veled, amit csak akarsz. – Igazából beszélnie kellett volna Adammel, de az idő nem volt alkalmas a sétára, a szobájába meg nem akart visszavonulni, hiszen ott bárki kihallgathatja őket, aki egy pillanatra megáll az ajtó előtt.

Adam felállt.

– Még be kell fejeznem egy ajánlatot. Köszönöm a finom ebédet.

Hannah egész délután Rubyval játszott. Kettesben voltak a dolgozószobában, és Hannah egyre jobban belejött a játékba. Eleinte karácsonyi díszeket barkácsoltak, amikhez bőven használtak csillámot és ragasztót – a java persze a nadrágjukon landolt.

Aztán némi idő elteltével Melly is csatlakozott hozzájuk.

– Megengeded, hogy kisminkeljelek, Hannah néni? – kérdezte, és ő igent mondott. Végignézett ragacsos, csillogó farmerján, és arra a következtetésre jutott, hogy ennél sokkal rosszabb már úgysem lehet.

– Nagyon szép vagy, Hannah néni – suttogta áhítattal Melly. – Nagyon jól állna egy szalag a hajadba.

Így aztán Hannah, aki különben sosem viselt szalagot, kislánykorában sem, megadóan tűrte, hogy Melly kikefélje a haját, majd egy hosszú, rózsaszín szalagot fonjon bele.

Utána persze nem mert tükörbe nézni.

– Most én jövök – ragadta meg a kezét Ruby, majd magával húzta a szoba túlsó sarkába. – Most megint velem játssz! Te leszel az áldozat. Feküdj le a földre, én meg majd betemetlek a párnákkal és a takarókkal… Így ni! Sikíthatsz is, ha akarsz. Mindjárt megmentelek, és meg foglak vigasztalni.

Hannah-t pontosan negyedik alkalommal mentette meg Ruby a nagy halom párna alól, amikor belépett Adam. Ruby kis arca felragyogott az újabb potenciális áldozat láttán.

– Jössz te is tűzoltósat játszani? Én vagyok a tűzoltó, és szívesen kiáslak téged is a törmelék alól.

– Remekül hangzik – mondta a férfi teljesen komolyan. – De igazából abban reménykedtem, hogy elcsábíthatom Hannah-t néhány percre. Tudod, szükségem van a segítségére a munkámban.

Ruby megértőnek mutatkozott.

– Hannah néni nagyon okos – bólogatott büszkén.

– Bizony.

Hannah előmászott a párnák alól. A nadrágja csillámos volt, az arca kifestve, a hajában rózsaszín szalag – el tudta képzelni, hogy néz ki. Tükörre

nem is volt hozzá szüksége. Most aztán tényleg nagy kedve lett volna sikítani.

Adam szája sarka felfelé mozdult, miközben ő elfogódottan feltápászkodott. Kellemetlenül érezte magát attól, hogy közönség előtt játsszon a gyerekekkel, mert pontosan tudta, hogy ezen a téren vannak hiányosságai. Igaz, Ruby csodálatra méltó türelemmel viselte a járatlanságát.

– Nincs semmi baj, Hannah néni. Tudom, hogy nem direkt csináltad.

Mégis rosszul vette ki magát, hogy Adam épp most lett a szemtanúja az alkalmatlanságának, mielőtt beszámolhatott volna neki a terhességéről.

Bár talán nem is olyan nagy baj ez. Legalább Adam láthatja, miért ilyen ideges.

Követte őt a hálószobába, és bezárta az ajtót maguk mögött.

– Még mindig az ajánlaton dolgozol?

– Már megcsináltam. Csak gondoltam, szeretnéd megnézni. – Adam rávigyorgott. – Ha lekapcsolnánk a villanyt, szerintem világítanál. De a legjobban a rózsaszín szalag tetszik. Remélem, New Yorkban is előveszed majd néha.

– Az semmi. Az arcom viszket a sok festéktől, de nem fogom letörölni.

– Miért?

– Mert nem akarom megbántani Mellyt, aki nagyon büszke a művére.

Adam hosszan, némán nézett rá.

– Remélem, tényleg azért játszol az unokahúgaiddal, mert ezt szeretnéd, és nem azért, mert ilyen módon akarsz kitérni előlem. Még mindig nem mondtad el nekem, miért jöttél korábban haza, és hogy miért hazudtál a húgod betegségéről. – Megfogta Hannah vállát. – Azért, mert túl nagy nyomást gyakoroltam rád? Mert megmondtam, hogy szeretlek?

Ennél azért kicsivel bonyolultabb volt a kérdés. Hannah nem is felelt rá.

– Nem kellett volna idejönnöm – mondta Adam hirtelen, és elengedte. – Nem lett volna szabad ilyen kényszerhelyzetbe hoznom téged. Fel kellett volna hogy hívjalak, de valahányszor telefonáltam, vagy nem volt térerő, vagy nem vetted fel. És tudod, én olyan ember vagyok, aki ha akadályba ütközik, más utat keres. Az őrületbe kergetett, hogy nem tudlak elérni, hogy nem láthatlak. És miután beszéltem Posyval, jó ötletnek tűnt ideutazni. – Az ablakhoz lépett, és kibámult a fenyegetően szürke égre. – Pocsék az idő. Gondolod, hogy a húgod boldogul a viharban?

Hannah azonban most nem Posyra gondolt, hanem Adamre. Arra, hogy nem tisztességes, ha itt beszél vele a terhességéről, a családja körében. Ez itt

minden, csak nem semleges környezet. Itt nem lenne lehetősége kimenekülni a helyzetből, ha véletlenül ehhez van kedve.

– Posy nagyon jó abban, amit csinál. És kellőképpen óvatos, ahogy Stewart is. – Ennek ellenére azért féltette őket egy kicsit. Hiszen annak idején Suzanne is jó hegyi vezető volt. És óvatos. – Megyek, megnézem Suzanne-t. Biztosan nagyon ideges.

– Miért hívod Suzanne-nek? – kérdezte csodálkozva Adam. – A húgaid anyának szólítják.

– Így könnyebb volt távolságot tartani.

– És miért érezted szükségét, hogy távolságot tarts?

Hannah leült az ágy szélére. Legalább e tekintetben igazán őszinte lehetett. Miközben a szél az ablakokat rázta, és a ház körül süvített, mindent elmesélt Adamnek. Hogy milyen türelmetlen volt vele az apja. Hogy folyton azt éreztette vele, nem elég jó. Mert semmihez sem értett, amit az apja értékelni tudott.

Azt, hogy sosem érezte a szeretetüket. És ha ők, az igazi szülei nem szerették, miért szeretné Suzanne?

A szavak meglepően könnyen jöttek az ajkára, és Adam figyelmesen hallgatta, egyszer sem szakította félbe. A szél meg közben mint egy őrült rázta az ablaküveget.

A férfi csak azután szólalt meg, hogy Hannah befejezte.

– Azért hívtad mindig is Suzanne-nek, mert attól féltél, hogy túl közel kerülsz hozzá?

– Valahogy úgy. Biztonságosabbnak tűnt megtartani a három lépés távolságot. Ha szeretsz valakit, aki nem szeret viszont, az fáj. És senkit sem kényszeríthetsz arra, hogy szeressen.

– Nem hiszed, hogy Suzanne őszintén szeret téged?

– Most már biztos vagyok benne. De amikor az elején magához vett minket, az volt az érzésem, hogy biztos csak púp vagyunk a hátán. Tudod, ha egész életedben védened kell magad a fájdalomtól, akkor ezt a szokást nehezen vetkőzöd le.

– Tőlem is folyamatosan véded magad. És azzal, hogy idejöttem, csak fokoztam rajtad a nyomást. Menj és beszélj Suzanne-nel, Hannah! Biztosan nagyon aggódik Posy és Stewart… vagyis hogy apád miatt.

Hannah annyi mindent el szeretett volna még mondani, de nem tudta, hogyan fejezze ki magát, ezért aztán szót fogadott, és elhagyta a szobát.

Ha javul egy kicsit az idő, holnap elmehetnek sétálni. Úgy sokkal

könnyebb lesz a közös dolgaikról beszélgetniük.

A konyhában a karácsony illata terjengett, Suzanne pedig kötényben sürgölődött a pultnál.

– Látom, Mellyvel játszottál – jegyezte meg mosolyogva, amikor megpillantotta Hannah-t.

– Mi árult el? A smink vagy a szalag? – kérdezte ő elfogódottan.

Az asszony kivett egy vekni kenyeret a sütőből.

– Mindkettő. És biztosra veszem, hogy nagyon boldoggá tetted a kis Mellyt. Képzeld, már megfőztem és lefagyasztottam kétféle levest, most pedig a második vekni kenyeret sütöm.

– Az szép. Miben segíthetek?

– Semmiben. Ez a stratégiám, ha féltem apádat és a húgodat, akik kint vannak a hegyekben. Lefoglalom magam, mert ha sok a dolgom, nincs időm aggódni. – Suzanne kiborította a kenyeret a formából. – Alapesetben nem is kellene aggódnom, csakhogy most vihar tombol, és ez mindent megváltoztat. De még így is jobban el tudom terelni a figyelmemet az irántuk való aggodalmamról, mint arról, amit miattad érzek.

– Te aggódsz miattam? Miért? – Hannah egy konyharuhával megfogta a forró sütőformát, és a mosogatóba tette hűlni. Aztán leült a konyhaasztalhoz. – Az, ami anyáékkal történt, mindegyikünkre hatással volt, nem csak rám.

– Igen, de te nemcsak azon az éjszakán sérültél, hanem már jóval korábban is. – Suzanne lisztet hozott, majd beleszitált félzacskónyit egy tálba. – És erről, az apáddal való kapcsolatodról nem beszélgettünk soha.

Hannah egyáltalán nem volt biztos benne, akar-e erről egyáltalán beszélni.

– Miért? Kellene?

– Apád nagyon nehéz ember volt. – Suzanne olívaolajat vett elő. – És én nagyon dühös voltam rá amiatt, mert nem értékelte a sokoldalú tehetségedet. Szívfájdító volt nézni, hogyan keresed a kedvét, hogyan igyekszel elnyerni a szeretetét. Anyáddal is sokat veszekedtem emiatt.

– Nem is tudtam.

– Reméltem, hogy idővel változni fognak a dolgok. Talán meg is változtak volna, ki tudja. De amikor ők ketten olyan tragikus hirtelenséggel elhunytak, félni kezdtem attól, hogy te esetleg egész életedben úgy fogod majd érezni, hogy nem vagy elég jó. A szívem szakadt meg, amikor azt kellett látnom, milyen óvatos vagy minden emberrel, mert azt hiszed, biztonságosabb a távolságtartás. Szerettelek volna megvédeni mindettől, de a baj már megtörtént, és engem sem akartál közel engedni magadhoz.

Hannah bensőjében megmozdult valami.

– Anya és apa rátok sóztak minket. Te és Stewart fiatalok voltatok még, előttetek állt az egész élet, és akkor hirtelen ott volt a nyakatokon három gyerek. A terveitek, az álmaitok, a kalandokról szőtt ábrándjaitok egyszerre semmivé váltak. Semmit sem tehettetek meg, amit szerettetek volna, mert velünk kellett törődnötök. Te például elhagytad Amerikát, mert miattunk szükségetek lett Stewart családjának segítségére. Miattunk nem születhettek saját gyerekeid. Annyi mindent feláldoztál értünk, annyit adtál nekünk, és cserébe nem kaptál semmit. Emiatt szörnyű lelkifurdalásom van.

– Ne mondj ilyet! Ti magatokat adtátok cserébe, és ez volt a legnagyobb ajándék. – Suzanne megtörölte a kezét, majd leült Hannah mellé. – Egyáltalán nem éreztem áldozatnak, hogy gondoskodjak rólatok. Tudod, mindig is irigyeltem anyátokat miattatok, mert nagyon szerettem volna gyereket. És amikor Cheryl meghalt, bűntudatom volt, amiért én veletek lehetek, ő meg nem. Annyira szerettem volna jó anyátok lenni! Elhatároztam, hogy megvédelek titeket minden rossztól. Meg akartalak győzni benneteket arról, hogy mind a hárman értékesek és szeretetre méltóak vagytok, sőt boldog és szerencsés az az ember, akit megajándékoztok a szeretetetekkel. Azt akartam, hogy bízzatok a világban, az emberekben, és könnyen alakítsatok ki kapcsolatokat.

– De hát én bízom benned, Suzanne! – Az elfojtott érzések hirtelen törtek elő Hannah-ból. – Mindig is megbíztam!

A hátsó ajtó megrázkódott, de hiába pillantottak oda reménykedve, csak a szél volt az.

Suzanne visszanézett Hannah-ra.

– Mindenkire nagy súllyal nehezedett volna a felelősség egy ilyen helyzetben, és én sem voltam ezzel másként. Óriási csapás ért benneteket, és én féltem, hogy csak tetézni fogom a szenvedéseiteket. Nem adhattam nektek vissza az anyátokat, de legalább úgy akartam cselekedni, ahogy az adott helyzetben ő tette volna. Mindig feltettem magamnak a kérdést: Mit csinálna most Cheryl? Olyan volt, mintha mindig ott állt volna a hátam mögött, néha még a hangját is hallani véltem: „Lazíts, Suz, ne légy ilyen görcsös!” Ebbe majd beleőrültem, és Stewartot is megőrjítettem. Ő mindig azt mondogatta, hogy ha mostantól a mi gyerekeink vagytok, akkor úgy kell nevelnünk titeket, ahogy mi jónak látjuk. El kellett döntenünk, mi a helyes, és hogyan valósítsuk meg. Én meg teljesen kikészültem ettől. Tudod, a szülőknek rendszerint van kilenc hónapjuk, hogy hozzászokjanak a gyerek

gondolatához, én viszont egyik napról a másikra lettem szülő. Mintha minden mászótudás nélkül kellett volna felkapaszkodnom egy teljesen sima, függőleges sziklafalra.

Hannah arra gondolt, így is mennyire megrémíti az anyaság gondolata, el sem tudta képzelni, milyen lehetett egyik napról a másikra befogadni három elárvult, traumatizált gyereket.

– Nem lett volna muszáj örökbe fogadnotok minket. Mehettünk volna nevelőszülőkhöz.

– Ez egy pillanatig sem jutott eszembe. Akkor, abban a helyzetben a biztonság volt számotokra a legfontosabb. Nekem ez nem adatott meg gyerekkoromban, ez a rettenetes emlék a mai napig elkísér. Sosem tudtam, mi lesz a következő pillanatban, mikor dől össze körülöttem a világ. Akkor éreztem először, hogy szilárd talaj van a lábam alatt, amikor anyátokkal megismerkedtem. És aztán később Stewarttal. Tudnod kell, hogy történjék bármi, Stewartra és rám mindig számíthatsz.

– Ezt mindig is tudtam.

Hannah mégis most mondta ki először. Tisztában volt vele, hogy nem volt mindig könnyű szeretni őt. Akadtak időszakok, amikor semmit sem adott vissza a rásugárzott szeretetből. Tavaly még arra sem volt képes, hogy hazajöjjön karácsonyra. Suzanne és Stewart azonban még ezért sem rótták meg, sőt. Továbbra is szerették, és ugyanúgy elfogadták, ahogy eddig is.

– Ahogy teltek az évek, lassan, fokozatosan egyszerűbb lett – mesélte Suzanne. – Rájöttem, hogy sokféleképpen lehetek jó anya. Talán nem úgy csináltam a dolgokat, mint Cheryl, de ez nem is baj. Úgy bántam veletek, ahogy én helyesnek tartottam. Hiszen már az én lányaim voltatok. És már csak néha furdalt a lelkiismeret, amiért ő nem láthatja azt, amit én.

– Nehéz volt Skóciába költözni? – Ez is olyan kérdés volt, amin sokat töprengett Hannah.

– Nem. És ez volt a legjobb, amit csak tehettünk. Odahaza mindenki tudott Cherylről és Robról. Mindenki úgy emlegetett titeket, hogy „azok a szegény kis árvák”. Ha maradunk, sokkal nehezebb lett volna magatok mögött hagyni a múltat. A baleset még hosszú ideig beárnyékolhatta volna az életeteket, ahogy az enyémet is. Valahányszor rám nézett valaki, attól rettegtem, a szemében meglátom a vádat, mert engem hibáztat a történtekért. Pont eleget gyötrődtem ezen, pont eleget kínoztam magamat, nem volt rá szükségem, hogy mások is megtegyék. Stewart azt mondta, azért költözünk el, hogy közelebb legyünk a szüleihez, és legyen segítségünk, de valójában újrakezdés

volt.

Hannah mindig is tudta, hogy a szülei komoly áldozatot hoztak értük. De arról fogalma sem volt, milyen bátrak voltak. Suzanne őszintesége váratlanul érte, és álmélkodásra késztette, milyen nyíltan beszél ezekről a komoly problémákról.

– Azt hiszem, még soha nem köszöntem meg neked mindazt, amit értünk tettél. Nagyon hálás vagyok, tényleg.

Sokkal hamarabb kellett volna erre gondolnia. Minden egyes nap hálát kellett volna adnia nekik mindenért.

– Jaj, kicsim, tudom én azt! Én is köszönöm neked, hogy ilyen okos, erős, csodálatos felnőtt lettél. Annyira büszke vagyok rád! – Suzanne megszorította Hannah kezét. – Mindig itt vagyok, ha kellek. Remélem, tudod, hogy hozzám bármikor fordulhatsz.

Hannah hálásan biccentett. Tudta, hogy az anyja – és mostantól tényleg úgy gondolt Suzanne-re, mint az anyjára – mindig a saját érdekei elé helyezi a család javát.

– Nagyon nehezedre esett beszélni Luke-kal?

– Épp ellenkezőleg. Jó volt hallani róla, tudni, mi lett vele. Azt is jó látni, hogy a történtek ellenére nem fél a hegyektől, a mászástól, és nem engem hibáztat a szülei haláláért. Ő is cipeli a múlt terheit, de nem nyomorodott meg tőlük.

Én egy kicsit igen, gondolta Hannah. És ebben én is hibás vagyok. Mert hagytam, hogy a múlt uralkodjon felettem, az irányítsa a döntéseimet. Nemcsak a baleset, persze, hanem az apához fűződő viszonyom…

Ezen változtatnia kell! Fogalma sem volt a gyermeknevelésről, de azt biztosan tudta, hogy a gyerekét nem félelemre akarja nevelni. Ha az ember egész életében bezárkózik, azzal talán megvédi magát a legnagyobb fájdalmaktól, ugyanakkor lemond az összes örömről is, amit az élet jelent.

– Jó itthon lenni, anya – mondta csendesen, és elmosolyodott. Egyszerre sokkal oldottabban és kellemesebben érezte magát, mint eddig bármikor.

– Nekem is nagyon jó, hogy itthon vagy, szívem. – Suzanne szemébe különös csillogás költözött. Megköszörülte a torkát, és felállt. – Főzök egy teát. Hosszú lesz az este. Az jutott eszembe, hogy pizzát sütök vacsorára a gyerekeknek. Majd segíthetnek a feltétek rápakolásánál, az jó időre lefoglalja őket.

– Kiveszem a hűtőből, ami szóba jöhet – állt fel Hannah. – Sonkát, gombát, olajbogyót, sajtot.

– Légy szíves, vágd őket apróra, és pakold külön kis tálakba. Ruby nagyon szereti maga elkészíteni a saját pizzáját.

Hannah kést és vágódeszkát keresett. Még sosem dolgozott együtt a konyhában az anyjával. Először a sonka került sorra.

– Bizonyára meglepett, hogy Adam hirtelen felbukkant – jegyezte meg közben. – Mivel nem meséltem róla nektek, és ez nem véletlen. A kapcsolataim sajnos nem nagyon működnek, és nem akarok nektek csalódást okozni.

– Csalódást? – Suzanne elengedte a tésztát. – Ugyan már, te sosem tudnál csalódást okozni nekem. Azt hittem, ezt ma egyszer s mindenkorra tisztáztuk.

– De tudom, milyennek képzeled az életemet.

– Én csak azt akarom, hogy boldog légy. Semmi másra nem vágyom. – Suzanne leveregette a lisztet a kezéről. – Hogy jó életed legyen. Olyan, amivel elégedett vagy.

– Azt szeretnéd, ha férjhez mennék, és szülnék vagy tíz gyereket.

– Nem is igaz! – Suzanne elnevette magát. – Na jó, lehet, hogy van igazság abban, amit mondasz, még akkor is, ha tíz gyerek kicsit soknak tűnik. De Adam nagyon rokonszenves nekem. Tetszik, hogy nem habozott, hanem megragadta a kínálkozó lehetőséget. Hogy nem félt kockáztatni. Ez csodálatra méltó.

Hannah ugyanígy gondolta. Talán még inspirálta is a férfi bátorsága.

– Gyereket várok, anya – mondta, és a meglepetés jeleit kereste Suzanne arcán, de nem látott rajta semmi ilyesmit. – Ó, tehát már tudod. Apa nyilván elmondta…

– Nem, apád sosem pletykálna el nekem olyasmit, amit te bizalmasan közöltél vele.

– De hát akkor honnan…?

– Hallottam, hogy öklendeztél a múltkor. Posy ugyan becsukta a fürdőszobaajtót, és nekiállt karácsonyi dalokat énekelni, de hiába, mert nem vagyok se süket, se ostoba. Mivel a húgod egészen biztosan nem engem akart szórakoztatni a rettenetes énekhangjával, gyanítom, hogy ő is tudja.

– Az érkezésem után ő segített terhességi tesztet venni. Pedig először neked kellett volna elmondanom. – Hannah már bánta, hogy nem így tett. Hát nem jobb lett volna az anyjától tanácsot kérni, mint megtartani magának a titkát? – Adam még nem tudja. Próbálom kitalálni, hogyan mondjam el neki.

– Te vagy a legokosabb ember, akit ismerek – mosolyodott el szelíden Suzanne. – Úgyhogy biztosan megtalálod a legjobb megoldást. És ha

bármikor beszélgetni akarsz, akár a terhességedről, akár másról, hozzám nyugodtan fordulhatsz. Örülök, hogy apáddal és a kisebbik húgoddal már megbeszélted a dolgot.

Posy és Stewart említése arra késztette Hannah-t, hogy rápillantson az órájára.

– Nem kellene felhívni őket?

Bethszel a jelek szerint egy srófra járt az agyuk, mert a húga egy pillanattal később belépett a konyhába.

– Hívjuk fel apát! Vagy Posyt.

– Nincs értelme – rázta a fejét Suzanne. – Apátok majd jelentkezik, ha végeztek a feladattal. Nem akarom elterelni a figyelmét a munkájáról, mert annak nem lesz jó vége.

Beth leült a legközelebbi székre.

– Belegondolni is szörnyű, mit csinálnak most odakint a viharban. Nem is értem, te hogy bírod ezt, anya. Egész idő alatt görcsösen igyekszem nem a legrosszabbat elképzelni, de nem nagyon sikerül. – Kivett egy darabka sonkát a tálból, és bekapta. – Ami azt illeti, ti is elég komor képet vágtok. Apáékról beszélgettetek?

Suzanne nem szólt semmit, és Hannah megértette, hogy rajta áll, mennyit mond el a húgának. Leült, és ránézett Bethre.

– Gyereket várok – sóhajtotta.

– Tényleg? – Beth sikkantott egyet örömében és meglepetésében. – Hiszen ez csodálatos! Mióta tudod? És miért nem mondtad el nekem rögtön?

Hannah elvörösödött.

– Mert úgy gondolod, hogy nem tudok bánni a gyerekekkel, és most igazán nem hiányzott, hogy tovább tépázd az önbizalmamat.

– De én nem is… egyáltalán nem gondolom így. – Beth láthatóan elszörnyedt. – Ezt most azért mondod, mert túlreagáltam azt a Mikulás-ügyet Bugsyval? Arról nem te tehetsz, hanem az állandó neurózisom. Ne haragudj, mostanában tényleg elég idegbajos vagyok. Ugye meg tudsz nekem bocsátani? Különben hogy érzed magad?

– Egész jól. – Furcsa volt ilyen nyíltan beszélni erről. – Volt egy kis rosszullétem néhány napja, de azóta sem ismétlődött meg. Állandóan fáradt vagyok, de ez attól is lehet, hogy nem alszom eleget.

– Adam mit szólt hozzá?

– Még nem tudja. Nem mondtam meg neki. – Hannah arra számított, hogy a húga elkezdi bizonygatni, miért kellene azonnal elmondania, de semmi

ilyesmi nem történt. Beth ehelyett csak bólintott, aztán visszatért az előző témára.

– A fáradtság simán lehet a terhességtől. Emlékszem, amikor Mellyt vártam, az elején folyamatosan aludni akartam. Akkor még dolgoztam, ahogy te is, szóval nagyon nehéz volt, mert rettentően kivoltam. Amint hazajöttem, elnyúltam a kanapén, és már húztam is a lóbőrt. Jason keltett fel, hogy legalább egyek valamit. Szörnyű időszak volt, de nem tartott tovább hét-nyolc hétnél. Utána varázsütésre elmúlt, én meg energikusabb lettem, mint valaha, egészen a szülésig.

– Igen, emlékszem arra az időszakra. – Suzanne három teásbögrét tett az asztalra. – Sokat panaszkodtál, hogy csak alszol, mást szinte nem is csinálsz.

Hannah megfogta a bögréjét.

– Szóval azt mondod, el fog múlni?

– Mérget vehetsz rá. Ha jól emlékszem, nekem a tizenkettedik-tizenharmadik hét táján ért véget. Majd átküldöm neked a doktornőm elérhetőségét, remek orvos. Gondolom, te sem szeretnéd, hogy elvégezzenek egy csomó vizsgálatot, aminek semmi értelme.

Hannah mind ez idáig nem is gondolt nőgyógyászra, sem arra, hogy vizsgálatokra lesz szükség. Rájött, milyen keveset tud ebben a témában, és boldog volt, hogy Beth mindenben segít majd neki.

– Én karrier-tanácsadást nyújtok neked, te meg baba ügyben adsz majd tanácsokat.

– Megbeszéltük – mosolyodott el szélesen Beth.

– Vannak terheskönyveid, amiket kölcsön tudnál adni?

– Persze. De én mindent elolvastam a témában, plusz kétszer szültem, tehát nyugodtan kérdezhetsz engem is. Az egyetlen, amiben nem segíthetek, az, hogyan ne legyél aggódós anyuka. Mert ezt neked magadnak kell kitalálnod. De biztos vagyok benne, hogy sikerülni fog, Hannah. Remek anya leszel. Nincs olyan a világon, amibe te ne lennél jó.

– Ha a sziklamászást nem számítjuk. – Hannah csendesen elmosolyodott. – Mert abban nagyon gyenge vagyok.

– Én is – vont vállat Beth, és elvett egy olajbogyót, amit rögtön be is kapott. – De kit érdekel? Úgyis csak tönkreteszi az ember körmét.

Suzanne felnevetett.

– Régen a sisakot utáltad a legjobban. Amiért lelapította a frizurádat.

Beth megérintette sima, fényes haját.

– Kinek mi a fontos. Nekem az, hogy jól nézzek ki, és ha halálra váltan,

sikoltozva lógok le egy szikláról, akkor félek, nem festek valami előnyösen. – Odahajolt a nővéréhez. – Ha szeretnéd, hogy elkísérjelek az első orvosi vizsgálatra, hívj fel nyugodtan. Szívesen veled megyek.

Ez a kedves ajánlat végképp elsöpörte Hannah fenntartásait. Miért is hitte, hogy ezzel egyedül kell megbirkóznia?

Bármi is lesz, bárhogyan reagál is Adam, a húgai, a családja mindig mellette áll. Nem marad magára a gondjaival.

– Köszönöm.

– Igazán nincs mit. El sem tudod képzelni, mennyire örülök, hogy a lányaimnak unokatesójuk lesz. Jasonre is számíthatsz, szerintem elég jó nagybácsi-alapanyag. Egy új baba a családban talán kielégíti a gyerek utáni vágyát…. Várjunk csak egy kicsit! – Egy másodpercre elhallgatott. – Mintha apró léptek koppanását hallottam volna.

Két másodperccel később Melly lépett a konyhába, a kezében Betsyvel, Beth régi babájával.

– Félek a széltől, nagymama – mondta panaszosan. – Ugye nem fogja elfújni az egész házat, mint az *Óz, a nagy varázsló*ban?

– Nem, szívem. Ha félsz, maradj itt a konyhában. Itt kevésbé hallani a szelet. Akarsz velünk pizzát sütni?

A nővére után Ruby is bejött a konyhába.

– Oda akarok bújni hozzád – mondta, méghozzá nem az anyjának, hanem Hannah-nak.

Hannah csupán egyetlen pillanatig habozott, aztán felvette a kislányt, és lágyan cirógatni kezdte a hátát. Eszébe jutott, hányszor csinálta ugyanezt Posyval.

Suzanne-nek igaza van. Többféleképpen lehet jó anyának lenni. Csak meg kell találnia a saját útját.

És meg is fogja találni. Nem hagyja, hogy a múlt rányomja a bélyegét a jövőjére.

Holnap reggel beszél Adammel. Épp elég ideig várt.

27

Posy

Hajnali háromkor ért haza, átfagyva és hullafáradtan.
Lehámozta magáról a vízhatlan ruházatot, aztán az ágyhoz vonszolta magát, és úgy, ahogy volt, ruhástul elaludt. Reggel nyolckor arra ébredt, hogy fázik, és mindene fáj. Bonnie még összegömbölyödve aludt a kályha mellett, kiélvezve a csöppnyi maradék meleget.

Posy átvánszorgott a fürdőszobába, és beállt a forró zuhany alá átmelegedni. Volt egy nagy véraláfutás a combján, mert megcsúszott és elesett. Ezenkívül az arcán is volt egy csúnya karcolás, végigszántotta egy meglazult és elszabadult kő.

Miután kijött a zuhanyfülkéből, megnézte magát a tükörben.

Hát, elég gyalázatosan festett. Kölcsön kell kérnie Bethtől valami korrektort, akkor talán el tudja rejteni az anyja elől a sérülését.

Bonnie odabaktatott hozzá, és aggodalmas pofával csóválni kezdte a farkát.

– Nincs semmi bajom – nyugtatta meg Posy. – Hidd el, te sem nézel ki sokkal jobban. Egyikünk sem ébredt gyönyörűen ma reggel.

A tegnapi mentés hosszú volt, és nagyon nehéz. Posy sosem élt még át testközelből ilyen hóvihart.

Felvett egy meleg pulóvert, és épp a haját szárította, amikor kopogást hallott.

– Gyere be! – kiáltotta. – Máskor sosem vársz bebocsátásra, nem tudom, miért pont ma vagy ilyen udvarias. – Kikapcsolta a hajszárítót, aztán elindult az ajtó felé.

Luke-ot várta, de Hannah lépett be az ajtón.

A szíve elszorult. Mióta Hannah a minap olyan csúnyán kiabált vele, nem beszéltek egyszer sem.

Biztos, hogy most kell ezt a beszélgetést megejteniük?

Posy kellőképpen vétkesnek érezte magát, ugyanakkor nem volt biztos benne, hogy a jelenlegi állapotában el tudja majd viselni a nővére szemrehányásait. Testileg-lelkileg teljesen kimerültek az energiatartalékai.

Ugyanakkor hibát követett el, ez kétségtelen. Hannah nehéz időszakot él át, ő pedig ostobaságból még inkább megnehezítette a helyzetét. Kidörgölte hát az álmot a szeméből, és közelebbről szemügyre vette a nővérét.

– Elég fáradtnak tűnsz. Későn feküdtél le?

– Nagyjából akkor, amikor te.

– Hogyhogy? – Posy egy mozdulattal lófarokba fogta kissé még nedves tincseit. – Miért?

– Mert együtt virrasztottam anyával, amíg ti ketten apával haza nem jöttetek.

Anyával…

Posy eltöprengett, vajon tudja-e a nővére, milyen szót használt Suzanne-re.

– Ez igazán kedves volt tőled.

Hannah megborzongott.

– Posy…

– Miért jöttél? Luke miatt? Bethszel bele akartok avatkozni a…?

– Nem. Én csak…

– Ha nem Luke miatt, akkor nyilván Adam az oka. Még mindig engem hibáztatsz, amiért Adam idejött?

– Ezen már rég túltettem magam. Ó, te jó ég, a lábad! – Hannah a húga combjára meredt. – Tiszta lila a lábad. Mi történt?

– Elestem. De anyának ne mondd el, mert akkor aggódni fog. A srácoknak a mentőcsapatból meg azért ne, mert kiröhögnek.

– Nem kellene megmutatni egy orvosnak?

– Mit? Ez csak egy zúzódás.

– Tettél rá jeget? – Hannah a hűtőhöz sietett, majd elővett egy zacskó fagyasztott borsót, amit aztán törülközőbe csavart. – Szorítsd rá ezt!

– Mintha nem fáznék már amúgy is éppen eléggé. Különben is, mióta vagy te elsősegély-szakértő? – Posy elég jól leplezte meghatottságát és megkönnyebbülését, amiért a nővére a jelek szerint már egyáltalán nem dühös rá. A lábára tette a borsót. – Tartozom neked egy bocsánatkéréssel. Tegnap beszélni szerettem volna veled, de aztán elhívtak minket, mielőtt elcsíphettelek volna néhány percre. Tényleg fenn maradtál anyával?

– Igen. Egyikünk sem tudott volna aludni, ezért odaültünk a kandallóhoz, és egy csomó mindenről beszélgettünk. Nagyon hangulatos volt. – Hannah fázósan megdörgölte a karját, mire Posy félretette a zöldborsós zacskót.

– Rakok tüzet. Fázol, mert egy gramm felesleg sincs rajtad.

– Ha most elkezded emlegetni a pizzát, én esküszöm…

– Nem fogom. A tegnap éjszaka után minden humorérzékem elpárolgott. Kávéra van szükségem. – Posy tüzet gyújtott a kandallóban, aztán a konyhapulthoz lépett.

A nővérének nyilvánvalóan valami baja van, és ő a megfelelő kérdésen töprengett, amit feltehetne neki.

Kávét főzött, majd egy csészével átnyújtott Hannah-nak is.

– Figyelj, őszintén sajnálom, amit tettem.

– Nem számít.

– De igen, számít. Viccből sem lett volna szabad olyat mondanom, mint amit Adamnek mondtam a telefonban. Egyáltalán nem kellett volna olyan hosszan beszélnem vele. Azonnal be kellett volna kopognom a fürdőszobába, hogy gyere a telefonhoz. De olyan kedves volt, és azt mondta, hogy szeret, és… – Posy megcsóválta a fejét. – Most már tényleg úgy beszélek, mint anya. Sajnálom. A jövőben, ígérem, nem avatkozom bele senki szerelmi életébe. Értő meghallgatást tanúsítok, és együttérzek mindenkivel a bajban, de ennyi. Soha többé nem hozlak ilyen kellemetlen helyzetbe. Szörnyen rossz lehet.

– Már nem az. – Hannah a bögre köré fonta az ujjait, hogy átmelegedjen. – Ugyanis elment. – Az ablakhoz lépett, és hátat fordított Posynak. – Nahát, innen több kilométernyire ellátni! Mintha egy fa tetején laknál.

– Mit mondtál az imént? Adam elment? Elküldted? Mondd csak, megbolondultál?!

– Mi lett a nemes elhatározásoddal, hogy a jövőben nem szólsz bele a szerelmi életembe?

– Elméletben nagyon jól hangzott, de a gyakorlati végrehajtás, úgy látszik, nehezemre esik. Képtelen vagyok csöndben üldögélni, miközben elmeséled, hogy a férfinemnek ez a pompás példánya elment. Mondd csak, mégis ki az, aki neked megfelelne? Úgy értem, Adam fantasztikusan néz ki, nagyon kedves és türelmes volt a gyerekekkel, ráadásul nyilvánvalóan odavan érted. Miért küldted haza?

– Nem küldtem. – Hannah megfordult. – Amikor ma reggel felkeltem, már nem volt sehol. Kiment a reptérre, hogy hazatérjen.

– Hogyan? Máris eltakarították a havat az utakról?

– Nem tudom, de úgy látszik, megtalálta a módját, hogy kijusson. Mindig megtalálja. Ha valami megoldható, ő biztosan megtalálja a megoldást. Az a fajta.

Posy letette a bögréjét a pultra.

– Nem is szólt, hogy elutazik? Tegnap elmondtad neki, hogy terhes vagy, és ő erre lelépett? Mert ha így történt, esküszöm, én…

– Nem mondtam el neki.

– Tehát akkor nem a baba miatt ment el.

– Nem. Hagyott egy levelet, miszerint nem kellett volna idejönnie. Hogy nem lett volna szabad így sarokba szorítania. Azt hitte, hogy egy újabb beszélgetéssel csak további nyomást gyakorolna rám, így aztán az elutazás mellett döntött.

– Miért nem mondtad rögtön?

– Hiszen akartam én, de te meg voltál győződve róla, hogy azért jöttem, mert le akarlak kapni a tíz körmödről.

– Szóval akkor azért utazott el, mert tekintettel akart lenni rád. – Az idióta! Posy még sosem volt ennyire tanácstalan. A szerelmi kapcsolatok témájában nem sok tapasztalatot halmozott fel. Inkább mászott volna meg naponta egy függőleges jégfalat. – És te mit szólsz ehhez? Megkönnyebbültél?

– Nem. – Hannah szeme megtelt könnyel. – Fél éjszaka azon töprengtem, hogyan mondjam el neki, és mire lélekben tökéletesen felkészültem a beszélgetésre, arra ébredtem, hogy Adam nincs sehol.

– A babáról akartál beszélni neki?

– Igen. Meg arról is, hogy szeretem. – Hannah fojtott hangon felzokogott. – Anyával tegnap sok mindenről beszéltünk. Luke-ról is.

– Luke-ról?

– Aha. Arról, hogy ő nem engedi, hogy a múlt megmérgezze az életét. Én pedig abban a pillanatban megvilágosodtam, és rájöttem, hogy pontosan Luke ellentéte vagyok. Minden egyes napomra, minden döntésemre, amit meghozok, rányomja a bélyegét a baleset és az apánkkal való rémes kapcsolatom. Beth túlfélti a gyerekeit, anya túlfélt téged, én meg túlféltem magamat. A távolságtartás a fegyverem, így próbálok védekezni. És ennek véget kell vetnem, méghozzá azonnal.

Posy alig tudta elhinni, hogy az erős, okos, mindig magabiztos Hannah ilyesmiket mond neki.

– Értem én, de abból indulsz ki, hogy Adam fájdalmat fog okozni neked. Ami nem biztos, mert lehet, hogy nem fog. – Nem bánta volna, ha ezt a beszélgetést nem szűk öt óra alvást követően ejtik meg. – Sajnos nem vagyok sem különösebben nagy tudású, sem különösebben tapasztalt ilyen ügyekben. Bárcsak az lennék… De annyit biztosan tudok, hogy Adam rendes fickó. Tisztességes. Igazi jó fiú. És ha szeretitek egymást, nem értem, miért járna több fájdalommal az, ha együtt vagytok.

– Mióta vagy ilyen jó a logikai vitákban? – szipogta Hannah.

– Amióta egyre több időt töltök az én szokatlanul okos nővéremmel –

somolygott Posy.

– Nem hiszem, hogy elég bátor vagyok a szerelemhez. Vegyünk például téged… Gondolkodás nélkül fejest ugrottál egy kalandba Luke-kal, azzal a felkiáltással, hogy majd meglátjátok, mi sül ki belőle. Nem aggódsz, nem agyalsz, nem hárítasz. Ugyanúgy viszonyult a kapcsolatotokhoz is, mint a hegymászáshoz. Csak mész a fejed után, és élvezel minden pillanatot.

– Mert én szerencsés vagyok, Hannah. Nekem soha nem kellett kételkednem a szüleim szeretetében. Tőlem nem várták el, hogy megváltozzam, és nem éreztették velem, hogy nem vagyok elég jó.

Posy átölelte Hannah-t, aki meglepetésében mozdulatlanná dermedt.

– Hát te meg mit csinálsz?

– Átölellek. Szeretném, ha tudnád, hogy történjék bármi, nem vagy egyedül. Ha azt kérdezed tőlem, hogyan lehet elkerülni, hogy összetörjék a szíved, azt nem tudom megmondani. De ha a kérdésed úgy szól, szerintem megéri-e szeretni, ha közben a nagy-nagy szívfájdalmat kockáztatja az ember, akkor a válaszom egyértelmű igen.

Bár arra Posy nem mert volna megesküdni, hogy akkor is ilyen magabiztos lesz-e, ha Luke végül nem bizonyul méltónak a szerelmére és a bizalmára.

Egy másodpercig mindketten mozdulatlanul álltak, és Posy hirtelen elbizonytalanodott, vajon a megfelelő dolgokat mondta-e, de Hannah viszonozta az ölelést.

– Annyira hiányoztál!

Posy gombócot érzett a torkában.

– Te is nekem. Annak idején talán nem tudtál megvigasztalni, amikor sírtam, de nézd csak, mi lett belőlem! – Még erősebben magához szorította a nővérét. – A fájdalomra már egyáltalán nem emlékszem, Hannah. Csak a szeretetre, a vigasztalásra. És ezt neked köszönhetem. Te voltál, aki beburkolt a szeretetével. A te szereteted a legelső emlékem. Szóval ha magabiztos, önmagát szeretetre méltónak tartó és szeretetteljes ember lett belőlem, az csakis a te érdemed.

Hannah olyan hirtelen engedte el, hogy Posy kis híján elvesztette az egyensúlyát.

– Tegyél meg nekem valamit!

– Bármit.

– Ki tudod deríteni, melyik az a taxitársaság, amelyik fuvart vállal ilyen időben? Én is vezethetnék persze, de félek, hogy az túl sokáig tartana. Márpedig nekem időben oda kell érnem a reptérre. Még mielőtt Adam

felszállna. Ja, és minél hamarabb indulnom kell, még mielőtt meggondolom magam.

Posy felkapta a farmerjét az egyik szék karfájáról, és gyorsan felhúzta.

– Én leszek a taxid. Gyors vagyok, és egy centbe se kerülök. Már indulhatunk is! – Felhajtotta a kávéja maradékát, és a kabátjáért nyúlt. – Hívd fel gyorsan, próbáld megakadályozni, hogy felszálljon a gépre! Nem láttad a telefonomat? Itt volt valahol… – Végül a kabátzsebében találta meg a készüléket. Betht hívta, aki álmatag hangon jelentkezett.

– Ébresztő! Találkozunk öt perc múlva a ház előtt, a kocsinál. Tudom, hogy rendes körülmények között sokszor öt percre van szükséged, hogy elkészülj, de ezúttal arra kérlek, kapd össze magad. Aggódom az időjárás miatt. Érted? Az időjárás miatt! – A kamaszkorukban kitalált kódot használta. – Majd a kocsiban kisminkeled magad, ha nagyon akarod. – Azzal letette.

Hannah csodálkozva nézett rá.

– Miért ébresztetted fel Betht?

– Mert erősítésre van szükségem. Erre a misszióra ketten kell elkísérnünk. Én vezetek, Beth pedig tartja benned a lelket, és nem engedi, hogy meggondold magad, vagy kiugorj a kocsiból. Különben is, Beth biztosan velünk akarna jönni. Akár el is mondhatnád neki, hogy terhes vagy. Sok mindenben segíthetne.

– Tegnap este megmondtam neki. És anyának is.

Posy megkönnyebbült, hogy most már nem kell tovább vigyáznia a szájára, és örült, hogy Hannah túl van a nagy vallomásokon. Az utolsót kivéve.

– Ennek szívből örülök.

– Egyedül Adam nem tudja. De talán nem is kellene most megmondanom neki. A reptér nem a megfelelő hely egy ilyen beszélgetésre.

– Hívd fel! – Posy csaknem annyira kétségbeesett volt, mint a nővére, mert úgy érezte, a kialakult helyzet legalább felerészben az ő felelőssége. – Könyörgök, hívd fel!

Hannah előhúzta a mobilját.

– Már megint nincs térerő.

– Akkor reménykedjünk, hogy a repülők lejegesedtek, és nem tudnak felszállni. Na, indulás! – Posy megragadta a kulcsait, és kirobogott a lakásból. Mire odaértek Glensay Lodge-hoz, Beth már odakint állt, borzasan, festetlen arccal.

– Mi történt? – nyomott el egy ásítást. – Ma kivételesen sokáig alszanak a

gyerekek, erre mi történik? A húgom felébreszt.

– Ne nyavalyogj már! Vészhelyzet van.

– Tudom, azért is vagyok itt. Csak jó lett volna, ha kevésbé korai a vészhelyzeted.

– Nem az enyém. Hannah vészhelyzete. Beszállás!

Hannah hátul ült, Beth az anyósülésre szállt be, és szinte még be sem csukta az ajtót, amikor Posy beletaposott a gázba. Az autó csikorgó gumikkal lőtt ki a feljáróról, aztán csúszkált és bukdácsolt kicsit a hóban.

– Meg fogunk halni! – sóhajtotta Beth. – Pedig én nem halhatok meg anélkül, hogy bocsánatot ne kérnék Hannah-tól. – Hátrafordult az ülésen, és a nővére szemébe nézett. – Annyira sajnálom, hogy úgy kijöttem a sodromból a múltkor, a Mikulással kapcsolatos ügyben! Rettenetesen érzem magam emiatt.

– Ugyan, nincs semmi baj – legyintett Hannah.

– Dehogyis nincs – vágta rá Beth. – Egész éjjel ezen gondolkodtam, és rájöttem, hogy igazságtalan voltam veled. Olyan kedves vagy a lányaimhoz! Melly és Ruby imádnak téged. És Posynak tökéletesen igaza van, előbb-utóbb muszáj megtanulniuk, hogy nem lehet minden az övék, amire vágynak. Nekem pedig el kellene engednem ezt a témát, nem görcsölhetek folyton azon, boldogok-e, vagy sem. Igyekszem, hidd el, de nem könnyű kibújni a bőrömből. Amennyiben túléljük ezt az utat, még erősebben fogok próbálkozni, ezt megígérhetem.

– Amennyiben túléljük ezt az utat? – kérdezte Posy, miközben magasabb sebességfokozatra váltott.

Beth felnyögött.

– Ó, te jó ég! Már megint azt csináltam, ugye? Előrevetítettem egy katasztrófát.

– Pontosan.

– Nem vagyok olyan bátor, mint te. Én afféle lányos gyerek voltam, aki mindig babákkal játszott, nem pedig késekkel. És ha már itt tartunk: isten bizony nem szeretnék véres arccal megjelenni a reptéren. Nem keltene jó benyomást. Valaki elmondaná legalább, miért kockáztatom az életemet? Remélem, jó okom van rá.

Posy pár perccel ezelőtt még nagyon kimerült volt, most azonban túltengett benne az energia.

– A szerelmet üldözzük. Pontosabban: megpróbáljuk nyakon csípni Adamet, mielőtt felszáll a repülőre.

Beth arca felragyogott.

– Miért nem mondtátok mindjárt? Ez olyan romantikus! – Hátranyúlt, és megpaskolta Hannah térdét. – Tisztára, mint egy filmben. Jó lenne rendesen kinézni egy ilyen fontos pillanatban, nem gondoljátok? Még szerencse, hogy van nálam egy kis készlet vészhelyzet esetére.

Posy elvigyorodott.

– Mert a sminkkatasztrófa minden váratlan helyzet közül a legszörnyűbb, mi? – Lenézett a tégelyekre és tubusokra, amelyeket Beth szedett elő a táskájából. – Nekem vészhelyzet esetére kötszer van a táskámban, fertőtlenítő, érszorító, sebvarró fonal…

– Sokféle vészhelyzet létezik. – Beth lehajtotta a napellenzőt, és a hátulján lévő tükör segítségével sminkelni kezdett. Gyors, gyakorlott mozdulatokkal, mint egy igazi profi. – Próbálj nyugodt, egyenletes tempóban haladni.

Posy eltöprengett, mennyire lenne jó ötlet hirtelen fékezni egy nagyot, de aztán úgy döntött, a jóízű nevetés nem érné meg az utána következő ribilliót.

– Fel nem foghatom, miért teszel ebbe ennyi energiát – csóválta meg a fejét. – Hiszen nem te leszel a főszereplő.

– Tudom. Statiszta leszek. De a filmekben a statisztákat is sminkelik, ugye tudod? – Mivel Posy gyorsított, Beth fél kézzel ijedten megragadta az ajtó fölötti kapaszkodót. – És különben is, jól akarok kinézni, ha a tűzoltók kivágnak az összetört autóból. – Kölcsönadjam a rúzsomat, Hannah? Egy kis pirosító is jót tenne. Úgy nézel ki, mint akit épp most véreztetett ki egy vámpír.

– Veled ellentétben én képtelen vagyok egy száguldó kocsiban kisminkelni magam.

– Hány óra? Mennyi időnk van még? – kérdezte Posy, majd a visszapillantó tükörben hátranézett Hannah-ra, aki tényleg nagyon sápadt volt.

Beth igazat szólt. Ráférte volna egy kis pirosító.

– Megnéztem az induló járatokat, és van egy gép, amelyik pontosan egy óra múlva indul. Szerintem Adam arra akar felszállni. És megmondom őszintén, fogalmam sincs, akarom-e ezt az egészet. Azt sem tudom, mit mondjak neki.

– Az igazat. Azt, hogy szereted. És hogy a gyerekét várod. – Posy balra fordult, mire Beth ismét megkapaszkodott az ajtóban.

– Egyébként nagyon örülök a babának – mondta. – Tetszik a gondolat, hogy nagynéni leszek. Így részem lesz minden jóban, a dolog fárasztó része

nélkül.

– Maradj csendben, különben a következő kanyarnál kinyitom a kocsiajtót! – fenyegetőzött Posy.

– Én csak azt mondom, hogy Hannah terhessége pompás hír. Olyan izgalmas!

Hannah lehunyta a szemét.

– Én inkább félelmetesnek mondanám.

– Mindhármunknak bátrabbnak kell lennünk. – Posy jó erősen megmarkolta a kormányt, mert a kocsi megcsúszott. – Kapaszkodjatok! Ne féljetek, nincs baj… Már meg is fogtam a kocsit.

– Hannah-nak? Hiszen ő a legbátrabb ember, akit ismerek. – Beth hátranyújtotta a sminkkészletet a nővérének. – Sosem mernék bemenni azoknak a nagykutyáknak az irodájába, és előírni nekik, mit csináljanak. Te meg napi szinten csinálsz ilyeneket. Megnézel két táblázatot, tele számokkal, és már tudod is, mi a baj a céggel. Ja, és bárkivel tudsz beszélgetni bármilyen témáról, mert olyan olvasott vagy, mint senki más. Most ki fogsz nevetni, de én még akkor is nagyon féltem, amikor legutóbb Corinnával találkoztam. Így kénytelen voltam bevetni a kedvenc trükkömet, amit ilyen helyzetekben alkalmazni szoktam.

– Éspedig? – Hannah addig kutatott a sminktáskában, míg meg nem találta a rúzst.

Beth elvörösödött.

– Azt játszom, hogy egy film szereplője vagyok.

– Egy film szereplője? Milyen filmé? – értetlenkedett Posy, miközben mereven nézte maga előtt a havas utat. – Remélem, valami hátborzongató horrorfilmre gondolsz, amiben csak úgy nyüzsögnek a szörnyek.

– Teljesen mindegy, milyen filmé. Olyané, amelyikbe épp illik az adott jelenet. Mielőtt elmentem volna Corinnához, úgy éreztem, hajítófát sem érek. De azért felvettem a megfelelő ruhát, a csizma, amit választottam, mellesleg majdnem megölt, de a lényeg, hogy elképzeltem: személyemben egy fiatal és nagyon tehetséges lány érkezik állásinterjúra, aki mindenkit elkápráztat a tudásával és a kreativitásával.

Hannah az utat fürkészte a kocsi előtt, és úgy döntött, megkockáztatja, hogy kirúzsozza a száját.

– Szóval akkor most azt kellene gondolnom, hogy egy olyan nőt játszom, aki egy férfit üldöz a reptéren, mert szerelmet akar vallani neki?

– Megírhatod a saját filmedet – mosolygott Beth. – És csak szólok: olyan

szerepet írj magadnak, ami illik egy gyönyörű, hosszú lábú és csodás hajú, öntudatos nőre.

– Ez így túl sekélyes – mormolta Posy. – A hősnő legyen érzelmes, nem?

– Inkább hűvös és összeszedett – szólt közbe Beth. – Senkinek nem szabad megsejtenie, hogy titkon el akarod tenni láb alól a kisebbik húgodat.

– Hé, énrám szükség van! Én vezetek ki a reptérre, már elfelejtetted?

Hannah visszaadta Bethnek a sminkkészletet.

– Szóval akkor én olyan nő vagyok, aki a reptéren bolyong, és meg akarja mondani a barátjának, hogy szereti. De vajon miért nem mondtam meg már jóval korábban? Miért halogattam az utolsó utáni pillanatig? A nő, akit játszom, egy gyáva kukac, akárcsak én.

– A nő, akit játszol, egy titokzatos kémnő – helyesbített Beth, aki miután talált egy pirosítót, hátraadta a nővérének. – Tessék, használd! Szóval egy gyönyörű kémnő vagy, és a szerelmed is kém, de az ellenségnek kémkedik, szóval elég kényes a helyzetetek. A neved lehetne, mondjuk, Hannuskaja vagy Hannaova.

– Inkább Hannah Hová? – pukkadt ki a nevetés Posyból. – Nincs az a pénz, hogy beüljek egy ilyen filmre, de attól tartok, más is így lesz vele. Befuccsol a mozipénztáraknál.

Beth ügyet sem vetett rá.

– Mindketten veszélyes küldetésre indultok, és ez az utolsó alkalom, hogy elmondd neki, mit érzel, mielőtt Kazahsztán hegyei fölött kiugrasz a repülőből.

– Jó néhány érdekes csúcs van Kazahsztánban – jegyezte meg Posy, de senki sem figyelt rá. – Engem például bátran kidobhatnátok ott.

– És mi lesz, ha visszautasít? – szorongott Hannah.

– Dehogy utasít vissza! – tiltakozott Posy.

Hannah hallgatott.

– Ó, bárcsak lenne annyi önbizalmam, mint nektek! Kezdjük azon, hogy abból indulunk ki, elcsípjük őt még a gép felszállása előtt. Pedig lehet, hogy ennek semmi értelme, hiszen fel sem veszi nekem a telefont, pedig az előbb kétszer is próbáltam hívni. A jelek szerint szóba sem akar állni velem.

– Lehet, hogy valaki mással beszél. Ő is folyton telefonál, akárcsak te, vagyis nagyon jól összeilletek. Ha egy szép napon összeházasodtok, a telefonotokat is bele lehetne szőni valamiképpen a házastársi eskübe…

Posy rátenyerelt a dudára, amikor valaki bevágott elé.

– Mégis mit képzel ez az idióta?! – háborgott.

– Én inkább miattad aggódom. – Beth lehunyta a szemét. – A hullámvasút sokkal kevésbé félelmetes, mint ez az út. És ez tény, nem azért mondom, mert szeretem az ördögöt a falra festeni.

– Úgy teszek, mintha egy film szereplője volnék – élcelődött Posy. – Én vagyok a rablók sofőrje egy jól sikerült banki akció után. – A lány észrevette, hogy Beth valamit pötyög a telefonján. – Kinek írsz?

– Jasonnek. Arra az esetre, ha valami baj ér, szeretném, ha tudná, mennyire szeretem őt is, a lányokat is.

– Engedelmeddel, én inkább arra összpontosítanék, nehogy baj érjen minket. Tudod, anya karácsonyát aligha dobná fel, ha mindhárman elhaláloznánk egy autóbalesetben.

– Akkor most ki festi az ördögöt a falra?

Nagy nevetés támadt. Alig higgadtak le, Posy felkiáltott:

– Azok ott már a reptér fényei! Mindjárt megérkezünk. Lehúzódom oldalra, ti meg rohanjatok be az épületbe, ahogy a lábatok bírja! Hannah, te közben próbáld újra hívni!

– Fél perce próbáltam. Rögzítőre kapcsolt.

– Akkor hagyj üzenetet! Próbálkozz újra és újra… Nem bírom ezt a feszültséget. Megöl a lelkifurdalás, hisz jórészt én okoztam az egész kalamajkát.

– Nem a te hibád. – Hannah megpróbálta az ujjaival rendbe hozni a haját. – Hanem az enyém. Ha nem lennék ilyen reménytelenül szerencsétlen a kapcsolataimban, már Manhattanben megmondhattam volna neki mindent, ahelyett hogy hazamenekülök.

– Hagyj már neki egy rohadt üzenetet! – Posy hirtelen sávot váltott, megelőzött két kocsit, majd visszatért az eredeti nyomvonalra.

Hannah végre engedelmeskedett.

– Adam, én vagyok az. Ha időben meghallgatod ezt… Szóval arra kérlek… Nem kellene…

– Ne szállj fel arra az átkozott gépre! Hannah szeret téged! – üvöltötte Beth és Posy kórusban, mire Hannah letette.

– Ez rém kínos volt. Ugye tudjátok, hogy egyszer biztosan le fogja hallgatni?

– Igen, és reméljük, hogy ez a lehető leghamarabb megtörténik. Most pedig szállj ki az autóból, és fuss! Ez nem a legmegfelelőbb pillanat, hogy elkezdj rettegni a visszautasítástól. – Posy csikorgó gumikkal megállt a terminál indulási oldalánál, Hannah pedig kibotladozott a kocsiból.

– Hol lesztek? Hol talállak meg titeket?

– Majd mi megtalálunk! – Posy nézte, ahogy a nővére besiet az épületbe, és közben azon töprengett, vajon melyikük az idegesebb, ő vagy Hannah.

Adam valószínűleg már felszállt a gépre. Alighanem úgy döntött, eleget várt arra, hogy Hannah megnyissa a szívét.

– Fuss utána, Beth! – lökte ki Posy a kocsiból a másik nővérét. – Leteszem valahol az autót, aztán megyek én is utánatok.

– De nem akarok ötödik kerék lenni. Egy szerelmi jelenetben semmi szükség harmadikra.

– Akkor légy statiszta. A szerelmi jelenetet megbámuló szemtanú, vagy ilyesmi. A lényeg, hogy tartsd szemmel Hannah-t. Mert ha ez az egész nem az elképzelései szerint alakul, akkor össze fog omlani, és a mi feladatunk lesz, hogy összekaparjuk.

Talán nem volt mindig a legjobb testvér – sőt ez egészen biztos –, de Posy úgy érezte, még nem késő jóvátenni a hibáit.

28

Hannah

– Elnézést… Bocsánat… – Hannah futólépésben próbált utat törni magának a bőröndök és az utazók rengetegében.

A reptér tele volt karácsonyi utazásukat bonyolító emberekkel, ami jelentősen akadályozta az előrejutást. Hannah néhány másodpercenként nekiütközött valakinek, máskor meg táskákon és bőröndökön ugrált át. Szokásos visszafogottsága tovatűnt, ami rossz hírt jelentett mindazoknak, akik az útjában álltak.

Most is összeütközött egy bőröndöket cipelő férfival, akinek a bocsánatát kérte, hogy aztán egy perccel később valakit alaposan oldalba vágjon a könyökével.

– Sajnálom, de nagyon sietek… Ez vészhelyzet, tudja…

Szülők kaptak rémülten a gyerekeik után, és rántották el őket Hannah útjából, majd olyan pillantásokat vetettek rá, hogy ha szemmel ölni lehetne, Hannah holtan esett volna össze.

De nem törődött semmivel, csak rohant tovább.

Kétségbeesetten és vad eltökéltséggel rohant, mert meg akarta találni Adamet, és beszélni akart vele, még mielőtt a férfi elrepül, neki meg inába száll a bátorsága.

Meg kell mondania Adamnek, hogy szereti. Mindent el kell magyaráznia neki, még akkor is, ha cserében csak visszautasítás lesz az osztályrésze. Tiszta vizet kell öntenie végre a pohárba, hogy tudja, merre tovább.

Mint a villám, úgy vágott át a biztonsági zónán, és nézte meg a sorban állókat, akik arra vártak, hogy beengedjék őket a tranzitba. Kimerült szülőket látott a gyerekeikkel, elgyötört üzletasszonyokat, néhány türelmetlen férfit, de Adam nem volt sehol.

Aztán hallotta, ahogy bemondják az utolsó figyelmeztetést Adam gépére, és minden reménye elszállt. Tudta, hogy a férfi már a tranzitban van, sőt az is lehet, hogy a beszállókapunál.

Rátört a csalódottság. Olyan érzés volt, mint egy jókora ütés a gyomorszájára. Megtorpant, és levegő után kapkodva előrehajolt.

Elkésett!

Várt egy kicsit, amíg már nem érezte, hogy szúrna az oldala, aztán felegyenesedett. A szemében könnyek égtek. Megfordult, hogy visszamenjen

a kocsihoz, amikor a szeme sarkából észrevett egy magas, barna férfit, táskával a kezében. Az illető egyenesen feléje tartott.

– Adam!

Hannah lába remegni kezdett. Nem sokkal később észrevette, hogy a férfi mosolyog, mire elöntötte az öröm és a megkönnyebbülés. Odarohant Adamhez, aki letette a táskáját, kitárta a karját, és magához ölelte.

– Azt hittem, elmentél – hüppögte Hannah, és Adam vállába temette az arcát. – Azt hittem, elkéstem…

– Épp fel akartam szállni a gépre, amikor lehallgattam az üzenetedet. – A férfi két kezébe fogta Hannah arcát. – Megismételnéd, ami akkor elhangzott?

Te jó ég, mit is mondott akkor? Az egész autóút sűrű ködbe veszett.

– Valami olyasmit mondtam, hogy ha még nem szálltál fel a gépre, akkor…

– Nem az a rész érdekel.

– A többit a húgaim mondták. Mármint azt, hogy szeretlek.

– Ó, igen, erre a részre gondoltam. – Adam szeme felcsillant. – Gondolom, számodra kellemetlen lett volna kimondani. Pedig én jobb szeretem az eredeti forrásból hallani az információt.

– Szeretlek!

Adam magához húzta, és csókjaival borította az arcát, a haját.

– Idejét sem tudom, mennyi ideje várok erre a vallomásra.

– Gondolom, jó régóta. Türelmes fickó vagy.

– A kétségbeesett jelző sokkal találóbb lenne rám. – Újabb csók következett. – A véletlenen múlt, hogy bekapcsoltam a telefonomat. Bele sem merek gondolni, hogy éreztem volna magam, ha csak a leszállás után, New Yorkban hallgatom meg az üzenetedet. Te aztán tudod, hogy kell egy férfit bizonytalanságban tartani! Miért vártad meg, míg elmegyek? Miért csak most vallottál szerelmet?

– Mert ostoba vagyok, ezenkívül pedig gyáva is. Az emberek ráadásul ridegnek és megközelíthetetlennek tartanak. Azt hiszik, nincsenek érzéseim.

– Kicsit sem vagy rideg. És nagyon is vannak érzelmeid. Csak nem mindig tudod, hogyan mutasd ki őket.

Hannah szeme könnybe lábadt a meghatottságtól.

– Nagyon fogok igyekezni, hogy sikerüljön.

– Nem kell. A kapcsolatunk nem egy vizsga, amit le kell tenned. – Adam letörölte a Hannah arcán legördülő könnycseppeket. – Nem akarom, hogy

megváltozz. Mondtam olyat valaha is, hogy nem vagy jó így, ahogy vagy?

Nem, soha, gondolta Hannah.

– Sosem éreztem magam különösebben szeretetreméltónak.

– Akkor még jobban kell igyekeznem, hogy bebizonyítsam neked: nagyon is az vagy.

Hannah újra belékapaszkodott, és érezte a puha gyapjúkabát alatt feszülő kemény izmokat.

– Van itt még valami, amit el kell mondanom.

– Elmondhatod, ahányszor csak akarod. Nem fogom beléd fojtani a szót, de elmehetnénk valahová, ahol kicsit kevesebben vannak körülöttünk.

– Egy perc csak, és mehetünk. – Hannah nem akarta húzni az időt, mert félt, hogy megváltoztatja a véleményét. Észrevette ugyan, hogy a mellette elhaladók, a biztonsági vizsgálatra igyekvők jól megnézik őket, de nem bánta. – Megkérdezted, miért jöttem haza hamarabb a tervezettnél.

– Mert megrémültél a vallomásomtól. Megijedtél az érzéseimtől, és a saját érzéseid is felzaklattak. – Adam gyöngéden kisimította a haját az arcából.

Hannah fura szúrást érzett a szíve tájékán.

– Nem. Valóban megijedtem, de nem ez volt az oka. – Aztán folytatta, még mielőtt inába szállt volna a bátorsága. – Hanem az, hogy terhes vagyok. Gyerekünk lesz, Adam! Ez nyilván a számodra is hatalmas sokk, legfőképpen, hogy mindig védekeztünk. Sokat töprengtem ezen, és végül arra a következtetésre jutottam, hogy akkor történhetett, amikor…

Adam megragadta a kezét.

– Terhes vagy?

– Igen. – Hannah a legrosszabbtól félt, ugyanakkor a legjobban reménykedett. – De nem kell, hogy ez bármin is változtasson. Úgy értem, nem kell tenned semmit. Elboldogulok egyedül is. Nem akarom, hogy úgy érezd, mintha sarokba szorítottalak volna. És ha nem akarsz részt venni a kicsi életében, az is…

– Mintha sarokba szorítottál volna? – ismételte hitetlenkedve a férfi. – Ezért menekültél haza? Ezért szálltál hamarabb repülőre? Mert nem akartál sarokba szorítani?

– Akkoriban még nem tudtam biztosan, terhes vagyok-e. Csak itt csináltam meg a tesztet. Most biztosan nagyon feldúlt vagy…

– Mi lenne, ha nem adnád a számba a szavakat, hanem megkérdeznéd, hogyan érzek?

Hannah szíve a torkában dobogott.

– Hogyan érzel?

– Meglepődtem, természetesen, de a szó jó értelmében. És kicsit rosszulesik, hogy nem mondtad el rögtön. Ez nagyon nagy teher lehetett számodra így egyedül. Nem csoda, hogy olyan stresszes voltál.

– Én nem fogadtam ilyen összeszedetten, mint te. Még ahhoz is idő kellett, hogy rájöjjek, mit érzek. – Hannah alig érzékelte a külvilágot, az ide-oda áramló tömeget, a hangosbemondót.

– Még belegondolni is rettenetes, milyen lehetett egyedül megküzdened az első rémülettel.

– Megszoktam, hogy egyedül boldoguljak. Bár ezúttal nem voltam teljesen egyedül. Ott volt Posy és anya és Beth.

Adam felkapta a fejét.

– Anyának nevezted a nevelőanyádat.

Hannah elpirult.

– Igen.

– Azt hittem, nem álltok olyan közel egymáshoz.

– Régebben tényleg ez volt a helyzet, de most… – A lány vállat vont. – Az utóbbi időszakban rengeteget beszélgettünk anyával is, a húgaimmal is, és kiderült, hogy sokkal közelebb állunk egymáshoz, mint hittem.

– Az jó – mosolygott Adam.

– Igen, az, de…

– De micsoda?

– A kettőnk kapcsolatát még tisztáznunk kell, Adam. Fogalmam sincs, mi lesz most. Sosem tettél rám olyan benyomást, mintha tartós viszonyra törekednél.

– Korábban nem is törekedtem, de ez megváltozott, amikor megismertelek. Mielőtt beléd szerettem. Vagy ez nagyon közhelyes? Ha az, elnézést kérek érte. Kell bizonyíték rá, hogy szeretlek? – Adam beletúrt a hajába, és sóhajtott egy nagyot. – Mielőtt összeismerkedtünk volna, egyáltalán nem tudtam sakkozni.

Hannah nagyot nézett.

– Hiszen azt mondtad, hogy játszol!

– Mert kihívtál egy partira, én meg annyira odavoltam érted, hogy bármire igent mondtam volna. Ha kell, aligátorokkal birkózom, kígyót bűvölök, balettet táncolok… Bár ez utóbbit talán mégsem, de ezenkívül bármire hajlandó lettem volna.

Hannah eltöprengett.

– De hát gyakran játszottunk. És kétszer nyerni is tudtál ellenem.

– Úgy teszek, mintha nem vettem volna észre, hogy emlékszel a győzelmeim számára. – Adam elhúzta Hannah-t az útból, hogy egy öttagú család a bőröndjeivel eldüböröghessen mellettük. – YouTube-os videók segítségével tanultam. Ja, és egy oktatóprogrammal, amikor számítógép ellen játszottam. Ezt különben senkinek nem ajánlom. Te is vagy olyan jó, mint a gép, csak sokkal szebb vagy.

– Azért tanultál meg játszani, hogy velem sakkozhass?

– Igen. És önként jelentkeztem a Carlton–Myers-ajánlat megírására, hogy együtt dolgozhassak veled, és esténként bent maradhassak az irodában.

– Azt mondtad, azért jelentkeztél, mert nagyon érdekel az üzleti modelljük.

– Hazudtam. Valójában te érdekeltél nagyon.

Hannah csak bámult.

– Nekem fogalmam sem volt erről!

– Tudom. Szégyentelenül kihasználtam a gyanútlanságodat. – Adam lehajtotta a fejét, és szájon csókolta. – Iderepültem, anélkül hogy értesítettelek volna előtte, mert nem akartam lehetőséget adni neked a visszavonulásra. Aztán meg hazaindultam, pedig majd belehaltam, mert úgy gondoltam, ezt akarod. Te sírsz? Ó, te jó ég, megríkattalak, pedig ez aztán tényleg nem állt szándékomban! – Ijedten törölte le a könnyeket a lány arcáról.

– Ezek az öröm könnyei. – Hannah a férfi mellére hajtotta a fejét. A szíve megtelt boldogsággal. Adam megtanult sakkozni a kedvéért! Pluszmunkát vállalt! Átrepülte a fél világot! – Bárcsak hamarabb el mertem volna mondani a babát!

– Az tényleg jó lett volna, mert megspórolhattam volna egy rémes taxiutat. Végig halálfélelmem volt, mert a sofőr úgy hajtott, mintha kicsit sem lettek volna jegesek az utak.

Adam átölelte és magához szorította. Jó érzés volt hozzásimulni.

Hannah felemelte a fejét, és ránézett.

– Azért jó nagy ugrás lesz gondtalan aranyifjúból apukává válni.

– Mindig is sportos fickó voltam – élcelődött Adam. – Szóval ne félj, menni fog. – Hirtelen eltűnt a vigyor az arcáról. – Megoldom, Hannah. Vagyis hogy… együtt megoldjuk.

A lány a könnyein át rámosolygott.

– Nem sokat tudok a kisbabákról.

– Akkor még jó, hogy ketten leszünk. Együttes erővel több dolgot tudunk

kideríteni.

Hannah a nyaka köré fonta a karját.

– És most hogyan tovább?

Adam oldalra hajtotta a fejét, és a hangosbemondót hallgatta.

– Épp most vált hivatalossá, hogy lekéstem a gépemet, szóval valahol muszáj lesz szállást találnom ma estére. Holnap pedig karácsony, vagyis biztosan nem indulnak gépek. Van valami javaslatod?

– Hogyne. – Hannah olyan szorosan ölelte, mintha nem merné elengedni. – Kibírod a családomat, vagy inkább a pubban akarsz megszállni?

– Az attól függ. – Adam eltöprengett. – Gondolod, hogy apád beveri az orrom, amiért teherbe ejtettelek?

– Nem hinném. Szerintem inkább megkínál a legjobb whiskyjéből, és sok szeretettel gratulál.

– Akkor mire várunk még? Menjünk haza! – Adam felkapta a táskáját. – Hogy jöttél idáig? Csak nem te vezettél ezeken a veszélyes utakon?

– Posy vezetett. Ő a család adrenalinfüggője. Simán elmehetne autóversenyzőnek is. Annyira féltem, hogy elmész! Nem is tudom, mit csináltam volna, ha késve érek ide…

Adam elmosolyodott.

– Akkor sem lettél volna egyedül. A húgaid törődtek volna veled.

Hannah követte a férfi pillantását, és észrevette Betht meg Posyt, akik ugrásra készen álltak, tisztes távolban tőlük, és aggodalmas pillantásokat vetettek feléjük. Amikor Hannah rájuk mosolygott, felkiáltottak örömükben, és odaszaladtak hozzájuk.

– Hazafelé nem Posy vezet – közölte Beth. – Kaptam egy második esélyt az életre, bolond lennék nem kihasználni. És ezzel nem festettem a falra egyetlen ördögöt sem.

29

Suzanne

Karácsony reggelén Suzanne korán kelt, hogy az unokáival palacsintát süssön reggelire. A hóesés véget ért. Friss hó borította az utakat és a fákat, csak úgy csillogott minden a napfényben. Míg Stewart el nem takarítja a havat a járdáról és a felhajtóról, ki sem lehet majd mozdulni a házból, de az asszony ezt sem bánta. Nem is olyan rossz módja ez a karácsony eltöltésének.

Megmosta a palacsintába szánt áfonyát, és közben elgyönyörködött a kilátásban. Képeskönyvbe illően szép volt az idő, a hegyek csúcsai kristálytisztán kirajzolódtak a szikrázóan kék égbolt előtt. A nap gyönyörűen sütött, bár a hőmérséklet inkább a sarkvidékeket idézte.

Mintha a jóisten is arra teremtette volna ezt a napot, hogy meleg kötött zokniban és pulóverben üljenek a kandalló mellett a karácsonyfa körül, és forró italokat szopogassanak.

Amikor ma reggel felébredt, remekül érezte magát. A betegség nyomtalanul eltűnt. Sem a feje nem fájt, sem izomfájdalmak nem kínozták, és túltengett benne az energia.

Ráadásul – és ennek örült a legjobban – a feszültség és a stressz, ami oly gyakran gyötörte ilyenkor az ünnepek táján, ezúttal nem jelentkezett.

Az árverezésre szánt karácsonyi harisnyákat megkötötte, de azért volt pár tennivaló a listáján, amire nem maradt ideje. Máskor ez bosszantotta volna, de most úgy érezte, nincs jelentősége, hogy elmaradt a klasszikus karácsonyi puding elkészítése és a gesztenyesütés.

– Nagyi! – szólalt meg Ruby a háta mögött. – Csomós a tészta.

Suzanne feléje fordult.

Ruby a pizsamáján kívül pulóvert és zoknit viselt, copfba font haját Melly kockás masnikkal díszítette. Annyira hasonlított a kislány Posyra, hogy Suzanne-nek olykor a lélegzete is elakadt, ha ránézett.

– Kavard csak tovább. Majd eloszlanak a csomók. Finom lesz a palacsinta, meglátod.

Az asszony hamarosan felkapcsolta a lángot a serpenyő alatt, Melly pedig felmászott egy székre, hogy segédkezzen a sütésben. Suzanne közvetlenül mellette állt, hogy a veszély első jelére közbeléphessen, Melly azonban nagyon odafigyelt. Még a nyelvét is kinyújtotta, olyan erősen összpontosított, miközben egyenként óvatosan megfordította a palacsintákat.

A puha, vastag palacsintákból rakott torony egyre nőtt a tányéron. Amikor az összes tészta elfogyott, Suzanne az asztalra tette a tányért, az áfonya és a skót virágméz kíséretében, amit különben a kávézóban maga is árult. Melly pedig kiszaladt, hogy reggelizni hívja a többieket.

Tegnap a szél is elállt, azóta nyugalom borult a tájra.

– Mit gondolsz, nagymama, ma szabad lovagolnom Zoknin?

– Megkérdezzük Posy nénikédet, ha felébred, jó?

– Remélem, hamar felébred. Én nagyon korán ébredtem, még egészen sötét volt kint, és Melly még aludt, úgyhogy visszafeküdtem, és nem mocorogtam, nehogy felébresszem.

– Nagyon kedves tőled, hogy figyeltél a nővéredre.

Stewart lépett be a konyhába, a haja még nedves volt a zuhanyozástól.

– El kellene hánynom a havat, különben Posy és Luke nem tudnak átjönni a pajtából.

– Posy hegyi mentéssel foglalkozik. Ha ő nem talál utat a hóban, akkor senki számára nincs remény. Ülj le egy percre, és egyél egy keveset. – Suzanne benyúlt a szekrénybe, és előkereste az utolsó üveg whiskylekvárt, mert tudta, hogy Jasonnek az a kedvence. Rengeteget elajándékozott a készletből, csak ez az egy maradt. – Most lett kész a palacsinta, és mindjárt főzöm a kávét. Boldog karácsonyt!

Stewart megcsókolta.

– Boldog karácsonyt, kedvesem! Szokatlanul nyugodt és mosolygós vagy. Máskor ilyenkor már javában ide-oda futkosol, és nagy, töltött madarakat dugdosol a sütőbe.

– Nos, igen. Úgy döntöttem, idén nem kapkodok, és nem idegeskedem.

– Nem is kell. Mert én mindenben segítek – szólt közbe Ruby. – Boldog karácsonyt, nagypapa! Már volt itt a Mikulás!

– Az remek hír. Kicsit aggódtam, hogy túl nagy a hó, és elakad a szánja.

Ruby kissé sajnálkozva nézett a férfira.

– De nagyapa! Hát nem tudod, hogy a rénszarvasok repülni is tudnak?

– Hát persze. Tényleg tudnak. Néha nekem is eszembe jut, milyen jó lenne repülni.

– Ma megint menned kell embereket menteni, nagyapa?

– Remélem, nem. – Stewart leült a kislány mellé. – Úgy tervezem, hogy ma egész nap az unokáimmal játszom, és degeszre eszem magam. Remélem, hogy az emberek ugyanezt csinálják majd, és senki sem kerül bajba a hegyen.

– Miért kerültek bajba azok az emberek? Rosszak voltak?

– Úgy érted, azok, akiket tegnapelőtt kimentettünk? Nem, nem voltak rosszak. Csak nem volt meg hozzá a tudásuk, hogy végigmenjenek azon az úton, amit választottak maguknak. Tudod, mi az az iránytű?

– Én tudom – ült le velük szemben Melly. Új hercegnőruhát viselt, amely Suzanne szerint karácsonyi ajándék lehetett. – Az iránytű olyan szerkezet, amelyik megmutatja, milyen irányba kell mennünk.

– Pontosan. – Stewart palacsintát rakott a lányok tányérjára, majd magának is kivett kettőt. – És ezeknek az embereknek a vezetője ugyanabba a zsebébe tette az iránytűjét és a mobiltelefonját.

– És az baj? – Ruby mézet kanalazott a palacsintájára, igaz, a kanálról több jutott az asztalra, mint a tányérba.

– Igen, baj, mert a mobilnak mágnesesen záródott a tokja, és ez a kicsi mágnes is elég volt ahhoz, hogy megbolondítsa az iránytűt.

Suzanne kávét töltött magának.

– Nagyapa úgy érti, hogy az iránytű a mágnestől elromlott, és a túrázók rossz irányba indultak el.

Jason lépett be ásítozva.

– Tényleg ez történt? Komolyan?

– Komolyan. Az északból dél lett, vagyis pont az ellenkező irányba mentek, mint szerettek volna. Délen pedig nem volt út, ezért aztán eltévedtek.

– De te megmentetted őket – fejezte be a történetet Ruby, majd lemászott a székről, és odarohant az apjához. – Boldog karácsonyt! Már járt itt a Mikulás!

– Még szép hogy járt! – Jason felkapta a kisebbik lányát, aztán visszatette a székre, és maga is leült. – Hm… whiskylekvár! – kapta fel az asztal sarkán lévő üveget. – Ez a kedvencem. És milyen finom illat van! A karácsony lengi be az egész konyhát.

– Fahéjat tettünk a palacsintába – magyarázta Melly.

– Egyétek meg gyorsan mindet, ami a tányérotokon van, mert a többiek is mindjárt felkelnek, és a végén még éhen maradtok. – Stewart épp ki tudott venni magának egy kis repetát, amikor megjelent a konyhában a család többi tagja. Beth bolyhos, világoskék pulóvert, fülében pedig ezüst karika-fülbevalót viselt.

– Szép vagy, mami – dicsérte meg Melly. – A pulóvert a nagyi kötötte?

– Ó, igen. És imádom! – Beth megpuszilta Suzanne-t. – Nem semmi, milyen művészi szintre fejlesztetted a kötést az első, szúrós-viszketős pulóverek óta.

Suzanne nevetve oldalba bökte.

– Azóta volt alkalmam gyakorolni. Ülj le, és egyél!

Hannah és Adam nem sokkal később jelentek meg, a többiek kórusban köszöntötték őket:

– Boldog karácsonyt!

Suzanne-nek feltűnt, hogy Hannah egészen máshogy néz ki. A haját kibontva viselte, és sokkal oldottabbnak tűnt. Sokat mosolygott Adamre, és beszédesebb is volt, mint rendesen.

– Mondtam neki, hogy feltétlenül kóstolja meg a helyi mézet, anya…

– Vegyél palacsintát, Adam. Vagy ha jobban szeretnéd, szívesen készítek neked egy finom zabkását.

– Zabpehely megfőzve, és ezzel-azzal ízesítve – magyarázta Hannah.

– Gondolod, nem tudom, mit jelent a zabkása? Utánanéztem ám a skót szokásoknak és a történelemnek, mindent tudok a Stuart-házi Charles Edward hercegről, és azzal is tisztában vagyok, hogyan készül az igazi skót whisky.

– A skót whiskyből itt a felföldön főzik a legtöbbet – mesélte Stewart. – Sok száz éves hagyománya van. A forrásvíz is helyben ered, az itteni vulkanikus talajból. Ha itt maradsz még egy rövid ideig, elviszlek látogatóba egy helyi lepárlóüzembe. Együtt jártam iskolába Tom Mackayjel, a tulajjal, szóval különleges bánásmódban lesz részünk.

Adam Hannah combjára tette a kezét.

– Ez valóban jó ok arra, hogy maradjak még egy kicsit – vigyorodott el.

A két férfi hamarosan azt taglalta, mi a különbség a bourbon és a skót whisky között, majd elkezdtek tervezni egy kentuckyi utat, mert Kentuckyban Adam szerint több bourbonös hordó van, mint helyi lakos, szóval azt a helyet mindenkinek látnia kell. Suzanne a szemét forgatta, miközben hallgatta őket.

– Kevés lesz a palacsinta, nagymama – állapította meg Melly, és az asszony tüstént elővette a lisztet és a tejet.

– Igazad van, kicsim. Süssünk még! Segítesz?

Ruby villája megállt a levegőben.

– Csengettyűszót hallok. Mi lehet ez?

– Én is hallom. Gyere, nézzük meg! – Jason ölbe kapta a kisebbik lányát, és odament vele az ablakhoz. – Nahát!

– Az ott Zokni! – jelentette boldogan Ruby. – És egy szánt húz!

Suzanne elmosolyodott. Ez volt az egyik módja, hogy a pajtából nagy hó esetén is meg lehessen közelíteni a házat.

Nagy kavarodás támadt, mert mindenki felpattant az asztaltól, Ruby pedig közben hangosan könyörgött, hadd szánkózhasson a lovas szánon. Még Suzanne is elfeledte a reggelit, amikor Posy belépett, és a ruhájáról hópelyhek hullottak a konyhakőre. Az arca piros volt a hidegtől.

– Boldog karácsonyt mindenkinek!

Stewart félig felemelkedett.

– Épp azon töprengtem, vajon át tudsz-e jönni anélkül, hogy elhánynám a havat.

– Persze hogy át. Nincs megfagyva a hó, finom, puha a felszíne.

Posy felakasztotta a kabátját, és behúzta Luke-ot a házba.

Ruby teljesen elfeledkezett a palacsintájáról.

– Mehetek én is szánkózni?

– Hát persze. – Posy megpuszilta. – Járt már itt a Mikulás?

– Igen. Már ki is pakoltuk a harisnyáinkat – újságolta a kislány. – De Bugsy nem volt bennük. – Az alsó ajka megremegett. – Nem kaphatunk meg mindent, amit akarunk.

Suzanne szíve elszorult. Hát igen… Ez a legfájdalmasabb lecke mind közül. Hogy az ember nem kaphat meg mindent, amire vágyik, kis szerencsével azonban megkaphatja mindazt, ami igazán fontos.

– Így is kaptál sok szép ajándékot – mutatott rá Beth.

– Ez igaz. És sütöttem palacsintát a nagyival. – Ruby megette a tányérján lévő palacsintát, aztán alighogy véget ért a reggeli, átszaladt a nappaliba, ahol kicsivel később összegyűlt az egész társaság, hogy kibontsák a többi ajándékot.

– Ez itt a mamié – szaladt oda egy csomaggal az anyjához Ruby. – A papától.

Mindenki helyet keresett magának vagy a kanapén, vagy a szőnyegen. A két kislány egymás mellé kuporodott, egészen közel a fához.

Testvérek…

Suzanne észrevette, hogy Beth kíváncsian rápillant Jasonre, aztán nekiáll kicsomagolni az ajándékot. Egy puha bőrből készült laptoptok volt a csomagban.

– Ha visszamész dolgozni, szükséged lesz rá – mondta a férfi, és Beth szeme könnybe lábadt.

– Megmondtam Corinnának, hogy nem kell az állás.

Posy hátradőlt ültében.

– Halleluja!

– Én is örülök. Jól döntöttél – csatlakozott a sógornőjéhez Jason. – Bőven lesznek más szóba jöhető állások.

– Az biztos. És azoknál remélhetőleg nem egy zsarnok fog dróton rángatni napi tizenkét-tizennégy órán át. – Hannah közelebb húzódott Adamhez. – Segítünk neked, Beth. Amint visszatérünk New Yorkba, összejövünk, és kiagyalunk egy tervet.

Melly újabb ajándékkal érkezett.

– Ez Adamé. Hannah nénitől.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Nocsak! Ajándékot vettél nekem, holott nem is tudtad, hogy idejövök? – Kinyitotta a parányi dobozt, és elmosolyodott. – Ez itt az, amire gondolok?

– Ez a lakáskulcsom – hangzott a válasz. Hannah mondat közben érezhetően elbizonytalanodott. Mintha megijedt volna valamitől. – Arra gondoltam, összeköltözhetnénk, és mivel az én lakásom kicsit nagyobb, mint a tiéd…

– Egy szót se többet! Hozzád költözöm. – Adam két kezébe fogta a lány arcát, és megcsókolta.

Suzanne-nek a lélegzete is elakadt, ahogy nézte őket. Egyetlen könyv vagy film sem hatotta meg így, mint ez az egyszerű jelenet. Nem az volt a lényeg, hogy csókolóztak, hanem az, ahogy csókolóztak. E pillanatban teljesen átadták magukat egymásnak.

Pontosan ilyen szerelmet kívánt Hannah-nak mindig is. Olyan szerelmet, amelyben megbízhat. Olyan párt, akivel megérdemlik egymást.

Oldalra fordult, és Stewartra pillantott, aki rámosolygott. Nyilvánvalóan olvasott a gondolataiban.

Melly közben a húga szeme elé tette a kezét.

– Engem egyáltalán nem zavar a csókolózás! – tiltakozott Ruby. – A csók olyan vicces. Most már én is kicsomagolhatom az ajándékomat?

– Szerintem igen. – Hannah kibontakozott Adam karjából, és egy darabig keresgélt a fa alatt. – Szerintem ez a tiéd. Igen, itt van a neved… A Mikulástól érkezett.

– De hiszen a Mikulástól kapott ajándékaimat már mind kibontottam.

– Talán ezt elejtette, mielőtt a harisnyákhoz ért volna. Vagy elfelejtette kirakni, később visszajött vele, és a harisnyákban már nem volt hely.

– Máshogy van becsomagolva, mint a többi – fogott gyanút Ruby. – Másféle papírba.

Okos kislány, gondolta Suzanne, de Hannah-n ez a megjegyzés sem tudott

kifogni.

– Talán egy másik krampusz csomagolta be, nem gondolod? – Beth és Posy összenéztek, csodálattal adóztak nővérük találékonyságának.

Suzanne pedig örült, hogy a legidősebb lánya végre kezdi visszanyerni az önbizalmát. Ahogy telik-múlik az idő, bizonyára még sokkal többre tesz szert.

Ruby lerángatta a szalagot, és letépte a csomagolópapírt.

– Egy doboz van benne! – kiáltotta.

– Abban pedig bizonyára ott lapul az ajándék. – Hannah letelepedett mellé a földre. – Nyisd ki!

Bonnie felugrott, hogy megszaglászhassa az ajándékot, ezért Posy fel akart állni, hogy visszafogja. Hannah azonban átfogta a kutya nyakát, és simogatni kezdte, hogy Ruby nyugodtan kinyithassa a dobozt.

A kislány hangosan és meglepetten felkiáltott, majd sírni kezdett. Mind előrehajoltak, hogy lássák, miért sír, és Melly volt az első, aki észrevette a nagy érzelemkitörés okát.

– Nahát! Az ott Bugsy!

– Micsoda?! – Jason felpattant a kanapéról, és a doboz után kapott, de Ruby már ki is vette a csomagból Bugsyt, és a szívére szorította.

– Végre hazajött! Hazajött hozzám!

– Igen, hazatért hozzád. – Jason hitetlenkedve bámult az ismerős plüssnyuszira. – Vajon honnan…?

– Írtam a Mikulásnak. – Ruby valósággal agyonszorította a nyulat, és közben nagy, kövér könnycseppek peregtek le az arcán. – Vagyis igazából Hannah néni írt neki, de én diktáltam, mit írjon, és alá is írtam a levelet.

Beth szemébe is könnyek szöktek, ahogy a nővérére nézett.

– Hát ez… hogyan lehetséges?

– Karácsony van – felelte lágyan Hannah. – És karácsonykor minden lehetséges. Akár még csodák is történhetnek.

Így igaz, gondolt Suzanne, és először Adamre, majd a három lányára pillantott.

Nem hitte volna, hogy ők hárman ilyen békességben és egyetértésben fognak egyszer ülni a fa körül.

Az elkövetkező egy óra az ajándékok és a nagy nevetések jegyében telt. Luke egy Észak-Amerika hegyeit bemutató gyönyörű fotóalbumot ajándékozott Posynak. Suzanne átlapozta, és rövid időre megállt, amikor a Rainier-hegyről készült képeket megpillantotta. A hegy ott magasodott

napkeltekor, napnyugtakor, szép időben és viharban. Minden arcát megmutatta.

– Nem kell ezt nézned, anya – mondta Posy, és ki akarta venni az asszony kezéből a könyvet, ám Suzanne a fejét rázta.

– De én szeretném. Hiszen olyan szép.

Az élete megváltozott a baleset napján, és attól fogva csak a tragédia jutott eszébe a hegyről. A rosszra összpontosított, és buta gondolatokkal büntette magát.

Például hogy Cheryl figyeli őt valahonnan, és kritizálja, ahogy a gyerekeivel bánik.

Suzanne sokáig szentül hitte, hogy mindenki boldogságáért egy személyben ő a felelős. Hogy a lányok azért veszekszenek, mert ő nem elég jó anya.

Most ismerte csak fel, mekkorát tévedett. Már csak azért is, mert ez itt nem Cheryl családja, hanem az övé. És olyan szépen alakul az életük!

Érezte, hogy elérzékenyül, ezért gyorsan elindult a konyhába, hogy ellenőrizze a pulykát.

Posy utánasietett.

– Beszélhetnénk, anya?

– Persze. – Az asszony továbbra is a hátát mutatta felé. Mire kivette a pulykát a sütőből, nagyjából összeszedte magát. – Ha ez így megy tovább, lassan elkezdhetek fitneszterembe járni. Ez a madár van vagy fél tonna.

– Csodás illata van – szimatolt Posy. – Te vagy a legjobb szakácsnő a világon.

– Te is jól főzöl. Remek munkát végzel a kávézóban. A brownie-d például már legalább olyan jó, mint az enyém.

Időbe telt, míg Suzanne bekenegette a félig kész madarat a jó ízes páclével, Posy azonban nem válaszolt.

– Miről akartál beszélni velem? – kérdezte az asszony.

– Semmiről. – A lánya zavartan rámosolygott. – Nem fontos… Kész vagy? Mert szívesen visszateszem a pulykát. Mivel egész nap sziklafalakon húzódzkodom, jó erőben vagyok, úgyhogy remélem, megbirkózom vele, akármilyen nagy is.

Azzal felkapta a tepsit, és a pulyka egy perc alatt eltűnt a sütőben.

– Most pedig, ha nincs ellene kifogásod, elviszem Rubyt lovas szánozni. Elég hideg van kint, szóval nem fog sokáig tartani az út. Ja, és közben vigyázok, nehogy elveszítsük Bugsyt.

Suzanne nekidőlt a pultnak.

– Azért jöttél utánam, mert mondani akartál valamit. Szeretném tudni, mi volt az.

Posy megcsóválta a fejét.

– Karácsony van. Nem most kellene erről beszélnünk.

– Van köze a dolognak Luke-hoz?

– Hát, nem is tudom. Egy kicsit talán. – Posy az ablakhoz lépett. – Milyen szép innen a táj!

– Szereted?

– Fogalmam sincs. Vagyis hogy… Nagyon úgy néz ki. – Posy nyelt egy nagyot, és kibökte. – Luke meghívott, hogy jövő nyáron tartsak vele, másszuk meg együtt a Denalit.

Suzanne-t elfogta a páni félelem, de arcizma sem rezzent.

– Az biztosan nagyon szép élmény lesz. Én nem voltam ott soha, de apád igen. Vele kell beszélned, ha tanácsra van szükséged.

Posy reménykedve fordult felé.

– Nincs ellene kifogásod, hogy elkísérjem Luke-ot?

Halálra fogja aggódni magát, de Susanne ezt nem akarta Posy orrára kötni.

Odalépett a lányához.

– Erről akartál beszélni velem? Ettől a kérdéstől féltél annyira, hogy végül visszakoztál? Mióta rágódsz már ezen?

– Jó ideje. Nem tudtam, hogyan hozzam szóba. Nem akartalak nyugtalanítani. Meg aztán tudom, hogy szükséged van a segítségemre. Nyáron rengeteg itt a tennivaló a turisták miatt, és… – Posy tanácstalanul széttárta a kezét. – Mindig abból indultál ki, hogy egy szép napon majd átveszem tőled a kávézó vezetését, de…

– Te nem szeretnéd.

Hosszú csönd támadt.

– Hát, nem igazán. – Posy olyan elgyötört arcot vágott, hogy Suzanne szívből megsajnálta.

– Ó, szegénykém! Mióta tépelődhetsz ezen! Miért nem mondtad el hamarabb?

– Mert tudom, hogy szükséged van rám.

– Ó, édesem! – Suzanne magához húzta, és szorosan átölelte. – Azt kérded, szeretem-e, hogy itt vagy velem? Hát persze, hiszen a lányom vagy, ráadásul még remek társaság is. De ha úgy döntesz, hogy elmész, majd találok helyetted valaki mást, aki elvégzi a munkát. Vicky épp most szólt, hogy

szívesen dolgozna magasabb óraszámban, szóval ennél tökéletesebb már nem is lehetne az időzítés.

– Tényleg? – szipogta Posy.

– Tényleg. És talán meglep, de képzeld, apád is, és én is képesek vagyunk megetetni Marthát, sőt talán még Eric megöntözése is menni fog. Bár azt nem ígérhetem, hogy ugyanannyit fogunk beszélgetni vele, mint te szoktál.

Posy fojtott hangon felnevetett.

– Nem akarok bánatot okozni nektek. Soha.

– Mi sem neked. Azt szeretnénk, ha boldog lennél, kicsim. Ha úgy élsz, és azt teszed, ami örömet szerez neked. Ha utazni vágysz, tedd meg nyugodtan! – Suzanne már bánta, hogy erről nem beszéltek sokkal hamarabb. – Mászd meg a Denalit! Nézz körül Észak-Amerikában Luke-kal. Kockáztass, kalandozz, ameddig jólesik. Csak előre tekints, és ne bánj meg semmit. Nem akarom, hogy egyszer, évtizedek múltán azon keseregj, hogy ezt sem próbáltad ki, meg azt sem. Menj, és kóstold meg a világot! Élj teljes életet!

– Még sosem utaztam ilyen messzire itthonról. Még sosem hagytalak itt benneteket. – Posy arcán kövér könnycseppek gördültek végig, de Suzanne letörölte őket.

– Az otthonod mindig itt lesz – felelte egyszerűen. – Ahogy mi is. Várni fogunk rád. És ma már nem probléma a kapcsolattartás. Majd telefonálunk, skype-olunk, és ki tudja, talán annak is eljön egyszer az ideje, hogy apáddal megint felkerekedjünk. Ránk férne néhány kaland, mielőtt végképp berozsdásodunk, szóval egy szép napon akár találkozhatunk is az egyik túrátok helyszínén.

Csak miután kimondta, akkor jutott eszébe, milyen jól is hangzik ez.

Hát persze. Az lenne az igazi, ha ő is, és Stewart is csak előre tekintenének, nem hátra.

– Csodálatos vagy, anya – suttogta Posy, és arcon csókolta.

– Tényleg az – helyeselt Stewart, aki ugyanebben a másodpercben lépett be a konyhába. – Igazán nem szívesen rondítok bele ebbe a szép anya-lánya kettősbe, de az a helyzet, hogy Ruby és Melly mindenképpen szánkózni szeretnének. Beth már fel is öltöztette őket, annyi ruha van rajtuk, hogy mozogni is alig tudnak szegények.

– Ez nagyon is Bethre vall – állapította meg Posy. – Lefogadom, hogy még jelzőberendezést is akasztott a nyakukba, arra az esetre, ha elsodorna minket egy lavina. – Gyorsan kifújta az orrát, aztán indult a csizmájáért és a kabátjáért. – Lányok, a kocsi előállt!

Nagy kavarodás támadt. Kiabálás, nevetés, kutyaugatás… Az egyik percben még tele volt a konyha, aztán a következőben hirtelen kiürült, és a vidám társaság kiáramlott a hátsó ajtón, a hideg levegő meg ugyanott be.

Beth és Hannah maradtak utolsónak, és bár halkan beszélgettek, az előttük haladó Suzanne hallotta minden szavukat.

– Hol találtad meg Bugsyt?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. Ha nem tudnád, én egy tűzoltójelmezt ajándékoztam Rubynak. Bugsyt a Mikulás találta meg.

– De most komolyan!

– Teljesen komolyan beszélek. – Hannah ártatlanul pillogott. – Csak nem azt akarod mondani, hogy nem hiszel a Mikulásban? Bethany McBride Butler! Hadd fejezzem ki megdöbbenésemet!

– Csak nem az eBayen találtad? Nem, ott nem lehetett, mert Jasonnel minden elképzelhető fórumot tűvé tettünk ugyanilyen plüssnyúl után. És az is elképesztő, hogy időben idehozattad…

– Még mindig nem értem, hová akarsz kilyukadni. Tudod, a Mikulásnak remek kapcsolatai vannak a különböző futárszolgálatoknál. Azonkívül van neki egy egészen kiváló személyi asszisztense, aki a lehetetlen feladatokat is végrehajtja, és ezért busás év végi jutalomra számíthat.

– Ó, te jó ég! Sokba kerülhetett neked ez a kis akció.

– Sejtelmem sincs, miket hordasz itt össze – csóválta a fejét Hannah, majd becsukta az ajtót maguk után.

Túl sok időt töltöttem felesleges aggodalmaskodással, gondolta közben Suzanne. Olyan dolgok tisztázásával, amik később maguktól is tisztázódtak volna. Formálni akarta a családját a saját szája íze szerint, ahelyett hogy hagyta volna olyannak, amilyen.

Nem tudta, mi lesz Luke és Posy kapcsolatából, de ha elég erős a szerelmük, akkor működhet a dolog. Ha nem… Akkor szakítanak, és idővel túlteszik magukat rajta.

Mindhárom lány életében jöhetnek még gondok, és amilyen az élet, jönnek is, de nem számít, mert mindnyájan elég erősek. Állni fogják a sarat.

Meg aztán ők hárman mindig ott lesznek egymásnak. Nemcsak karácsonyi nővérek, hanem a McBride nővérek.

Stewart odalépett a felesége mellé, és átölelte a vállát.

– Miről beszélgettetek Posyval?

– Arról, hogy jövő nyáron el akar menni Amerikába. Meg akarja mászni a Denalit. – Persze Posy mondott még mást is, de Suzanne úgy vélte, azt ráér

később is megosztani a férjével.

Stewart eltöprengett.

– Miért is ne? Tapasztalt hegy- és sziklamászó, sőt tavaly még egy gleccsertúrán is részt vett. Szóval mindent tud, nagy meglepetések nem érhetik. Milyen útvonalon mennének? A West Buttressen?

– Nem tudom. A részletekről még nem beszéltünk.

– És nem bánod, hogy elmegy?

– Majd megtalálom a módját, hogy ne idegeskedjem halálra magam. Próbálok olyan bátor lenni, mint a lányaink. – Suzanne a férfi vállára hajtotta a fejét. – És ha már a mászásról beszélünk, jó lenne, ha valamikor a közeljövőben magaddal vinnél mászni.

– Komolyan ezt szeretnéd?

– Igen. – A Luke-kal való beszélgetés óta ott motoszkált benne a gondolat. Rájött, hogy a baleset nemcsak a barátait ölte meg, hanem a kalandvágyát is.

Miért is hagyta, hogy ez megtörténjen?

– Nagyon vágyom a szabadba. Persze elsőre csak valami könnyebb útvonalra vállalkoznék.

Ha Hannah farkasszemet tudott nézni a félelmeivel, akkor ő is.

– Tudod, mindig lelkifurdalásom volt, amiért én nevelem a gyerekeket. Amiért ezt az életet élhetem.

– És most?

– Most már nem érzem bűnösnek magam. Régebben a tél nagy mumus volt számomra. Úgy éreztem, pótolnom kell mindazt, amit a lányok elveszítettek. Be kell töltenem az űrt… De a karácsonyt nem a pulyka teszi tökéletessé, és nem is a dekorációk meg a frissen sült fahéjas keksz.

– És ezt csak most mondod, miután vagy száz fényfüzért felakasztottam?

Suzanne elnevette magát.

– A szokásos előkészületek felét sem végeztem el, mégis boldogabb vagyok, mint eddig bármikor. Boldog karácsonyt! Nagyon szeretlek, Stewart McBride.

– Én is szeretlek. Boldog karácsonyt! – A férfi magához húzta, és erősen tartotta.

Az egyetlen dolog, ami az életben igazán számít, gondolta Suzanne, az a szeretet. Pontosabban azok, akiket szeretünk. Még akkor is, ha ezek az emberek történetesen torkuk szakadtából visítoznak, és hógolyót gyömöszölnek egymás nyakába, mint most Hannah, Beth és Posy.

A család az egyetlen, ami számít.

És Suzanne hálás volt az övéiért.

VÉGE

Tartalomjegyzék

Címoldal
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
Copyright

© Sarah Morgan, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020
A mű eredeti címe: The Christmas Sisters
(Harlequin Books)
Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2020
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-124-6

- *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

- *Szerző fotó:* Ev Sekkides

MIRA ® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.
Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu